# HANEFİ AVCI

# Cemaat'in iflası

## Hoca'nın Ayağının Kaydığı Yer

1. Baskı
100.000
Adet

**HANEFİ AVCI**
CEMAAT'İN İFLASI
Hoca'nın Ayağının Kaydığı Yer

**© Tekin Yayınevi**
TÜRKÇE YAYIN HAKLARI

**Editör**
Ayşegül Çakan

**Kapak Tasarımı**
Ömer Ülkenciler

**Kapak Grafik**
M. Metin Göktaş

**Sayfa Tasarım**
Gülizar Ç. Çetinkaya

**1. Basım**
Nisan 2015

**Baskı ve Cilt**
Yaylacık Matbaası
Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/197-203
Topkapı / İstanbul
Tel: (0212) 567 80 03
**Sertifika No: 11931**

**TEKİN YAYIN DAĞITIM SAN. ve TİC. LTD. ŞTİ.**
Ankara Cad. Konak Han, No: 15/A
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: (0212) 527 69 69 - 512 59 84
Faks: (0212) 511 11 22
www.tekinyayinevi.com
info@tekinyayinevi.com
**Sertifika No: 12336**

**ISBN: 978-9944-61-115-2**

Hanefi Avcı

# CEMAAT'İN İFLASI

## Hoca'nın Ayağının Kaydığı Yer

**HANEFİ AVCI,** 1956 yılında Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesinde doğdu. Polis Kolejİ'ni bitirdikten sonra Polis Enstitüsü'nde eğitimine devam etti. Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 1980 yılında mezun oldu. Polis Akademisi'nden mezun olduğu 1976 yılından 1984 yılına kadar Mersin, Gülnar ve Mut ilçe Emniyet Komiserliği ve Mersin Terörle Mücadele Şubesi'nde görev yaptı.

15 Ağustos Güneydoğu olaylarının başlamasıyla birlikte Diyarbakır İstihbarat Şube Müdürü olarak görevlendirildi. Burada 8 yıl görev yaptıktan sonra 4 yıl İstanbul İstihbarat Şube Müdürü olarak, ardından İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı; 28 Şubat döneminde kızağa çekilmesinden sonra 2003-2005 yılları arasında KOM Daire Başkanı, 2005-2009 yılları arasında Edirne İl Emniyet Müdürü, 2009-2010 yılları arasında Eskişehir İl Emniyet Müdürü görevlerinde bulundu.

Simonlar kitabı sonrası Eylül 2010'da Merkez'e çekildi.

Susurluk olayları sonrası TBMM Araştırma Komisyonu'nda, terörle mücadele adı altında güvenlik kuvvetleri içerisinde çeteler oluşturulduğunu ifade etmesi üzerine hakkında davalar açıldı. Tahkikatlara uğradı. Basına yaptığı açıklamalardan dolayı açığa alındı. Devletin gizli bilgilerini temin etmek ve açıklamak suçlarından Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nce tutuklandı, on gün hapis yattı.

Devlet içerisinde özellikle polis ve Özel Yetkili Yargıda örgütlenen Cemaat'in devlet içerisindeki yapılanmasını, komplovari soruşturmaları ve hukuka aykırı dinlemeleri anlattığı "Haliç'te Yaşayan Simonlar-Dün Devlet Bugün Cemaat" isimli kitabı hakkında onlarca adli ve idari soruşturma açıldı.

Tutuklandı... 3 yıl 9 ay tutuklu kaldı. Dört ayrı terör örgütüne üye olmakla suçlandı. İstanbul 14. Özel Yetkili ACM'de Devrimci Karargâh davasında 15,5 yıl ceza aldı. Yargıtay incelemesinde bu cezası 10 yıl olarak onandı. Yargılanmakta olduğu Odatv davası İstanbul 18. ACM'de devam ediyor.

Hakkında iki defa memuriyetten, dokuz defa meslekten ihraç olmak üzere yirmiden fazla disiplin cezası verildi. Bu kararlar üzerine emekli oldu. İhraç kararlarından biri İdare Mahkemesi'nce iptal edildi, diğer davaları devam ediyor.

# KISALTMALAR

| | |
|---|---|
| AB | Avrupa Birliği |
| ACM | Ağır Ceza Mahkemesi |
| AİHM | Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi |
| AKKM | Ana Komuta Kontrol Merkezi |
| AYM | Anayasa Mahkemesi |
| CMK | Ceza Muhakemeleri Kanunu |
| DGM | Devlet Güvenlik Mahkemesi |
| HSK | Hakimler ve Savcılar Kanunu |
| HSYK | Hakimler Savcılar Yüksek Kurulu |
| IMEI | International Mobile Equipment Identity |
| İDB | İstihbarat Daire Başkanlığı |
| İKK | İstihbarata Karşı Koyma |
| JİTEM | Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele |
| KOM | Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele |
| KTS | Karar Takip Sistemi |
| MGK | Milli Güvenlik Kurulu |
| MİT | Milli İstihbarat Teşkilatı |
| ÖYM | Özel Yetkili Mahkeme |
| TEM | Terörle Mücadele |
| TİB | Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı |
| TUSHAD | Türkiye Ulusal Stratejiler ve Harekat Dairesi |
| TÜBİTAK | Türkiye Bilimsel ve Teknik Araştırma Kurumu |
| YAŞ | Yüksek Askeri Şûra |
| YİE | Yardımcı İstihbarat Elemanı |

# İÇİNDEKİLER

BİYOGRAFİ ..... 5
KISALTMALAR ..... 7
ÖNSÖZ ..... 13

**Birinci Bölüm**
**NEDEN İKİNCİ KİTAP?** ..... 19
BU KONUDA YAZMAYACAKTIM ..... 21
GELİŞMELERİ TEYİT EDEN NELER YAZMIŞTIM? ..... 24
NEDEN YAZDIM? ..... 28

**İkinci Bölüm**
**CEMAAT'E DAİR DEĞERLENDİRMELER** ..... 33
CEMAAT, DEMOKRATLARIN VE LİBERALLERİN
DESTEĞİNİ NASIL ALDI? ..... 35
CEMAAT HÜKÜMETİN DESTEĞİNİ NASIL ALDI? ..... 38
CEMAAT KAMUYA NASIL SIZDI, KURUMLARI NASIL ELE GEÇİRDİ? ..... 43
Cemaat'in Emniyet'te Örgütlenmesi ..... 43
Cemaat'in Yargıda Örgütlenmesi ..... 52
CEMAAT'TEN JANDARMA'YA HÜSEYİN ALBAY KOMPLOSU ..... 54
CEMAAT'İN OPERASYONEL BASIN MENSUPLARI ..... 68
HUKUKA AYKIRI TELEFON DİNLEMELERİ ..... 71
Cemaat Dinlemelere Ne Zaman Başladı? ..... 74
Hukuka Aykırı Telefon Dinleme Yöntemleri ..... 75
Bu Dinlemeler Cemaat'in Amaçları İçindi ..... 77
Hukuka Aykırı Ne Kadar Dinleme Yapıldı,
Ne Kadar Telefon Dinlendi? ..... 79
Bu Dinlemeler Nasıl Tespit Edilecek ve Ne Yapılacak? ..... 80
Hukuka Aykırı Telefon Dinlemelerinden TİB de Sorumludur ..... 85
CEMAAT, HEDEFLERİ İÇİN YARGIYI SİLAH OLARAK KULLANDI ..... 87
YARGI CEMAAT'E BAĞLI OLURSA ..... 91
CEMAAT ÖYM'LER ARACILIĞIYLA HUKUKU NE HALE GETİRDİ? ..... 94

**Üçüncü Bölüm**
**CEMAAT'İN ESKİ OPERASYONLARINDA YENİ GELİŞMELER** ..... 121
CEMAAT'İN YAPTIĞI KUMPASLARDA YENİ GELİŞMELER ..... 123

ERGENEKON OPERASYONU ..... 130
CEMAAT'İN "BALYOZ"U ..... 146
ARINÇ'A SUİKAST İDDİASI VE KOZMİK ODA'NIN ARANMASI ..... 164
CEMAAT'İN TÜRKİYE'DE SİYASETİ VE
GELECEĞİ DİZAYN ETME FAALİYETLERİ ..... 168
İZMİR CASUSLUK SORUŞTURMASI ..... 173
AGB REYTİNG FİRMASI OPERASYONU ..... 182
CÜBBELİ AHMET HOCA HAKKINDAKİ SORUŞTURMA ..... 185

**Dördüncü Bölüm**
**CEMAAT'İN YENİ OPERASYONLARI** ..... 187
"POLİS-YARGI OTONOM YAPI"NIN MİT'İ ELE GEÇİRMESİ ..... 189
MİT TIR'LARININ ARANMASI ..... 212
17 ARALIK YOLSUZLUK OPERASYONU VE ARKA PLANI ..... 219
SELAM TEVHİD VE İRAN CASUSLUĞU İDDİASI ..... 238
DEVLETİN TÜM GİZLİ TOPLANTILARINI CEMAAT İZLEDİ, DİNLEDİ ..... 262
CEMAAT'İN ÇÖZMEK İSTEMEDİĞİ OLAYLAR ..... 264
CEMAAT'İN KULLANDIĞI OLAYLAR ..... 267
Hrant Dink'in Öldürülmesi Olayı ..... 267
Malatya, Zirve Olayı ..... 280
Özal'ın Ölümü ..... 285
Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ölümü ..... 287

**Beşinci Bölüm**
**CEMAAT, NEDEN, SONUÇ** ..... 291
CEMAAT'LE HÜKÜMET NEDEN KARŞI KARŞIYA GELDİ? ..... 293
CEMAAT HÜKÜMETE KARŞI NİYE BAŞARILI OLAMADI? ..... 301
EĞER BU BİR DARBEYSE KİM, NASIL TAVIR ALACAKTI? ..... 307
CEMAAT'İN İTTİFAK ARAYIŞLARI ..... 313
CEMAAT'LE MÜCADELENİN GERÇEK ARACI: YARGI ..... 319
PARÇADAN BÜTÜNE CEMAAT ..... 321
CEMAAT, TOPLUM VE FERTLER ..... 324
HOCA'NIN KUTSALLIĞI ..... 328
CEMAAT'İN İFLASI ..... 333
SONSÖZ YERİNE ..... 335
DİZİN ..... 339

*ÖYM'lerde Cemaat'in kurduğu*
*komplo davalarında haksız olarak*
*yargılanan, tutuklanan, ceza alan,*
*mağdur olan, acı çeken,*
*hayatını kaybedenlere ve*
*onların yakınlarına...*

# ÖNSÖZ

İlk kitabım "Haliç'te Yaşayan Simonlar, Dün Devlet Bugün Cemaat"i yazdıktan sonra, Cemaat'in beni susturmak ve cezalandırmak adına yaptığı akıl almaz hukuksuzlukların ve 17 Aralık 2013 sonrası Cemaat'in faaliyetlerinin analiz edildiği iki bölümünden oluşan yeni bir kitap yazmayı planlamış ve kitabın yüzde yetmişten fazlasını da tamamlamıştım. Ancak 700 sayfayı aşacağı anlaşılan kitabın basılmasında, dağıtılmasında ve okunmasında yaşanacak zorluklar ve halen devam eden davalar nedeniyle, yalnızca Cemaat'in gizlenen, kendisini yokmuş gibi göstermeye kalkan ama yaptığı eylemlerle her yerde, her zaman varlığını hissettiren, ülkemizin bütün değerlerine zarar veren yapısını anlatan, yani gözlerden ne kadar gizlenmeye çalışsa da akıl gözüyle görmek göstermek amacını taşıyan, ikinci bölümü kitaplaştırmaya ve ardından da "ilk kitaptan sonra yaşananları" yazmaya karar verdim.

Bütün yazdıklarımın Cemaat'le ilgili olması, tek hedefimin Cemaat olduğu, tüm Cemaat mensuplarını hasım gördüğüm anlamına gelmemeli. Aslında bugün tutuklanan, eskiden tanıdığım Ramazan, İsmail, Ömer ve diğerleri için çok üzülüyorum. Üzüntüm, sadece onların tutuklanmasına ve çektiği sıkıntılara değil; asıl üzüntüm konuşurken bile karşısındaki kişiden utanan, her söz ve davranışıyla saygılarını gösteren bu insanların, ülkelerine, insanlara zarar verir hale getirilmelerine; başkalarını sahte isimlerle dinleyen, onların

özel hayatlarına girerek mahrem sırları toplayan, herkese tuzak kuran, komplo hazırlayan kişilere dönüştürülmelerine, adeta melek iken şeytanlaştırılmalarına... Ama daha büyük üzüntüm yaptıklarının bu kadar yanlış ve hatalı olmasına, hiçbir inanç, itikat ve değer sistemine uymamasına rağmen, Cemaat'in verdiği değer sistemine göre kendilerini haklı zannetmeleridir.

Cemaat'in bana karşı hasımlığı, kini varsa da benim onlara karşı özel hiçbir hesabım, kinim yoktur. Onların bana yapmaya kalktığı her kötülük, zaman içinde "iyiliğe" dönüşmüştür. Onlar beni haksız yere tutuklayıp ardı ardına onlarca dava açarak cezaevine gömmeye kalkarken, aslında herkesin evine, işyerine sahte belgeler, materyaller koyarak komplo yapan Cemaat'in polis ve yargısının taşkınlıklarına karşı farkında olmadan beni cezaevinde korumaya almış oldular. Bugün gelinen noktada onlar suçlanan, ben ise haklı çıkan oldum.

Mesele, sadece benim veya benim gibi Cemaat'in mağdur ettiği insanların şahsi meselesi de değildir. Mesele, bu ülkede insanlarımızın huzur ve güven içinde, kardeşçe yaşamasıdır. Bu devletin demokratik yollarla yönetime gelen kişi ve partilerce hukuka ve insan haklarına bağlı, Batı'daki ölçülerde bir anlayışla yönetilmesi yönünde en büyük engellerden olan Cemaat'in faaliyetlerinin önlenmesidir.

Bu toplumda hiçbir demokratik yapı kurmadan, halktan hiçbir onay almadan toplumu ve devleti, polis ve yargıda örgütlediği gücü kullanarak dizayn etmeye kalkan; insanlarımıza, TSK, MİT, Emniyet gibi en önemli kurumlarımıza ve buralardaki yöneticilere komplo kuran; ülkede hukuku, hakkı, adaleti, insan haklarını yerle bir eden Cemaat yapısını; kendisini ne kadar saklasa da "Nerede Cemaat?" dese de, Cemaat'in

aslında ne olduğunu tam bilemediği için tehlikenin farkında olmayanlara, Cemaat'in ne olduğunu, neden önemsenmesi gerektiğini, yaptıkları belli olaylar, eylemler üzerinden kısa anlatımlarla analiz ederek göstermeye çalıştım.

Bu sorun, tek başına ne hükümetin, ne muhalefetin, ne yargının, ne de diğer kurumların sorunudur. Bu sorun bütün toplumun, Türk halkının, Türk milletinin, Türk devletinin, Türk yargısının, Türk polisinin, Türk MİT'inin, Türk ordusunun yani tüm kurumların meselesidir.

Bu sorun, ülkenin değerlerinin, demokratik hukuk sisteminin korunması ve insanlarının huzuru adına, herkesin sahip çıkıp birlikte karşı koyması gereken, çok önemli ve mücadelesi de çok zor bir konudur.

Bu sorunu, sadece Cemaat-Hükümet arasında bir çatışma olarak görmek, "geçmişte hükümetle ortaklardı" diyerek uzaktan seyretmenin iyi olacağını söylemek mümkün değildir. Bu, dün hükümetle Cemaat birlikteyken benim ve hepimizin sorunuydu, bugün de benim ve hepimizin sorunudur. Bugün Cemaat-Hükümet ortaklığı bozulmuş ise, hükümet de bizim bulunduğumuz noktaya gelmiş ise, geçmiş hatalarını düzeltmek istiyor ise bunu değerlendirmek ve bu mücadeleye destek olmak; olayı siyasi partilerin karşılıklı yarışından ayrı görmek gerekir.

Yazdıklarım ne abartılıdır, ne de içinde yaşamış, mağdur olmuş bir insanın psikolojik yapısı nedeniyle konuyu fazla önemli göstermesidir. Hatta yazdıklarımın insanları demoralize etmemesi için gerçeğin en hafif hali ile ifadesidir.

Karşımızda, dün devletin en ciddi kurumlarını sarsmış, işleyişini, düzenini bozmuş, polis ve yargıyı ele geçirerek orduya, MİT'e operasyonlar düzenlemiş, devletin en üst düzey yöneticilerini, en gizli toplantılarını dinlemiş, en mahrem

sırlarına sahip olmuş, tüm kamu kurumlarının arşivlerini ele geçirmiş, hatta bu kadar güçlü bir iktidara kafa tutmuş hâlâ da bu davranışlarına devam etmek isteyen bir yapı vardır. Ve bunları yaptıkları, belgelerle ve internete kendilerinin sızdırdıklarıyla sabittir.

Bugün Cemaat'in ne planlar yaptığı ve planlarının hangi safhada olduğu bilinmemektedir.

Cemaat,

7 Şubat 2012'de MİT'i ele geçirmeye yönelik operasyonu,

17-25 Aralık'ta hükümeti devirmeye yönelik arka arkaya yapılan yolsuzluk operasyonlarını,

Selam Tevhid-İran Casusluk operasyonlarını hazırlamış ve hepsinde toplumu şoke etmiş ise,

Cemaat'in bu kadar büyük planları yapacağı tahmin edilememiş ise,

Bunların hiçbirinden ne hükümetin, ne MİT'in, ne de başka bir birimin haberi olamamış ise,

Şu anda da eskiden olduğu gibi bizi şoke edecek plan ve programları organize edip etmediğini bilemiyorsak, tahmin edemiyorsak ve hatta tahmin etmemiz mümkün değil ise,

Cemaat'in iç işleyişi, hedefleri, faaliyet tarzları hakkında sahip olduğumuz bilgilerin en yenisi birkaç yıl öncesine ait ise,

Cemaat'in ne olduğunu göstermeye; bize, ülkemize, insanımıza hatta kendine zarar vermeden, onu kendi mecrasına nasıl çekmemiz gerektiğine dair bu çalışmanın küçük bir katkı sunacağına inanarak;

İlk kitaptan sonra bana yöneltilen "halkı etkilemek amacıyla kitap yazdı" suçlamasına karşı yine "halkı etkilemek amacıyla" bu kitabı yazdım.

Yoğun konuların anlatımı dolayısıyla, konuları birbirine bağlama ve detaylara yönelik anlatımlarda oluşan eksiklikler ve hatalar nedeniyle okurlarımın anlayışlı olacağını zannederim.

Umarım bu kitap yazılma amacını yerine getirir ve yeterli faydayı sağlar.

*19 Nisan 2015, İstanbul*

*Hanefi AVCI*

BİRİNCİ BÖLÜM

# NEDEN İKİNCİ KİTAP?

# BU KONUDA YAZMAYACAKTIM

Eğer yeni gelişmeler olmasaydı, Haliç'te Yaşayan Simonlar'ın devamı sayılacak bu kitabı yazmayacaktım; çünkü yazmak kendimi tekrar etmek olurdu. Cezaevinde geçirdiğim sürenin ürünü olarak, tahmin edilmeyecek, kendimce Haliç'te Yaşayan Simonlar'dan çok daha önemli gördüğüm bir konuda yazmayı düşünüyordum. Önce bu konuda biriktirdiklerimi, sonra yine güncel konularda yazmam gerektiğine inanıyordum. Hatta kısa notlar almaya da başlamıştım...

Haliç'te Yaşayan Simonlar'ı yazalı beş yıla yakın bir zaman oldu. Kitap yayınlandığı zaman birçok kişi abartılı bulmasına rağmen, bu sürede yaşananlar yazdıklarımı tam olarak doğruladı.

Bu beş yıllık sürede ortaya çıkan her yeni gariplik için, "Evet, bunu da öngörmüş, yazmıştım" diyebiliyordum. 17 Aralık operasyonu sonrası ise, gerek basında gerekse kamuoyunda "Hanefi Avcı bunların olacağını tahmin etmiş, yazmıştı" deniliyordu. Kitapta yazdıklarımı aşan, tahminlerimin ötesinde bir durum olmadığı için yine Cemaat'in yaptığı, devletin seyrettiği veya biraz destekleyip kötülüğü katmerleştirdiği olayları; Odatv, Balyoz, Ergenekon, Casusluk-Fuhuş, Devrimci Karargâh davalarında yaşanan anormallikleri yazarak, eski iddialarımı biraz daha kuvvetlendiren ama nihayetinde ilk yazdığımı aynen savunan bir şey ortaya çıkarmış olacaktım. Belki ileride yine yazabilirdim ama yakın vadede, en azından yeni bir gelişme olmadan yazmak, hem anlamlı değildi hem de Cemaat, Hükümet ve siyaset konularına tekrar zaman ayırmak istemiyordum.

Kitabı yazdıktan sonra aynı konuya bir daha dönmeden, Güneydoğu sorununa dair düşüncelerimi yazmak istiyordum. Sekiz yıl Güneydoğu'da mücadelenin içinde rol aldım, birçok olay yaşadım ve gördüm. Orada yaşananlara dair çözüm önerilerimi, biriktirdiklerimi yazmak ve Türkiye'nin bu büyük sorununun çözümüne katkıda bulunmak, benim için çok daha önemliydi.

Birçok kişinin yalnızca "Kürt" veya "Güneydoğu" sorunu diye baktığı konu bugün ülkemin en büyük sorunudur. Ben bunu "Türkiye'nin Sorunu" olarak görüyorum. Bu mesele çözülmeden diğer sorunlarımız istediğimiz gibi çözülmeyecektir; ne ekonomi düzeltilebilir, ne siyasi istikrar sağlanabilir ne de diğer sahalarda yapılan iyileştirmeler kalıcı olur. Demokratik haklar ve kişisel özgürlükler, bu sorun çözüme kavuşmadan geliştirilemez.

Eğer Türkiye, Güneydoğu sorununu çözebilirse AB'ye girme süreci dahil ekonominin düzelmesi, demokratik hayatın gelişmesi, toplumsal ve ferdi özgürlüklerin önündeki engellerin kaldırılması söz konusu olabilir.

Bu sorunun çözümü hakkında yazmam, bir yandan sempatiyle karşılanabileceği gibi diğer yandan ciddi tepkiler doğurabilirdi. Ciddi eleştiriler gelebilirdi, hatta davalar açılabilirdi. Fikirlerimden emin olmama rağmen bazı konuları daha fazla araştırmalı, olaya farklı cephelerden yaklaşan, çözüm önerileri olan kişilerle görüşmeli, kitaplar okumalı belki de bölgede dolaşıp görüşmeler yapmalıydım. Ardından toparladıklarımı bir an önce yazmalı ve redaksiyona vermeliydim...

Bu kadar da olmaz dedirterek şekilde, hakkımda en son iddia edilecek bir davadan tutuklanınca, yazmayı planladığım bu konuya bir süre ara verdim. Ve Haliç'te Yaşayan Simonlar'ın ardından yaşanan gelişmeleri kamuoyuyla paylaşmam gerektiğini düşündüm. Belki, herkesin gözü önünde olan bu gelişmeleri yazmaya ne gerek vardı denilebilir, ancak:

Birincisi, basına/medyaya kısıtlı imkânlarla açıklayacağım herhangi bir şey, soruşturma konusu yapılıp ceza olarak bana döneceğinden yeterince konuşamıyordum. Cemaat taraftarları ise internet sitelerinde, kendilerine ait veya yakın basın organları ile hakkımda yalan yanlış her şeyi yayabiliyorlardı. Yazdıkları, söyledikleri ve iddia ettikleri birçok şey yanlıştı. Bunlara yeterince cevap veremeyince, kamuoyu da yanlış bilgi sahibi oluyordu.

İkincisi, o kadar desteksiz, abuk sabuk şeyler çok yaygın olarak medyaya servis ediliyordu ki, bunları tek tek cevaplamak mümkün olmadığı gibi tekzip edilmesi için birçok avukatın çalışması gerekiyordu. Tekzip edilse dahi yayınlanacağı şüpheliydi.

Üçüncüsü, cezaevindeyim. Aleyhimde açılan hukuksuz davalar ve yapılan işler, tek tek anlatılıp basın açıklamalarıyla cevaplanamazdı. Kalıcı olabilmesi için bütün bu olanlar bir kitapta direkt veya dolaylı cevaplandırılarak yalanlar boşa çıkartılabilirdi.

Dördüncü ve en önemlisi bu artık yalnızca benim meselem değildi. Bu, kamuya mal olmuş, Türkiye'nin sorunu olmuştu. Kitaptaki iddalarım tahminlerimi de aşarak doğrulanmıştı. Devletin konuya çok daha duyarlı olması gerekmekteydi ve bir an önce bir şeyler yapılmalıydı.

Halkın göremediği, basının dahi tam olarak anlatamadığı olay ve eylemleri, Cemaat'in gücünü, olaylara etkisini, böyle giderse ileride olabilecekleri duyurmak, elzem hatta hayati hale gelebilirdi.

Her şey, her iftira akla gelebilirdi... Belki biraz da yakıştırılacak isnatlarda bulunmaları, sağ bir grup veya örgüte yardım etmiş olduğumu iddia etmeleri de... Peki neden bu kadar mantıksız, bu kadar absürt bir iddia ile suçlanıyordum? Tüm bunları yazmam gerekiyordu; belki o zaman Cemaat'in Emniyet, Yargı içerisindeki gücünün ve nereleri etkileyerek, neler yapabildiklerinin görülmesini sağlamak mümkün olurdu.

# GELİŞMELERİ TEYİT EDEN NELER YAZMIŞTIM?

Cemaat'in hükümete operasyon yapması, yani 17 Aralık 2013 sonrası, hükümetin Cemaat'e açıktan tavır alıp devlet içerisindeki Cemaat yapısını "Paralel Devlet" diye nitelemesiyle, kitabımda yaptığım tespitler aynen doğrulanmış oluyor ve olaylar yazdığım gibi gerçekleşiyordu.

Kitapta *"Aslında herkes biliyor ama kimse dillendirmiyor. Ben bu kitapla birlikte açıkça ifade ediyorum ki tüm bu işleri Cemaat yapıyor, bunu artık herkes bilsin. Son zamanlarda gündemi meşgul eden tüm iddiaları yayan Cemaat'tir, onlardan bilgi alan da, onlar adına konuşan da Cemaat'in adamlarıdır. Tarafsız basın mensubu, devletin polisi, devletin savcısı numarasını artık kimse yutmasın, bu işler Emniyet ya da hukuk adına yapılmıyor, Cemaat'in planı ve programı doğrultusunda Cemaat'in talimatı ile gerçekleştiriliyor."*[1] tespitinde bulunmuştum.

2014 yılı Ocak ayından itibaren ortaya dökülenler, bugün hükümetin söyledikleri ve basında yer alan hükümeti destekleyen haberler, çoğu belgeli iddialar, 2010'da kitapta anlatılmıştı. 2010 öncesi basın mensubu zannedilen gazeteci görünümünde bazı kişilerin Cemaat planlarının bir parçası ve örgütün birer üyesi gibi davrandıklarına; operasyonlar öncesi Cemaat'in hedefindeki insanları/kurumları yine Cemaat'in polis ve savcılarından aldıkları çarpıtılmış bilgilerle kötüleyen, kamuoyu önünde itibarını sarsan, yapılacak Cemaat ope-

1 *Haliç'te Yaşayan Simonlar-Dün Devlet Bugün Cemaat*, Angora Yayınları, Ankara, 2010, s. 571

rasyonlarının haklı olduğu inancını yayan Cemaat propagandacısı görevini yaptıklarına bugün herkes kani.

Yine aynı paragrafın son iki cümlesinde *"Büyük illerin Emniyet Müdürleri ve Valileri bilsinler ki emirlerindeki polislerin bir kısmı kendilerini değil, Cemaat imamını amir olarak kabul ediyor, hatta etrafları Cemaat mensubu müdür ve amirlerce sarılmış durumdadır. Gerçeği göremiyorlar, bu durumun farkındalar ve kısmen biliyorlar ama bilmiyor gibi davranıyorlar. Bazı operasyonları kendileri değil, Cemaat yanlısı polislerle Cemaat yanlısı savcılar, Cemaat imamlarının talimatı ile yürütüyorlar, bunu artık biliyoruz"* diye yazmıştım.

Genel Müdürlük Merkezi ve İstanbul, Ankara gibi büyük illerin tüm polis kadrosunun birkaç defa değiştirilmesi ve "paralel yapının adamı" olduklarının iddia edilmesi; vali ve emniyet müdüründen değil Cemaat imamından talimat aldıkları, kendi amirlerini dinlemeden işlem yapabilecekleri için bu tayinlerin gerçekleştiğine dair açıklamalar, 2010'da yazdıklarımın 2014'te doğrulanmasıydı. Yalnız bir eksiği var: Ben o gün vali ve müdürlerin altlarındaki bazı personelin *"Kendilerini değil Cemaat imamlarını amir kabul ettiklerini, bu durumu kısmen bilmelerine rağmen bilmiyor gibi davrandıklarını"* yazmıştım. Bu durum da aynen geçerli ama bazı vali ve müdürler basiretsiz ve iktidarsız davrandıklarını hâlâ itiraf etmediler.

Yine kitapta *"...zaten çok fazla sorunu olan bu devleti ve sistemi daha da bozmak, devlet içinde devlet kurmaya kalkmak akılla izah edilemez. Bu devletin polisi, askeri, medyası oluşturulmak istenen bu sistem içerisinde çalıştırılamaz, bugün yapıldığı gibi Cemaat'in hedefleri uğruna hukuksuzluklar, komplo, şantaj ve iftira yöntemleri ile çalıştırılsa da gelecekte bu ülke herkes için adeta bir cehenneme dönüşür"*[2] demiştim.

Bugün hükümetin "Paralel Devlet" dediği oluşumu ben

2 *age.*, s. 572

2010'da devlet içinde devlet kurmak diye nitelemişim. Aslında hükümetin bu "paralel devlete" müdahalesi için dört beş yıl geçmesine veya kendisine operasyon yapılmasını beklemesine gerek yoktu. O gün müdahale gerekiyordu, o zaman iş kolaydı... Haliç'te Yaşayan Simonlar'da *"Bugün bu olaylara mani olma makamında olmasına rağmen yeterince müdahil olmayanlar şunu bilmelidirler ki kendileri hakkında da şu an cemaat tarafından arşivlenen bilgiler bir gün aynı şekilde basına servis edilecektir"*[3] demiştim. Eğer o gün erken müdahale yapılsaydı, Silivri davalarında haksız yere yargılanan binlerce insan bunca çileyi çekmez, ülkede adalet düzeni bu kadar zarar görmezdi, devlet ve hükümet bu kadar yıpranmazdı.

Bugün Silivri davaları denen Ergenekon, Balyoz, Poyrazköy, Casusluk-Fuhuş gibi adlar altında sahte delillerle açılan ve hukuka aykırı olarak yürütülen meşhur davalarda, yüzlerce insan haksız yere tutuklanmış ve yıllarca hapishanede kalmıştır. Ayrıca haksız yere mahkûm edilmiş olan bu kişilerden bazıları intihar etmiş, bazıları da tedavisi mümkün olmayan hastalıklara yakalanmıştır.

Bunların yanında bozulan aile düzenleri, yaşanan zorluklar; dile kolay üç yıl, dört yıl, beş yıl yakınlarının cezaevinde haksız yere yattığını bilerek çaresizlik içinde kıvranılarak, çekilen çileler... 2010 yılında kitapta anlatılan cehennem maalesef bu insanlara yaşatılmıştır.

*"Kısa süre sonra ticari şirket, ortaklık, ihale vs. işlere de bu anlayış ve yöntemlerle yaklaşılmaya başlandığında, ülkede her şey çok daha kötüye gidecektir. Devletin polisinin, istihbaratının ve diğer kurumlarının imkânları Cemaat'in talimatı ile istenmeyen, beğenilmeyen, rakip şirket aleyhine kullanılırsa (ki çok yakında bu olacaktır, belki de halihazırda uygulamaya konmuştur) bunu tespit*

3 *age.*, s. 586

*etmek o kadar kolay da olmayacağından tüm sistem bir kaosa doğru sürüklenecektir. Bu yöne doğru gidildiğini görmek için kâhin olmaya gerek yok."*[4] diye değerlendirme yapmıştım.

O gün öngördüğüm ve değerlendirmesini yaptığım durumun, 2014'te ortaya çıkan bazı ipuçlarına bakıldığında, Cemaat'in şirket, firma ilişkilerine ne kadar girdiği, bazı firmalara avantaj sağlayacak bilgileri ele geçirdiği, ayrıca devletin terörle mücadele veya casusluk, sabotaj, siyasi suikast gibi daha vahim durumlarda yararlanmak üzere İstihbarat biriminde kurduğu sistemlerin, Cemaat tarafından ekonomik ilişkileri izlemek ve takip etmek amacıyla nasıl kullanıldığı görülecektir. Örneğin Halk Bankası'nın Türkiye-İran ticaretindeki önemi ve bankanın hedef olması, ülkedeki en büyük firmaların hesaplarına el konulması, ekonomik konularda Yargıtay'daki davalarda Cemaat'in rolü, patronların Pensilvanya ziyaretleri gibi hususlar, bu ve benzeri konularda Cemaat'in yarattığı tahribatın boyutunun ne kadar büyük olduğunu göstermektedir.

4 *age.*, s. 572, 573

# NEDEN YAZDIM?

Olup bitenlerin iddialarımı ve kitabımı doğruladığı ortamda tekrar aynı şeyleri yazmak istemezken, 7 Şubat 2012'de başlayan 17 Aralık 2013 itibarıyla hızlanan öyle gelişmeler oldu ki, bunları yorumlamak, önceki olaylarla birlikte değerlendirmek, olup bitenin aslında görünenden ne kadar farklı olduğunu belirtmek gerekiyordu.

Cemaat'in devlet içindeki örgütlülüğünün, yaptığı haksızlıkların görülmesi; bozulan hukuk düzeninin yeniden sağlanması, haksızlık yapanların hukuk önünde hesap vermesi, çekilen acıların boşa gitmemesi ve bunlardan ders çıkarılması adına yazmam gerektiğine karar verdim. 1 Ağustos 2014 tarihinde cezaevinde almaya başladığım notlar üzerinden yeniden yazmaya başladım.

Yazmaya başlamadan önce Cemaat-Hükümet çatışması konusundaki düşüncelerim şöyleydi:

İlk Cemaat-Hükümet kavgası çıktığı, dershanelerin kapatılmasıyla ilgili gerginlik başladığı sıralarda, 12 Aralık 2013 tarihli Odatv davası duruşmasında avukatlar aracılığıyla Cumhuriyet gazetesinden İlhan Taşçı ve Vatan'dan Deniz Güçer "dershaneler olayı sonrası Cemaat-Hükümet kavgası ne olur, nereye gider, bu konuları nasıl değerlendiriyorsunuz" bâbında sorular göndermişlerdi. Onlara cevap yazarken 17 Aralık operasyonu gerçekleşti. Sorulara cevap olarak yazdıklarım daha sonra açıklama olarak yazıp Ali Bayramoğlu'na gönderdiğim metinde de vardı. Yazdıklarım şöyleydi:

"Geçmişime bakıldığında her iki tarafa da en yakın kişiyim, samimi, içten onlarla gönül bağı olan, aynı değerlere inanan, özel dünyamda aynı yaşam biçimini arzulayan biriyim. Bu, yetiştiğim çevremden, özel yaşamımdan, yakınlarımdan bilinen, anlaşılan bir halimdir. Bugün ise her iki kesimden de ağır cezalar aldım. Cemaat uydurma iddialar, iftiralar ile bana ceza davaları açılmasında etkin oldu. Hükümet ise haksız yere dokuz defa meslekten men, iki defa memuriyetten ihraç ve onlarca disiplin cezası verdi. Kimliğimi, ruhsatlı silahımı, hatta emekli ikramiyemin bir kısmını disiplin cezası olarak kesti. Mülkiye Müfettişleri raporuna dayanarak hakkımda ceza davaları açılması için suç duyurusunda bulundu. Ayrıca Ankara ÖYM'de PKK ve TİKKO propagandası yapmaktan dava açıldı.[5]

Bütün bu yaşananlardan dolayı iki tarafla mesafeli olsam da her iki tarafın tabanında çok masum dostlarım ve arkadaşlarım vardır. Asıl olarak her iki tarafın da aynı sahada olup, birbirleriyle kavgalı olmalarını istemem; çünkü olayın nerelere kadar gidebileceğini tahmin ediyorum. Karşılıklı çatışma iki tarafı da kuralsızlığa, "her yol meşru"ya götürecek, herkes bugüne kadar bilinen halinin aksine dönüşecek ve iki taraf da kirlenecek, iki taraf da yıpranacak...

Bu faaliyetin devamı, herkes için felaket olur. Bugüne kadar fark edilmeden yapılan işlemlerin verdiği zararların tazmini ciddi bir sorun olsa da belki bir yere kadar tolere edildi ama bundan sonra devamını düşünmek bile istemiyorum... Üzüldüğüm şey, zarar görenlerin iki tarafın da masumlarının olması.

---

5 Kitap içeriği konusunda yalnız Adalet Bakanlığı Ceza İşleri Genel Müdürlüğü ve İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Şeref Akçay "fikir ve düşünce açıklamasıdır, suç olmaz" diyerek özgürlükçü bir tavır aldı. Diğer kurum ve birimler hep suç aradı, en özgürlükçü düşünmesi gereken Mülkiye Müfettişleri ise her sayfadan ayrı suç çıkarmaya çalıştılar.

Bu mücadele adaletin, doğruluğun, faziletin yarışı olmayacak. Bu çok büyük çatışma getirir ve çatışmanın galibi de olmaz. AKP ve Cemaat'in karşısında olanlar dahil, ülkedeki herkes bundan zarar görür. Bu durum devleti, toplumu, tüm değerleri temelinden sarsar. Bu öyle anormal bir durumdur ki soruşturması, barışı, çözümünün tartışılması bile olmayacak bir şeydir.

Görünen o ki Cemaat mücadeleye devam edecek. Ve gücünü kullandıkça hükümeti epey sıkıntıya sokacağı anlaşılsa da AKP'yi karaladıkça kendisi de kirlenecek, hem de çok fazla kirlenecek. Ortaya attığı her şey kendisi hakkında da soru işaretleri doğuracak ve sonunda toplumda bugüne kadar biriktirdiği saygınlığını önemli ölçüde yitirmeye başlayacaktır. Bence Cemaat'i yönetenlerin en çok düşünmesi gereken, bu olay devam ettikçe çok fazla kirlenecekleridir. Kavga ve hırs insanlara kirli yöntemleri kullandırır ve her yapılan çirkinlikte bir şeyler onların üzerlerine de sıçrar."

Yine basın mensuplarına gönderdiğim yazılarda;

"Ben bu kavganın küçük küçük biriken sebeplerini biraz bilsem de asıl olarak son 10-12 yıldır kendi çalışmaları, gayretleri ve fedakâr taraftarlarının hizmetleriyle AKP'nin de Cemaat'in de çok ciddi geliştiğini görmek gerekir. Toplumdan önemli destek aldılar. Başlangıçta bu ülkeye hizmet de ettiler. Allah onlara çalışma, gayret ve hizmetlerinin çok üstünde nimet, destek, iyilik verdi ama onlar bu nimeti, bu verilenleri iyi kullanmadılar. Cemaat, yargı ve polis kanalı ile haksız suçlama, sahte delil üretme, iftira gibi her türlü haksızlığı yaptı. Baskı, zulüm ve adaletsizliğin kaynağı oldu. Resmen zulüm yaptı, binlerce insanın hayatını kararttı. AKP ise aşırı güç kibrine kapıldı, herkese üstten bakmaya, antidemokratik davranmaya başladı ve yolsuzluğa bulaştı. Verilen nimeti, iyiliği yerinde kullanmadıkları için ilahi gazap,

verdiklerini almaya karar verdi ve onları birbirlerine musallat etti. Şimdi bu mücadelede ikisi de kaybedecek ve ilahi yardım olarak fazladan verilenler alınıp, herkes kendi emeği, gayreti kadarı ile kalacak.

Cemaat'e karşı bu mücadeleyi ancak hükümet yürütebilir, başkası bu mücadeleyi veremez. Umarım Cemaat yanlış yolda olduğunu erken görür ve devlet içindeki elini çekmeye karar verir. Hükümet de olanlardan ders alıp, devlet hayatında tek yolun hukuk, demokrasi, insan hakları olduğunu anlayıp huzur ve güvenliği sağlar."

Bitirirken de şöyle yazmıştım:

"Bu ülkenin tarihi hep kendi iç kavgalarının tarihidir.

Türkiye, yıllarca sağ-sol savaşında çok şey kaybetti, Güneydoğu-Kürt sorunu nedeniyle de çok şey kaybetti.

Laik-antilaik çekişmesiyle çok enerjisini yitirdi. Şimdi de Cemaat-Hükümet kavgası... Kendimizle kavga hiç bitmeyecek bu topraklarda (Şimdi Cemaat'i biraz geriletilince bu defa Cemaat'le mücadele eden, hükümete yakın duran grupların kendi içlerinde çatıştıklarını, birbirlerini el altından 'Cemaatçi, şucu bucu' diye suçladıklarını ve aleyhte dedikodular yaydıklarını duyuyorum. Hatta işine gelmeyenler neredeyse beni bile Cemaat mensubu diye suçlayacaklar. Maalesef aynı amaç etrafında yürümek bu ülkede mümkün olamayacak galiba).

Bu ülkenin en dinamik iki yapısı, bu ülkeye en iyi hizmeti verecek iken şimdi tüm enerjilerini birbirini yemeye harcayacak.

Devletsizliğin, zayıf devletin ne demek olduğunu görüp Cemaat menfaatlerini kollayarak devletin ve toplumların ne hale geldiğini anlamak için etrafımıza, Irak, Suriye, Lübnan ve diğerlerine; herkesin hukuk, demokrasi, adalet anlayışı ile bütünleştiği toplum olarak da Avrupa ülkelerine bakmak yeterli.

Yıllar sonra yine komplo teorisi üretip bu çatışmayı başkalarının tezgâhladığı söylenecek. Cemaat kendi çıkarları ve hırsları için bu savaşı çıkardığını kabul etmeyecek; Ergenekon, ABD, İran gibi başka güçler bulacaklar... Beylik sözle 'fitne' diyecekler. Akılsızlığın her hatada adı vardır; kimi zaman dış güçler, ABD, Rusya, İsrail; kimi zaman da 'fitne' diye söylenip, gerçek perdelenmiştir."

İlk kitapta, niye yazdığımın bir sebebini de şöyle açıklamıştım: "*Dışarıdan bakınca üstüme çok da vazife değilmiş gibi gözüken bu şeyleri niye yazdım? Allah'ın varlığını her yerde ve her zaman hissediyorum, bu yanlışları gördüğüm ve bildiğim halde susmanın hesabını veremem. Yanlış bildiğim, başkalarına zarar veren kişilere karşı koymazsam, yeminimi ve bunca yıllık geçmişimi nasıl izah edeceğim?*" [6]

Bu kitapta da aynı sebeplerle kendimi yazmaya mecbur hissediyorum...

6 *age.*, s. 572

İKİNCİ BÖLÜM

# CEMAAT'E DAİR DEĞERLENDİRMELER

# CEMAAT, DEMOKRATLARIN VE LİBERALLERİN DESTEĞİNİ NASIL ALDI?

ÖYM'lerde açılan ilk davalar halktan, liberallerden, demokrat kesimlerden ciddi bir destek aldı. Çünkü Türkiye'nin yakın geçmişine bakıldığında askeri darbeleri, askeri müdahaleleri veya askerin siyasete etkisini görmek mümkündü. 27 Mayıs 1960 askeri darbesi, tüm sivil siyaseti yok etmişti. 12 Mart 1971 darbesi yine hükümete ve sivil siyasete müdahale etmişti. 12 Eylül 1980 darbesi siyasete ve topluma yönelik daha da boyutlu bir müdahaledir. 28 Şubat 1997'de ise, yine siyasete müdahale vardı.

2002'de seçimler olmuş, AKP büyük çoğunluğu sağlamıştı. Ancak askerin tavırlarından bu gelişmeden memnun olmadıkları anlaşılıyordu. O güne dek siyaset üzerinde askerin gölgesi her dönem hissedilmişti. Siyasetin çözmesi gereken bütün toplumsal sorunlara, hükümetin halletmesi gereken meselelere, askerlerin karışması alışkanlık haline gelmişti. Sağ-sol olayları askerin görev sahasına giriyordu. Güneydoğu olaylarında askerin kırmızı çizgileri vardı, hatta hükümeti bile karıştırmıyordu. Kıbrıs sorunu, öncelikle askerin sorunuydu ve askerin müdahalesini gerektiriyordu. Dış politikayı büyük oranda onlar etkilemeye çalışıyorlardı. Her konuda, her zaman askerin etkisini görmek mümkündü.

Laiklik meselesi, askerin asla karışılmasına müsaade etmeyeceği, kimseyi dokundurmayacağı bir sorun halindeydi. Eğitim faaliyetleri, eğitimin kaç yıl olacağı askerin sorunuydu,

çünkü müfredat dahil, bu alandaki politikalar, yaşanan siyasi gelişmeler onu etkiliyordu. Yine kıyafet konusu, askerin sahasındaydı. Asker, sivil siyasetin çözmesi, sivil hükümetin bakması gereken her sorunu kendi görev tanımı içine almış, devlet sorunu haline getirmişti; bunu kendisine bir hak olarak görüyordu. İç Hizmet Kanunu'nun35. Maddesi denilen sıradan bir maddeye dayanarak Anayasayı, kanunların ve demokrasinin tüm ruhunu bir kenara bırakarak, bu olaylara müdahale etmeye hakkı olduğunu düşünüyordu. Ve toplumda büyük bir kesim de askerin müdahalesini kanıksamış, normal görür hale gelmişti.

Yakın zamanda yaşanan Susurluk olayı, hafızalardaki yerini koruyordu. Her ne kadar Susurluk olayının içinde birçok kurum varsa da, işin fikir, düşünce tarzı bakımından asker tarafından savunulan derin devlet anlayışını temsil ettiği ve bunun çözülmemesi konusunda da askerin ayak direttiği düşünülüyordu. Meclis Susurluk Komisyonu'na Teoman Koman'ın gelmemesi, askerlerin bilgi vermemesi ve Susurluk sürecine soğuk bakmaları, yine Susurluk'un askerlerce desteklendiği imajını yaratıyordu.

darkmalt

Güneydoğu'da infazlar, yüzlerce faili meçhul olay vardı. Bunlar bir türlü aydınlatılamıyor, bu konuda sonuç alıcı adımlar atılamıyordu. Güneydoğu'da hukuka aykırı, antidemokratik uygulamalar alabildiğine yaygındı. İşte Türk siyaseti içinde askerin böylesine etkili olduğu ve düzeltilmesi gereken pek çok konunun bulunduğu koşullarda, hükümet yanlılarının laiklik konusuna bakışları, askerin dini duyarlılıkları ve duruşları nedeniyle seçimde elde ettiği çoğunluğa rağmen hükümeti ikinci plana atarak her şeyi kendisinin devam ettirmeyi düşündüğünü gösteren gelişmeler yaşanıyordu.

Böyle bir ortamda 2005-2006 yıllarına gelindiğinde, ÖYM'lerde Ergenekon veya benzeri adlarla başlatılan dava-

larla ilgili "militarizmle hesaplaşma, cuntalarla hesaplaşma, kirli geçmişle hesaplaşma yaşanacak, faili meçhuller çözülecek; Türkiye demokratlaşıyor, Türkiye geçmiş kirli mazisini temizliyor, bağırsaklarını temizliyor" anlayışı yaygınlaştırıldı. Bu konuda öyle güçlü bir beklenti oluşturuldu ki demokratların, liberallerin ve mevcut durumdan rahatsız olan geniş halk kesiminin desteği alındı. Söz konusu kesimler, gerçekten bu süreçte başlayan davaların geçmişle hesaplaşacağını, Türkiye'de demokrasinin standartlarının yükseltileceğini, demokrasinin ve hukukun geleceğini, askerin Batı ülkelerindeki gibi asıl olması gereken mevzilerine gideceğini ve sivil siyasetin hakim olacağını düşünüyorlardı. Bundan dolayı da siviller, demokratlar ve aydınlar bu gelişmeleri başta desteklediler.

Zaman içerisinde küçük küçük hukuka aykırı şeyler olduğunda veya bazı soru işaretleri uyandığında ise, "bu tip şeyler olabilir, bunlar fevridir, düzeltilebilir; bu boyutta mesafelerin alındığı, önemli demokratik adımların atıldığı, bu kadar büyük bir hesaplaşma içerisinde küçük hatalar olabilir" düşüncesiyle yine desteklerini kesmediler, devam ettirdiler. Ta ki bütün bunların bir Cemaat operasyonu olduğu, hukuksuzluk temeli üzerinde geliştiği su yüzüne çıkana kadar...

Ortaya çıkan bu durum üzerine aydın kesim yavaş yavaş desteğini çekti. Halen bunlara inanan ve büyük hukuksuzlukları görmek istemeyen küçük bir azınlık haricinde Türk aydını, Türk demokratları, Türk liberalleri, Türk halkı artık bunların amacının bir demokrasi hamlesi, militarizmle ve kirli geçmişle hesaplaşma olmadığını biliyor. Bu davaların temelinde hukuksuzluk bulunduğunun ve karanlık bir istikamete doğru gidilmekte olduğunun farkına varıldığı, bunlara artık destek verilmediği; süreç içerisindeki gelişmelerden, bu davaların aldığı desteği kısa sürede yitirmesinden ve bunları yapanlara gösterilen tepkiden anlaşılıyor.

# CEMAAT HÜKÜMETİN DESTEĞİNİ NASIL ALDI?

2002 Kasım seçimleri sonrası AKP büyük bir çoğunluğu ele geçirmişti. Hükümet kurulmuştu ama hükmedemiyordu. Asker, rejimin asıl sahibi olduğu, yeni gelenlerin özellikle laiklik konusunda yapacağı hiçbir şeye müsaade etmeyeceği; ileri gidilirse tedip ve müdahale edeceği havasını veriyordu. Asıl hükmedenin asker olduğu, hükümet ileri giderse asker tarafından karşı çıkılacağı, hatta fiili bir tavır alınacağına dair emareler görülüyor ve sözler dolaşıyordu.

İşte bu ortamda bizim bilmediğimiz ama hükümet üyelerinin yaptığı bazı konuşmalardan anladığımız o ki, aslında daha sonra davalara dönüşecek olan birçok askeri belge o sırada Cemaat'in elindeydi. Cemaat bunları hükümet yetkililerine, Başbakan'a, Cumhurbaşkanı'na, bakanlara ve bazı makamlara göstererek, nasıl büyük bir tehlike içinde olduklarına, tüm askeri konularda kendilerinin haber ve bilgi aldığına, askerin yapacağı tüm faaliyetler hakkında bilgi sahibi olduklarına onları inandırdı.

Ardından davaya dönüşecek olan konularda bir kısmı gerçek askeri yazışmalar, bir kısmı söylenti halinde ama "içeriden alınan bilgi" şeklinde anlatımlarda bulunarak, askeri kesimde gelişecek olaylar konusunda sürekli bilgi taşıdılar. Kimsenin teyit edemeyeceği ama ihtimal dahilinde olabilecek gelişmeleri anlattılar. Bu anlatım ve belgelerle hükümeti ve üyelerini kendilerine bağladılar, hem de çok büyük bir tehlikenin

içinde oldukları, askerin kendilerine tavır alacağı konusunda onları kesinkes inandırdılar. Daha sonra eski Deniz Kuvvetleri Komutanı Özden Örnek'in günlükleri, Jandarma Genel Komutanlığı'nın brifing notları adı altında, hükümete karşı askeri tavırların, askeri hareketlerin, hatta ihtilal hazırlıklarının olduğuna dair emareler gösterildi.

Bu belgelerin bir kısmının belki gerçekliği vardı ama bir kısmı sahteydi. Hükümeti tam teslim almak isteyen Cemaat, daha sonra tamamen sahte belgeler hazırladı. Bir kısmını bizim bilmediğimiz ama bir kısmı sonradan ortaya çıkan sahte askeri belgeler; İrticayla Mücadele Eylem Planı, AKP ve Gülen'i Bitirme Planı gibi yine Ergenekon belgeleri adı altında, asla doğru olmayan Ergenekon örgütünün varlığı, birtakım faaliyetleri, eylemleri ve davranışlarıyla ilgili belgeler düzenlediler ve o belgeleri teker teker hükümete servis ettiler.

Bu belgeleri başka yerden teyit etme imkânı olmayan hükümet üyeleri bunların çoğunun doğru olduğuna inanıyordu. Kimsenin aklına Cemaat'in sahte belge hazırlayabileceği gelmemişti, hatta bu onlar açısından düşünülemezdi bile. Daha sonraki yıllarda hatırlanırsa, Amerikan Elçiliği kendilerine bir kanaldan askeri belgeler geldiğini söylemişti -yine bu belgeler de askerin siyasete müdahale belgeleri gibiydi, öyle ima ediliyordu- bunu tahkik edip araştırdıklarında, o belgelerin sahte olduklarını anlamışlardı.

Bugün düşündüğümde, yine 28 Şubat döneminde de zaman zaman askeri belge veya askerlerin kendi arasındaki konuşmaları diye Cemaat'in servis ettiği belgelerin çoğunun mahiyetine bakıldığında aslında doğru olmadığı, sahte olduğu anlaşılıyordu. Ama o günlerde hiç kimse bunların sahte olduğunu düşünmemişti ve bu akıllarına gelmemişti.

Tabii bu belgelerin ve bu belgelerde anlatılanların aslında

günlük hayatta karşılıkları da vardı. Çünkü baktığınızda askerin hükümete tavrı, zaman zaman bazı komutanların açıklamaları, askeri yetkililerin "Müdahale ederiz. İleri giderlerse asla bu rejimi değiştirtmeyiz, laiklikten taviz vermeyiz. Kim olursa olsun rejimin sahibiyiz" gibi konuşmalarıyla belgeler örtüşüyordu. Bazı askerlerin daha kapalı olarak gazetelere beyanatları, "Genç subaylar rahatsız" gibi laflar da bu durumu etkiliyordu. Yine parti kapatılmasıyla ilgili Cumhuriyet Başsavcılığı'nın hazırladığı dosyanın savcılık, Emniyet ve hiçbir resmi makamdan yardım alınarak hazırlanmadığı, el altından askerler tarafından desteklenen belgeler ve bilgiler olduğu herkesin bildiği bir olaydı. İşte böylesi bir ortam, askerin kesin ölçüsüz bir tavır içerisinde bulunduğu ve hükümete karşı olduğu kanısını yaratıyordu.

Artık daha ileri safhaya gidip bazı suikastların olabileceği, bazı hükümet yetkililerine karşı eylem yapılabileceği havası da verilmeye başlanmıştı. İşte bunlardan ilki, Kozmik Büro dediğimiz olayda Sayın Bülent Arınç'a yönelik bir suikast hazırlığı olduğuydu. Bir subayın üzerinden çıkan belgede Bülent Arınç'ın evinin adres krokisi olduğu söyleniyordu. Hatta başka devlet yetkililerinin evinin krokisi olduğu da iddia ediliyordu. Bugün bakıldığında bu belgelerin sahteliğinden hiçbir şüphemiz yok. Ama o gün herkes, oradaki özel harp görevlilerinin bulunuş biçimi ve buna dair kozmik bir aramanın verdiği psikolojik havanın etkisiyle gerçekten Bülent Arınç'a bir suikast hazırlığında olunabileceği veya olunduğu ve bu belgelerin asker tarafından oraya konulduğunu zannediyordu.

Sonra Atabeyler operasyonunda Başbakan'ın evinin veya Başbakan'a çok yakın kişilerin ev ve işyerlerinin krokilerinin bulunduğundan; ayrıca bazı patlayıcı madde düzeneklerinin olduğundan bahsedildi. Yani bu kişiler Başbakan'a veya ona

yakın kişilere karşı eylem yapacaklardı. "İşte eylem planları, işte krokiler, işte patlayıcı maddeler" denilerek böyle bir olay varmış gibi gösteriliyordu.

Daha sonra yapılan her operasyonda yine sağda solda bazı belgeler bulundu. Bazı krokiler bulunduğundan bahsedildi ve sürekli hükümete yönelik bir suikast girişiminin olduğu söylendi. Bugün Cemaat'e yakın olan ve tutuklanan bazı polis müdürlerinin "Biz şu kadar suikastı ve Başbakan'a karşı yapılacak şu kadar eylemi önledik" türündeki açıklamalarının da aynı sebepten kaynaklandığı inancındayım.

Bunların hiçbiri, bugün gerçek manada bakıldığı zaman doğruluğu teyit edilmiş olaylar değildir. Sadece Cemaat kapalı kapılar ardında, bir kısmı gerçeğe yakın, bir kısmı kendi ürettiği sahte belgeleri hükümete anlatmak suretiyle hükümeti teslim almıştı. Hükümet bu belgelere gerçekten inanıyordu ki o günkü şartlarda kim olsa inanırdı. Çünkü dış dünyada olup biten meseleler de bunu doğruluyordu. Başbakan'ın evinin yakınındaki bir cami minaresinin hilaline uçak çarpması gibi, birçok askeri yetkilinin sadece AKP'lilere selam vermemek veya başörtülü olduğu için devlet yetkililerinin hanımlarıyla karşılaşmamak için yaptığı hareketler, basına yapılan konuşmalar, bazı tavır ve davranışlar bunları destekliyordu.

Bunların dışında sağda solda birçok kişinin "şu tip eylem yapılacak, şu zaman hükümete müdahale edilecek" türünden konuşmaları vardı. Cemaat'in yaptığı birçok telefon dinlemesinde bazı kişilerin ölçüsüz ve abartılı konuşmaları da bizzat ses kaydı olarak getirilip hükümete dinletilmek suretiyle, ne kadar büyük bir tehlikenin içerisinde bulunulduğu ve ne kadar büyük bir olayla karşı karşıya olunduğu imajı veriliyordu. Tabii aynı zamanda Cemaat, "Bütün bu konularda biz bilgi sahibiyiz, bu bilgileri biz getiriyoruz" diyerek kendisini hükü-

mete mutlak destek veren, hükümetin mutlaka ihtiyacı olan bir grup olarak gösterdi. O günkü şartlarda düşünüldüğü zaman hükümet, Cemaat'in her dediğini kabul etmek, her şekilde Cemaat'i desteklemek ve onların yapacağı her eyleme katkı sunmak mecburiyetinde olduğunu hissediyordu.

Operasyonlar başladıkça bu daha da abartılı olarak ortaya çıktı. Özellikle soruşturmada elde edilen belgeleri, polisler ve savcılar medyaya el altından dağıtarak, istedikleri gibi pompalayarak ve yayınlatarak toplumda da "hakikaten böyle karanlık örgütler var, birtakım hazırlıkları var ve bunlar, demokratik olarak gelmiş hükümeti devirecekler. Aynı zamanda suikastlar, sabotajlar yapacaklar, birtakım illegal örgütleri bunlar yönetiyorlar. İllegal örgütlerin eylemlerini bunlar teşvik ediyorlar, geçmişte yaşanmış her türlü olumsuz olayı bunlar yapıyorlar" havasını yaymışlardı.

İşte o günkü koşullarda hükümet böyle bir ortamda ve böyle bir psikolojinin etkisiyle Cemaat'e her türlü desteği verdi. Ve Cemaat, ÖYM'ler ve polis üzerinden usulsüz olarak yapmak istediği her şeyi gerçekleştirdi. Bu noktadan bakıldığında, evet, o günkü şartlarda herkes bu belgelere, bu iddialara ve bu eylem hazırlıklarına inanıyordu; bundan dolayı da yapılacak ve olup bitecek birçok meselede Cemaat'in haksızca, hukuksuzca ve belki de ölçüsüzce desteklenmesinin zemini yaratılmıştı.

# CEMAAT KAMUYA NASIL SIZDI, KURUMLARI NASIL ELE GEÇİRDİ?

**Cemaat'in Emniyet'te Örgütlenmesi**

Cemaat, Emniyet Genel Müdürlüğü başta olmak üzere tüm illerde kendisine engel olacakları bertaraf etmek ve hedefine koyduğu makamları boşaltmak için Emniyet'teki elemanları ile yargıdaki ve diğer kurumlardaki elemanlarının koordineli çalışmasıyla karalama, ihbar, komplo yöntemlerini kullanarak herkesi görevden aldırıp, bu makamları işgal etti. Şimdi hepsi belgeli olan bu yöntemlerin uygulandığı birkaç örneğe bakalım.

İlk tahkikatların yapıldığı 2009'dan önce Emin Arslan olayında "Biz uyuşturucu kaçakçılığını takip ederken Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Bey'in, hakkında uyuşturucu kaçakçılığından soruşturma yaptığımız Habip Kanat ile irtibatını bulduk, oradan bizim tahkikatımıza dahil oldu. Bir eroin kaçakçısıyla Emniyet mensubu nasıl görüşür?" diyorlardı.

Adapazarı Emniyet Müdürü Faruk Ünsal için "Biz organize suç gruplarını takip ederken bu örgüte yardım eden bir Emniyet yöneticisi olduğunu gördük ve dışarıya bilgi sızdıranın Faruk Ünsal olduğunu anladık, ondan dolayı tahkikat kapsamına alındı ve tutuklandı" diyorlardı.

Mustafa Külcü ve Celal Uzunkaya olayında "Biz İzmir'de bir çete bulduk. Bu çete insanlardan zorla para alıyordu. Bu kişileri takip ederken Mustafa Külcü ve Celal Uzunkaya bu

çeteyle irtibatlı çıktı, savcılar onların haklarında da soruşturma açtılar" diyorlardı.

Yine KOM Daire Başkanlığı'nda şube müdürleri Mustafa Aral, Murat Nemutlu, Cem Cehdioğlu'nun hakkında yapılan soruşturma ve tutuklanmalarında "Biz uyuşturucu şebekelerini takip ederken uyuşturucu işi yapanlarla Emniyet mensuplarının ilişkide oldukları ortaya çıktı. Ondan dolayı adli soruşturmaya dahil edilip, telefonları dinlendi, KOM'dan uzaklaştırıldılar, sonra tutuklandılar" diyorlardı.

2014 yılı içerisinde yapılan soruşturmalarda ortaya çıktı ki Emniyet'te en kritik makamları ele geçirmek isteyen Cemaat, İstihbarat Dairesi üzerinden hedef seçtiği Emniyet yöneticilerinin telefonlarını çok önceden dinlemeye, onları izlemeye, bazı aile üyeleriyle çevresindeki arkadaşları da dahil olmak üzere araştırmaya başlamıştır. Adli tahkikatın başlamasından aylar önce bu kişilerin telefonlarını bildikleri, zaman zaman irtibat kurdukları, kendi Emniyet Genel Müdür Yardımcılarını İsmail Korkmaz sahte ismiyle ve Hizbullah, İBDA-C örgütüne mensuptur diye dinledikleri belgelerle sabittir. Asıl hedef Emin Arslan'dır. Onun bağlantıları üzerinden Habip Kanat'a ulaşılmış ve onunla ilgili işlem başlatılmıştır.

Önceden sahte isimlerle yapılan istihbari telefon dinlemelerinden elde ettikleri bilgilerle Emin Bey'in "Ergenekon'a yakındır" gibi dedikodularla yıpratılması ve görevden alınması sağlanmıştır.

Emin Bey'in idari mahkemeye müracaat edip mahkeme kararıyla göreve dönmesi üzerine bu sefer "Habip Kanat'la uyuşturucu bağlantısı var, ona böyle bir şey bulaştırabiliriz" diyerek olayı adli tahkikata dökmesi için KOM dairesinde Emin Bey'le irtibatlandırılacak belli kişiler üzerinden uyuşturucu ticaretiyle ilgili adli soruşturma başlatmışlardır. Habip

Kanat'la yaptığı suç sayılmayacak sıradan konuşmalar bahane edilerek Emin Bey adli soruşturmaya dahil edilmiş, "Eroincilere destek veriyor, onların önünü açıyor" denilerek ÖYM'de dava konusu yapılmıştır.

Evraklarla sabittir ki Ankara Savcılığı'nın dosyayı inceleyip 08.09.2009'da yetkisizlik-görevsizlik kararı vererek İstanbul ÖYM Savcılığı'na göndermesinden önce KOM'da teknik birimde çalışan Emniyet Amiri Hasan Hüseyin Bulut, 07.09.2010'da İstanbul'a giderek İl Emniyet Müdürü, Narkotik Müdürü aracılığıyla ÖYM Başsavcı Vekili ve sonra soruşturmaya bakacak savcıyla irtibat kurmuştur. Dosya İstanbul'a gelmeden savcıya dosyada ismi olmayan Genel Müdür Yardımcısının ve Emniyetçilerin adının geçtiğini belirtip, yapılacak işlemler konusunda savcıları yönlendirmeye çalışmıştır. Böyle bir durum bu zamana kadar görülmemiştir.

Normalde soruşturma yapan polis dosyayı savcıya verir, savcı inceler, başka savcılığın görevine giren bir konu ise dosyayı kendisi posta/UYAP üzerinden ilgili savcılığa gönderir. Ama bu olayda dosyayı savcıdan sonra polis elden alır, İstanbul'a kurye gibi getirir, dosya gelmeden önce başka bir görevli gelip savcıları yönlendirir.

Direkt soruşturmayla alakası olmayan bir görevli, daire başkanından, Emniyet Genel Müdüründen, İçişleri Bakanı'ndan emir, talimat almadan -ki bu konuda kimse talimat da veremez- konu savcılığa intikal etmiştir. Bu görevli kendiliğinden nasıl İstanbul'a gidip girişimlerde bulunur, neden böyle bir görev üstlenir? Neden savcılar görevlinin bu davranışını kabul eder, neden İstanbul'daki soruşturma savcısı Ankara'daki meslektaşının görüşünü önemsemez, siz polis olarak bizi yönlendirmeye kalkıyorsunuz demez?

İşin aslına bakıldığında içeride dayanışmayla yaptıkları

kendilerinden olmayan herkesi dolaylı yöntemlerle tayin ettirerek İDB'de hâkimiyetini kuran Cemaat, icraat yapabilmek için önce KOM Daire Başkanlığı'nı ele geçirmek istemiştir. Bunun için KOM'da çalışan ve Cemaat mensubu olmayan Mustafa Aral, Murat Nemutlu, Cem Cehdioğlu, Mehmet Ali Keskinkılıç gibi tüm şube müdürlerini ve KOM'dan sorumlu Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Bey'i, 2008 yılının ilk aylarında sahte isimler ve IMEI numarası üzerinden İBDA-C, Hizbullah gibi örgütlerin mensubu, organize gruplarla bağlantılı vs. diyerek dinlemişler, ilişkilerini araştırmışlar hatta gizli fotoğraflarını çekmişlerdir. Topladıkları bu bilgilerle, hangi gruplarla bağlantılı gösterebileceklerini hesaplamışlar; bu kişilerin konuştuğu, tanıştığı, uyuşturucu işi ile alakaları olabilecek insanları adli olarak dinlemişlerdir. Daha sonra "bu kişiler suç işliyor, uyuşturucu işi yapıyorlar, polis müdürleri de bunlarla irtibatlı" diyerek sıradan konuşmaları suç örgütüne yardım sayarak tutuklanmalarını, disiplin cezaları almalarını ve böylelikle Emniyet'ten ekarte edilmelerini sağlamışlardır.

Yine Emniyet Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Külcü ile Celal Uzunkaya ve aile yakınlarını 2007 yılından başlayarak uzun süre sahte isimlerle dinleyip, izlemişler geniş çaplı araştırma yapmışlar ve sonunda kimlerle ilişkide göstererek suçlarız diye hesap yapıp İçişleri Bakanlığına şikâyet dilekçesi yazmışlardır. Zaten şikâyet dilekçesinin içeriğine bakıldığında birkaç kişinin imkânlarıyla yapılamayacak, ancak bir teşkilatın imkânlarıyla toplanacak, beş altı vilayeti ilgilendiren bilgiler olduğu anlaşılıyordu. Cemaat'in etkinliğini kurduğu Emniyet İDB komplo yapmak istediği birçok kişiyi 2008-2009 yıllarından itibaren sahte isimlerle dinlemeye başlamıştır. Ancak Cemaat'in bir numaralı hedefi olan Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Külcü daha öncesinden, 2007 yı-

lında sahte isimlerle dinlenmeye başlanmıştır. Yani Mustafa Külcü Emniyet'te ilk hedef seçilen kişidir.

Bu ihbar üzerine Genel Müdür Yardımcıları Mustafa Külcü ile Celal Uzunkaya bertaraf edilemeyince, bu defa Genel Müdür Yardımcılarının İstanbul'da işlenen Münevver Karabulut cinayetinin faili Garipoğlu'nu yakalamak için kendilerine bilgi veren elemanları İrfan Erbarıştıran ile olan ilişkilerini suç gibi göstererek İzmir ilinde ÖYM'ce soruşturma başlatmışlardır. Görev amacıyla, bir cinayet zanlısını yakalamak için kurdukları ilişkiyi suç gibi göstererek gözaltına aldırıp, serbest kalmalarına rağmen görevlerinden ayrılmak mecburiyetinde bırakmışlardır.

Aynı şekilde Adapazarı Emniyet Müdürü Faruk Ünsal ve bazı şube müdürlerini 2009 yılında yapılan bir mafya soruşturmasını sızdırdıkları gerekçesi ile ÖYM'de soruşturmaya tabi tutmuş, tutuklanmalarını sağladıktan bir süre sonra görevlerinden alınmasına neden olmuşlardır.

Ama şimdi ortaya çıktı ki aslında İDB, Adapazarı Emniyet Müdürü Faruk Ünsal ve şube müdürlerini bu adli soruşturmanın başlamasından aylar önce sahte isimlerle dinlemiş, bilgi toplamış, onları ekarte etmek için Adapazarı'nda yapılan bir tahkikatı kullanmıştı.

Ve bugün bu komploları kuranlar hâlâ dışarıda, hâlâ hesap vermediler. Daha doğrusu bu adli tahkikatlar öncesi, komplo kurmak amacıyla, sahte isimlerle yaptıkları dinlemeler daha yeni ortaya çıktı. Her ne kadar ben 20 Ağustos 2010'da çıkan kitabımda bu dinlemelerin olduğunu anlatsam da, ancak beş yıl sonra, Cemaat'ten olmayan bir HSYK ve Adalet Müfettişinin görevlendirilmesiyle durum ortaya çıkarılabildi.

İDB'nin üstünde olan Genel Müdür Yardımcılarının, Daire Başkanlarının ve İl Emniyet Müdürlerinin telefonlarını sahte isimlerle dinlerken ne mesleki üstlerine ne de İçişleri

Bakanlığı'na bilgi vermişlerdir. Görev silsilesi içinde üstlerine bilgi vermeleri zorunlu olduğu halde İDB'nin üstündeki birini kim, neden dinler? Kim bu talimatı verir? Emir veren kimdir? İDB'ye sadece Emniyet Genel Müdürü ve İçişleri Bakanlığı emir verebilir. Bu ikisi vermiyorsa İDB'ye emri verenin Cemaat olduğundan tereddüt duymamak gerekir.

İDB'de hakimiyetini kuran Cemaat, ülke genelinde istihbari faaliyetler yapıyor, dinliyor, izliyor ama direkt adli soruşturma yapacak birimlere ihtiyaç duyuyordu. Bu nedenle adli birimleri de ele geçirmeliydi. İmkân ve kabiliyetleriyle illerde yapılan organize suçlar, örgütlü suçlar, uyuşturucu kaçakçılığı soruşturmalarının hepsinden haberdar olup koordine eden, geniş adli tahkikat imkânları, arşiv kayıtları olan KOM'u tümden ele geçirmek istiyorlardı; çünkü İstihbarat bilgi toplumlar ama KOM ve TEM adli tahkikat ve soruşturma yapar. Bunun için en iyi yer KOM ve TEM'dir. İşte hem TEM'i hem KOM'u ele geçirmek isteyen Cemaat normal yöntemlerle görevden aldıramadığı kişileri bu tip komplo soruşturmalarla almaya çalışmaktadır.

Bu ayıklama faaliyeti sonrası KOM'da Cemaat'e muhalefet eden çok az sayıda insan kalmıştır. Asıl yönetici mevkiler ve köşe başları kendileri tarafından tutulmuştur. Bazı insanlar da başlarına bir iş gelmesin diye kendileri dilekçe vererek bunlardan ayrılmışlardır. Görevden alınanlardan İdare Mahkemelerine dava açan, tayin kararlarını iptal ettirip tekrar KOM'a gelmek isteyenler teker teker adli soruşturmalara uğratılarak, kurulan kumpaslarda ÖYM'ce tutuklandılar. Nedense hepsi ÖYM görevine giren suçlardan soruşturuldu. Görünmez bir el İstihbarat Dairesini, KOM'u ve ÖYM savcılarını koordine ederek KOM müdürlerini teker teker saf dışı bırakıyordu. Onların yerine ise Cemaat mensuplarının geldiğini biliyoruz. Nereden biliyoruz? O tarihten sonra KOM merkezine gelenlerin hepsi Cemaat-Hükümet arasında çıkan çatışmadan, 17

Aralık 2013'ten hemen sonra, Cemaat mensupları oldukları için görevlerinden alınmışlardır.

Zaman içerisinde Emniyet Genel Müdürlüğü'nde üst makamdaki üç genel müdür yardımcısının değiştirilmesi ve bu değişikliğin Cemaat tarafından yapıldığının bilinmesi, Emniyet Genel Müdürlüğü merkezinde Cemaat'in otoritesini tesis etmiştir. Üç genel müdür yardımcısı saf dışı bırakılınca artık Emniyet'in merkez ve taşra teşkilatını dizayn etmek kolaylaşmıştır. Zaman içinde, her tayin mevsiminde ve her olay bahane edilerek merkez Emniyet Genel Müdürlüğü, İstanbul, Ankara, İzmir illerinin İstihbarat, Terör, KOM, Asayiş şube yöneticilerinin Cemaat mensubu olması sağlanmıştır. Bu gücü gören herkes ona göre tavır almış, asla Cemaat politikalarının karşısına çıkmamış ve onlarla çelişecek bir duruma girmemiştir. Hatta büyük bir kitle kendini Cemaat'ten göstermek adına onlara yakın durmaya, her istediklerini yapmaya çalışmış, Cemaat yandaşı görünmek istemiştir.

Ben "Haliç'te Yaşayan Simonlar" kitabımda bunların bir kısmını kısaca anlatmıştım. KOM Dairesinde, İstihbarat Dairesi'nde Cemaat mensubu Emniyet görevlilerinin diğer Emniyet mensuplarına komplo düzenlediğini, ÖYM'deki yargıyla danışıklı hareket ederek bu insanları bertaraf ettiğini söylemiştim. Bundan dolayı hakkımda "Meslektaşlarına iftira etmek ve suç isnat etmekten" ihraç kararı verilmişti. Ama 17 Aralık 2013'ten sonra benim söylediklerimin tamamının doğru olduğu anlaşıldı; İDB'deki ve KOM'daki bütün amirler paralel yapı elemanı olmaktan dolayı tayin edildiler. Onlar başka bir yere gönderildi ve iddialarımın doğruluğu ortaya çıktı.

Emniyet'le birlikte Emniyet'in diğer kurumlarında bulunan Cemaat mensuplarının içeride ve dışarıda dayanışması, Cemaat'in bu kurumlarda yaygınlaşmasında önemli bir rol oynuyordu. Çünkü atanacak bütün üst düzey görevliler genellik-

le Emniyet İstihbarat'a soruluyordu. Yanlış bir atama olmasın diye Emniyet de hep kendisine uygun olan insanları öneriyordu. Cemaat'e yakın olmayanlar hakkında hayal mahsulü şeyler iddia ediyorlardı. Ayrıca Cemaat mensupları dini bütün, düzgün görünümleri itibarıyla büyük oranda özel kalem, personel birimlerinde ve koruma olarak görev alıyorlardı. Özel kaleme, idari büroya gelen Cemaat mensupları kurum içindeki diğer mensuplarıyla haberleşmek suretiyle kurumda olan biten her şeyi biliyorlardı. Bu bilgileri amirlerine servis ederek onların itimatlarını kazanmak suretiyle, tüm terfi ve tayinleri Cemaat'e uygun yaptırıyorlardı. Kurumlarında olan dedikoduları amirlerine aktararak onların gözüne girdiler. Geçmişte olan birtakım olayların belgelerini amirlerine taşıyarak kendilerini her şeyi bilen, yapan birileri gibi gösterdiler. Kendilerinden olmayanlar teker teker sürülürken, tahkikatlara uğrayıp görevden alınırken; Cemaat mensupları adım adım yükselerek kritik yerleri tutmaya ve önemli merkezleri ele geçirmeye başladılar.

Daha sonra Emniyet İstihbarat Merkezi ve KOM Dairesi'nin teknik telefon dinleme imkânları ve telefon analiz kayıtlarıyla kişilerin irtibatlarını inceleyerek, başka kurumlarda atanacak olanlar hakkında önemli bilgiler topladılar. Kendilerinin istediği bir noktaya başka biri gelecekse, dışarıdan ve içeriden toplanan bilgiler kurum yöneticisine özel kalemi vasıtasıyla aktarılarak "Aman, sakın hata yapmayalım, bu kişi yanlışları olan, şu tür bağlantıları olan biridir" denilmiş, telefonda elde edilen birkaç sabit bilgi çarpıtılmış ve o kişilerin atanmasına mani olunmuştur. Onların yerine kendi elemanlarının gelmesini sağlayan Cemaat, kamuda bu şekilde gücünü pekiştirdi. Her tarafa hakim, hükümran olmaya başladı.

Önemli kurumlarda müfettiş denetimlerinde ve şikâyetler nedeniyle yapılan teftişlerde Cemaat mensubu olmayan, Cemaat'in ele geçirmek istediği makamlara geçmiş başarılı çalışmaları ile aday olanların sicilleri kurumsal gelenekler, bo-

zularak, haklarında yapılan soruşturmalarda çeşitli isnatlarda bulunularak terfi ve atamaları engellenmiş, o kritik yerler Cemaat mensuplarınca doldurulmuştur.

Yine Cemaat siyasi kişiler üzerinden birçok kanaldan girişimlerde bulunarak kendi mensuplarının her kurumda kritik yerlere atanmasını sağlamıştır. Her gün kamuda belli yerleri ele geçiren Cemaat, kamu kurumlarındaki elemanları vasıtasıyla inanılmaz bir bilgi alışverişi ve koordinasyonla atama ve tayinleri büyük oranda yapar hale gelmiştir. Hatta birçok yere atayacak kendi taraftarı personel bulamadığından en iyi kullanacağı diğer kişilerden tercihler yapmıştır. Birçok bürokrat bilmiyor görünümünde Cemaat'in her istediğini yapacağını ima ederek bazı makamlara gelmiş ve görev süreleri boyunca da Cemaat'in bütün isteklerini sanki normal görev gereği imiş gibi yerine getirmiştir.

Cemaat, Emniyet'te hakimiyeti sağlamaya yönelik olarak 2005 sonrası yaptığı operasyonel faaliyetlerini, geçmiş yıllarda daha sessiz ve hissettirmeden yürütüyordu. Emniyet'e daha fazla sayıda personel yerleştirmek için diyaloglarının olduğu hükümetler ve siyasi kişiler üzerinde kulis yaparak, ihtiyaç olmadığı halde birden çok polis koleji açılmasını sağladılar. Ülkenin yıllık 40-50 civarındaki yüksekokul mezunu ihtiyacı yerine, yıllık 500-700 kişilik yüksekokul mezununu Emniyet'te amir kadrosuna yerleştirmiş, bugün Emniyet'in çok fazla kadro ile baş başa kalmasına neden olmuşlardır.

Polis okulu ve kolej sınavlarında hile yapıldığı, soruların çalındığı, kopya çekildiği iddiaları çok fazla dillendirilmiş, soruların çalındığı ispatlanmasına rağmen Cemaat kontrolünde yapılan bir işlem olarak değil adi, para amaçlı yapılmış gibi gösterilerek soruşturmalarla geçiştirilmiştir.

Yargı ve ordu içerisindeki çalışmalarını ise daha farklı, daha özel yol ve yöntemler kullanarak yapıyorlardı.

## Cemaat'in Yargıda Örgütlenmesi

Cemaat'in eskiden beri yargıyı ele geçirmeyi hedeflediği bilinen bir şeydir. Yaşam biçimiyle Cemaat'ten uzak gibi görünen, kendisini gizleyen, olduğundan tamamen farklı gösteren çok sayıda Cemaat mensubunun 2000 yılından önce yargı camiasında olduğunu bugün daha iyi görüyoruz. Kasım 2002 seçimlerinden sonra hükümetin desteğini de alarak, bir yandan yeni hakim ve savcı alımlarında kendi taraftarlarının görev almasını sağlamak için onlara özel eğitimler verirken, bir yandan da sınavlarda her türlü siyasi torpil, sınav desteği vb. konularla ilgilenen birimler oluşturarak kadrolaşmaya çalıştılar.

Cemaat'in ilk önceliği DGM'lerde kadrolaşmaktı. Kimsenin fazla gönüllü olmadığı Doğu ve Güneydoğu bölgelerinde Van, Diyarbakır, Erzurum gibi illerin DGM'lerine elemanlarını yönlendirerek, öncelikle buralarda hakimiyet sağlamıştı. Bu iddiamın doğruluğu, bu mahkemelerde yürütülen Van 100. Yıl Üniversitesi Rektörü Yücel Aşkın hakkındaki yolsuzluk soruşturması ve Şemdinli olayı sonrası yapılan soruşturmalardan, Şemdinli'deki olayla alakası olmayan hususların ve kişilerin de bu davaya dahil edilmesinden, o günlerde yapılan usulsüzlüklerden, bu mahkemelerde görev yapan daha sonra İstanbul ve diğer batı illerine, ÖYM'lere atanan hakim ve savcılardan bellidir. Bu hakim ve savcıların ÖYM'lerde tam Cemaat'in isteklerine uygun hareket ettiklerini, yaşadığımız yargı mensuplarının verdikleri kararlar ve davranışları ile ile doğrulanmıştır.

Daha sonraki yıllarda Emniyet İDB'de hakimiyet kuran Cemaat, ÖYM'lerdeki mensuplarıyla Emniyet'teki mensuplarını koordine içinde hareket ettirerek, hükümetin de desteğiyle kendi tarafında olmayan, Cemaat isteklerine olumlu cevap vermeyen hakim ve savcıların veya yakınlarının polis kayıtlarını, okul yıllarında yasa dışı örgütlerle ilişkisinin olduğu gibi husus-

ları basına sızdırarak, ÖYM'lerden ayrılmalarını sağlamıştır. Daha sonra Adalet Müfettişlerini de kullanarak birçok hakim ve savcının telefonlarını dinlemiştir.

İlerleyen yıllarda birçok hakim ve savcının, yüksek yargıcın kendilerinin veya yakınlarının, ilişkide oldukları kişilerin telefonlarını dinlediler. Makam odalarına böcek koydular, özel hayatlarını araştırıp, birçok yargı mensubunun uygunsuz görüntülerini kayda aldılar. Bu konu, Nuh Mete Bey'le ilgili kayıtlar ve daha sonra Ergenekon davasında 51 No'lu CD içerisinden çıkan yüksek yargıçların özel hayatlarına ait görüntülerle ispatlanmıştır. 51 No'lu CD haricinde bu hususlarda birçok görüntünün olduğu hakkında, adalet ve avukat camiasında ayyuka çıkmış söylentiler var.

Eylül 2010 referandumu sonrası HSYK'da çoğunluğun sağlanması üzerine atama, denetleme, soruşturmalar ve personel alımında geniş imkânlara sahip olan Cemaat, hükümetin de desteğiyle ÖYM'lerde hakimiyet kurdu. Yargıtay ve Danıştay üyeliklerine çok sayıda kendi mensubunu seçerek buralarda etkinlik sağladı. Yeni alınan personelin nerede ise tamamına yakınının Cemaat mensubu olduğu bugün ortaya çıkan bir durumdur.

Artık her yerde güçlenen Cemaat, polis, ÖYM, HSYK ve yüksek yargıdaki elemanlarını diğer kamu kurumlarındaki elemanlarıyla da destekleyerek yargıda mutlak güç haline geldi. Kendisini engelleyecek, geri adım attıracak kimseyi görmeyince yargıdaki elemanlarını kullanarak diğer kurumlarda istemediği kişileri veya tümden kurumları hedef alarak hareket etti. Sonunda bu güçlerine o kadar güvendiler ki, hukuku, kanunu her şeyi bir yana bırakarak tüm toplumu susturmayı, toplum üzerinde otorite olmayı denediler. En sonunda yargıdaki elemanlarını kullanarak hükümetle mücadeleye kalktılar.

# CEMAAT'TEN JANDARMA'YA HÜSEYİN ALBAY KOMPLOSU

Başbakan Tayyip Erdoğan'la Adalet Bakanı Sadullah Ergin arasında geçen ve internete de yansıyan telefon konuşmaları,

> Başbakan Erdoğan: "20'sinde tatil başlıyor",
> Sadullah Ergin: "Adli tatilden önce çıksa da Şûra'da elimizi rahatlatır efendim",
> Başbakan Erdoğan: "İnşallah",
> Sadullah Ergin: "Peki efendim, hayırlı çalışmalar"

şeklindeydi; ilk bakışta sanki yargıya bir müdahaleymiş gibi algılanan konuşmaların, aslında Hüseyin Kurtoğlu'nun mahkemesiyle ve mahkeme sonucuna göre YAŞ'ta (Yüksek Askeri Şûra) terfisiyle ilgili olduğu anlaşılıyordu.

2014 yazında Ankara'ya gittiğimde birçok yargı mensubunun Hüseyin Albay'ın yargılanma durumunu, cezasının Yargıtay'da onanması ve bozulması konusunu bildiğini gördüm. Daha sonra Hüseyin Albay'la karşılaştım. Başka yere atanmıştı. İstirahat iznindeydi ve İstanbul'da tanıdığım arkadaşlarla beraberdi. Orada çok kısa olarak Cemaat'in başına açtığı birçok olaydan bahsetmiş ve ciddi sıkıntılar çektiğini anlatmıştı. O ana kadar Hüseyin Albay'ın yaşadıkları öyle çok da dikkatimi çekmemişti.

Araştırdığımda oldukça enteresan ve örnek verilecek çok önemli bir olay olduğunu gördüm. Nasıl ki Emniyet'te Cemaat'e engel olacak insanlar, komplo tahkikatlarıyla tek tek

bertaraf edilmişse; bana, Emin Aslan'a, Mustafa Gülcü'ye, Celal Uzunkaya'ya ve birçok Emniyet mensubuna birer adli vaka yaratılarak komplo düzenlenmiş ve kumpas kurulmuşsa, Hüseyin Albay'ın olayı da böyleydi.

İstanbul Alay Komutanı Hüseyin Albay, kurmay bir subaydı. Jandarma içerisinde parlak bir geçmişe sahipti. İnançlı, itikatlı olan, aynı zamanda Cemaat'i de tanıyan, bilen birçok olumlu özelliği bulunan biriydi. Cemaat'i iyi tanıdığından onların yaptıklarını da biliyordu, bundan dolayı tedbirliydi. Hüseyin Albay geçmiş yıllarda bazı konuşmalarında Cemaat'i ve yaptıklarını eleştirmişse de o zamana kadar aralarında ciddi bir sıkıntı yaşanmamıştı.

İstanbul'da Fatih Ormanı'nda zaman zaman kazılar yapılarak silahların çıkarıldığı sıralarda, bir gün köylülerin ormanda şüpheli görülen bir aracın bir şeylerle uğraştığı ihbar etmesi üzerine, jandarma olay yerine gitmiştir. Olay yeri araştırıldığında, aracın orada olmadığı ancak bazı ağaçların dallarının kırıldığı, tornavida ile bazı izlerin bırakıldığı görülür ve yeni gömülmüş silahlar bulunur. Köylülerin verdiği plakaya bakıldığında, sahte olduğu veya polis aracı olabileceği gibi birtakım iddialar ortaya atılır. Bunun üzerine Hüseyin Albay kendi motorize ekiplerine talimat verir ve birçok görevlisini ormanda görevlendirir. Orman içerisinde bu tip silah gömen birtakım sıkıntılı kişilerin yakalanması için motorize ekiplerle pusu kurar.

Tam o sıralarda jandarma motorlu ekipleri bir polis ekibini yakalar. Polis ekibi aniden silahlı jandarmayla karşılaşınca, ormanda bir silah gömülü olduğunu, bununla ilgili öncü olarak keşif için geldiklerini, arkadaki bir ekibin mahkeme kararı getireceğini ve arama yapacaklarını söyler. Bunun üzerine jandarma görevlileri durumu merkeze bildirir. Merkez de onlara polis ekiplerinden ayrılmamaları, beraber hareket

etmeleri ve aramanın birlikte yapılması talimatını verir. Bir müddet sonra, ellerinde aldıkları mahkeme kararıyla ikinci polis ekibi de gelir. Olay yeri araştırılır ama herhangi bir silah ve mühimmat bulunamaz. Daha sonra basına yansıyan bilgilerde, o arama kararında adı geçen Ulaş Özel'e ait silahlar için "annesinin evinde bulundu" denilir. Yani o zaman mahkeme kararı getirilen ve ormanda aranan silahlar başka yerde bulunmuştur.

Hüseyin Albay'ın bu durumu oradaki polis ekiplerini oldukça rahatsız eder. Bu tür gelişmelere karşı Cemaat'in tavrının ne olacağı bellidir. Ama Hüseyin Albay'ın üzerine dikkati çeken ve onu hedef haline getiren asıl önemli olay ise şöyle gelişmiştir:

Bir gün yardımcısının kendisine getirdiği bir evrakta, 5 tane telefonun dinlenmesiyle ilgili mahkemeden dinleme kararı talep ediyorlardır. Yardımcısına sorar "Bunlar neci, neyin nesi, niçin alıyoruz?" Yardımcısı da "Telefonları Savcı Muammer Aktaş verdi, bir örgüt mensuplarıymış, onlarla ilgili karar alacağız" der. Hüseyin Albay'ın dikkatini çeker, "Peki kime aitmiş, araştırdınız mı, kim kullanıyor, nerede kullanıyor, nasıl faaliyetleri var?" diye sorar. Onlar da "Savcı verdiği için araştırmadık, zaten karar alınmasında bazen zorluk çekiyoruz. Hiç olmazsa savcının kendisi verdiği için kolay karar alabiliriz diye öylece hemen, çabucak yazdık, getirdik" derler. Hüseyin Albay "Bunu araştırın, kim kullanıyor, nasıl kullanıyor, hangi faaliyetlerde kullanıyor, ondan sonra teklif edelim" der.

Araştırıldığında bu 5 numaranın Başbakanlığa ait olduğu, Başbakanlık ve onlara yakın çevre tarafından kullanıldığı anlaşılır. Bunun üzerine öyle bir dinlemenin uygun olmayacağını düşünerek, savcıyı da rahatsız etmemek adına "Biz Jandarma Genel Komutanlığı'na her dinlememiz, her faaliyetimiz

hakkında rapor vermek mecburiyetindeyiz. Bunlarla ilgili ne rapor verelim, ne yazmamız lazım?" diye savcıya sorarlar. Savcı, Jandarma Genel Komutanlığı'na böyle bir rapor verileceğini duyunca "vazgeçin" der ve telefon dinleme talebi yazısı iptal edilir.

İşte o günden sonra Hüseyin Albay'ın başına birçok olay gelir. Hepsi onu sıkıntıya sokacak, ciddi şekilde adli kumpasa getirecek olaylardır. Daha araştırma safhasındayken, aldığı tedbirler ve uyanıklığı sayesinde bu olayları atlatır.

Hüseyin Albay'ın başına gelenler, tek tek kurulan küçük küçük tuzaklar ayrı bir kitap konusu olacak kadar fazladır. Ama bir tanesi var ki, son ana kadar durdurulamayan, Başbakan'ın, Adalet Bakanı'nın, Genel Komutanlığın, Genelkurmay Başkanı'nın ve birçok yargı mensubunun devrede olduğu iddia edilen ve alay komutanının cezaevine girmesinin zorlukla engellendiği bir olaydır. Hepsinden daha ibret verici olduğu için cezaevine girmesinin binbir zorlukla engellendiği bu süreci incelemek ve anlatmak gerekiyor. Ayrıca bu olay, Cemaat'e mani olacaklara karşı jandarma boyutunda neler yapıldığının ölçüsü olarak da çok önemlidir.

Başbakan Erdoğan ile Adalet Bakanı Sadullah Ergin'in internete yansıyan telefon konuşmalarına konu olan, Hüseyin Albay'ın başına gelen bu olay şöyle başlar: Silivri 7 No'lu Cezaevi'nde yatan, örgütsel faaliyetler, uyuşturucu vb. iddialarıyla tutuklu olan Özgür Balcan, babasının trafik kazasında vefat etmesi üzerine, 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne müracaatıyla "23.11.2011'de yol hariç 2 gün müddetle cenazeye katılması, taziyede bulunması" için izin çıkartır. Ailesi Tekirdağ Muratlı'da kalmaktadır, olay da burada olmuştur.

Mahkemenin kararı üzerine cezaevi yönetimi 23.11.2011'de jandarmaya bir mesaj çeker. Mahkûmun, mahkeme kara-

rıyla 23 Kasım sabah saat 09.00'da alınıp, 25.11.2011 günü saat 16.00'da tekrar cezaevine teslim edilmek suretiyle 2 gün müddetle ailesinin cenazesine götürülmesini talep eder. Evrakın altında cezaevi müdürünün imzası ve ismi, Cumhuriyet Savcısı Mehmet Kurt'un yalnızca ismi vardır ancak imzası yoktur. Jandarma, buradaki yazının aynısını emir olarak çıkarır ve Silivri Tabur Komutanlığı'ndaki görevliler vasıtasıyla mahkûmun cenazeye katılması ve ailesine taziyeye gönderilmesi talep edilir. Jandarma görevlileri 23.11.2011 sabahı mahkûmu alırlar, Tekirdağ Muratlı'ya götürürler. Orada cenaze merasimine katılır. Ancak şahsın akşam nereye konulacağı sorunu çıkar. Şahıs evinde kalmak ister ama jandarma güvenlik sorunu dolayısıyla bir cezaevine konulmasını uygun görür. O ilçedeki açık cezaevi mahkûmun güvenliği için uygun değildir. Jandarma görevlileri Savcı Mehmet Kurt'la görüşürler. Savcı, evinde kalabileceğini söyler ama bu konuda yazılı emir ve talimat veremez. Yazılı emir ve talimat verilmeyince, daha önce benzeri şekilde izne çıkan bazı tutukluların kaçması neticesinde, görevli muhafız jandarmaların tutuklanması ve adli tahkikat açılmış olması nedeniyle güvenlik tedbiri alınamayacağı, kaçabileceği düşünülerek mahkûm Tekirdağ Kapalı Cezaevi'ne götürülür. Jandarmanın ilgili yönetmelik ve yönergelerinde buna benzer emirler olduğu vb. gerekçelerle, tutuklu naklederken de yoldaki cezaevlerinden birine konulabileceği esaslarına bakarak öyle davranırlar. Mahkûmu 25.11.2011 tarihinde sabah 08.00'de yine cezaevinden alırlar, taziye evine getirirler. Cenaze merasimine katılan mahkûm, evini tekrar ziyaret eder ve 25'i akşamı saat 17.39'da Silivri 7 No'lu Cezaevi'ne teslim edilir.

Mahkûmun teslim edilmesinden bir müddet sonra, ayın 30'unda, 7 No'lu Cezaevi'nde, şikâyeti olmamasına rağmen cezaevi idaresince ifadesi alınır. Şahıs, başından geçenleri an-

latır, o gün cenazeye katıldığını ancak evinde kalması gerekirken cezaevine konulduğunu, kimseden davacı ve şikâyetçi olmadığını ama kendisinden sonra benzeri insanlara böyle haksızlık yapılmaması konusunda tedbir alınması gerektiğini söyler. Aslında cezaevi niye ifade almıştır? Bir şikâyet olduğunu öğrenip de mi işlem yapmıştır, orası biraz müphem kalır.

İki üç gün sonra bu defa Cumhuriyet Savcısı şahsın ifadesini alır ve hızlı bir şekilde jandarmaya yazı yazarak, İl Jandarma Komutanı Hüseyin Albay, yardımcısı ve Silivri Tabur Komutanı ile sevki yapan Bölük Komutanı ve orada bu sevki gerçekleştiren askerler hakkında "kişileri haksız yere özgürlüklerinden yoksun kılmaktan" dolayı tahkikat açar. Alay Komutanı Yardımcısı, Tabur Komutanı ve Sevk Komutanı hakkında "kişilerin özgürlüğünü haksız yere engellemek suçunu azmettirmekten" fiilen bu işi yapan askerlere de "özgürlüğü engellemekten" dolayı dava açılır.

Hüseyin Albay ve beraberindekiler savunma yaparlar. Savunmalarında "Bu olay bir adli görev değildir. Eğer bu olay adli bir görev kabul ediliyorsa, Ceza Muhakemesi Kanunu (CMK) 161. Maddesi'nin 5. Fıkrası gereği, o ilde bulunan en üstteki Jandarma Komutanı ile Emniyet Müdürü Hâkimler ve Savcılar Kanunu'na tabidir. Hâkimler Kanunu'na tabi oluşu soruşturmanın da özel şekilde yapılmasını gerektirir. Savcı direkt tahkikat açamaz. Adalet Bakanlığı ve HSYK'dan izin gerekir. Eğer bu görev idari bir görevse, 4483 Sayılı Kanun'a göre memurların görevleri esnasında işledikleri suçlardan dolayı yargılanması için valilikten izin alınması gerekir. Bu kuralların hiç birine uyulmamıştır ve bundan dolayı yürütülen soruşturma yanlıştır. Bir tutuklunun nakli, başka yere götürülmesi ve sevk edilmesinin de idari bir görev olduğu, mevzuatta açık olarak da bellidir. Ayrıca eğer bu suçsa, ki-

şinin özgürlüğü engellenmişse, Tekirdağ Cezaevi'ne konulmak suretiyle olmuştur. Bundan dolayı suç yeri Tekirdağ'dır. Tekirdağ Savcılığı'nın tahkikat açması gerekir" derler. Ancak Cumhuriyet Savcısı 28.02.2012 tarihinde iddianamesini hazırlar. İddianamede "şahsın yol hariç 2 gün ailesinin yanında kalması gerektiği belirtildiği için o tarihte götürüldüğünde aslında 26'sında getirilmesi gerektiğini, ailesinin yanında çok az kaldığını, cezaevine konulduğunu, cezaevinde kaldığı sürenin izinden sayılamayacağını, bundan dolayı şahsın özgürlüğünün engellendiğini, yakın tarihlerde Doğan Yurdakul'un Ankara'ya götürüldüğünde, Ankara'da evinde kaldığını, bu uygulamanın yanlış olduğunu, jandarmanın kişinin özgürlüğünü kısıtlamaktan, özgürlüğüne mani olmaktan dolayı tahkikat gerektiğini ve cezalandırılmasını" talep eder. 14.03.2012'de Silivri 2. Asliye Ceza Mahkemesi iddianameyi kabul eder ve dava açılır.

Hüseyin Albay, davanın bu kadar hızlı bir şekilde açılması, bilinen usullere uyulmamış olması ve adli görev sayılıyorsa hakimlerin yargılanması hakkındaki mevzuata tabi olması gerekirken, savcının direkt tahkikat açması nedeniyle özel bir kasıt olduğunu düşünür. Silivri Başsavcısı Ali İşgören ve iddianameyi tanzim eden Savcı Mehmet Kurt hakkında HSYK'ya şikâyette bulunur. Yapılan işlemin haksız olduğunu ve usule uygun olmadığını belirtir. Ayrıca davaya bakacak olan mahkeme hâkimi de Ali İşgören'in eşidir ve bundan dolayı davadan çekilmesi gerektiğini ekler.

Dava TCK 109. Maddesi'ne göre açılır. Bu maddeye göre "Bir kimseyi hukuka aykırı olarak, bir yere gitmek veya bir yerde kalmak hürriyetinden yoksun bırakan kişiye 1 yıldan 5 yıla kadar hapis cezası verilir." 3/b Maddesi ise "Bu suçun 1'den fazla kişi tarafından birlikte işlenmesi ve 3/d maddesi

kamu görevinin sağladığı nüfuzun kötüye kullanılması şeklinde işlenmesi halinde yukarıdaki cezalar 1 kat artırılır" şeklindedir ve ceza davası böyle açılmıştır.

2. Asliye Ceza Mahkemesi tüm savunma delillerine ve anlatımlarına rağmen çok kısa sürede, 27.06.2012'de Jandarma Alay Komutanı, yardımcıları, Tabur Komutanı ve bütün rütbelilere 2 yıl 6 ay, askerlere ise 1 yıl 8 ay ceza verir. Mahkeme kararı Hüseyin Albay ve arkadaşlarınca temyiz edilir. Ve temyiz sebepleri arasında yine savunmada söylendiği gibi davanın usule uygun olmadan, yanlış yerde ve kasıtla açıldığı da belirtilir. Ancak, Ankara'da Yargıtay Savcılığı'nın tebliğname hazırlama safhasında açıkça belirtilmemesine rağmen, ilk tebliğnameyi hazırlayan savcı, dosyayı incelediğinde görür ki burada garip bir olay vardır. Böyle bir dava açılamaz, yanlış açılmıştır ve onama isteminden vazgeçeceğini söyler. Savcının böyle söylemesi üzerine elindeki dosya hemen alınır ve başka bir savcıya kaydırılır. Bu savcı da önce dosyayı hızlı bir şekilde onamak ister ama bir müddet sonra dosyaya iyice baktığında orta yerde büyük bir haksızlık, hukuksuzluk, büyük bir yanlışlık olduğunu görür. İkinci savcının da onama isteyemeyeceğini belirtmesi üzerine dosya üçüncü kez savcı değişikliğine uğrar. Üçüncü savcı aslında idari görevlere, siyasi partilere bakan bir savcıdır. Bu tip davalara bakmadığı halde, nihayetinde 04.01.2013'te tebliğnamesini tanzim eder, kararın onanmasını ister.

Yargıtay safhasında açıktan görülmeyen ama arka planda Başbakan dahil, Adalet Bakanı ve çok geniş bir çevrenin davayla ilgilendiği anlaşılır. Buna rağmen Yargıtay 14. Dairesi 21.03.2013'te kararı onar ve cezayı kabul eder. Yargıtay bu kararı verirken, olayı idari görev saymaz, "görev sebebiyle işlenmiş suçlardan" değildir diyerek 4483 Sayılı Kanun kap-

samının dışında tutar, ayrıca Hakimler ve Savcılar Kanunu'na tabi olacağına dair CMK 161/5 hükmünü dikkate almaz ve karar onanır.

Bu arada verilen karar 7 sayfadır ama 14. Ceza Dairesi Başkanı bu olaya 15 sayfa muhalefet şerhi yazar. Muhalefet şerhinde, dosyadaki maddi delilleri tek tek ortaya koyduktan sonra: "Cezaevinin jandarmaya yazdığı yazıda savcının imzası yoktur ama cezaevi müdürünün imzası vardır ve mahkûmun 25.11.2011 tarihinde saat 16.00'da cezaevine getirilmesi söylenmektedir. Jandarma bu gelen yazıyı aynı şekilde emre dönüştürmüştür. Bundan dolayı bu kişilerin suçlu olduğu iddia edilemez. Çünkü jandarmaya böyle bir yazı gelmiştir. Daha sonra savcı, jandarmaya gönderilen yazının kendilerinde kalan suretinde '25.11.2011'de saat 16.00'da cezaevine teslim edilmesi' kısmında, 'saat 16.00'da' bölümünün üstünü çizerek, paraflamıştır. Ama bu jandarmadaki yazıda yoktur, kendisindeki surette vardır. Bundan dolayı jandarmanın yaptığı işin suç olmayacağını, suç kastı taşımadığını" belirtir. Yine Hüseyin Albay'ın yargılandığı davada Ceza Muhakemesi Kanunu 161/5 Maddesi'nin dikkate alınmadığını, araştırılmadığını söyler. Ayrıca Hüseyin Albay'ın, şahsın cezaevine konulması ve özgürlüğünün engellenmesi için verdiği bir talimat olduğuna dair emare yoktur, böyle bir olay söz konusu değildir ve araştırılmamıştır.

Olayın 4483 Sayılı Yasa boyutunda olması gerektiğinin yeterince incelenmediği açıktır. Eğer bir suç varsa "jandarma bu kişiyi yeterli sürede ailesiyle görüştürmedi, mahkemenin verdiği karar süresi boyunca evinde tutmadı, bir gün erken getirip cezaevine koydu" deniyorsa o zaman cezaevine koyan görevlilerin de suçu vardır ama bunlar hakkında bir dava açılmamıştır. Muhalefet şerhinde "Cezaevi idaresi hakkında da

dava açılması gerektiğini, ayrıca bu olayın sıradan, tamamen özgür bir insanın hukuka aykırı olarak özgürlüğünün kısıtlanması olmadığını; zaten tutuklu olan bir kişiye dair kanun emrini yerine getirmek üzere jandarmaya verilen bir görevin yerine getirilmesi için şahsın götürüldüğünü; orada güvenliği ve kaçma ihtimali sebebiyle cezaevine konulduğunu; görevlilere bir kanun emrini yerine getirmekten dolayı ceza verilemeyeceğini; suçun yasal unsurlarının eksik olduğunu" yazar. Savunma tarafından sunulan yine bu olaya benzer uygulama örnekleri vardır.

Benim de kaldığım 4 No'lu Cezaevi'nde Salih Uygur Papadoğan isimli bir tutuklu 19 ve 20 Ekim 2011 tarihlerinde Kocaeli'ne gönderilmiş, yakınının cenazesine katılmış, gece Kocaeli Cezaevi'ne konulmuş, cezaevinden sabah alınarak yine taziyeye götürülmüştü. Bu örnek olay bilinmesine rağmen kimse hakkında tahkikat yapılmamış ve dava açılmamıştı. Bu türden pek çok emsal olay vardır. Bu konuda yeknesak bir uygulama yoktur. Muhalefet şerhinde "davanın açılması yanlıştır" diye yazar ve dolaylı olarak da aslında kasıtlı açıldığını, böyle bir tahkikatın makul olmadığını ima eder.

Karar, Yargıtay 14. Daire'de onandığı için ceza kesinleşmiştir. Hüseyin Albay ve arkadaşları mahkeme hükmünün infazı için tutuklanarak, cezaevine girmek durumundadır. Ancak avukatları Hüseyin Albay'a, verilen karar yasalara aykırı olduğu için Yargıtay Başsavcılığı'na itirazda bulunmasını söyler. Yargıtay Başsavcısı'nın Ceza Muhakemeleri Kanunu'na göre hukuka aykırı verildiğine inandığı bir karar varsa, yeniden görüşülmek üzere gerekçeleriyle birlikte ilgili dairesine, ilgili dairesi kabul etmezse Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na davayı götürerek orada davanın karara bağlanmasıyla ilgili istisnai bir kanun yoluna gitme yetkisi vardır.

Hüseyin Albay, Yargıtay Başsavcılığı'na itirazda bulunmak için 16.04.2013'te müracaat eder. Daha önce savunmasında belirttiği ve Yargıtay 14. Daire Başkanı'nın muhalefet şerhindeki konuları da vurgulayarak, dosyanın 14. Daire'ye taşınmasını, burada yeniden incelenmesini talep eder. Yargıtay Başsavcılığı dosyayı inceler ve karara itiraz eder, dosyayı tekrar Yargıtay 14. Ceza Dairesi'ne göndererek incelenmesini ister. Eğer kararın kaldırılmasını kabul etmiyorlarsa Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na gönderilmesini talep eder.

Yargıtay Başsavcısı bu talepte bulunurken kendi gerekçelerini sayar. Başsavcının görüşü "309. Madde hakkında, bir kişinin hukuka aykırı olarak hürriyetini engellemenin suç olduğu, burada hukuka aykırılık değil, bir kanun emrinin yerine getirilmesinin söz konusu olduğu, yasal bir uygulama yapıldığı, bir suç işleme iradesinin olmadığı; yine şahsı cezaevine teslim eden, şahsın özgürlüğünü engellediği iddia edilen jandarmaların, sadece kendilerine verilmiş görev emrini icra ettikleri, onların mahkeme kararından haberleri olmadığı, mahkeme kararının kendilerine tebliğ edilmediği, sadece jandarmanın görev emrinin verildiği, bu durum yeterince araştırılmadığından zaten bu kişiler için suç teşkil etmeyeceği" yönündedir. Yine Hüseyin Albay'ın bu konuda emir verdiğine dair yeterince araştırma yapılmadığını ve bilgi bulunmadığını da söyler. Ayrıca Yargıtay Başsavcısı örnek olayların farklı farklı uygulandığını, Doğan Yurdakul gece evinde kalırken, başka olaylarda ise kişilerin yine benzeri şekilde cezaevine konulduğunu, bundan dolayı genel bir yasal uygulamanın olmadığını belirterek, kararın bozulmasını talep eder. Eğer Yargıtay 14. Ceza Dairesi bu kararı kaldırmazsa, Yargıtay Ceza Genel Kurulu'na gidecektir. Burada yapılanların hukuksuzluğunu herkes bildiği için Ceza Genel Kurulu'ndaki yargıçların bu kararı bozacağı görülünce, bu defa itirazı inceleyen 14.

Ceza Dairesi 13.06.2013 tarihinde kararı kendisi bozar.

İşte Başbakan'la Adalet Bakanı arasında geçen konuşma bu safhada yapılmıştır. Yargıtay'ın kararı tekrar Silivri'deki mahkemesine gelir ve Silivri yaptığı duruşmayla "Suç işleme iradesi yoktur" diye beraat kararı verir. Hüseyin Albay ve arkadaşları beraat ederler. 2 yıl 6 ay cezaevine girmekten, son anda, kıl payı kurtulmuşlardır. Devletin bütün görevlilerinin, Başbakan, Adalet Bakanı, birçok yargı görevlisi, hatta Genelkurmayın ilgilenmesine rağmen Hüseyin Albay ancak son anda kurtulabilmiştir.

Benzeri durumlarda ne kadar jandarma rütbelisinin mağdur edildiği bilinmiyor. Birçok ilde jandarma subayları çeşitli bahanelerle cezalar verilerek mesleklerinden edildi. Bir kısmı cezaevine girdi, hatta birçoğu tabii bir yargılama gibi gözüktü -tokat atma, izinsiz birkaç saat gözaltına alma suretiyle hürriyeti tahdit vb. suçlamalarda konu itibariyle "yapmışlardır" ön kabulüyle- ve rütbeleri küçük olduğu için bu davalardan kimsenin haberi olmadı. Cemaat'in yaptığı buna benzer birçok hukuksuzluk fark edilememiştir.

Hüseyin Albay'ın o yıl, 2013 YAŞ toplantısında general olması söz konusudur. Ancak Başbakan'ın özel ricasına rağmen YAŞ toplantısında, Jandarma Genel Komutanı Bekir Kalyoncu alay komutanını terfi ettiremeyeceğini söyler. Nedenini de şöyle açıklar: "Bana bir CD geldi, CD içerisinde Albay kendi sesiyle bana hakaret ediyor. Bana hakaret eden bir kişiyi ben terfi ettiremem, ya ben ya o!" Komutana saygı duyulur ve Hüseyin Albay yine general olamaz. Terfi edilmesine mani olunur.

Olay adliyeye intikal eder, teknik inceleme istenir ve Jandarma Kriminal Dairesi'nden rapor alınır; CD'deki sesler orijinal seslerdir! TÜBİTAK'tan da rapor alınır ve mahkemeye gönderilir. Ama bu defa yine Hüseyin Albay'ın itiraz-

ları üzerine, uzman başka bir kuruluştan ve İstanbul Teknik Üniversitesi'nden teknik rapor alınır. Rapor çok açıktır. Sesler montaj yapılmak suretiyle farklı birçok anlatımın belli bölümleri çıkarılarak, sanki Hüseyin Albay, Jandarma Genel Komutanı aleyhinde ağır sözler söylüyor gibi gösterilmiştir. Şu anda kendileri de yargılanan, paralel yapıya yakın olduğu iddia edilen Jandarma Kriminal ve TÜBİTAK'taki uzmanların verdiği raporda hiçbir gerekçe sunulmamaktadır, sadece orijinal denmektedir. Halbuki İTÜ'nün ve diğer uzman kuruluşların raporlarında neden montaj olduğunu, aynı seslerin devamı olmadığını anlatan çok açık ayrıntılar vardır.

Aslında CD'de görülen daha garip bir şey vardır ki, İstanbul Jandarma Alay Komutanı'nın her hafta görevlileriyle yaptığı toplantıların tamamı kaydedilmiştir. Birileri Jandarma Komutanı'nın yaptığı bütün toplantıları, özellikle de astlarını toplayıp genel görevle ilgili yaptığı özel toplantıları kayıt altına almıştır. Bu kayıtlar içerisinden uygun cümleler seçilmiş; bir yerde 'Jandarma Genel Komutanı' derken oradan cümlenin devam eden kısmı atılarak yalnızca 'genel komutanı' başka bir yerde 'genel komutan Bekir Kalyoncu' derken sadece 'Bekir Kalyoncu' kısmı alınmış, farklı bir konuşmasında kullandığı hakaretamiz bir cümleyle üçü yan yana getirilerek CD oluşturulmuştur.

Sonra Hüseyin Albay'ın 2003'le 2013 arasında imzaladığı yazılardan bir iki tanesi onun aleyhinde kullanılmak üzere internette yayınlanır. Birileri Hüseyin Albay'ın 2003'ten 2013'e kadar görevle ilgili imzaladığı birçok yazıyı bulundurmuş, taşımış, bunları incelemiş, içerisinden onun aleyhinde kullanılabilecek, onun imzaladığı ve onu sıkıntıya sokabilecek bir iki yazıyı yayınlayabilmiştir. Yani birileri bir alay komutanının bütün görev döneminde yazdığı yazıların fotokopilerini

taşımaktadır... Jandarmanın kendi içerisinde yaptığı tüm o gizli toplantıları kayıt altında tutmaktadır... Nasıl ki daha önce birçok kamu görevlisinin konuşması, hatta Genelkurmay Başkanı'nın Tunceli'de ve Malatya'daki konuşması veya Dışişleri Bakanlığı'ndaki konuşma basına sızdıysa, bu konuda da birileri tüm toplantıları kaydetmiştir. Hüseyin Albay'ın sadece bir iki konuşması değil, alaya yaptığı bütün konuşmalar kaydedilmiş, gerektiği zaman oradaki içeriği montajlamak için bazı kelimeler alınıp kullanılmıştır.

Bu olay, Cemaat'in kendisine mani gördüğü, yapacağı komplolara engel olan kamu görevlilerini nasıl saf dışı bıraktığının ve yargıyı nasıl kullandığının en güzel örneklerinden biridir. Aynı şekilde, sadece yargının kullanılmasıyla kalmayıp devlet kurumlarında yapılan bütün toplantılara, yazışmalara ait evrakların alınıp Cemaat'e taşındığına; bütün bunların arşivlenip yeri geldiğinde nasıl kullandığına dair çarpıcı bir örnektir. Arka planda Cemaat'in neler yaptığının, kamu kurumlarının içini nasıl boşalttığının, o kurumlardaki gizliliği alt üst edip, bütün evrakları, yazışmaları alıp kendi yapacağı komplolarda nasıl kullandığının görülmesi açısından ibretlik bir olaydır. Aslında buna benzer birçok örnek vardır. Onları tek tek anlatmak belki çok faydalı olacaktır ama bu kitabın hacmini çokça aştığı için burada kesmeyi uygun gördüm.

# CEMAAT'İN OPERASYONEL BASIN MENSUPLARI

Türkiye'de belki 20 yıl, 30 yıl, 40 yıl gazetecilik yapmış, bu konuda duayen olmuş birçok gazeteci vardır. Farklı konularda araştırmalar yapan, özellikle toplumdaki yolsuzlukları, yanlışlıkları, hataları araştıran, TV'lerde programlar yapan, yılların tanınmış gazetecileri varken, nedense en gizli bilgi ve belgeler, adları daha duyulmamış, kimsenin tanımadığı, güvenilirlik kazanmamış, deneyimsiz, "haber kaynağını satmaz, deşifre etmez" gibi sıfatlarla anılır hale gelmemiş, yeni, sıradan insanlara götürülüyordu.

Sadece sıradan bir konu veya bir kurumla ilgili olanlar değil, askeriyede bulunan her türlü belge dahil, en gizli kozmik bilgiler bile derlenip, toparlanıp, bavullarla adı sanı duyulmamış bir gazeteciye veriliyordu. Ayrıca MİT'in en gizli bilgileri ve içindeki en gizli yazışmaları, yine Emniyet'in en gizli bilgileri, operasyonlarda kullanılan en mahrem görüntüler bile aynı gazeteciye gidebiliyordu. Nasıl oluyordu da meslekte yılları geçmiş, kendilerini ispatlamış, birçok program yapmış insanlara kimse belge götürmezken, bütün bu önemli bilgiler adı sanı, adresi bilinmeyen insanlara, bu yeni basın mensuplarına taşınıyor ve götürülüyordu?

Şu çok açıktı ki burada bir gariplik vardı. Adını dahi duymadığımız, deneyimsiz, sizden aldığını başka birine söylemeyeceği hiçbir zaman garanti edilemeyecek bir basın mensubuna herkes, her türlü bilgiyi taşıyordu. Ama hayatları

boyunca yolsuzlukların, kanunsuzlukların ve hukuksuzlukların üzerine cesaretle giden, o zamana kadar birçok program yapmış, bu konuda kimseye zarar vermemiş, hatta kendisine bilgi verenlere yardımları olmuş insanlara, meşhur gazetecilere kimse gitmezken, bu gazetecilere neden bu kadar bilginin aktığını kimse sorgulamadı. Kim güvenerek bu bilgileri derliyor, topluyor, getirip bu insanlara verebiliyordu? Onlara nasıl güveniyorlardı, nerede, hangi olayda denenmiş ve kendilerini ispatlamışlardı ki güveniliyordu? Bu kadar gizli bilgi nasıl gidebiliyordu? Bir kurumun değil, devletin bütün gizli bilgileri aynı kişilere gidebiliyordu. İyi bakıldığında, tüm bu bilgilerin Cemaat tarafından derlenip toparlandığı ve Cemaat'in kullanacağı bilgiler olduğu görülüyordu. Cemaat kendi elemanı olan basın mensuplarına bu bilgileri veriyor, böylece hukuka aykırı yöntemlerle elde edilmiş bilgileri basın üzerinden kullanılır hale getiriyor, bu arada hem kendi güvenliğini sağlıyor hem de bir elemanını önemli bir basın mensubu haline getiriyordu.

Açık ki bu bir basın faaliyeti değildi. Sadece basının kullanılarak birtakım bilgilerle soruşturmaların yürütüleceği, hukuka aykırı elde edilen bilgilerin hukuki hale dönüştürüleceği yöntemlerden bir tanesiydi.

Yine bu gazetecilere bakıldığında, yıllar önce eğitim görmek, İngilizce öğrenmek amacıyla Amerika'ya gittiklerinden bahsediliyordu. Ama bu gazetecilerin hiçbiri Amerika'da herhangi bir üniversitede okumamışlar, herhangi bir okulda eğitim faaliyetine katılmamışlardı. Orada iki yıl kaldıkları, İngilizcelerini ilerletmiş oldukları söyleniyordu ama hepsinin Hoca'nın yaşadığı çiftlikte, Hoca'nın yanında kaldığı, orada bulundukları ve Türkiye'ye döndükleri anlaşılıyordu. Yani bu olaylar başlamadan epey önce, bu çalışmalarda kullanılabile-

cek, basında aktif yer alabilecek, bu tip bilgilerin servis edilebileceği bir basın ve basını kullanmaya aracılık edecek birçok kişi Cemaat tarafından hazırlanmıştı.

Bugün artık çok daha net olarak görülmektedir ki bu insanlar fiilen bir basın görevi yapıyorlarsa da, yaptıkları işin mahiyeti asla gazetecilik değil, tamamen Cemaat politikaları doğrultusunda yapılacak birtakım işleri teşhir etmek, belli kişileri hedef göstermek ve bu kişiler aleyhindeki haberleri çarpıtarak yazmak, yayınlatmaktı.

En önemlisi de bu basın mensuplarının gayri hukuki yollardan, gizli yöntemlerle, Cemaat'in kamudaki görevlileri tarafından elde edilmiş, toplanmış bilgi ve belgelerin hukuki bir hale getirilmesi yani yargının kullanacağı hukuki belge haline dönüştürülmesinde anahtar olarak kullanılmasıdır. Bu asla bir basın görevi değildir, anahtar bir görevdir. Eğer insanların ceza alacakları ve özgürlüklerinin ciddi tehlikeye gireceğine dair bilgiler varsa ve bu bilgilerin sahteliği, gayri hukukiliği konusunda ciddi tereddüt ve şüpheler bulunuyorsa, basın mensubu elde ettiği bilginin kaynağını gizleme, açıklamama hürriyetinden faydalanamaz. Çünkü bu, çok açıktır ki adaleti yanıltmak, belli kişilerin üzerinde haksız, hukuksuz işlemler ve yargılama yapmak için kullanılmaktadır. Hukuk kötü niyeti asla korumaz... Hukuk sadece iyi niyeti koruyabilir. Kötü niyetli olduğu, yapılan işlemlerin hayatın olağan akışına aykırı olduğu baştan belli bir olayda, hiç kimsenin hukuku kendi menfaatleri veya kendi anlayışı için kullanmaması, kullandırmaması gerekir.

# HUKUKA AYKIRI TELEFON DİNLEMELERİ

Hukuka aykırı telefon dinlemeleri toplumu en fazla rahatsız eden şeylerden biri, aynı zamanda Cemaat'in en büyük gücü ve bilgi toplama yöntemidir. Cemaat mensuplarının en çok işlediği ve soruşturmaya en çok uğradığı suçlar, sahte isimler, uydurma suçlar ve IMEI numaraları üzerinden yapılan hukuka aykırı telefon dinlemeleridir. Aynı zamanda Cemaat'in, polisi ve yargıyı kullanarak en yoğun başvurduğu yöntemlerden biri yine telefon dinlemeleridir.

Cemaat, telefonları başlıca iki amaçla dinledi; birincisi, hedef seçtiği kişileri saf dışı etmek; ikincisi, ülkede olup biten her şeyi öğrenmek, geniş bilgiye sahip olmak ve bu bilgiyle tüm ülkede otorite olmak. Diğer dinleme/izleme yöntemlerini kullansalar bile en fazla, en kolay, en etkin başvurdukları yöntem telefon dinlemeleri ve telefon HTS analizleridir.

Telefonla kimlerle, nerede, ne zaman görüşüyorsunuz, hangi sıklıkla görüşüyorsunuz, kimlerle irtibatınız var gibi bilgiler en az telefon dinlemeleri kadar kişilerin hareketleri hakkında bilgi sahibi olmak açısından önemlidir. Bu şekilde bizim hareketlerimiz, davranışlarımız hakkında bilgi topluyorlar. Telefon dinlemelerini o kadar sık, o kadar etkin kullandılar ki neredeyse yaptıkları tüm operasyonların temeli dinlemeler veya telefon HTS analizleri üzerine kuruldu.

Hedef seçtikleri kişileri bertaraf etmek için önce istihba-

ri telefonları dinlediler ve buradan elde ettikleri bilgileri kişilere karşı kullanırken kimi zaman da özel hayat hakkında bilgi toplayıp bu bilgileri ve kişilerin sırlarını karşı kullandılar. Böyle çok ilginç örnekler var. İnsanların geçmişteki özel bilgilerini alıp kullanarak aralarında sorunlar çıkmasına neden oldular. Ayrıca özel hayatla ilgili elde ettikleri bilgileri internette yayarak şantaj veya tehdit amacıyla kullandılar. Birçok insanın konuşmasını internette yayınlayarak haysiyetleriyle oynadılar. Birçok makamı itaat ettirdiler, istedikleri işi yaptırdılar. Elde ettikleri bilgileri özellikle yargı mensupları aleyhine kullandılar. Onlara, çektikleri gizli fotoğraflara ve kayıtlara dayanarak birçok şey yaptırdılar.

İkinci yöntem, telefonlardan elde ettikleri bilgileri kullanarak ihbarlarda bulundular. Sonra çoğu kendi taraftarları olan müfettişlere, ihbar edilen konuları teyit ettirip doğru bilgi gibi kişiler hakkında disiplin işlemleri yaptırarak, ceza verdirdiler. Kamuda birçok kişi tayin edilirken, birçoğunun da terfisine engel olundu. Özellikle kamuda terfi ve tayin zamanlarında İstihbarat'a sorulur. İstihbarat kanalıyla bu telefon dinlemelerinden elde edilen bilgileri, daire amirlerine veya yetkili makamlara çarpıtarak, gizlice aktarıp birçok insanın sürülmesine neden oldular. Normal insanları engellerken kendi elemanlarının da önlerini açarak kurumlarda yükselmelerini sağladılar.

Üçüncü yöntem, telefondan elde ettikleri bilgilere dayanarak adli işlem başlaması için savcıları, KOM ve TEM birimlerini kullanarak komplo tahkikatları yaptırdılar. Bu tahkikatlarda telefondaki konuşmalarına uygun sahte belgeler yaratarak inandırıcılık sağlamaya çalıştılar. Mesela Odatv davasında Toygun Atilla'yı dinleyerek, gazetesiyle arasında çıkan bazı sorunları sahte dokümanlara koyup sanki bir olay varmış gibi yaptılar.

Yine Soner Yalçın'ın bazı gazeteci arkadaşlarıyla günlük yazıları, makale, içerik tartışmalarını alıp sohbete uygun belge hazırlayarak, "Yönlendirme yapıldı, şu gazeteciler talimatlandırıldı" diyerek aleyhlerinde belgeler oluşturdular. Bu yöntemi çok yaygın olarak kullandılar. Kişilerin durumuna, hareketlerine ve davranışlarına bakarak sahte belgeler yazdılar. Ardından "Bakın belgede bunlar yazıyor, evet telefon konuşması da bu yönde" diyerek, birbirini teyit eden suç unsurları varmış gibi göstererek komplolarını büyüttüler.

Telefon dinlemelerinin diğer bir sebebi de, elde ettikleri bilgileri, kendi önlerine çıkan hedefleri ve kişileri bertaraf etmekte kullandıkları gibi bazen de sadece bilgi toplamak, tüm toplumu denetlemek, olup biten her şeyden haberdar olmaktı. Türkiye'deki köşe başlarını dinlemek suretiyle ülkedeki bilginin merkezine sahip olmak istediler. Bundan dolayı TOBB üyelerini, RTÜK üyelerini, BDDK'yı, Merkez Bankası'nı, bakanlıkları, komutanlıkları, tüm dini cemaat ve tarikat liderlerini, basın yöneticilerini, holding patronlarını ve toplumda önemli bilgi kaynağına sahip kişileri/kurumları dinleyerek her konu hakkında bilgi sahibi oldular. Bu bilgileri Cemaat'e taşıyarak toplumda neler düşünüldüğü, neler olacağı, önümüzdeki dönemin gelişmeleri hakkında bir Cemaat hareket tarzı oluşturdular ve ona göre davrandılar.

Bu konuda çok önemli çalışmalarından biri de şu: Hükümetin, Cemaat'in güçlü olduğu Emniyet İstihbarat biriminin Merkez ve İstanbul, Ankara, İzmir gibi büyük illerin yöneticilerini Temmuz 2013'te değiştirmesiyle; 17-25 Aralık ve Selam Tevhid operasyonu adı altında darbe operasyonlarını hazırlayan Cemaat'in, Emniyet İstihbarat ne yapıyor, Cemaat hakkında bilgi topluyor mu, kendilerinin hazırladığı operasyonlardan haberleri "var mı yok mu" öğrenmek için uydurma

suç isnadı ile basit bir konuyu bahane ederek İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ndeki İstihbarat biriminden sorumlu sekiz yöneticiyi, hatta İstihbarat Daire Başkanı'nın telefonunu dinlemeleridir.[7]

Cemaat telefon dinlemeleriyle elde ettiği bilgileri aynı zamanda hükümete karşı olan kesimlerle ittifak yapmak için kullanıyordu. Hükümetin büyük holdingler ve gazete patronları hakkındaki düşüncelerini bizzat bu holding ve basın patronlarına taşıyarak, onları yanlarına çekmek, ittifak yapmak ve hükümete karşı birlikte hareket etmek için ustaca kullandığı anlaşılıyordu.

### Cemaat Dinlemelere Ne Zaman Başladı?

Polis ve MİT içerisindeki Cemaat elemanlarının daha önceden bazı dinleme bilgilerini Cemaat'e aktarıp kullandıklarına dair bilgiler var. Geçmişte küçük çaplı askeri birlikler içindeki elemanları vasıtasıyla oda dinlemesi veya elemanlarının üzerlerine aldıkları cihazlarla ses kaydı yaptıkları, odalara kısa zamanlı ses kayıt cihazları koyarak dinleme yaptıkları biliniyor. Cemaat tüm illerde telefon dinlemelerine asıl olarak 2007 sonu ile 2008 başında, merkezde İstihbarat Başkanlığı ile İstanbul, Ankara ve İzmir illerinin Emniyet İstihbarat Şube Müdürlükleri ve ardından diğer illerin yönetiminin Cemaat mensuplarının eline geçmesiyle başladı. 17-25 Aralık operasyonlarına dek, yani 2013 sonu ile 2014 başına kadar devam etti. Cemaat amaçları için hukuka aykırı telefon dinlemelerini çok yoğun biçimde kullanmıştır. Sayısı hâlâ bilinmeyen, on binlerle ifade edilecek kadar telefon dinlenmiştir.

7 Bkz. 17 Aralık Yolsuzluk Operasyonu ve Arka Planı

**Hukuka Aykırı Telefon Dinleme Yöntemleri**

Kamuoyunda bilinen, tanınan, önemli kişileri, tamamı sahte isim ve IMEI numaraları üzerinden dinlemek de Cemaat'in en sık kullandığı yöntemdir. Kamuoyunca bilinen devlet yetkilileri veya önemli kişilerin isimlerini ve telefon numaralarını açıkça yazsalar bir şikâyet olduğunda, araştırıldığında, isim veya telefon numarası sorulduğunda kimin dinlendiği ortaya çıkar. İşte bunu önlemek için Cemaat tamamen sahte bir isimle ve telefon numarası yerine kimsenin bakıp bilmediği, telefonların imalat seri no'su diyeceğimiz IMEI numarası üzerinden dinleme yaptı.

Yasada IMEI numarası yazarak dinlemenin istisnaları olsa bile diğer bilgiler de yazılmak zorundadır. Dinlenecek kişinin gerçek adını, adresini ve telefon numarasını yazmak mecburiyetindeler. Ama onlar, kamuoyundaki tüm önemli kişileri bilinmemesi için bu yöntemle; olmayan, uydurma bir isimle, uydurma bir terör örgütü adına, IMEI numarası üzerinden mahkeme kararı alarak dinledi. Bu yöntemin kullanılmasının sebebi; kişinin şüphelenmesi veya bir şikâyet durumunda adları bilinen kişiler olmasından dolayı dinlemenin tespit edilememesidir. Bu şekilde yapılan dinlemede klasik olarak hangi yöntemle olursa olsun şikâyet bile edilse "dinlenmiyor" cevabı gelmektedir.

İki istihbaratçı, uydurma bir örgüt ve kişi isimleriyle IMEI numarasını yazarak tutanak tutuyorlar, bu sayede genel müdürler, valiler, bakan, polis müdürleri, yargıç, üst düzey bürokrat olan herkesi dinliyorlardı.

Başka bir yöntemleri ise kişinin sadece adını ya da soyadını tek isim olarak yazıp, diğeri bilinmiyormuş gibi kimin dinlendiğini belirsiz hale getirmekti. Bir başka yöntem, isimden bir iki harfi değiştirerek dinlemekti; Rıfat yerine Rıfkı, Halit

yerine Halil yazıyorlar, sanki farklı bir kişi dinleniyormuş gibi işlem yapıyorlardı. Ayrıca alakanız olmayan bir şirket ismi vererek sizi dinlemeleri de mümkündü.

Kanuna göre belli süre ve belli sayıda uzatarak dinleme yapmak mümkün. Örneğin bir kişiyi organize uyuşturucu kaçakçılığı suçundan dinliyorlarsa iki kez uzatabilirler (9 ay dinleme şeklinde). Ancak terör örgütüyse uzatma daha çok olabiliyor. Ama onlar her uzatmayı sanki ilk defa dinleme yapılıyormuş gibi göstererek, kişiyi kanuni süreden daha uzun dinliyorlardı. Aylarca, yıllarca dinleyebiliyor ve mahkemeye yeni dinliyorlarmış gibi belge düzenliyorlardı. Veya iddia edilen örgütü değiştirerek önce İBDA-C sonra Hizbullah, sonra uyuşturucu vs. gerekçelerle süreyi yeniden başlatarak kanuni süreden uzun dinleme yapıyorlardı. Bu sefer de mafya ile bağlantısı var diyerek, her seferinde başka bir suç için ayrı ayrı dinleme imkânları varmış gibi insanları yıllarca dinlediler.

Önce sahte isim sonra sadece isim, sonra isim ve soyadı ile dinleme yaptıkları örnekler vardır. Buna benzer yöntemlerle, dinlemenin zamanını ve kanunda belirtilen tüm sınırları aşarak, insanları istedikleri zaman, istedikleri kadar dinlediler. Ancak biz ispatlanan, belgeleriyle, kararlarıyla, imzalarıyla ortaya konulan bu yöntem dışında, mahkeme kararı almadan, özel cihazlarla, direkt cep telefonları dinlemeleri yaptıklarını da biliyoruz. Evlere, işyerlerine, kurumlara böcek yerleştirerek, havadan sinyal gönderen cihazlarla veya internet üzerinden birçok kişiyi ve makamı dinlediler. Bunların tespiti, ispatı daha zor olduğundan burada ayrıntılı anlatmıyorum.

Bu dinlemeler görev adına, devlet adına değil Cemaat adına yapıldı... Kendi üst makamlarının ve amirlerinin bu dinlemelerin çoğundan haberi yoktur. Neden Cemaat adına dinleme yapıldı diyoruz? İstihbarat, hukuka aykırı dinleme-

lerde normalde üstlerine bilgi vermesi gerekirken vermemiş hatta kendi üstlerini de dinlemiştir. İldeki İstihbarat Müdürü elde ettiği bilgileri İl Emniyet Müdürüne hatta silsileyle İl Valisine vermek zorundadır. İDB dinliyorsa Emniyet Genel Müdürüne bilgi vermesi, onun da Bakan'a bilgi vermesi gerekir. Dinlemeye dair üst makamlara ve amirlere bilgi verilmesi zorunludur. Uygulamada görüyoruz ki kendi Emniyet Müdürlerini, Valilerini, Emniyet Genel Müdür Yardımcılarını ve Daire Başkanlarını dinlemişler ama bunlardan ne Emniyet Müdürünün ne Genel Müdürün ne de Bakan'ın haberi olmuş. Eski daire başkanlarını İBDA-C veya Hizbullahçı diye dinlediler... Artistleri, sanatçı, manken, ses sanatçılarını radikal dini grup mensubu olarak dinlediler...

**Bu Dinlemeler Cemaat'in Amaçları İçindi...**

Bu dinlemeler nasıl yapılıyor? Dinlemeye sebep oluşturmak için genellikle bir veya birden çok Emniyet görevlisinin imzası ile hakikat hilafına suç isnat ediliyor. Sahte bir isim ve bu ismi dinlemenin zorunlu olduğunu gösteren, dinlemek istedikleri kişiyle ilgili örgüt bağlantısı varmış gibi rapor düzenleniyor. Büyük terör eylemleri vs. yapılacağını belirten, iletişime müdahale talebi isimli bir tutanak veya rapor tanzim ediliyor. Bu raporu neden sahte isimlerle yazıyorlar? Eğer görev için olsa gerçek isim yazarlar. Burada dört görevlinin aynı anda sahte tutanak tutması herhalde bir görev için değildir. İstanbul İstihbarat Şubesi buna benzer uygulamalarında en az iki üç görevli ile iletişime müdahale talebi başlıklı tutanak tanzim edip sahte isim, sahte örgüt ve suç iddiasıyla dinleme isteği oluşturuyor. Ankara İstihbarat Başkanlığı uygulamasında ise bir şube müdürü veya amir rapor yazıp sahte suç örgütü iddiası ve sahte isim veya eksik isimle dinleme gerektiğine

dair rapor veriyor. "Dinlemek istiyorum" diyor. Bu tutanak ve rapor üzerine görevli şube müdürü, başkan yardımcısı, ÖYM nöbetçi hâkimine müracaat ediyor ve hâkimler hiç araştırmadan karar veriyor, alınan kararla dinleme başlıyor. Sonrasında benzeri yöntemlerle veya "Dinlenen kişinin dinlemesinin devamında fayda var" talebiyle işlem uzatılarak devam ediyor.

Eğer Cemaat'in sağladığı örgütsel birlik ve örgüt amacı olmasa görevliler, kendi amirlerini, üstlerini, diğer devlet kurumlarını gizlice dinleyemez, içlerinden biri mutlaka bunu ihbar eder. Ama burada hiçbir ihbar olmuyor. Merkezde genel müdürden, bakandan habersiz daire başkanı, genel müdür yardımcısı dinleniyor. Ancak alttaki dinleyen, yazan memurlar, hiç kimse buna dair herhangi bir ihbarda bulunmuyor. Astlar neden sahte tutanak tutar, buna neden itiraz etmez veya amirleri emir verse bile neden üstlerine bilgi vermez? İstihbarat Müdürü emir verse bile gizlice İl Emniyet Müdürüne, Valiye, Bakanlığa bilgi aktarır, ihbar eder, edebilir.

Bu kadar yaygın dinlemeye rağmen hiçbir ciddi ihbar, şikâyet olmadı. Bu ancak bir ideolojik birliktelikle mümkün olabilir. Başka türlü mutlaka bir ihbar olur. Bugün olmasa yarın ya da altı ay sonra tayini çıktığında veya kendisine bir haksızlık yapıldığında sahte dinlemeleri hemen ilgili mercilere intikal ettirir. Üstler bu şekildeki dinlemede astlarına nasıl güvendi? Kendi İl Emniyet Müdürü'nü, Vali'yi dinliyor; şubede astlar gizlice Vali'ye, müdüre bilgi verse çok zorda kalır ama astlarının ihbar etmeyeceğine güveniyor ve bunları yaptırıyor. Astlarıyla ideolojik birlikteliği olmayan hiç kimse bunları yapamaz. Görüyoruz ki kimse astını ya da bu işlemi yapanı şikâyet etmiyor. Bu çok açık bir örgütsel yapının hareketini göstermektedir.

Hepimiz telefonumuza kendi ismimizle cevap veririz. Telefon konuşmalarını dinleyip çözmesi gereken polis memuru-

nun elindeki dinleme kararında "Ahmet" yazıyor fakat dinlediği kişi kendisinin "Mehmet" olduğunu söylüyor. Bu görevli durumu fark eder, ihbar olur diye niye hiç tereddüt edilmiyor? Demek ki bu kişi bilerek, isteyerek dinlemeye devam ediyor.

Ardından, dinlemeden elde edilen bilgiler üzerine fiziki teknik takip yapılıyor. Evlerine, işyerlerine gidiliyor, çalışmalar yapılıyor. Bu bilgiler kullanılarak sahte ihbarlar yazılıyor. Bunları hazırlayan görevliler ne diye sahte ihbar yazar, niye bu emre uyar gibi onlarca soru sorulabilir. Kendi kurumlarının amirleri, müdürleri toplumda saygın kişiler. Bunların isnat edilen suçlarla alakası olmayacağını bilir. Dinleyen bunu demediğine göre, bu onun ideolojik inanç ve örgüt birliği içinde olduğunu gösteriyor. Ancak aynı ideolojik inanç ve örgüt birliği varsa, örgütsel amaçlar için yapılan işlemler sızmaz; itiraz, ihbar ve şikâyet olmaz. Yani hukuka aykırı tüm dinlemeler, bir grubun görevlilerinin fiili işbirliği içinde sistemli ve sürekli yapılmıştır. Bu da bir örgütsel faaliyet olmadan mümkün değildir.

Başka bir açıdan bakıldığında, İsmail Saymaz'ın TV programlarında dikkat çektiği gibi, toplumda her kesim dinlenmiş, izlenmiş ama Cemaat mensupları hakkındaki bunca iddia ve olaya rağmen polis Cemaat mensuplarını, Cemaate ait kurumları, yöneticilerini, Cemaat'in gazetecilerini -Cemaat'in kendisi için özel izlediği bir iki istisna hariç- hiç dinlememiştir. Bu da dinlemeyi yapanları ve amaçlarını çok açık olarak ortaya koymaktadır.

### Hukuka Aykırı Ne Kadar Dinleme Yapıldı, Ne Kadar Telefon Dinlendi?

Şu an hukuka aykırı dinlemelerin % 40-50 oranında ortaya çıkarıldığı, aydınlatıldığı kanaatindeyim. Eskiden İstihbarat biriminde dinlenen tüm telefonların kararlarının istisnasız

kaydedildiği Karar Takip Sistemi (KTS) denilen bilgisayar programında, Emniyet İstihbarat birimlerinin dinledikleri tüm telefonlarla ilgili her soruya cevap vermek mümkün iken, son dönemde Cemaat'e yönelik tayin ve operasyonların başlayacağını anladıklarından, "programın yeni versiyonunu yüklüyoruz" diyerek bilgisayarlardaki kayıtlı telefon dinleme kararlarıyla ilgili bilgilerin tamamını silmişler. Kararların hepsi bilgisayardan silindiği için kim, hangi numarayla, hangi isimle dinlenmiş diye sorgulama yapılamıyor. Ancak silinmiş olan bu bilgiler kâğıt ortamında duruyor. Alınan tüm kararlar İstihbarat şubelerinde, İDB'de, TİB'de, ayrıca dinleme kararı veren sekiz bölgedeki ÖYM'ler ve 2012'den sonra Terörle Mücadele Kanunu (TMK) 10. Maddesine göre kurulan Ağır Ceza Mahkemeleri'nin arşivinde bulunuyor.

İstanbul ilinde hukuka aykırı sahte isimlerle yapılan dinlemeleri tespit etmek amacıyla görevlendirilen müfettişlerce yapılan incelemede, her yıl yalnız İstanbul İstihbarat Şubesi'nce 8000 ila 9000 civarında iletişime müdahale kararı alındığı tespit edilmiştir. İki yıllık bir dönem baz alındığında 60 bin civarında IMEI numarası üzerinden telefon dinlendiği, bunlardan rastgele seçilen 3 bin telefon incelemeye alındığında 300 civarında sahte isim ve uydurma suç isnatlarıyla telefon dinlemesi yapıldığı kesinleşmiştir. Ancak aynı dönemde benim telefonum da dinlenmesine rağmen başkası adına kayıtlı olduğu için tespit edilememişti. Bu dikkate alındığında ülke genelinde hangi yoğunlukta sahte isim ve görev dışı amaçlarla dinleme yapıldığı tahmin edilebilir.

**Bu Dinlemeler Nasıl Tespit Edilecek ve Ne Yapılacak?**

Bilgisayarda kayıtlı olmadığı için hiçbir makam, İçişleri ve Başbakan dahil, yakınının ya da kendisinin telefonunun din-

lenip dinlenmediğini tam olarak bilmiyor, bununla ilgili bilgi alamıyor. Bugün en büyük eksikliklerden biri bu... En kolay, en hızlı ayıklama yöntemi İDB'de bulunan tüm kararların hızla yeniden bilgisayarlara girilmesi veya tüm İDB kararlarının scaner'la taranıp, OCR programlarıyla okunup, yeniden KTS benzeri dinleme kararları ile ilgili database oluşturulması ve oluşturulan database üzerinden hangi telefonun ne zaman dinlendiğinin görülecek hale gelmesi gerekiyor. Şüphelenilen kişi dinlenmiş mi diye sıhhatli araştırma yapmak için ismi, telefon numarası, IMEI numarası sorularak anında bilgi almak gerekiyor.

Bugün için ne kadar telefon dinlendi ve kimler dinlendi belli değil. Hâlâ bu işlemler yapılamadı... Daha önemlisi hukuka aykırı istihbari dinleme yöntemlerine göre bu kayıtlar (database) üzerinde, bilgisayarda sorgulama yaparak aynı şekilde sahte isimle yapılan ama kimsenin haberinin olamadığı diğer tüm dinlemeleri de öğrenebiliriz. Bu yöntemle; Cemaat IMEI numarası ve sahte isimle dinlemiş ve bu yolu sık kullanmış ise o zaman biz bilgisayardan, IMEI dinlemelerinin o an kullandığı telefon numarasını bulup kontrol edebiliriz. Bu numara ve isim, telefon rehberinde bulunan kimlik ile alınan mahkeme kararında da aynı ise normal olabilir. Farklı isimse bu tür kayıtlar için bilgisayara "dinleme listesini çıkar" komutu verdiğimizde, bir iki saniyede tüm Türkiye'de sahte isim ve IMEI numarası kullanılarak yapılan dinlemeleri tespit edebiliriz.

Aynı şekilde sadece isim yazılan, soyadı olmayan veya isimlerde bir iki harf değiştirilerek yapılan dinlemelerin tespiti için de yine bilgisayar sorgulamasıyla "telefon rehber kayıtlarında bulunan isimler ile dinleme kararlarında bulunan isimleri kontrol et, farklı olanları çıkar" komutu verilerek, bir iki

saniyede Türkiye'deki tüm hukuka aykırı dinleme kararlarını ve yapanları tespit etmek mümkündür. O zaman kimler dinliyor, ne kadar dinlenmiş, bunları analiz etme ve dinlemenin nereye doğru yoğunlaştığını görme imkânı vardır. Şu anda bu işlemler yapılmadığından polis müfettişleri, adalet müfettişleri aylar süren incelemelerle önce mahkemelerde kararları buluyor, sonra şüphelendikleri kararlardaki IMEI numaralarını dinleme tarihinde kimin kullandığını tespit için TİB vb. yerlere yazı yazıyor. Farklı gelirse savcıya tevdi raporu tanzim ediyor, savcı bunları inceleyip bu defa "Kimler dinlemiş, kararı kimler almış, inceleyin" diye, İçişleri Bakanlığı'na yazarak müfettiş marifetiyle inceleme istiyor. İçişleri Bakanlığı da bir mülkiye müfettişi ile iki polis müfettişi görevlendirip 2-3 ay süren inceleme yapıyor. Bir savcılığa tevdi raporu, bir de disiplin raporu yazılıyor. Bunlar manuel yapıldığı için çok zor ve yavaş çalışan, aylarca süren ve neticesi de az alınan işlemlerdir.

Halbuki benim dediğim sistem kurulsa ki bu da en fazla iki üç ay alır, bütün polis amirleri, savcılar, bütün müfettişler bir iki saniyede Türkiye'deki tüm hukuka aykırı dinlemeleri ortaya çıkartabilirler. Şüpheliler tespit edilerek hangi yoğunlukta, ne kadar süreyle dinleme yapıldığı görülür. Hem genel dinlemeler ve amaçları hakkında bilgi sahibi olunur hem de savcılar soruşturma yapacağı olayı, mağdur ve şüphelileri anında tespit ederek, soruşturmaya başlar.

Aslında bu yöntem ideal bir araştırma ve Türkiye genelindeki tüm hukuka aykırı dinlemeleri tespit edip bunları kim, nasıl yaptı, kim bu dinleme yöntemiyle mağdur edildi, kimlerin başına neler geldi, görmek için de kullanılabilir.

Emniyet, Jandarma dahil tüm dinleme yetkisi olan kurumlarda, Emniyet'in farklı birimlerinde -TEM, Asayiş, Kaçakçılık vb.- bulunan dinleme kararları yeniden bilgisayara

girilmeli, TİB'de bulunan kayıtlar bilgisayara yüklenmelidir. ÖYM ve TMK 10. Maddesine göre kurulan Ağır Ceza Mahkemelerinde alınan kararlar da bilgisayara yüklenmelidir. Sonra karşılaştırmalar yapılarak eksik, fazla, sahte mahkeme kararı veya mahkeme kararı alınmadan yapılan dinlemelerin olup olmadığı kontrol edilmelidir. Bugün sahte mahkeme kararı olması ihtimali bile vardır. Ancak bunların tamamı bilgisayara girilirse kontrol edilebilir. Ondan sonra yukarıda belirtilen bilgisayar sorgulamaları ile hukuka aykırı tüm dinlemeler ve kimlerin mağdur olduğu belirlenebilir. Mahkeme kararındaki isimle telefon numarası aynıysa sorun yok ama farklı ise incelenecek. Bu tür sorgulamalar yapmak suretiyle, bir devlet yetkilisinin veya dinlenmemesi gereken yargı mensuplarından devlet idarecilerine kadar birçok kişinin dinlenip dinlenmediğine kesin olarak cevap verilebilir.

Tabii ki ilk etapta hukuka aykırı dinlenen insanları tespit edeceğiz. Belki bu insanların bir kısmı tahmin ediliyor ama hiç tahmin edilmeyen, akla gelmeyen binlerce, on binlerce insan dinlenmiştir. Şikâyetçi olmayan, bilinmeyen kişilerin bu dinleme sonrasında başına ne gelmiş, ihbarlara, tahkikatlara muhatap olmuşlar mı, sahte ihbarlarla disiplin mağduriyetine uğramışlar mı ortaya çıkar. Bunun bazı illerde örnekleri görülmüştür. Bir grup insan dinlenmiş, haklarında sahte ihbarlar yapılarak büyük sıkıntılar yaratılmıştır. Hatta bu insanlar yaşadıkları sıkıntıların nereden geldiğini bilmiyorlar. Bütün bunlar incelenerek hukuka aykırı dinleme yapanların asıl amaçları ve neden oldukları mağduriyetler tespit edilmelidir.

Aldatıcı bir şekilde çoğu zaman şöyle deniliyor: "Kanunda IMEI numarası ile dinleme vardır." Evet ama şartları açıkça yazılmıştır. Dinleme yapan polis, kişinin adını ve telefon numarasını biliyorsa yazmak zorundadır. Yani bu kişi aynı

telefona birden çok SIM kartı takıyorsa bunları belirtmek zorundadır. Aslında kişilerin IMEI numarası ve sahte isimlerle normalde iyi niyetle dinlenmesi imkânsızdır. Çünkü İstihbarat birimlerinde tüm telefonların kime ait olduğu, IMEI numaraları, kimlerle görüştüğü, nerede kullandığı vs. tüm bilgiler mevcut olup bunlara bakılmadan zaten dinleme işlemine başlanamaz. Bir kişinin numarası ve adı soyadı bilinmeden zaten IMEI numarası bilinemez, yani IMEI numarası yazılan herkesin aslında tam telefon numarası ve kimliği bilinmektedir. Hatta İstihbarat biriminin elindeki bilgisayarlarda herkesin adı, soyadı, telefonu, IMEI numarası da vardır. Bu kişilerin bulunduğu, gezdiği bölgeler, sık görüştüğü kişiler hepsini İstihbarat birimi zaten bilmektedir. Bu bilgilerin hepsine sahip oldukları halde sahte isim, IMEI numarası yazarak dinleme yapmışlardır. En büyük aldatmaca budur.

Ayrıca illerin haricinde İDB ve KOM merkezi bu kararları kontrol edip denetim yapmakta, o arada sahte isimle dinleme yapıldığını, telefon numarasının bilerek saklanıp IMEI yazıldığını görmekte ve bilerek onaylamaktadır. İDB ve KOM Daire Başkanlığı, tüm il birimlerine yaptıkları tamimlerde dinlenmek istenen her telefon için neden dinlenmek istendiği vs. bilgilerin önce daire başkanlıklarına gönderilmesini, merkezin onayının alınması sonrası dinlemek için adli makamlardan karar alınmasını emretmişlerdir. Bundan dolayı sahte isimle yapılan her telefon dinlemesi de merkezin bilgisi altında olmuştur. Emniyet İstihbarat biriminde bir telefonun IMEI numarasını yazarsanız, bu makineye takılan tüm SIM kartlarını ve kişi üzerine olan tüm telefon numaralarını görme imkânınız vardır. Bunları bildikleri halde yazmamaları en büyük suçlardan biridir. Polis, bilerek sahte isim yazdığı gibi telefonun numarasını da bilerek yazmamaktadır. Bu çok açık, bilerek, isteyerek suç işlediklerini gösterir. Dinleyenler, karar

alanlar, bilerek yaptıkları gibi kontrol etmesi gereken amirleri de bu suça ortaktır.

İllerdeki herhangi bir birim dinleme yapabilmek için öncelikle kendi üstlerine bilgi verir. O birimin isteği Ankara'daki merkez tarafından kabul edilir ve sonra dinleme yapılabilir. Yani İstanbul İstihbarat Şubesi dinlemek istediği telefonu gerekçesiyle birlikte İDB'ye yazıyor, oradan izin çıktıktan sonra dinleme başlıyor. Yine İstanbul ilindeki Kaçakçılık Organize birimleri merkeze, KOM'a yazıyor, belki başka bir il dinliyor, çalışma yapılıyor olabilir, operasyon hazırlığı olabilir. Merkezde aynı konuda çalışma yapan birimler varsa kontrol ve koordine yapıldıktan sonra dinlemeye karar veriliyor.

### Hukuka Aykırı Telefon Dinlemelerinden TİB de Sorumludur

Türkiye'de yapılan tüm hukuka aykırı dinlemelerde Ankara'daki merkezde çalışanlar da suça ortaktır. Ayrıca TİB de bu işin içindedir. Çünkü TİB alınan her kararı inceliyor, kararların hukuki şartları taşıyıp taşımadığına, kanuni süresine bakıyor ve gerekiyorsa anında itiraz ediyor. Görevli olduğum zaman TİB'in kararları inceleyip birçok karara itiraz ettiğini ve bazı kararları kaldırdığını biliyorum. Dinlemenin hukuki olarak gerekçesinin olmadığını ileri sürebiliyordu. TİB hepsini kontrol ediyorsa tüm sahte isimleri görüyordu. Kararlardaki zamanlara uymadıklarını da görüyordu. Bütün usulsüzlükleri gördüğü halde Cemaat'i karşısına almamak adına hiçbir şey yapmıyordu.

TİB kendince "Biz istihbari dinlemelere karışmıyoruz, direkt kendi kurumları yapıyor" diyerek suçu üzerinden atmaya çalışıyor ama gerçek öyle değildir. Hepsini biliyorlar, bilmeden yapmaları mümkün değil. Zaten TİB'den bu toleransa sa-

hip olmasalar, TİB'e güvenmeseler bu tür kararları oraya göndermezler. Bu hukuksuz dinleme olsa da kendilerini koruyup kollayacağını biliyorlar ve rahatlıkla kararları gönderiyorlar. Ben daha fazla organik bir bağlarının da olduğu, TİB'de de çok ciddi bir Cemaat yapısının bulunduğu, beraber yaptıkları ve birlikte hareket ettikleri kanaatindeyim.

Elbette görev gerektiriyorsa, devletin güvenliği söz konusu ise İstihbarat birimleri ve devletin diğer suç araştırma birimleri istihbari olarak veya mahkeme kararıyla dinleme yapabilirler. Ama toplumdaki herkesin çok iyi bildiği, gördüğü ve suça karışmış olması mümkün olmayan kişilerin bu gerekçe ile dinlenmesi kabul edilemez. Yine kendi amirlerini, müdürlerini, bakanlarını ve devletin diğer üst makamlarını bu şekilde dinlemeleri kabul edilemez.

Bugün hukuksuz dinlenenleri tek tek, isim olarak saymaya çalışsak altından kalkılamayacak sayıda kişinin ortaya çıkması mümkün; holding başkanlarının, dini cemaat mensuplarının, amirlerin ve bakanların dinlenmesi nasıl açıklanacak?

Denilebilir ki hukuka aykırı dinlemeleri yalnız polis yapmıyor, MİT'in de Taraf gazetesi yazarları Ahmet Altan, Yasemin Çongar ve bazı yazarları sahte isimler ve uydurma suç iddialarıyla dinledikleri ortaya çıktı; onlar da dinliyor. Doğrudur MİT'in yaptığı bu işlem hukuka aykırıdır, yanlıştır. Ancak MİT olayı kabul etti ve teşkilatın içerisinde birilerinin değil, üstlerinin bilgisi altında yapıldığını bildirdi; yanlıştı ama yanlışlık devlet adına yapılmış, bir Cemaat, grup adına yapılmamıştı. Bunun da TİB'de yapılan kontrol ile öğrenilip polise verilerek, MİT'in yaptığı işlemin deşifre edildiği kanaatindeyim. Belki daha birkaç örneği var ise de yaygın kullanılmadığı anlaşılıyor; olsaydı kararları şimdiye kadar çoktan internette Cemaat tarafından yayınlanırdı.

# CEMAAT, HEDEFLERİ İÇİN YARGIYI SİLAH OLARAK KULLANDI

Cemaat, karşısına çıkan her engeli yargıyı kullanarak aşma yöntemini o kadar çok kullandı ki bu konuda uzmanlaştı. Yargının devlet ve toplum hayatında kesin belirleyici ve son karar verici olması Cemaat'in işlerini kolaylaştırdı.

Telefon dinlemeleri ve yargı; Cemaat'in elindeki en korkunç ve tüm muhaliflerini yerle bir etmesini sağlayacak silahlara dönüştü.

Herhalde Stalin bile muhaliflerini temizlemede yargıyı bu kadar etkin kullanamamıştır.

Yargıyı kendi lehinde kullanmak isteyenler bile bunu sadece hasımlarını cezalandırmak için yapar. Cemaat ise yargıyı her açıdan etkin kullandı. Sadece rakiplerini bertaraf etmek için değil, siyaseti tanzim etmek, siyasi partilerin yönetimlerini değiştirmek, toplumdaki etkinliği, ticari faaliyetleri, kamu kurumlarını ele geçirmek, hatta hükümeti yıkmak, kendi felsefesine uygun bir siyasi yapı oluşturmak için de bir araç olarak kullandı.

Yargıdaki mensupları aracılığıyla önce Emniyet'te kendisine engel olacak yöneticiler hakkında uydurma tahkikatlar, tutuklamalar yaparak hepsini saf dışı bıraktı, karşı çıkacaklara da gözdağı verdi. Sonra toplu tutuklama ve davalarla orduyu etkisiz hale getirdi.

Toplumda korku yayarak istediği herkesi tutuklayabileceği,

herkesi Ergenekon, Casusluk, Fuhuş vs. operasyonlara dahil edebileceği ve kimsenin onlara yardım edemeyeceği inancını yerleştirdi. En büyük ceza ve hukuk davalarında belirleyici olabileceğini hissettirdi.

Şike, AGB Reyting Operasyonu, Cüppeli Ahmet Hoca vb. soruşturmalarla her kurum, her yapı üzerinde etkin olduğunu gösterdi.

Eylül 2010 referandumunda Fethullah Hoca "Mezardakiler bile çıkıp oy kullanmalı" derken bunun anlamı herkes tarafından çok iyi anlaşılamadı zannederim. darkmalt

Referandum sonrası yapılan HSYK seçimlerinde bir anda Yargıtay'a seçilen 160 üyesiyle çoğunluğu ele geçirince yüksek yargıda etkinlik sağladı; belli ceza dairelerinde istediği kararı onaylatacak, istemediği kararı bozduracak hale geldi. Yargıda davası olan herkesin yolunun Cemaat'ten geçeceğini hissettirdi.

ÖYM'lere göndereceği, kumpaslara dayanan davaları aynı mantıkla Yargıtay'da onaylatacağını ve kimsenin elinden kurtulamayacağını sözle değil davranışı ile gösterdi.

Her türlü yol ve yöntemi kullanarak, yeni alınan binlerce hakim ve savcının çoğunun Cemaat mensubu olmasını sağladı.

7 Şubat MİT soruşturmasıyla yargıyı kullanarak, bir yandan kendinden olmayan MİT yönetimini bertaraf ederek MİT'i ele geçirmeyi, bir yandan da aynı soruşturmayla hükümetin Güneydoğu sorununu çözmek amacıyla başlattığı barış sürecini durdurmayı, MİT yöneticilerinden hükümete, Başbakan'a kadar herkesi PKK'ya yardım etmek suçlamasıyla yıpratmayı, halkın gözünde teröristlerle iş birliği yaptığını göstermeyi denedi. Böylece bir taşla birkaç kuş vurmaya çalıştı.

Hükümetin 7 Şubat MİT darbesi ile ÖYM'leri kendisi için tehlike görmesi ve ÖYM'leri kapatıp yerine Terörle Mücade-

le Kanunu (TMK) 10. Maddesi ile yetkili Ağır Ceza Mahkemelerini kurmasıyla bu defa da HSYK üzerinde kendisini etkili zannederken yeni TMK'ya göre kurulan mahkemeler de Cemaat'in denetiminde oluştu ve hemen onun denetimine girdi. Cemaat, ÖYM'lerde yarım kalan uygulamalarına TMK'ya göre kurulan mahkemelerde aynen devam etti.

Balyoz vb. davalarda hukuksuzluğu ayyuka çıkmış bazı kararları Yargıtay'da onaylatarak, bugüne kadar yapılan tüm hukuksuzlukların hukuka uygunmuş gibi gösterilmesini sağladı.

Cemaat 17 ve 25 Aralık'ta yargı darbesiyle; arka arkaya açacağı yolsuzluk, Selam Tevhid dolayısıyla İran casusluğu vb. soruşturmalarla hükümeti ve en güçlü siyasi figürü Tayyip Erdoğan'ı yıkmayı, siyaset dışına atmayı denedi. Hükümetin, Emniyet İstihbarat'ta 2013 yılı yazında yaptığı tayinlerle hakimiyetini zayıflatmış olduğu Cemaat, önünü iyi göremeyince zamanlama hatası yaptı. Başbakan'ın direnişi, halkı yanına alarak meşru zeminde destek bulması ve Başbakanlık Müsteşarı (İçişleri Bakanı) Efgan Ala, bazı valiler ve Emniyetçilerin aldığı tavır üzerine darbe kıl payı başarısız oldu.

Hükümetin Yargıtay'ın yapısını değiştirme, Yargıtay Başkanlık Divanını yeniden oluşturma, böylece Yargıtay'ın belli dairelerindeki Cemaat hakimiyetini kırma amacıyla çıkardığı yasaya dayanarak yapılan seçimlerde Yargıtay Başkanlık Divanına hükümetin desteklediği hiçbir aday seçilemedi ve Cemaat, Yargıtay'da görev yerlerini belirleyenin kendisi olduğunu gösterdi.

Anayasa Mahkemesi, Başbuğ kararı ile Cemaat'in yargıdaki planlarına ilk darbeyi vurdu. İstanbul Adliyesi'ndeki 20. Ağır Ceza Mahkemesi tüm Ergenekon sanıklarını tahliye ederek Cemaat'in hukuksuz yargısına karşı ilk yargı içi direnişi ortaya koydu.

AYM'nin, Balyoz davasıyla ilgili ÖYM'nin verdiği, Yargı-

tay'da onaylanmış kararda adil yargılama ilkesinin ihlal edildiğine oybirliği ile karar vermesi, yargıdaki Cemaat destekli tüm uygulamaların hukuka aykırı olduğunun en yüksek yargı merciince tescil edilmesiydi. Böylece Cemaat'e tabi yargı meşruiyetini yitirdi.

Cemaat, HSYK seçimlerini kazanırsa yargıda kaybettiği gücüne tekrar kavuşacağını hesapladı ve gizli açık tüm kadrolarını savaş alanına sürdü.

# YARGI CEMAAT'E BAĞLI OLURSA...

Bilgiden daha güçlü hiçbir silah yoktur, hiçbir şey bilginin yerini alamaz. Alınan bilgileri kullanacak etkin bir teşkilat ve yetkin bir akıl varsa, iyi bir plan ve hesap yapılırsa yenilemeyecek bir yapı yoktur.

Devlet içerisinde her türlü bilgiyi toplamak, araştırma yapmak açısından en uygun teşkilatları sıralamak gerekirse, birinci sırada Emniyet İstihbarat birimi, sonra Emniyet KOM birimi, sonra Emniyet TEM ve Emniyet dışından MİT sayılabilir. Emniyet İstihbarat, görevi gereği her sahada araştırma yapabilmektedir; Emniyet tüm asayiş, terör, kaçakçılık gibi suç arşivleriyle, pasaporttan, ehliyet, araç tesciline kadar onlarca arşiv bilgisine sahip olmanın yanında, istihbarat amaçlı başta telefon, elektrik, su abone kayıtları olmak üzere diğer kamu kurumlarının bilgilerine kolaylıkla ulaşabilmesi bakımından devasa bir bilgi elde etme imkânını da elinde bulundurmaktadır.

İkinci önemli bilgi kaynağı, yargı dosyaları, soruşturmalar, yargılamalar, mahkeme kararları gibi suç, ceza ve soruşturma bilgilerine ulaşılmasını sağlayan Adalet Bakanlığı'nın kurduğu UYAP'tır.

Bilgi toplamak veya bilgiye kolayca ulaşmak çok büyük bir üstünlük, güç kazandırmakla birlikte, polis ve yargı aracılığıyla bilgiye dayalı uygulamada bulunmak, olağanüstü bir güç ve kudret yaratmaktadır.

Toplum içerisinde polis ve yargı aracılığıyla sahip olunan bu güç, her şeyi yapmaya muktedir olduğu gibi toplum üzerinde de otorite oluşturur. Bunlara ilave olarak Maliye denetimleri, vergi cezaları gibi yöntemlerle, devletin gücü ve yetkisi kullanılarak, basın organlarına sahip olarak, mutlak güç, hâkimiyet duygusu yaratarak ve korku salarak, toplumu baskı altına almayı da kolaylaştırır.

Bundan dolayı daha ilk devlet oluşumlarından itibaren yargının, yöneticiler ve hükümetler emrine verilmemesi ilkesi benimsenmiştir. Modern toplumlarda yargıyı yönetimlerin emrine verilmek üzere değil, yönetimlerin direkt veya dolaylı etkilemelerinden uzak tutmak için yargıyı etkileyecek tavsiye veya telkinde bulunulması yasaklanmıştır. Yargı mensupları görev, atanma, özlük hakları, disiplin ve ceza soruşturmalarına karşı da özel güvencelere alınmıştır.

Yargı kadar olmasa da zor kullanma ve soruşturma yapması, yargılamanın farklı safhalarında görev alması dolayısı ile polise de direkt yargının emrinde, güvenceli, idarenin etkisinden uzak tutmaya yönelik kurallar getirilmiş, ayrıca polisin acil haller hariç yapacağı tüm işlemler yargı kararı şartına bağlanmıştır.

Tüm dünyada yaşanan deneyimlerden sonra kişilerin, toplumların özgürlüğü ve haklarının teminatı için yargı bağımsızlığını sağlamaya yönelik anayasal güvenceler bile yeterli görülmez, AİHM gibi daha başka güvence ve teminatlar aranırken; Türkiye'de yargının, hem de özel yetkili yargının tamamen Cemaat denetiminde olduğunun herkesçe kabul edilir olması akılla izah edilemez. Yargıtay'ın bazı dairelerinin Cemaat denetiminde olduğunun söylenmesi,"..... daire" denilince "oradan Cemaat'in istediği karar çıkar" biçiminde konuşulması, "Yargıtay Başkanlar Kurulu seçiminde Cemaat

büyük çoğunlukla seçimi kazandı, istediği kişileri seçti" veya "HSYK'da Cemaat çoğunlukta" sözlerinin tüm yargı camiasınca tereddütsüz kabul edilir olması açıklanamaz. Yargı imamı denen yargı mensuplarını Cemaat'in görev, emir, talimat verip yönlendirmesini; savcıların, hâkimlerin, mahkemelerin hatta yüksek yargıçların Cemaat emrinde olduğuna toplumun inanmasını, yargının Cemaat emrinde hareket ettiğinin belgelerle ortaya çıkmasını normal ölçüler içinde düşünen bir insanın anlaması mümkün değildir. Dünyada bu olayın bir örneği de yoktur.

Demokratik yolla seçilen hükümet ve devlet başkanının ayrıca parlamentonun bile karışmaması ve etkisinden uzak kalması için güvence altına alınan yargının, Cemaat'e bağlanmasını, Cemaat'in emrinde görev yapmasını kabullenmek mümkün olmadığı gibi absürtlüğünü kanıksamak da başka bir anormallik olsa gerek.

Cemaat'in emrindeki bir polis ve yargı ile yapılacaklarda sınır yoktur; toplumda ne huzur, ne adalet inancı, ne düzen kalır. Toplumda düzen, sistem ve güvence kalmadığı gibi her şey temelinden sarsılabilir. Bugün Cemaat emri ile karar veren yargı mensuplarının ülkemizde yaptığı gibi...

# CEMAAT ÖYM'LER ARACILIĞIYLA HUKUKU NE HALE GETİRDİ?

Cemaat ÖYM'ler vasıtasıyla Türkiye'de hukuku yerle bir etti. Bu alandaki bütün uygulamaları, akıl-mantık ölçüsünün ve hukukun dışına taşırarak Türkiye'deki adalet sistemini tarihinin en kötü noktasına getirdi.

Birçok kişi ÖYM'leri ve kararlarını tartışırken, Sıkıyönetim Mahkemeleri ve DGM'lerle kıyaslıyor, birbirinin aynısı olduğunu ve benzeri hukuk ihlalleri yaptıklarını dile getiriyordu. Ancak ÖYM'ler Cemaat tarafından o kadar kötü kullanıldı ki Sıkıyönetim Mahkemelerinin ve DGM yargılamalarından onlarca kat daha kötü bir tablo ortaya çıktı. Bu bir abartı değil. Çünkü Sıkıyönetim Mahkemeleri olduğu zamanlarda Türkiye'de ve dünyada hukukun durumu farklıydı. O zamanlar Türkiye'de daha geri bir hukuk anlayışı vardı. Şiddet dahil toplumsal olaylar çok daha yaygındı. Ülkede ve idarede bir sıkıyönetim anlayışı vardı. Sıkıyönetim havasının gerektirdiği durumla, 2000'lerin, 2010'ların ÖYM'li Türkiye'si çok daha farklıydı. Avrupa'da gelişen hukuk normları ve Türkiye'nin AB'ye uyum sürecinde yaptığı hukuk reformları, her gün hukuk konusunda daha ileri giden özgürlükçü bir anlayışın yaygınlaşmasını sağlarken ÖYM'ler, Sıkıyönetim Mahkemeleri ve DGM'lerden daha kötü kararlar veriyordu. Evet, orada da haksızlık, hukuksuzluk vardı; verilen kararlarla birçok kişi mağdur edildi, kötü şeyler yaşandı. Ama o günün şartları, hukuk işleyişi, dünyada ve Türkiye'deki özgürlük

anlayışı, demokratik sistem düşüncesi ve demokrasi bilinci günümüzle kıyaslandığı zaman ÖYM uygulamalarının çok daha kötü olduğu görülür.

Bunları, bazı örnek karar veya örnek mahkeme usul yöntemleri üzerinden baktığımızda daha açık görebiliriz. Askeri yönetim Sıkıyönetim dönemlerinde yargıya bu boyutta müdahale etmemişti. Savcı ve hakimler hakkında böyle hukuk dışı soruşturmalar ve işlemler yapılmamıştı. Ama ÖYM zamanında HSYK ve Adalet Bakanlığı kullanılarak Cemaat'in tahrik ettiği çok daha ağır uygulamalara tanık olduk. Ankara, İstanbul, Konya dahil birçok ilin başsavcıları dinlendi. Savcı yardımcıları, emrinde oldukları kendi savcılarının dinletilmesi için karar çıkarıyorlardı. Hatta Adana'da ÖYM'nin savcı vekilini de dinlediler. Hakimlerin özel hayatlarıyla ilgili birçok bilgi Emniyet İstihbarat vasıtasıyla çıkarılıp, basına sızdırıldı ve haklarında olumsuz bir hava yaratılarak, o hakimler psikolojik baskı altına alındı. Cemaat'in istediği doğrultuda karar vermeyen, tutukla dediği zaman tutuklamayan, daha baskıcı bir anlayışı yansıtmayan hakimler ve savcılar, Cemaat'in direkt hedefi oldu. Örneğin Ergenekon davasına bakan Mahkeme Başkanı Köksal Bey hakkında basına yansıyan iddialar, yine benzeri şekilde hakim ve savcıların ta Hukuk Fakültesi'nde okuduğu yıllarda karıştığı öğrenci olayları veya ona benzer iddialar bile basına sızdırılmak suretiyle o kişiler üzerinde baskı yaratılmaya çalışıldı. Daha öncesinde hatırlanacağı üzere, bazı hakim ve savcıların özel hayatları ile onların birtakım ilişkileri basına yansıtılarak psikolojik harekat uygulanmıştı.

ÖYM'lerde Cemaat yanlısı hakim ve savcılar çoğaldıkça, diğerleri üzerinde daha baskıcı bir anlayışı yansıtmaya başladılar. En son 11. ÖYM Başkanı Şeref Akçay dayanamayarak, basına bazı hakim ve savcıların kendisine selam vermediğini

söyledi. Hatta kendisinin tecrit edildiğini, kenara atıldığını, dolaylı yöntemlerle rencide edilmeye çalışıldığını iddia etti. Diğer bütün yargı mensupları ÖYM'lerden çekilmeye ve istifaya zorlandılar. Bir kısmı başka gerekçeler kullanarak oradan ayrıldılar ve o mahkemelere çoğunluğu Cemaat yanlısı olan hakim ve savcılar doluşmaya başladı.

Bu mahkemelerde uygulanan tedbirlere bakarsak; mesela bir arama kararının uygulanmasını incelersek; ÖYM'lerde arama kararları Cemaat'in hakim olmadığı zamanlarda usule uygun alınıyordu. Edirne'de görev yaptığım dönemde ÖYM'den arama kararı talep ettiğimiz zaman bize, "bu arama kararını illerinden, arama yapacağınız yerin mahkemesinden, savcısından veya oradaki Sulh Ceza Mahkemesi'nden alın" diyorlardı. İstanbul'da 5 ayrı ilçede arama yapmak gerektiği zaman 5 ayrı yerden karar alıyorduk. Veya yaptığımız bir çalışma birden fazla ili ilgilendiriyorsa, her ile gidip, üstelik savcılıkta dosya olmadığı için tek tek dosyaları, Özel Yetkili Savcının yazdığı yazıları götürüp anlatarak, ikna etmeye çalışıyorduk. Sonradan, pratikte yaşanan bu zorluklar karşısında ÖYM'ler sadece kendi görev sahalarına giren konularda ve görevli oldukları illerde arama kararı vermeye başladılar.

ÖYM'de Cemaat yanlıları veya Cemaat mensubu olan hakim ve savcıların çoğunlukta olduğu ve polisin de Cemaat'in hazırladığı operasyonları yapmaya başladığı zaman artık arama kararlarında bir ölçüsüzlük başlamıştı. ÖYM'ler kendi sınırlarını da aşarak, Türkiye'nin her yerinde arama kararı verebiliyorlardı. Kanunların aradığı, arama kararı verebilmek için gerekli olan asgari şartların hiçbirine bakmıyorlardı. Şüpheliler hakkında yeterli delil olmasını, makul şüphe bulunmasını veya kanunda yazılı olan aramayı gerektirecek hiçbir hususu incelenmiyorlardı. Sıradan, hiçbir mantığı olmayan

bir ihbar mektubu, hatta bir ihbarın varlığının söylenmesi, iki tane polisin tutacağı basit bir tutanak, herhangi bir kişinin ifadesinde adının geçmiş olması veya suçlu olduğu dahi belli olmayan bir kişiyle bir telefon irtibatının varlığı gibi her konu aramaya gerekçe olabiliyordu. Hatta sadece şahsın işyeri ve evinde değil, onunla irtibatı olsun olmasın her yerde arama kararı verebiliyorlardı. Özellikle kendi mıntıkalarını, coğrafi olarak yetkili oldukları sınırları aşan illerin tamamı için karar vermeleri hukuku yerle bir eden, yasaları çiğneyen anlayışlarını yansıtıyordu.

Artık arama kararları bir delil bulmak için değil, şahıstan delile gitmek içindi. Kim hedef seçilmişse, kimin hakkında bir suçlama yürütülüyorsa, ne arandığı önemli değildi; ona ait her yer aranacak ve ona ait bir suç bulunmaya çalışılacaktı. Ve son zamanlarda artık suç da aranmıyordu... Aranan yerlere polis tarafından suç delilleri konulmaya ve bunlar "bulunmaya" başlandı. Bu bir iki kez değil, hemen hemen her olayda artık kişiyi suçlayacak bazı dijital deliller, dijital malzemeler, hatta bazı davalarda silah ve malzemeler polis tarafından konulup sonra "bulundu" yapılıyordu. Bugün yavaş yavaş ortaya çıkan, polisin koyduğu konusunda hiç tereddüt olmayan dijital delillerin kendileri tarafından konulduğu ispatlandı. Yani arama aslında delil bulma değil, delil koymaya ve koyduğunu bulmaya dönüşmüştü. Hem sınır, şehir tanımayan hem de yasal hiçbir dayanağı olmayan arama kararları veriliyor; hiçbir ölçeğe ve anlayışa sığmayacak şekilde delil veya belge koyarak insanların suçlanması için kullanılıyordu.

ÖYM'lerdeki ikinci garip uygulama gizlilik kararıydı. Yasalara göre daha soruşturmanın başlangıcında, bazı delillerin kaybolma, etkilenme riski varsa ve delillere zarar verilebileceği kanaatinde olunursa, istisnai durumlarda, ancak mahkeme

kararıyla bazı dosyalar için gizlilik kararı verilebilir ve bu karar belli süreyle sınırlı olabilirdi. Bu karar 3 gün, 5 gün veya süresiz verilir sonra itiraz üzerine veya savcılık kendiliğinden gizlilik kararını kaldırabilirdi veya gizlilik kararı sınırlı olabilirdi. Ama ÖYM'ler her yaptıkları soruşturmada gizlilik kararı aldılar. ÖYM'lerde gizlilik kararı alınmayan hiçbir dava hatırlamıyorum. Varsa da ben duymamışımdır. Duyduğum ve bildiğim bütün davalarda, soruşturmaların hepsinde, dosyanın tamamına gizlilik kararı verildi. Sadece yasanın saydığı kadar; kendi ifadeniz, bizzat huzurunuzda yapılan arama tutanağınız gibi bir iki şey dışında, dosyada hiçbir şeye bakma imkânınız yoktu. Dosyadaki hiçbir şeyden haberiniz olmuyordu. Bunlar, 3 gün 5 gün değil, iddianame hazırlanıp mahkemece kabul edilip dava açılıncaya kadar hiçbir gizlilik kararını kaldırmadılar.

Aslında yasada gizlilik kararları istisna idi. Yani ancak özel durumlarda, gerçekten delillerin kaybolması gibi kamuya zararı olacak hallerde gizlilik kararı verilmesi gerekirken, ÖYM'lerde bunlar genel uygulama haline geldi ve kaldırılması bir süreye tabi değildi. Ne zaman dava açılırsa, o zaman kaldırılıyordu. Başka hiçbir şekilde dosyaların üstündeki gizlilik kararı kaldırılmadı. Gizliliğin kaldırılmasıyla ilgili yapılan bütün itirazlar reddedildi. Ve daha sonra davalar açıldığında görüldü ki, aslında ilk soruşturmaya başlanıldığı zamanla davanın açıldığı süre arasında dosyaya hiçbir delil konulmamıştı. Yani gizlilik gerektirecek hiçbir şey yoktu! Soruşturmanın başından itibaren savcının ve polisin iddia ettiği, elinde olan deliller neyse, dava açıldığı zaman da aynıydı. Bu da şu anlama geliyordu: Dosyada gizlilik kalksa da delillerin kaybolması, zarar görmesi veya soruşturmayı aksatacak hiçbir durum yoktu.

İnsanlar ilk suçlandıkları zaman dosyada çok önemli bilgiler, çok önemli deliller varmış gibi, çok ciddi suçlar işlemişler gibi bir hava yaratılması açısından bu gizlilik kararlarını sonuna kadar uyguladılar. Benim hakkımda açılan her iki davada da dosya incelenip iddianame hazırlanıp dava açılıncaya kadar gizlilik kararı hiçbir şekilde kaldırılmadı. Ve kalktığı zaman gördüğüm şey ilk başta ifadem alınırken bana yöneltilen suçlamalar, deliller neyse, dava açıldığı zaman da aynı olduğuydu. Yani gizlilik gerektirecek hiçbir şey yoktu ama maalesef bu uygulandı.

ÖYM'lerde uygulanan üçüncü tedbir de el koyma kararlarıydı. Kişilerin evinde veya işyerinde yapılan aramalarda yalnızca iddia edilen suçla veya soruşturmayla değil, hiçbir suçla alakası olmayan her şeye el konuluyordu. Örneğin sinema filmleri, müzik CD'leri, belgeseller, görevinizle ilgili olduğu konusunda hiç tereddüt olmayan, üzerinde bunun yazılı olduğu bütün CD'ler, belgeler, dijital dokümanlar yani yazılı olan, akla gelebilen, evde bulunan her şeye el konuluyordu. Bunun amacı aslında orada bir suç bulmak veya delil araştırması yapmak değildi. Dosya öyle bir şişiriliyordu ki hiçbir itirazın, hiçbir talebin incelenip kabul edilmesi mümkün olmayacak hale getiriliyordu. Aynı gün 3-4 tane itiraz olduğu düşünülürse, her davanın 30, 40, 50, 100 klasörü olduğuna bakılırsa, hangi mahkeme, hangi hakim bunların üç dört tanesini aynı gün inceleyip de karar verecekti? En iyisi reddetmekti! Çünkü nasıl olsa daha önce reddedilmişti, hiçbir sorumluluğu yoktu. Ondan dolayı davalar ve dosyalar öyle şişirildi ki, kimse bunları inceleyemesin diye bakılmayacak hale dönüştürüldü. Benimle ilgili ev arama tutanağında, el konulan malzemelerin listesine şöyle bir bakıldığında, yalnızca hakkımdaki suçlamalara değil, hiç kimse için soruşturmaya konu olmayacak malzemeler olduğu çok açık görünüyordu. Yine aynı şekilde

birçok kişinin ev aramasında el konulan malzemelere bakıldığı zaman, bunların olayla, suçla alakası olmadığı çok netti. Amaçları dosyayı büyütmek, dosyayı abartılı bir hale getirerek, içinden çıkılmasını ve daha sonrasında başkalarının incelemesini engellemekti. Bunların daha başka çok işlevleri vardı ve sanıyorum ki çok işe yarıyordu. Kişilerin özel hayatıyla ilgili her türlü fotoğraf, film, anı, not, telefon rehberi hepsi yazılı hale gerilip dosyaya konuluyordu.

Ayrıca birçok kişinin evindeki bilgisayarlara ve dijital dokümanlara el konulduğu esnada suretlerinin çıkarılarak bir örneğinin arama yapılan ev sahibine veya kişiye verilmesi gerekirken bu da yapılmıyordu. Çeşitli bahaneler göstermek suretiyle, ya bilgisayarda şifre var deyip Emniyet'e götürülüyor ya da hiçbir şey demeden götürülüyordu. Daha sonra da bilgisayarların içine o insanlara ait olamayacak, kimilerine suç unsurları, kimilerine ise çocuk pornoları vs. yüklüyorlardı. Bu yapılanların bir kısmı zaman içerisinde ispatlandı ve ortaya çıktı ki, bunları bizzat polis yüklüyordu. İnsanların onurlarını kıracak, bulundukları ortamlarda onlar aleyhinde menfi bir intiba uyandıracak her şeyi yapıyorlardı. İnsanların itibarlarıyla oynuyorlardı. Ne kadar itiraz edilse de diğer insanların kafasında hep bir şüphe kalıyordu. Evet, gerçekten var mıdır, acaba yapmış mıdır şüphesi uyanıyordu. Bizim davamızda bu şekilde bilgisayara yüklenen çocuk pornosuna dair belgeler hakkında bizzat maddi belgeleriyle de ispatlayacak şekilde mahkemeye dilekçe verdim. Bu çocuk pornosunu bilgisayarlara polisin kendisi koymuştu. Başka türlü olması imkânsızdı. Çünkü bir saniyede 6 görüntüye, bir saniyede 5 ayrı filme bakılmış gözüküyordu ki bunun bilimsel olarak yapılması mümkün değildi.

ÖYM'lerin uyguladığı tedbirlerden en kötüsü de dinleme kararlarıydı. Özellikle telefon dinleme konusu, inanılmaz şe-

kilde pervasızca yapılıyordu. Cemaat'in hakim olmadığı dönemlerde, eskiden görevli olduğum ilde ÖYM'lerden talep ettiğimiz birçok dinleme kararı reddediliyordu. Kanuni unsurların oluşmadığı, dinlemenin en son çare olmadığı, başka çareler araştırıldığına dair yeterli kanaati uyandıracak rapor ve belge olmadığı iddia ediliyordu. Çünkü yasalarımıza göre telefon dinlemenin veya bir yere dinleme cihazı koyarak kayıt almanın en son çare olması gerekiyordu. Yani diğer bütün yol ve yöntemleri kullanacak, diğer hususları araştıracak, bilgileri ve delilleri toplayacak, tüm araştırma yöntemlerini uygulayacaksınız; bütün bu yöntemlerle yeterli delili toplayamazsanız, o zaman son çare olarak telefon dinleme, işyerlerine böcek koyarak dinleme vb. kararları alacaksınız.

Cemaat yargıda hakim olduktan sonra dinleme kararının reddedildiğine hiç rastlamadım. Hele istihbari dinlemeler konusunda o kadar pervasızdılar ki, sahte isimlerle, IMEI numarası üzerinden, hiç isim olmaksızın, ismin sadece bir kısmı, ad ve soyadı olarak veya isimleri değiştirerek, telefon rehberinden hiç alakası olmayan isimler kullanılmak suretiyle her türlü hukuka aykırı yöntemle dinleme yapıldı. Bugün ortaya çıkanlar, gerçekte olanların yüzde 30'u, yüzde 50'si diyorsak, geri kalanın ne boyutlarda olduğunu tahmin etmek çok daha zor.

Dinleme gerekçesi olarak artık son çare falan değil, suç işlendiğine dair yeterli emarelerin bulunması veya suç şüphesinin olması da değil, sadece iddianın olması yeterliydi. Kim tarafından gönderildiği belli olmayan, akla ve mantığa uymayan, hiç kimse tarafından makul kabul edilmeyecek, her ihbar mektubu, hatta ihbarla ilgili e-mail, 155'e isimsiz yapılan her ihbar dinlemeye gerekçe olarak kullanılabiliyordu. Sınırsızca, bir kişi de değil, olayla alakası olsun olmasın herkes hakkında dinleme kararı veriyorlardı. Somut verilere bakıldığında bu-

gün, hiçbir şekilde yasaya uygun olmayan ve yasal olarak hiçbir şart taşımayan her konuda sınırsız dinleme kararı verildiği belgelerle ortaya çıktı.

ÖYM'lerin uyguladığı en kötü tedbir kararlarından bir tanesi de tutuklamaydı... Yasalarımıza ve diğer modern ülkelerin yasalarına göre tutuksuz yargılama genel kuraldır. Tutuklama istisnadır. Ama Türkiye'de Cemaat'in ÖYM'lere hakim olduğu dönemde esas olan tutuklu yargılama ilkesiydi; tali ve istisna olan, çok nadir uygulanan ise tutuksuz yargılamaydı. Bütün davaların sanıkları tutuklu yargılanmaya başlandı. Haklarında dava açıldığı için yurtdışından gelen, davanın daha önceki aşamalarında sürekli mahkemelere gelip giden, kaçmayacağına dair her türlü intibaı uyandıran meslek sahibi ve sabit işyeri olanlar dahil herkes tutuklanıyordu. Hem de toplu tutuklamalar yapılıyordu. Artık ölçü ve sınır aşılmıştı. Eski Genelkurmay Başkanı bile sadece internet sitesi açmaktan ve bununla ilgili iddiadan dolayı tereddütsüz tutuklanıyordu. Basın mensupları da tutuklanıyordu, öğrenciler, öğretim görevlileri, memurlar da... İddia edilen suçlarla ilgili hiçbir ciddi delil, o suçların işlendiğine dair ifade, şahit beyanı vs. olmaksızın, sadece bir iddia veya bazı şüpheli delillerle insanlar tutuklanmıştı. Aylar yıllar geçmesine, ilk soruşturmalar yapılmasına, tüm deliller toplanmasına rağmen, tutukluluk kaldırılmıyordu.

Yasalarımıza göre delilleri yok etme, etkileme veya kaçma ihtimali yoksa şahıs tutuksuz yargılanmalıydı. Hatta delilleri etkilemeyecekse, deliller toplanmışsa, kaçma ihtimaline karşı teminat alınarak veya yurtdışına çıkış yasağı konularak veya belli günlerde polis birimlerine gidip, imza atmak suretiyle tutuksuz yargılanabilirdi; tutukluluk yerine birtakım tedbirler alınabilirdi. Bir tek delilleri etkilemesi söz konusu

olduğunda tutuklanma gerekçesi makul görülebiliyordu. Ama ÖYM'ler, bütün delillerin toplanmasına, hiçbir delil etkileme söz konusu olmamasına, AİHM kararlarına veya yasalarımıza rağmen herkesi tutukladı.

Dünyada tutukluluğun bu kadar kötü kullanıldığı bir örnek olay veya örnek mahkeme olduğunu zannetmiyorum. ÖYM'lerdeki davaların fedakâr avukatları, tutukluluğun kaldırılması için AİHM içtihatlarından, Anayasa Mahkemesi karalarından hatta modern ülkelerin yüksek mahkeme içtihatlarından karar örnekleri vererek, her iddia ile ilgili gerekçeler yazarak, tahliye talebinde bulunuyorlardı. Normal bir mahkemede tutuklunun mutlak tahliyesiyle neticelenecek davalarda ÖYM'nin bu dilekçelerin çoğunu okuduğunu bile zannetmiyorum. Yoksa bu dilekçeleri okuyan birinin "bu kadar da haksızlık yapmayalım" diye vicdanı sızlayıp insafa geleceğini düşünüyorum.

ÖYM'lerde görülen davalarda Cemaat istediği insanların tutuklanması konusunda o kadar ilerleme sağlamıştı ki, istediği karara uymayan hakimler baskı, tehdit ve şantajla yola getiriliyor veya görev yerleri değiştiriliyordu.

Yıllar sonra karşılaştığım hakim Oktay Kuban bana "Senin davan niye ilk önce 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açıldı ve sonra görevsizlik kararı verilerek 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi, biliyor musun?" diye sordu. "Herhalde davayı uzatmak için yapılmıştır" diye cevap verdiğimde, Oktay Kuban: "Sizin itirazınız, en son tahliye talebiniz 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ne denk gelmişti. 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nin iki üyesi Tuncay Aslan ve Yılmaz Alp'ın odalarında tesadüfen misafirdim. Dosyanızı ve bütün tapeleri incelemiş, okumuşlar kendi aralarında konuşuyorlardı. Ben de onların sohbetlerine katıldım. Onlar dosyanın tamamen boş olduğunu, tutuk-

lanmaman gerektiğini ve bu itirazda tahliyen konusunda oy vereceklerini, hatta mahkeme başkanı aleyhte oy kullanırsa kendileri olumlu karar vereceklerini söylemişlerdi" dedi. Bu düşünceyle biraz sonra heyet toplantısına geçtiklerini, kendisinin de olumlu bir karar çıkacağını beklediğini söyledi. Ama sonra çıkan kararda üç üye birden benim tutukluluğumun devamına karar vermişti.

Bu garibine gitmiş ve hakim arkadaşlarına "Ne oldu, siz iki saat önce dosyayı incelediğinizi, delil olmadığını, Hanefi Avcı'nın tahliyesi konusunda karar vereceğinizi söylemiştiniz. Şimdi üçünüz birden oy birliği ile tutukluğunun devamına karar verdiniz" diye sorduğunda, kendisine: "Karar vermek için odasına gittiğimizde mahkeme başkanı bize 'Polislerin tüm heyet üyeleri hakkında dosya oluşturduğunu, onlar hakkında geçmişte topladıkları bilgilerin, eğer Hanefi Avcı tahliye edilirse basına verileceğini ve bu suretle aleyhte bir durum ortaya çıkacağını böyle bir şeyin sıkıntı yaratacağını söyledi. Ama nasıl olsa bu dava bize gelecek, biz inceleyeceğiz, ilk sorgulardan sonra da birçok kişinin tahliyesi söz konusu olacağından arada Hanefi Avcı'da tahliye edilir, o zaman tahliye edelim kimse de bir şey diyemez, her şey usule uygun olur' dedi." Onların da makul karışlayarak buna uyduklarını, nasıl olsa kısa bir süre sonra karar vereceğiz diyerek tahliyeyi reddettiklerini söylemiş. Bu olayı daha sonra karşılaştığım o mahkeme üyelerinden bir tanesi de teyit etmişti.

12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk duruşmada, görevsizlik kararı verilerek 9. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki diğer Devrimci Karargâh davasıyla birleştirilmesine ve yürütülmesine karar verildi. 4 ay sonra 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde ilk duruşma yapıldığında mahkemenin iki üyesi Tuncay Aslan ve Yılmaz Alp gitmiş, yerlerine yeni üyeler gelmişti. Anlaşılan tahliye-

me engel olmak üzere, davanın önlerine gelmemesi için bu iki hakimin gönderilmesi gerekiyordu ve zaman kazanmak için kasıtlı olarak ilgisiz mahkemede dava açılmıştı.

İşte böylece ÖYM'lerde hukukun nasıl uygulandığını, Cemaat olgusunun arka planda nasıl çalıştığını, hakimlerin tayinleriyle birlikte, davaların birleşmesi, ayrışması ve bir tedbir olan tutukluluğun nasıl kullanıldığı gibi konuları nasıl düzenlediklerini de net bir şekilde görmüş oldum.

Hükümet uzun tutukluğu önlemek adına, AB'den ve Batı dünyasından gelen tepkilerle AİHM kararlarına bakarak tutukluluğu azaltacak -sanki tutuklamalar yasalardan kaynaklanıyormuş gibi bir düşünceyle- yargı paketleri hazırlıyordu. Birinci Yargı Paketi, İkinci Yargı Paketi, Üçüncü Yargı Paketi... Yargı paketlerinin en önemli amaçlarından bir tanesi de bu tür tutuklulukları önlemekti. Ama yasalarda yapılan bütün değişikliklere ve tutukluluğun çok istisnai durumlara bağlanmasına rağmen ÖYM'lerde hiçbir şey değişmedi. İstedikleri kişileri hiç delilsiz yine tutuklamaya devam ettiler... Tutuklananlar hakkında her türlü delilin toplanmasına ve kaçma ihtimali olmamasına rağmen yine onlar tutuklamaya devam ettiler... Yani çıkarılan yasalar, yapılan değişiklikler, paketler, hiçbiri ÖYM'lerin tutukluluğu kaldırmasına gerekçe olamadı. Maalesef onlar bunu sonsuz derecede kötü niyetli olarak sonuna kadar kullanmaya devam ettiler.

ÖYM'lerin yaptığı başka bir uygulama ise diğer özgürlüklerin kısıtlanmasıydı. Yani sadece tutuklamayla yetinmiyor birçok şeyi de yasaklıyorlardı. Bunların en önemlilerinden bir tanesi Ahmet Şık'ın daha basılmamış, hazırlık safhasında olan kitabının yasaklanmasıdır. Sadece o kitabı yasaklamakla kalmadılar; kitabın matbaadaki, editöründeki hatta avukatındaki suretlerini vermeyi herkese şart kıldılar. Bunu

vermeyenler için de örgüte yardım etmekten dava açarız dediler. Bir kitap sadece Cemaat'i eleştirdiği için yasaklanmış, suç delili, örgüt dokümanı kabul edilmişti. Kitabın bütün nüshaları, editöre veya okuyup görüş bildirsin diye diğer gazetecilere verilmiş olanları dahil bilgisayarlarda arama yapılarak silindi. Avukatlarındaki suretler alındı. Eğer başka yerlerde kullanırlarsa, vermezlerse de örgüte yardım etmekten işlem yapacaklarına dair kendilerine tebligatlar yapıldı. Sonra polis vasıtasıyla tüm Türkiye'ye tamim edildi; "kitabın herhangi bir sureti, benzeri, içeriğinin benzerini dahi vermeyenler hakkında örgüte yardımdan dava açılacaktır" deyip böylesi bir kararı tebliğ ettiler ve bu kararı uyguladılar.

Bunların dışında öğrencilerin yaptığı en küçük protesto olayını, bir ikisinin taktığı poşuyu veya giysiyi, birtakım siyasi konularda ders veren hocaların anlattıkları dersleri, seminer konularını, örgüte yardım etmek, üye olmak veya örgüt adına suç işlemek olarak kabul edip tutuklama gerekçesi saydılar. Birçok gazeteci, birçok basın mensubu yazdığı yazılar, yaptığı haberler dolayısıyla örgüte yardım etmek, örgüt propagandası yapmak veya benzeri suçlarla yargılanmaya başladı. "Soruşturmanın gizliliğini ihlal ettiler" adı altında birçok kişi hakkında soruşturma ve davalar açıldı.

Öylesi bir ortam yaratıldı ki ÖYM'lerin veya Cemaat'in beğendiği ve tasvip ettiği konularda her şeyi söylemek serbestti; bütün kurallar ihlal edilebilir, gizlilik kararı verdikleri dosyalarda hukuka aykırı olarak her türlü bilgi yazılabilir, şüpheliler ve sanıklar aleyhinde her türlü suçlamada bulunulabilir ve onlar her zaman rencide edilebilirdi. Ama bu mahkemelerin kendisi eleştirilemezdi! Bu mahkemelerin yönelttiği suçlamalar ve yaptığı işlemler karşısında herhangi bir eleştiri getirilemez; Cemaat eleştirilemezdi! Cemaat veya mensupla-

rı aleyhinde hiçbir söz söylenemezdi. Cemaat'in politikaları doğrultusunda yayın yapmak, konuşmak, yazmak serbest ama onun karşısındaki her şey yasaklı hale dönüştürülmüştü. Resmen Türkiye'de bir sıkıyönetim hali, bence sıkıyönetimi de aşan daha koyu bir baskı hali vardı. Açıkça yazılmasa, söylenmese de herkes biliyordu ki eğer Cemaat'i eleştirirse "ama bu Cemaat!" polis ve ÖYM üzerinden kendisine döner, herhangi bir olaya monte edilebilirdi. Ya da evinde yapılacak aramada herhangi bir delil bulunabilirdi. Birçok insan evinde dijital malzeme bulundurmaktan çekinir hale gelmişti.

Artık Türkiye'de herkes Cemaat tarafından yapılan bu tür komploları biliyordu. Dolandırıcılar bile insanlara telefon açıp dolandırmak için korkuturken, ÖYM'lerin görev sahasındaki bir suçu isnat ediyordu. Onları cinayet veya kaçakçılıktan dolayı hakkında tahkikat var deyip dolandırmaya kalkmıyordu. "Hakkınızda Ergenekon soruşturması var" diyorlardı! ÖYM'lerin takip ettiği davaların isimleri veriliyordu. Çünkü halk biliyordu ki bu davalar dolayısıyla adınız geçerse, hiçbir şekilde hukuk uygulanmaksızın tutuklanırsınız, içeri girersiniz ve bir daha çıkamazsınız. O zaman "Aman, bu konularda ne isteniyorsa verin, kurtulun!" Diğer mahkemeler ve diğer polis sahasına giren suçlar isnat edilirse en azından sistem ayıklayabilir, bakar, ifade alır ve alakanız yoksa hakkınızda bir işlem yürütülmeyebilirdi. Bundan dolayı dolandırıcılar cinayet, kaçakçılık veya normal bir hırsızlık iddiasıyla suç isnat edip kontör dolandırıcılığı vb. yapmıyorlardı. Sadece ÖYM'lerin görev sahasına giren konularda yapıyorlardı. Bu da çok açık ki toplum nezdinde, söylenmese bile ÖYM'lerin yaptığı hukuksuzluk ve ölçüsüzlük kabul edilir hale gelmişti.

ÖYM'lerde delil toplanması da çok garipti. Özellikle bilirkişiler dijital deliller konusunda bütün suçlamaların kayna-

ğını yaratıyordu. Emniyet'in dijital deliller konusunda kendi kriminal laboratuvarının data bölümü ve bilgi işlem şubeleri bulunuyordu. Bilgisayar Suçlarıyla Mücadele şubesi ve daha sonra Siber Suçlar şubesi ile bu şubede çalışan bilgisayar mühendisi veya yüksek elektronik mühendisleri vardı. Ama Silivri davaları dediğimiz ÖYM'lerde görülen Odatv, Balyoz ve Ergenekon vs. davalarda savcılar, kimin tavsiye ettiği ve kimin görevlendirdiği bilinmeksizin, Ankara Kaçakçılık Daire Başkanlığı'nda çalışan 5-6 kişiyi çağırıp onları bilirkişi tayin etmişlerdi. Bu kişiler yaptıkları ilk incelemelerde insanları aklayacak, bilgisayarda onların lehine olacak, oraya başkaları tarafından iftira amaçlı konulduğunu gösteren hiçbir delili araştırmıyorlardı. Hatta bu konulara hiç bakmıyorlardı. Bu kendi yazılarıyla teyit edilmiştir.

Sadece sanıkları suçlayacak kadar ve onların suçlanmasını gerektirecek şekilde deliller çıkarıyorlardı. Bir konuyu incelerken orada gösterebilecekleri on ayrı bilginin sadece birini, o da kişi hakkında şüphe ve suç yaratacak unsurları koyuyorlardı. Mesela bir bilgisayar dosyasının hangi tarihte açıldığı, hangi tarihte en son düzenlendiği, en son ne zaman erişildiği, ne zaman print edildiği gibi birçok bilgi (sıradan insanlar bile o dosyanın özelliklerine bakarak bulabilir) ve bu 4-5 ayrı tarih önünüze konulduğu zaman, buna bakarak fikir üretmek mümkün. Onların, ellerindeki özel yazılımlar sayesinde, dosyanın oluşturulması, taşınması, başka yere gitmiş olması veya o dosya üzerinde yapılan değişikliklerle ilgili bizim bilemeyeceğimiz kadar fazla bilgi çıkarma olanağı varken, hiçbirini çıkarmıyorlardı.

Sonra o bilgisayarda virüs var mı hiç araştırmıyorlardı. Bu bilgisayarlara, bu dijital verileri kötü amaçla birileri koymuş olabilir mi, asla bu konulara bakmıyorlardı. Sanıklar avukat-

ları vasıtasıyla, özel bilirkişilerden ve üniversitelerin bilgisayar bölümlerinden rapor aldığı zaman savcılar bu raporları kabul etmiyorlardı. Hatta Odatv davasında savcılar, bilgisayar bölüm başkanları, profesör ve akademisyenlerin verdiği raporları Emniyet'e yazarak; Emniyet'teki komiserlerin, bilgisayar profesörlerinin yazdığı raporları değerlendirip, eleştirdiği o bilgileri de dosyaya koydular. Yani bu konuda uzmanlaşmış, akademisyen olmuş, bilgisayar bölüm başkanı olan bir profesörün, bir doçentin veya akademisyenin verdiği raporları savcılar, polislere gönderip "siz bu raporlar hakkında ne diyorsunuz, yazın" dediler. Onlar da hiç çekinmeden o profesörlerden çok daha iyi biliyorlarmış gibi raporları eleştiren yazılar yazmaya kalktılar. Bunun örnekleri Odatv davasında görüldü.

ÖYM'ler daha sonra bilirkişi incelemelerini, sadece belli Cemaat mensuplarının yoğunlaştığı, hakim olduğu TÜBİTAK'a göndermeye başladı. TÜBİTAK'da bu raporları hazırlamak için belirli bilirkişileri çağırıyordu. Çağrılan insanların aidiyetleri, evveliyatları konusunda avukatların itirazları vardı ama mahkemeler dinlemiyordu. İlle o kişilere gidecekti! O bilirkişiler öyle bir rapor yazıyordu ki, aslında masumiyetinizle ilgili, oraya konan dijital dokümanların dışarıdan biri tarafından kötü niyetle konulduğu, virüsle yerleştirildiğine dair yüzde yüz hiç kimsenin itiraz etmeyeceği kadar açık deliller olmasına rağmen, onları bulanık bir dille, yuvarlak laflarla ifade ediyor, sanki sizin de koymuş olabileceğiniz gibi tüm teknik hususları öyle cümlelerle açıklıyorlardı ki, mahkemenin işine gelecek şekilde sizin tutukluluğunuz devam ettiriliyordu.

Bizim yargılandığımız Odatv davasında verilen raporda, "bu dosyaların hiçbiri bu bilgisayarda açılmamıştır, yazılmamıştır, oluşturulmamıştır hatta açıp okunmamıştır, hepsi silinmiştir, hepsi çok kısa aralıklarla yüklenmiştir" denilmesine

rağmen, orada kullanılan iki üç küçücük cümle yüzünden aylarca, yıllarca tutuklu kaldık.

Yıllarca tutuklu kalan Balyoz sanıkları, birkaç defa TÜBİTAK tarafından birbiriyle çelişen, kendilerinin de izah edemediği garip raporlar verilmesine rağmen en sonunda dava sivil mahkemeye gittiğinde, ilk bilirkişi incelemesinde, tamamının inkâr edilemeyecek şekilde sahte olduğu, iddia edilen tarihten sonra oluşturulduğu ama eski tarihte oluşturulmuş gibi işlem yapıldığı görüldüğü için çok kısa bir duruşmayla beraat ettiler. Ama ÖYM'lerce özellikle gönderilen TÜBİTAK'taki belli bilirkişiler ise, mesleki teknik bilgilerine ve tüm verilerin açıkça suni üretildiğini, sonradan yaratıldığını görmelerine rağmen öyle cümleler kullandılar ki insanlar yıllarca tutuklu kaldı. Eğer 17 Aralık soruşturmaları gibi, hükümetle Cemaat arasındaki büyük çelişkiler oluşmasaydı, belki insanlar o raporlarla mahkûm olacaklardı. Maalesef 15-20 yıla varan mahkûmiyetler, böylesi iftira belgeleriyle ve bu bilirkişilerin verdikleri raporlarla olacaktı.

Önümüzdeki süreçte Cemaat'in suni deliller yaratmak suretiyle evlere, işyerlerine, bilgisayarlara sahte deliller koyması gibi, bu sahte delilleri görmesine, yüzde yüz tespit etmesine rağmen yazmamak ya da yanlış yazmak veya farklı ifade etmek suretiyle masum insanların haklarının gasp edilmesine, tutuklu kalmalarına, hüküm giymeleri ve mağduriyetlerine sebep oldukları için, sahte delilleri koyanların, bu raporları verenlerin yargılanacağı ve tek tek suçlarının ortaya çıkarılacağı inancındayım.

ÖYM'lerde diğer mahkeme usulleri de çok garip işliyordu. Davalar istenildiği gibi birleştiriliyor ya da ayrılabiliyordu. Ergenekon davasında akıl almaz bir biçimde onlarca dava birleştirildi. Hiç bu davayı ilgilendirmeyen onlarca, yüzlerce

dosya ve evrak -geçmiş olan, halen devam eden veya bitmiş mahkemelerin evrakları- getirilerek, dosyalar anlaşılmaz hale dönüştürüldü. Yine normal zamanlarda birleşmesi gereken davalar birleştirilmiyor; birleştirilmemesi gerekenler ise birleştirilebiliyordu. Yani hukukun, kanunun aradığı şartlarla değil Cemaat'in istediği şekilde davalar birleştiriliyor veya ayrılıyordu. Arasında ilgi olması, bağlantı kurulması, herhangi bir yasanın şartlarının yerine gelmesi diye somut bir neden aranmıyordu. Sadece Cemaat'in istemesiyle ve onun keyfine göre kararlar veriliyordu...

Bu mahkemelerde verilen kararlar da çok tuhaftı. Kararlar, hukukun aradığı şartları taşımıyordu. Örneğin, Ergenekon davasında müebbet hapse mahkûm edilen kişiler serbest kalırken, sadece örgüt mensubu olmaktan 10 yıl ceza alan gazeteci Merdan Yanardağ tutuklanabiliyordu.

Adli davalarda yaşananlar daha vahimdi. Birlikte aynı cezaevinde kaldığımız, koğuş arkadaşım Şaban Özdaş isimli tutuklu, uyuşturucu taşımaktan dolayı 11 yıla mahkûm oluyor. Ancak samimi anlatımları, suçunu itiraf ettiği ve diğer yargılananların hepsinin suçunu anlattığı için etkin pişmanlıktan faydalanarak cezası 8,5 yıla indiriliyor, 4 yıldır tutuklu olmasına rağmen tutukluluğun devamına diye karar veriliyordu. Mahkeme, gerçekte uyuşturucunun sahibi olduğuna hükmettiği, her şeyi inkâr eden, samimi olmayan kişiye 11 yıl veriyor ve o kişi hep tutuksuz olarak yargılanıp, hüküm almasına rağmen tutuklanmıyordu. Bunun akılla izah edilmesi mümkün değildi. Her şeyi samimi olarak anlatan, gelip kendi teslim olan kişi için "tutukluluğun devamına" ama suçunu inkâr eden, doğruyu söylemeyen hem de 11 sene, yani daha fazla ceza alan kişi için ise "tutuklama yoktu." Hangi mantıkla bu karar verilmişti, izahı yoktu. Bu davanın kararı tam 7,5 ay yazılmadı, şikâyet ettik;

kimse de "niye bu kadar süre bu kararı yazmadın, bu insanların bu kadar hakkını yedin" diye sormadı.

Benimle aynı koğuşta kalan Bedir Balaban ise 19 ay hiç hakim önüne çıkmadan tutuklu kalmıştı. Evet, inanılır gibi değildi, 19 ay hiç hakim önüne çıkmamıştı! Toplu uyuşturucu kaçakçılığı yapmak suçundan 20 yıl hapis cezasıyla yargılanmıştı. Sonunda 8 yıl 3 ay ceza almıştı. Yargılamalar boyunca hiç avukatı olmamıştı. Avukatı olmaması kesin bozma sebebi olmasına rağmen Yargıtay'da da bu dava onanmıştı. Kişinin cezası bitmişti ama Yargıtay onaması uzadığı için tahliye olamıyordu. Aynı davanın sanıkları "temyiz hakkımızdan vazgeçtik" diye Yargıtay'a dilekçe gönderdiler. Yeni çıkan 3. Yargı Paketi gereği erken tahliye olmaları söz konusuydu. Eski yasaya göre cezalarının bitmesine 1 yıl kala denetimli serbestlik uygulaması gereği tahliye ediliyor, mahkûm son bir yılında kamu kurumunda vs. çalışıyordu. Yeni yasayla denetimli serbestlik süreleri uzatılmış, cezanın bitimine iki yıl kaldığında tahliye edilmeleri ve kamu kurumunda çalışma sistemi getirilmişti. Bu insanların yeni çıkan yasaya göre tahliye olmaları gerekiyordu ama olamadılar. Yargıtay'ın kararını bekleyip, fazladan 3-4 ay daha cezaevinde yattılar. Yargıtay'a defalarca yazı yazılmasına, dilekçe verilmesine rağmen maalesef bu kişiler hakkında tahliye işlemi yapılmadı.

Devrimci Karargâh davasında örgüte yardım etmekten yargılanıyordum. Mahkeme, örgüt mensubu olan kişilerin tamamını, benden daha fazla ceza alanları ve örgütün sorumlusu görünenleri dahi tahliye etmişti. Ama yardım etmekten tutuklu olduğum halde beni tahliye etmiyordu. Yine Odatv davasındaki iddiaya göre biz, sadece orada bulunan, tesadüfen ele geçmiş deliller dolayısıyla örgüte yardım etmekten yargılanıyorduk. Delillerin sahteliği teknik raporlarla açıkça orta-

ya çıkmıştı; ayrıca o delilleri yazdığı iddia edilen, delillerin sahibi kabul edilen Soner tahliye olmuştu. Bu dokümanların bilgisayarında bulunduğu Barış da tahliye olmuştu. Benim de adımın geçtiği, tesadüfen bulunduğu iddia edilen dokümanlar nedeniyle örgüte yardım etmekten yargılandığım davada benimle aynı iddialarla, örgüte yardım etmekten yargılanan Ahmet'le Nedim de tahliye olmuştu. Ama ben tahliye edilmiyordum. Yani kararlarda bir eşitlik, bir ilke, bir esas yoktu. Sadece Cemaat'in subjektif görüşü her şeyi belirliyordu ve ona göre karar veriyorlardı. Cemaat belli insanların çıkmasını istemiyordu. Çünkü onlara çok kızmıştı!

Ahmet Zeki Üçok, Kayseri'de yaptığı tahkikatlarda Cemaat mensuplarının Hava Kuvvetleri'nin yazışma sistemine bir evrakı nasıl soktuklarını, komutanın yazmadığı bir evrakı nasıl yazılmış gibi gösterdiklerini, dört başı mamur ispatlamıştı. O tahkikatı yaparken Cemal Temizöz de Kayseri İl Alay Komutanı'ydı. Bu iki kişi onların son derece kızdığı, mutlaka cezalandırılması gereken insanlardı. Haklarında her türlü dava açılıyor, başka davalar bitmeden yenileri açılıyor ve sürekli tutuklamalarla, cezalarla içeride tutulmaya çalışılıyorlardı.

Cemaat yine Doğu Perinçek ve grubuna fena takmıştı. Onları akıl almaz şeylerle suçluyordu. Bütün örgütlere yapılan her operasyonda onlarla ilgili bir suç unsuru iddiası mutlaka vardı. Bizim yargılandığımız Devrimci Karargâh davasında bile birçok yerde bulunmuş dokümanlarda "Başkanımız Doğu Perinçek'in talimatları doğrultusunda eylem yapacağız" diye yazılar çıkıyordu. Yine bu dokümanlarda, "örgütün başkanının Perinçek olduğu, eylem talimatı verdiği" yazıyordu. Her Ergenekon davasında Doğu Perinçek ve Yalçın Küçük'ün adı vardı. Onları kafaya takmışlardı. Yargılandığım Devrimci Karargâh davasında bir tek ben tutuklu kalmıştım. Odatv da-

vasında da sadece Yalçın Küçük'le ikimiz kalmıştık. Cemaat belli insanlara takıyordu. Bu insanlar mutlaka tutuklanacaktı ve ona göre kararlar veriliyordu. Yoksa tutuklamaların hukukla, kanunla hiçbir alakası yoktu.

ÖYM'lerde bir de tabii delillerin değerlendirilmesi söz konusuydu. Bu işin kolayını bulmuşlardı. Bulunan her türlü dijital delil, her türlü yazı ve her türlü not, sadece iki tane polis memurunun -hem de mesleklerinin daha başında oldukları sicillerinden belli olan- hazırladığı tespit tutanağıyla kullanılıyordu. Tespit tutanağında, "ben bu dokümanı inceledim, burada şu şu şu suçlar var" diyordu. Mahkeme için bu yeterliydi, başka hiçbir delil aramaya gerek yoktu! 34 yıllık Emniyet Müdürüydüm. Kitabımın içeriği hakkında bir akademisyen, üniversite görevlisi veya bir yazar falan değil, mesleklerinin daha başında olan iki genç Emniyet görevlisi inceleme yaparak, kitabı okuyor ve "kitabın içeriğinde şu suçlar var" diyordu. Mahkeme de bu yeterli diyordu. Bu suçlar artık vardı ve tartışılamazdı! O kadar kolayını bulmuşlardı ki hazırladıkları tespit tutanağıyla suçunuz belirtiliyor, suçlarınız sayılıyor ve ondan sonra başka bir şeye ihtiyaç kalmıyordu. Savcı tutanaktaki karara uyuyor, mahkeme aynı şeyi söylüyor hatta Yargıtay'da da o tespit tutanağı geçerli oluyordu. O kadar dosyanın içine kimse bakıp incelemiyordu; iki polis memurunun sizin hakkınızda hükme esas olan tutanağı geçerli oluyordu.

ÖYM'lerde asıl işleri yöneten, soruşturmaları yönlendirenlerin savcılar kadar polis de olduğu her zaman hissediliyordu. Savcılar tarafından verilen gözaltı, gözaltı uzatma, yakalama kararları ile hakimden alınacak kararların savcılık tekliflerini çoğunlukla polis hazırlıyordu; savcılar sadece imza atıyordu. Bu tür belgeleri dava dosyalarında her zaman görmek mümkündü. ÖYM'lerdeki davaların fedakâr avukatlarından Celal

Ülgen'den, bu tür "polisin hazırlayıp savcının incelemeden imzaladığı" teklif örneklerinden vermesini istedim. Bazılarını bu kitaba koymayı düşünüyordum. Beş on örnek vardır sanıyordum. Celal Bey'in verdiği dosyayı incelediğimde yüzlerce örnekle karşılaştım. Bu belgelerde Emniyet'in, savcının vereceği gözaltı, yakalama vb. kararları yazıp, savcılığa veya savcının o an bulunduğu yere faks çektiği, bir iki dakika sonra savcının evrakı imzalayarak tekrar Emniyet'e faksladığı; bu yazıların üstündeki faks kayıtları ve üzerlerine düşülen notlardan anlaşılıyordu. Yani savcılar Emniyet'in taleplerini, soruşturma dosyasını, delilleri vs. hiçbir şekilde incelemiyor sadece polisin savcı adına yazıp, hazırladığı kararı imzalayıp tekrar Emniyet'e çekiyordu. Yine polisin talep ettiği bazı arama, dinleme vb. hakim kararları için savcılık talep yazısını ve hakim kararını polis hazırlıyor, ÖYM'ye fakslıyor, biraz sonra savcı veya hakim imzalı olarak kararı polise tekrar çekiyordu. Bütün bunlar dava dosyalarına konulan kararların üzerindeki faks teyit yazılarıyla, çekme tarihi ve saati ile sabittir.

Özellikle 2010 yılından sonra ve 2011-2012 yıllarında ÖYM'lerde yürütülen hiçbir soruşturma Cemaat denetiminin dışında değildi. Tamamı Cemaat'in istediği şekilde ve Cemaat'in istediği ölçüde yürüyordu. Şike davası, KCK davası, Cüppeli Ahmet Hoca davası ve benzeri adını duyduğumuz, duymadığımız bütün davalar Cemaat'in istekleri doğrultusunda yürütülüyordu. O nasıl istiyorsa öyle karar veriliyordu. Tutuklama istiyorsa "tutuklama", hüküm istiyorsa "hüküm", beraat istiyorsa "beraat"ti. Hiçbir zaman bu mahkemelerde kendi halinde yürüyen bir dava olmadı. Bu davalar hukuk adına, yasa adına değil Cemaat'in öngördüğü ölçülerde ve öngördüğü biçimde yürütüldü. Bu kadar ölçüsüz olmasının asıl sebebi ise yapılan işlemlere karşı diğer mahkemelere itiraz imkânı olmamasıydı. İnsanlar burada alınan tüm kararlar için özellikle de ilk tedbir

kararları, tutuklama, arama, gizlilik vb. için sadece kararı veren ÖYM'ye ve bir üst mahkemeye itiraz edebiliyordu. Yani karara itiraz edebileceğiniz ilk yer yine bir başka ÖYM olabiliyordu. Aslına bakarsanız son zamanlarda ÖYM'lerin birbirinden farkı kalmamıştı. Çoğu zaman dosyalara ciddi bir şekilde bakılmadan, klasik kalıpla reddediliyordu.

Bu kararları destekleyen ikinci yer HSYK idi. Ama HSYK hiçbir şikâyeti ciddiye almıyor ve gerekli incelemeyi yapmıyordu. Hatta birçok inceleme aylar, yıllar sonra işleme konuluyordu. Ne kadar ağır hukuk ihlali olursa olsun, yapanlar hakkında HSYK hiçbir işlem yapmıyordu. Ta ki Odatv davasında basın mensuplarına yönelik ölçüsüz hareket yapılıncaya kadar... İlk defa Zekeriya Öz hakkında işlem yaptılar. Daha sonra 7 Şubat soruşturmasında, MİT operasyonunu yürüten savcının görev yerinde değişiklik yapıldı sadece. Bunların dışında o kadar büyük hak ihlalleri, hukuksuzluklar ve ölçüsüzlükler yaşanmasına rağmen hiçbirinde, neden olan kişiler hakkında işlem yapılmadı.

Verilen yanlış kararların düzeltileceği üçüncü yer Yargıtay'dı. Ama Yargıtay'da da özellikle Cemaat'in denetlediği davaların gideceği daireler önceden dizayn edilerek, oralara birtakım uygun kişiler seçilerek o yol da kapatılmıştı. Başlangıçta belki bu imkân vardı. Yargıtay kararları bozarak düzeltebilir, yapılanların hukuksuzluğunu ortaya koyabilirdi. Ama daha sonrasında Yargıtay'da yapılan düzenlemeyle yeni üyeler seçilmiş ve dengeler değiştirilerek bu yol da kapatılmış oldu. Ta ki Anayasa Mahkemesi, bireysel başvuru hakkı için yapılan müracaatlarda verdiği kararlarla bu hukuksuzluğu ortaya koyuncaya kadar...

Aslında ÖYM'ler Cemaat'in bütün politikalarını uygulayacak, her istediğini yapacak uygun bir şekle gelmişti. Cema-

at hangi hedefe yönelmek, hangi grubu, hangi kişiyi bertaraf etmek istiyorsa, çok basit bir iddiayla hemen bir soruşturma başlıyor, o soruşturmayla ilgili bulunması gereken basit birkaç dijital delil uyduruluyor ve oraya müdahale ediliyordu. Bir müddet sonra Cemaat, yargının ne kadar büyük güç olduğunu, yargıyı bu şekilde kullanmak suretiyle yapılamayacak hiçbir şey olmadığını ve her şeyin sınırsızca yapılabileceğini görmeye başladı. Evet, yargı hakikaten özelliği gereği sistemin en hassas noktasıydı. Orada verilen kararlara kimse kolay kolay müdahale edemiyor, hatalar kolay kolay düzeltilemiyordu. Hele HSYK ve Yargıtay'da da aynı anlayış varsa, Türkiye'de yapılamayacak hiçbir şey yoktu!

İşte Cemaat yargının bu gücünü fark etti ve yargının, hazırladığı delillerle, soruşturma unsurlarıyla, altyapısıyla ve polisle desteklendiğinde muazzam bir silaha dönüştüğünü gördü. Yargıtay'daki değişimle elindeki bu silah dünyanın en güçlü silahına dönüştü. Her istediği gücü, kişiyi ve olayı istediği tarafa çekebilir, mağdur edebilir, engelleyebilir; istediğini tutuklar, istediğini serbest bırakabilirdi. Ve bu silahı bir müddet sonra Cemaat çok iyi kullanmaya başladı. Artık kendisine rakip olabilecek sıradan hiç kimse, hiçbir güç kalmamıştı. Herkes Cemaat'in karşısında hizaya gelmişti. Açıktan değil ama dolaylı bir şekilde herkes bunu hissetmişti ve Cemaat de bunu biliyordu.

Evet, halen eleştiriler vardı, birçok noktada Cemaat'in yanlışlarını söyleyebilenler vardı ama bu çok önemli değildi artık. Çünkü o sınır aşılmıştı. Onların sadece eleştirel birkaç basit sözünün dışında Cemaat'e hiçbir etkisi ve fiili bir davranışı olamayacaktı. Bu kadar güçlendikten sonra artık karşısında durabilecek bir güç kalmamıştı. Kalan tek güç mevcut hükümet, mevcut otorite idi. Ve önlerindeki son engel de buy-

du. Eğer o son engeli yıkarsa başka engel de kalmayacaktı. Bunu gördükten sonra Cemaat adım adım yürümeye başladı. Önce küçük engelleri temizledi; iktidarının önündeki küçük engellerden bir tanesi, aynı zamanda hükümeti birçok açıdan yıpratacak olan 7 Şubat 2012 operasyonunu yaptı.

7 Şubat operasyonu aslında tam manasıyla bir devlet kurumunun ele geçirilip Cemaat tarafına dahil edilmesi; Cemaat hanesine geçirilmesi operasyonuydu. Ama ölçünün kaçırılması, haddin aşılmasıyla bu belli oranda durduruldu. Sadece durduruldu... Bunu yapanlar ve sistemleri ortadan kaldırılmamıştı. Yalnızca Cemaat'in o anda vereceği zarara engel olunmuştu. Cemaat'e vurulan bu ilk darbeyle sanki iyi bir şey yapılmış, Cemaat önlenmiş sanıldı ama Cemaat daha büyük bir işe kalkıştı. Artık yapılanlara daha büyük karşılık vermeye, etrafta destek veren küçük güçlere değil direkt hedefe yönelerek iktidarı kalbinden vurmaya hazırlandı. Ve hükümeti devirmeye yönelik ciddi hazırlıklar yapıldı. İşte Cemaat'in en büyük silahı, yargının aslında varabileceği son nokta, 17 Aralık'tı. Bu noktaya, tek tek bütün yargı kurallarını, yargı ve hukuk sistemini ve mantığını bozarak gelmişti. Ve yargının kendi hatalarını düzeltebilecek HSYK, Yargıtay vb. içindeki sistemi de bozulmuştu. Hukuk adına ne varsa ayaklar altına alınıp çiğnemişlerdi.

Eğer zamanında yargının yanlışlarına bu kadar müsaade edilmeseydi, karşı çıkılabilseydi, bu hukuksuzluğa, haksızlığa ve mantıksızlığa mani olunsaydı belki işler buraya gelmezdi. ÖYM'ler adı hukuk, adı mahkeme olan ama gerçekte Cemaat'in elinde tüm toplumu dizayn edecek bir silaha dönüşmüştü; kendi menfaatlerini toplumda uygulayabilmek için kullandığı en güzel araçtı. Polisin ve yargının yaptığı her türlü iş, sonuçları ve oluşacak tüm masrafları devlete aitti. Cemaat ise bu kadar büyük bir gücü sadece tetiği çekecek kadar bir zah-

metle, istediği gibi kendi menfaatine kullanıyordu. Sistemin tüm masrafları, polis maaşları, araç gereçleri vb. A'dan Z'ye her şey devlet tarafından karşılanıyordu ama yöneten akıl Cemaat'ti. Bu Cemaat'e korkunç bir güç kazandırmıştı. Ve bu güçle en son hükümete de yönelince, aslında görünmeyen bu büyük gücün elinde olduğunu, Türkiye'nin gerçek gücünün kendisi olduğunu herkese hissettirdi. Bunu özellikle iktidarla, mahkemelerle, yargıyla işi olan Türkiye'deki büyük güçler; basın, holdingler, iş dünyası gördü ve hepsi bir anda Cemaat'e doğru yöneldi. "Yarın benim de bir işim düşebilir" mantığıyla, Cemaat ikinci otorite oldu.

Aslında Cemaat, paralel devlet, belki ikinci devlet ya da farklı adlarla anılsa da ikinci bir otorite, ikinci bir güçtü. Kendi söylemlerindeki gibi "hakimiyetin şenni müdahaleyi reddeder." Yani bir tek hakim olabilir, aynı anda iki hakim olmaz. Ama onlar aynı anda iki hakim oldular, bir süre birlikte yürüdüler. En sonunda o kurala uyup tek hakimin kendileri olması gerektiğine, ikinci hakim görünen hükümeti yok etmek gerektiğine karar verdiler, hükümeti düşürmeye teşebbüs edinceye kadar bu gücü tepe tepe de kullandılar.

Üçüncü Bölüm

# CEMAAT'İN ESKİ OPERASYONLARINDA YENİ GELİŞMELER

# CEMAAT'İN YAPTIĞI KUMPASLARDA ORTAYA ÇIKAN YENİ GELİŞMELER

Emin Arslan'ın, Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'yken İstanbul ÖYM Savcılığı'nca hakkında yapılan soruşturma ve tutuklanması olayında bahsedilen konu şuydu: Emniyet Genel Müdürlüğü, uyuşturucu faaliyetleriyle ilgili olarak kendisine yapılan bir ihbar üzerine ilk defa 21.12.2008'de operasyonel bir çalışmaya başlamıştı. O soruşturma sırasında izlenen kişilerden Habip Kanat ile Emin Arslan'ın 2009 yılı ortalarında telefonla konuştuğu, ayrıca KOM'da çalışan bazı Emniyet mensuplarının da bu uyuşturucu işini yapan Habip Kanat ile irtibatının olduğu, bundan dolayı bu kişilerin olaya dahil edildikleri söyleniyordu.

Yani onlar uyuşturucu tahkikatı yapıyorlar, uyuşturucu tahkikatı yaparken Kaçakçılık Daire Başkanlığı'nda çalışan Murat Nemutlu, Mustafa Aral ve bazı şube müdürlerinin bu kişilerle irtibatının olduğunu, ilerleyen zamanlarda bu uyuşturucu çetesinin içerisinde takip ettikleri bazı kişilerle Emin Arslan'ın da irtibatta olduğunu iddia ediyorlardı. Fezleke bu şekilde tanzim edilmişti, savcının iddianamesi de bunun üzerine kurgulanmıştı. Bu iddia üzerine üç kişi tutuklandı.

2014 yılı yazında Ankara'da Adalet Başmüfettişi'nin yaptığı soruşturmalar da bu olayların tam tersini gösteriyordu. Emin Arslan'ın telefonları, bu soruşturmanın başlamasından, bu dosyada adı geçmezden önce, İstihbarat Daire Başkanlığı'nca İBDA-C ve Hizbullah örgütü mensubu olarak

07.04.2008'de Ankara 11. ACM'den alınan 2008/2081 numaralı karar ile ilk önce İsmail Korkmaz sonra da İsmail Çalışkan ismiyle IMEI numarası üzerinden istihbari olarak dinlenmişti.

Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan, Emniyet Genel Müdürü'nün ve İçişleri Bakanı'nın haberi olmadan, onlara bilgi verilmeden, İDB'deki bir şube müdürü ve başkan yardımcısının yazdığı raporla dinleniyor, görevle ilgili yaptığı tüm işlemlerin güvenliği ihlal ediliyor ve ona kurulacak kumpasın bilgileri toplanıyor.

Yine bu soruşturmada uyuşturucu işi yapan Habip Kanat ile irtibatlıdır diye dinlemeye alındığı söylenen KOM Daire Başkanlığı'nda görevli Şube Müdürü Murat Nemutlu ve Mustafa Aral'ın bu adli tahkikatın başlamasından aylar önce, 2008 yılının başında organize örgüt mensubu olarak İstihbarat Daire Başkanlığı'nca IMEI numaraları üzerinden dinlemeye alındığını görüyoruz. Yani önce Emniyet mensupları sahte isimlerle istihbari olarak dinleniyor, buradan elde edilen bilgiler üzerinden, kimlerle irtibatlandırılır, kimlerle ilgili bir suç tasnii yapılabilir diye düşünülüyor. "Bunun üzerinden kaçakçıyı dinliyoruz, onunla irtibatlandırıyoruz" denilerek daha sonra Kaçakçılık Daire Başkanlığı'nca bir adli çalışma yapılıyor. "Bu kişilerin bunlarla irtibatı var, uyuşturucu işine destek oluyorlar" diye olaya dahil ediliyorlar.

Hatırlanacağı üzere kitabımın 440. sayfasında bu konuyla ilgili olarak şunları yazmıştım: *"Milliyet'te bu haberin yayınlanmasından sonra tahkikatı yapan KOM Daire Başkanı Ahmet Pek beni telefonla aradı ve 'Ben de sizin gibi düşünüyorum kesinlikle Emin Bey masum. Hakkında delil de yok, sonunda beraat eder. Yukarısı [İstihbarat Daire Başkanlığını kastederek] baştan beri konuyu takip edip izlemiş, konu bize sonradan devredildi, onlar çok fazla*

*iddiada bulundu. Bana göre Habip bu işin içinde fakat bu olayda Habip'le uyuşturucu kaçakçılığı arasında ciddi bir bağ da kurulamadı, delil yok, bana göre o da beraat eder. Biz Emin Bey hakkında hiçbir işlem yapmadık, ismini yazmadık, savcı yazdı.' dedi."* O zaman bu konuşmayı hem soruşturma yapan müfettişlere hem de adli safhada söyledim. Ama Ahmet Pek bunu inkâr etmişti, böyle bir şey demediğini söylemişti. Şimdi yaşanan bu olaylar ve olgular beni doğruluyor. Önce İstihbarat Dairesi bir çalışma yapmış, istihbari olarak izlemiş ve dinlemiş, elde ettiği bilgiler üzerine Emin Bey'i nasıl olayın içinde gösteririz diyerek plan yapmışlardı. Onun telefonla konuştuğu kişiler hakkında yapılacak bir adli soruşturma üzerinden "uyuşturucu gruplarıyla ilişkisi var" denilerek işlem yapılmış, tutuklanmasıyla neticelenen komplonun ilk taşları döşenmişti.

Ayrıca Cemaat o tarihte KOM dairesinde çalışan, Cemaatçi gözükmeyen bütün şube müdürlerini, Mehmet Ali Keskinkılıç'ı, Cem Cehtoğlu'nu, Mustafa Aral'ı, Murat Nemutlu'yu ve KOM'dan sorumlu Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Emin Arslan'ı dinleyerek hepsini böyle bir olayla bağlantılı göstermek suretiyle bertaraf etmişti. Bu şekilde KOM dairesinde kendi hâkimiyetlerini sağladıkları çok açık olarak gözükmektedir.

Yine İzmir'deki soruşturma dolayısıyla Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Mustafa Gülcü ve Emniyet Genel Müdür Yardımcısı Celal Uzunkaya, organize suç mensubu olan kişilere destek oldukları, onlara yardım ettikleri gerekçesiyle yargılandılar. Hatta tutuklanmaktan zor kurtuldular ve İzmir'de yapılan ve İrfan Erbarıştıran'ın adının karıştığı bir olay dolayısıyla görevlerinden alındılar. O tarihteki iddia şuydu; 2009 yılı sonu 2010 yılları içerisinde Emniyet'in takip ettiği bir organize grup faaliyetinde İrfan Erbarıştıran isimli kişi bazı insanlar üzerinde korku yaratarak, Emniyet'te irtibatım var

diyerek, onları tehdit ederek menfaat temin ediyordu. Ve bu iddiayı desteklediği, bu kişilerle görüştüğü, bu kişiye destek verdiği için de iki Emniyet Müdür Yardımcısı, Mustafa Gülcü ve Celal Uzunkaya'ya bu kişilere yardım etmekten dolayı işlem yapılıyordu. Ama şimdi ortaya çıkan duruma bakıyoruz: Yine Ankara'da Adalet Müfettişinin yaptığı ve belgelerle kesin ve net olarak belirlenmiş; Mustafa Gülcü, 26.06.2007 tarihinde Ankara 11. ACM'nin kararı ile terör örgütü mensubu olarak başlayan, sonra "X kişi" ve "Yaşar Demir" isimleriyle IMEI numarası üzerinden daha sonraki süreçte de sahte isimlerle Hizbullah örgütü mensubu olarak dinlenmiştir.

Yine Celal Uzunkaya'nın da bu soruşturmadan çok önce, istihbari olarak sahte isimlerle dinlendiğini görüyoruz. Yani Mustafa Gülcü ve Celal Uzunkaya hakkında önce istihbari dinleme yapılarak sadece kendileri de değil, onların yakınları, akrabaları, ilişkileri takip edilip izlenip, elde edilen bilgiler üzerinden ihbar mektupları yazılarak Emniyet'e aktarılmış. Daha sonra bu yetmemiş, ihbar mektuplarıyla bu kişiler görevden alınamayınca bu mektuplarla elde edilen bilgilerin bir kısmı İzmir Özel Yetkili Savcılığına ihbarda bulunularak, Savcılığın bir operasyon dosyası açması suretiyle iki Emniyet Genel Müdür Yardımcısı'nı davaya dahil ederek bertaraf edilmesi sağlanmıştır. Yani Emniyet Genel Müdür Yardımcıları dinlenip oradan nereye gidebiliriz, kimleri irtibatlı gösterip tahkikat açabiliriz denilmiştir.

Yine aynı yıllarda Adapazarı Emniyet Müdürü Faruk Ünsal hakkında, ilinde bulunan bir organize suç grubunun dinlendiğine dair bilgileri sızdırdığından dolayı, bunlara yardım etmekten işlem yapılmıştı. Özel Yetkili Savcı Mehmet Berk'in yaptığı tahkikata göre, Faruk Ünsal'ın Adapazarı'nda Emniyet Müdürü iken kendisinin koordinesinde gerçekleştirilen

mafyaya yönelik bir operasyonda bazı hedeflerin dinlendiğine dair konuşma yapmıştı. Aslında açık hiçbir şey yoktu. Sadece doğru olması mümkün olmayan bir iddia vardı. Buna dayanarak Faruk Ünsal hakkında akıl almaz işlemler yapılarak, tutuklanıp beş ay içeride kalması sağlandı. Ama şimdi ortaya çıkan bilgilere bakıyoruz ki, sadece Faruk değil, Faruk'la beraber o tarihte görev yapan Şube Müdürü Mustafa Çalışkan ve bazılarının bu iddialardan çok önce, Adapazarı'nda sahte isimlerle organize suç gruplarıyla bağlantılı oldukları iddiasıyla ilgili İstihbarat Daire Başkanlığı'nca dinlendiği, haklarında bilgi toplandığı görülüyor. Yani önce istihbari dinlemişler, onlar hakkında bilgi toplamışlar, daha sonra bunu bir tahkikata monte etmek suretiyle hukuksal işlem yapmışlardı. Cemaat'in nasıl tuzak kurduğu, insanlara neler yaptığı açık olarak görünüyordu.

Yine Cemaat benim olayımda, Eskişehir Emniyet Müdürlüğü'nde hiç alakasız arama yapmak suretiyle orada kasetler bulunduğu iddiasında bulunmuştu. Ama süreç içerisinde çıkan gelişmeler gösterdi ki kasetleri kendileri alıp oraya koymuşlardı; bu artık bugün bilinen bir olay. O kasetlerin Cemaat arşivinden İstanbul İstihbarat birimine ve Ankara'dan getirilerek oraya konulduğu daha yeni maddi belgeleriyle ispatlandı. Oraya bantları koyanlar arama yapılacağını nerden biliyorlardı da bantları oraya koymuşlardı? Daha önemlisi hukuki hiçbir gereklilik olmadan burada yetkisiz bir hakimden arama kararı alınmıştı. Açık ki bantların oraya konulması ve arama kararı alınması aynı iradenin yönlendirmesiyle olmuştu.

Yine benzeri olayları artık net olarak görüyoruz. Balyoz davasında tüm sahte belgelerin hazırlandığı, oralara monte edildiği açık bir gerçeklik haline dönüştü.

Taşhiye operasyonuyla ilgili basında yazılanlarda görüldüğü

kadarıyla polisin bizzat bombaları, patlayıcı maddeleri alarak evlerine koymak suretiyle bu insanları silahlı örgüt mensubuna dönüştürdüğünü görüyoruz. 2010'da bu örgütün silahları, bombaları bulundu denmişti. O tarihe kadar hayatında bir defa silahlı olayı olmamış, hiç böyle bir eylemde bulunmamış, böyle bir tarzı olmayan, hiç böyle bir şey savunmayan insanların zaten evlerinde bomba bulunması mümkün değildi. Ama bugün bakıyoruz ki, arama yapan polisler maalesef kendileri gidip evlere bu bombaları koymak suretiyle insanları suçlu ve silahlı terör örgütü mensubu haline dönüştürüyorlar.

Yine birçok operasyonda belgelerin, Cemaat tarafından dijital hale getirilip yazılarak evlere, olay yerlerine konulduğu, artık herkesin bildiği bir gerçeklik haline dönüştü. Bu dijital belgelerle ilgili Emniyet'in kendi laboratuvarlarının data bölümleri özel bilgisayar mühendislerinin çalıştığı Emniyet'in bilgi işlem şubeleri, siber suçlarla mücadele gibi dijital incelemeye ait şubeler, bilişim suçlarıyla ilgili mücadele birimi olmasına rağmen hep Emniyet'te, Ankara'da KOM dairesinde çalışan belli 5-6 insan getirilip bilirkişi yaptırılmıştır. Bu kişiler bugün artık net, inkâr edilemeyecek biçimde sadece kişileri suçlu gösterecek raporlar vermiş, o kişilerin masumiyetini gösteren veya belgelerin gerçek durumlarını gösteren temel bilgilerin hiçbirini yazmamışlardır. Bilgisayarı birazcık bilen insanın bile bir dosya hakkında üzerindeki özelliklerine bakarak çıkarabileceği bu dosya ne zaman oluşturulmuştur? En son değişiklik ne zaman yapılmış, kim ilk defa oluşturmuş, kim değişiklik yapmış, ilk oluşturulan bilgisayar adı gibi birtakım temel bilgileri sıradan bir insan bile çıkarabilirken, onlar ellerinde 10 bin, 20 bin dolarlık sadece bu işlere uygun özel güvenlik yazılımları olmasına rağmen, dosyanın sadece tarihini yazmak suretiyle, insanları suçlu gibi gösteren işlemleri yapmışlardır. Daha sonrasında ÖYM'ler, Cemaat'in et-

kisindeki mahkemeler, sadece TÜBİTAK'a gönderme, başka hiçbir yere bir şey göndermeme yolunu seçmişlerdir. TÜBİTAK'ta da bugün ortaya çıkanlara baktığınız zaman tamamı Cemaat'e yakın olan bilirkişilere vermek suretiyle, eldeki tüm verileri insanları suçlayacak şekilde yorumlamışlardır. Vahim bir şekilde uzman insanlar çok açık, net maddi verilere, teknik verilere rağmen insanları suçlayacak raporlar verdiler.

Bugün TÜBİTAK'taki o insanların hepsi paralel yapının mensupları olarak kovuldular, atıldılar. Suçları da çıkıyor. Belki gelecekte çok daha ciddi suçları çıkacak. Ama bu insanlar, polisin verdiği bu tek yanlı raporları doğrulayacak raporlar vererek, eğer bugün değişiklik olmasaydı, 17 Aralık sonrası olaylar olmasaydı bu belgelere dayanarak binlerce insanın mahkûmiyetine neden olacaklardı. Binlerce insan akıl almaz cezalara çarptırılacaktı. Şimdi bütün bunların sahteliğini gerçek bilirkişiler ortaya çıkarıyor. Üniversitelerdeki, dünyanın her yerindeki bilgisayar mühendisleri tarafından bu belgelerin sahteliği, bu belgelerin güvenilir olmadığı, sonradan tanzim edildiği artık ayan beyan ortaya dökülüyor. Ama bir dönem bunların hepsi Cemaat kontrolündeki polis, yargı ve bilirkişi marifetiyle insanların dünyasını karartmak üzere hazırlandı, tanzim edildi ve o hale getirildi.

# "YAN YANA GELSE BİRBİRİNİ ISIRACAK İNSANLAR"DAN[8] OLUŞAN ERGENEKON ÖRGÜTÜ

Ergenekon davası, yargılama sırasında yapılan hukuksuz işlem ve faaliyetler bir kitapta, hatta birkaç kitapta anlatılamaz. Sadece nihai kararı (hüküm) 16 bin sayfa olan, klasör miktarının sayısı bilinmeyen, belki de yüz binler civarında klasörü ve yüzlerce sanığı olan, bu kadar geniş kapsamlı bir davayı anlamak, anlatmak, her boyutuyla ortaya koymak mümkün değil. Ama bu dava, büyük hukuksuzlukları boyutuyla Türkiye'nin son dönemde yaşadığı resmin en güzel tasvirlerinden biri; Türkiye'de Cemaat'in polis ve yargıyı kullanarak yaptığı en büyük operasyonlardan bir tanesidir.

Eskiden Celal Kazdağlı ve Can Dündar'ın Ergenekon'la ilgili yazdığı, mahiyeti bugünkü dava içeriğinden tamamen farklı olan Ergenekon isimli kitabın haricinde, böyle bir örgütün varlığıyla ilgili ilk bulgular 2000'li yıllarda başka bir olayı soruşturmak üzere Tuncay Güney'in evinde yapılan aramada bulunan, üzerinde, *"Ergenekon: Analiz-Yeniden Yapılanma, Yönetim ve Geliştirme Projesi, İstanbul, 29 Ekim 1999"* yazan, kitapçık halindeki not ve bazı dokümanlardır.

Adil Serdar Saçan'ın İstanbul Organize Suçlar Şube Müdürü olduğu 2000 yılında Tuncay Güney'in ifadesi alınmış,

8 Ergenekon davasında ilk Mahkeme Başkanı Köksal Şengün'ün basına yaptığı açıklamadan.

ayrıca yaptığı açıklamalar bir videoya kaydedilerek, bu video bandı daha sonra kâğıda dökülmüş, ikinci ifade tutanağı haline dönüştürülmüştü. Onun subjektif, başka hiçbir şeyle teyit edilemeyen anlatımları dışında, Ergenekon operasyonu başlayıncaya kadar herhangi bir belge, delil vs. de bulunamamıştır.

Ergenekon denen örgütün varlığına dair ilk yazı 30.04.2001 tarihinde Yeni Şafak gazetesindeki köşesinde Fehmi Koru tarafından Taha Kıvanç ismiyle yazılan "Hayaller Gerçek Galiba" başlıklı makaledir. İkinci yazı Yeni Şafak gazetesinde 01.05.2001 tarihinde yine Taha Kıvanç müstear ismiyle yazılan "Deli Saçması Sanmayın" isimli makaledir. Üçüncüsü de Aksiyon dergisinde 12.05.2001 tarihinde yayınlanan Harun Odabaşı'nın "Sivil Ergenekon" başlıklı yazısıdır. Harun Odabaşı açıkça Ergenekon örgütünün varlığından bahsederken ellerinde Tuncay Güney'de bulunan, *"Ergenekon: Analiz-Yeniden Yapılanma, Yönetim ve Geliştirme Projesi, İstanbul, 29 Ekim 1999"* isimli kitapçık ve diğer belgelerin olduğu anlaşılıyordu. Harun Odabaşı'nın Aksiyon'daki makalesi, bu belgenin kısa özeti ile aynı zamanda daha sonra yapılan Ergenekon operasyonlarında bulunduğu söylenen *Lobi Belgesi* ve Bilderberg mason örgütlenmesi hakkındaki notların içeriğini de anlatan genişçe bir yazıydı.

Ergenekon hakkındaki ilk bilgileri Cemaat'e yakın kişiler kamuoyuna duyurmuştu. Sonrasında Hikmet Çiçek 06.05.2001 tarihinde Aydınlık'ta yayınlanan *"CIA'nın Ergenekon Yaygarasında Fehmi Koru Başı Çekti"* makalesinde, Fehmi Koru'nun Ergenekon olayını gündeme getirmesini ABD kaynaklı bir olay olarak niteleyerek eleştirmiştir. Ardından *http://www.gercekergenekon1.4t.com* isimli, Cemaat'in kurduğu ve Ergenekon operasyonu öncesi kamuoyunu yönlendirmek amacıyla kullandığı internet sitesinde *"Gerçek Ergenekon 2002"*

başlıklı yazıyla; ileride Ergenekon operasyonlarında suçlanacak, Cemaat'in Ergenekoncu diye yaftaladığı Aydınlık, Perinçek grubu ve ulusalcı çevreler, Ergenekon örgütü mensubu olarak açıkça hedef gösteriliyordu. Sonra Eymür, Atin sitesinde 04.06.2002 tarihinde o güne kadar yazılanları özetleyip uzun bir yazı yayınladı. Faruk Arslan ise 13.04.2005 tarihinde, *www.sonsaniye.com* sitesinde *"Derinden Koşan Kızılelma Soslu Yeni Ergenekon!"* makalesinde bu konuda ileride suçlanacak kişi, grup ve çevreleri de kapsayacak şekilde Ergenekon soruşturmasının geleceğine dair emarelere yer vermişti. Görüldüğü üzere Ergenekon yapılanması hakkında ilk belge ve beyanlar Samanyolu TV'de program da yapmış, bir dönem Fethullah Gülen'in özel kaleminde çalıştığı da söylenen, daha sonra esrarengiz bir biçimde yurt dışına giden, haham olduğunu belirten Tuncay Güney'e aittir.

Ergenekon hakkında hiçbir soruşturma, araştırma yokken, hatta böyle bir örgüt var mı, yok mu sözü bile söylenmezken; yazı ve içerikleri ile 2001'de Cemaat'in bu amaçla kurup yönettiği http://www.gercekergenekon1.4t.com ve 2005'te www.sonsaniye.com gibi sitelerde nasıl ve neye dayanarak Ergenekon örgütü mensubu olarak Perinçek, Aydınlık çevresi, ulusalcı gruplar, birçok kişi ve çevre suçlanıyordu? Bu bilgilerin kaynağının Cemaat'in kendi örgütlü yapısı olduğu çok açık belli oluyordu.

Sonra 2003 yılında İstihbarat Daire Başkanı olan Sabri Uzun'a astları, nereden bulunduğu belli olmayan bilgi ve çalışmaya dayanarak Ergenekon şemaları çiziyor ve "bunu operasyona dökelim" diyorlardı.

MİT Müsteşarlığı'na kimliği belirsiz kişiler Ergenekon örgütüyle ilgili ihbarlar ve CD gönderiyordu. MİT'in kendisinin araştırıp bulmadığı bir örgüt ve faaliyeti, hangi güç,

hangi kurum araştırıyor, buluyor ve hakkında bilgi gönderiyordu? MİT'ten, İstihbarat'tan iyi bilgi toplayan, onlardan önce bilgi sahibi olanlar kimlerdi? Bugün çok açık olarak biliyoruz ki bunu yapan Cemaat, hiçbir ciddi bilgiye dayanmadan Ergenekon örgütünün varlığını ve kimlerin bu örgütün mensubu olduğunu daha 2000 yılında tayin etmiş; kurduğu internet siteleri vasıtasıyla bu konuda yazılar, iddialar yaymış, örgüt şemaları çizmiş ve sonra Emniyet'teki elemanları vasıtasıyla bu şemaya dayanarak operasyonlar yapmak istemişti.

Danıştay'a yönelik saldırı sonrasında bu olayla Ergenekon örgütü arasında bağlantı kurulmaya çalışıldı. Danıştay olayının failleri ile ilişkide olduğu iddiasıyla kimin nasıl bağlantı kurduğu, neye dayanarak bu iddialarda bulunduğu belli olmayacak biçimde Muzaffer Tekin ve bazı kişiler olayla ilgili olarak gözaltına alınıp soruşturmaya dahil edilmek istendi; ama yargıda hiçbir bağ kurulmadığından serbest bırakıldılar.

Mahkemenin Danıştay saldırısı ve Cumhuriyet gazetesine patlayıcı atmak olaylarında verdiği kararda ağır ceza alan Osman Yıldırım'ın başka hiçbir şekilde teyit edilemeyen değiştirdiği ifadesi ile Danıştay olayı Ergenekon eylemi kabul edilip, sonrasında başlayan operasyonlarda ilk tahkikatla birlikte arka arkaya dalgalar gelmeye başladı.

1. Ergenekon Dalgası, 2. Ergenekon Dalgası, 3. Ergenekon Dalgası ve her yeni iddianameyle, grup grup insanın gözaltına alınmasıyla sayı büyüdü. Mahkeme, Türkiye'nin gelmiş geçmiş, uzak ya da yakın tarihte gerçekleşmiş her olayıyla ilgili evrakı, belgeyi, dokümanı istedi ve bu evraklar Ergenekon dosyasına yığılmaya başlandı. Bir insanın fiilen okumasına ömrü yetmeyecek derecede evrak vardı.

Ergenekon iddiaları o kadar abartılıydı ki, onların iddiasına göre Türkiye'de gizli bir yapılanma vardı ve bu yapı-

lanma şimdiye kadar olmuş bütün menfi olayların sebebiydi. Türkiye'deki bütün illegal yapıları bu Ergenekon örgütü yönetiyordu. Sol örgütlerden, yani DHKP-C, TİKKO, MLKP, PKK'dan sağ örgütlere hatta İslamcı örgütlere, Hizbullah'a kadar hepsini Ergenekon yönetiyor gibi bir anlayış yansıtılmaya çalışılıyordu.

Bu örgüt devleti, demokrasiyi, hukuku her şeyi allak bullak edecek, her şeyi yok edecek, arka planda bir heyula gibi tarif ediliyordu. Aslında bu anlattıklarını teyit eden hiçbir beyan, hiçbir ifade, hiçbir belge de yoktu. Sadece yine kimin yazdığı belli olmayan, Ergenekon'un Reorganizesi (yeniden yapılandırılması) adı altında bir *Lobi Belgesi* dışında hiçbir şey yoktu. İlk iddialarla birlikte Ümraniye'de bir gecekonduda bombaların bulunduğu ve bu bununla ilgili yapılan soruşturmada Ergenekon'a ulaşıldığı söylendi. Ancak eldeki maddi ve somut veriler bu iddiayı doğrulamıyordu. Aslında çok önceden Ergenekon örgütü hakkında bazılarının, daha doğrusu Cemaat'in kafasında böyle bir fikir vardı. Bu mutlaka bir operasyona dönüştürülecek, bu operasyon içerisine birçok şey katılarak yürütülecekti. Çünkü 12 Haziran 2007'de Ümraniye'de bir gecekonduda bulunduğu iddia edilen el bombaları daha Terör şubesine getirilmeden, Üsküdar'da karakolda masaya yayılıp Terörle Mücadele şubesi veya Olay Yeri şubesi tarafından iki ayrı kamerayla kaydedilirken, orada bulunan görevlilerin kendi aralarında yaptıkları konuşmalar da video banda yansımıştı. Görevliler "Eğer bu bombalar Ergenekon'a aitse, savcı da, hakim de..." deyip galiz küfürlü bir laf etmişlerdi. Yani görevliler bu bombaların Ergenekon'a ait olduğunu daha o anda bilmekte, kendi aralarında konuşmaktadırlar. Ergenekon örgütü söz konusu oldu mu, savcının, hakimin dahi farklı davranmaya mecbur olduğunu küfür ederek söylüyorlardı. Aslında bu kısa konuşma o kadar önemliydi ki, daha soruşturmaya

başlanmamış, resmi olarak Ergenekon hakkında hiçbir şey yapılmamışken oradaki Emniyet mensubu, "Ergenekon örgütü söz konusu ise her şeyin farklı, özel yürüyeceğini" söylüyor ve o gün, 2007-2013 yılları arasında sürecek olan Ergenekon davasına belli çevrelerce verilen önemi anlatıyordu. Ergenekon'un ne kadar önemli olduğunu, o söz konusu olunca akan suların duracağını söylüyordu. O gün bu kanaatin kaynağı neydi? Herhalde hiç resmiyeti olmayan Cemaat kaynaklarının yarattığı algıdan başka bir şey değildi.

Bu arada Ergenekon soruşturmasını yürüten savcılar "Ümraniye'de bombaların bulunmasına kadar Ergenekon örgütü hakkında hiçbir şey duymadık, bilmiyorduk" diyorlardı. Bütün ısrarlı iddialara rağmen savcılık, "Hayır, asla biz burada bir Ergenekon örgütü bilmiyorduk. Bu bombalar ihbar üzerine bulundu" diyordu. Ama daha tek bir ifade almadan, hiçbir adli işlem yapmadan o bombaların filmini, fotoğrafını çeken polisler, bombaların Ergenekon örgütüne ait olduğunu biliyordu. Yani polise göre örgüt belliydi, bomba da örgüte aitti. Bu örgütün nasıl bir örgüt olduğu da onların kafasında belliydi... Daha hiçbir tanık yok, ifade alınmamış, tahkikata başlanmamış, Ergenekon adı geçmemiş ama onlar, Ergenekon dendiği zaman ne hakim ne savcı, hiç kimsenin karşı koyamayacağını kendi aralarında konuşuyorlar. Bu da çok net gösteriyor ki aslında orta yerde önceden belirlenmiş bir Ergenekon anlayışı ve Ergenekon örgütü var. Şimdi onun tek tek belgelerinin bulunmasına başlanacak demektir. Yani savcılığın dışarıya verdiği bilgiler maddi gerçeklerle çelişmekte, savcılık doğruyu söylememektedir.

Milli İstihbarat Teşkilatı, Başbakanlık ve Genelkurmay'a yazarak, kendilerine postayla intikal etmiş bir CD'den ve içerisinde bulunan Ergenekon'la ilgili bilgilerden bahsetmekte-

dir. Peki, Ergenekon'la ilgili ilk açıklamayı Tuncay Güney yaptığına, bu kayıtlar Emniyet'te çekilip banda kaydedildiğine ve ifade orada alındığına göre bu CD'nin MİT'e yine dolaylı bir şekilde -bence MİT'i harekete geçirmek için- Emniyet içindeki Cemaatçiler tarafından gönderildiği çok net. O tarihte MİT'e muhtelif ihbar, CD ve belgeler göndererek MİT'i harekete geçirmek istemişlerdir.

2003 yılında Sabri Uzun'un İstihbarat Daire Başkanı olduğu zaman kendi anlatımları ve kitabında[9] yazdığına göre, önüne bir Ergenekon şeması getirilir. Denir ki, "Bu şemayı uygulayalım. Türkiye'de, başta ordu içerisinde olmak üzere böyle bir yapılanma vardır. Bu yapılanmaya yönelik operasyon yapalım." Sabri Bey bu belgeyi görmüş, tanık olmuş, ifadesinde ve kitabında anlatmıştır.

Aynı şekilde Hrant Dink'in öldürülmesi olayı meydana geldiğinde Ankara'dan İDB'ye gelen şube müdürleri, olayın savcılarına bir kroki verirler. Ergenekon örgütü krokisi... Ve buna dayanarak bu cinayetin işlendiğinden, bunu Ergenekon'un yaptığından söz ederler. Bu krokiyi gören Siyasi şube görevlileri, savcı yardımcıları halen görevdedir ve böyle bir kroki de İDB tarafından o zaman getirilmiş, dosyaya konulmuştur. Yani daha Ergenekon soruşturması başlamadan, İDB'de Cemaat mensubu oldukları bugün aleni yazılan şube müdürlerinin çizdiği Ergenekon krokisinin olduğu belgeyle sabittir.

Ergenekon operasyonu dalga dalga başlarken, Emniyet'e 21Mart 2008 tarihli Ergenekon dalgasıyla ilgili gözaltına alınacakların listesi, arama kararları, ev ve işyeri adres bilgileri gelir. Ancak bir gariplik vardır, daha önceki tüm operasyon-

9 Sabri Uzun, *İn: Baykal Kaseti, Dink Cinayeti ve Diğer Komplolar*, Kırmızı Kedi Yayınevi, İstanbul, 2015

larda kişilerin adresleri, kimlikleri polis tarafından savcılığa yazıldıktan sonra savcılık arama, yakalama, el koyma kararları alıp Emniyet'e gönderirken; bu defa Emniyet, savcılığa hiç yazı yazmamış, isim ve adres belirtmemiştir. Savcılık, nereden bulunduğu, nereden temin edildiği anlaşılmaz bir biçimde adresleri, isimleri kendisi tespit etmiş, bu adreslerde arama kararı almış ve Emniyet'e yazı yazmıştır. Emniyet Terörle Mücadele şubesi bakar ki ellerinde bir liste var; bu listeye dayanarak adreslere uygulama yapılacak ve Ergenekon örgütü mensubu diye kişiler gözaltına alınacaktır. Arama gece yapılacaktır. TEM Şube Müdürü bu durumdan rahatsız olur ve TEM, KOM, İstihbarat birimlerinden diğer müdürleri çağırarak, tutanak tanzim eder ve onlara da imzalatır.

Ümraniye'de bulunan bombalardan sonra eski Özel Harp subayı Fikret Emek'in Eskişehir'de bulunan annesinin evinde silah ve patlayıcılar bulunur. Bu silahlar bulunurken Fikret Emek hacca gitmiştir, geldiğinde gözaltına alınır. İfadesinde yıllarca Güneydoğu'da özel timlerde çalıştığını, birden çok defa yaralandığını (zaten vücudunda çok miktarda yara vardır), emekli olduktan sonra evlendiğini, şükür için Kâbe'ye gittiğini, annesinin evinde bulunan silahların kendisine ait olduğunu, bunları Güneydoğu'dayken getirdiğini ama Ergenekon örgütüyle ve bu örgütle ilgili gözaltına alınan kişilerle hiçbir alakasının olmadığını söyler. Buna rağmen o da Ergenekon çuvalına girmekten ve silahları da Ergenekon örgütü silahı olmaktan kurtulamaz.[10]

Aynı tarihlerde, garip bir şekilde, sürekli bazı yerlerden

10 Ergenekon örgütünün ilk tahkikatları yapılırken beni de ifadeye çağırmışlardı. Ben de tanık olarak ifadede bulunmuştum. Tabii daha sonraki yıllarda bütün tanıkların ifadeleri dinlendi ama beni tanık olarak dinlemek istemedikleri gibi, Odatv davasında ben de Ergenekon örgütü sanığı olmuştum. Yani aynı dosyada hem sanık hem de tanık olmuştum. (HA)

bomba, patlayıcı bulunmaya başlandı. Polisler, kendilerine gelen meçhul bir ihbarcının ihbarını değerlendirip, aldıkları mahkeme kararıyla ormanda aramalar yapıyor ve yere gömülmüş silahları çıkarıyordu. Ama bu çıkan silahların şekli şemaline bakıldığı zaman daha yeni, kısa bir süre önce gömüldükleri anlaşılıyordu. Ayrıca makul bir kişinin, bu işlerle uğraşan askeri bir kişinin yapmayacağı hatalarla; silahlar yağmur sularının akacağı dere içlerine gömülmüş, mutfak saklama kapları içine konmuş ve üzerinden suların aktığı şekilde bulunuyordu. Ne gariptir ki bulunan silahlar kimlik tespiti yapılamayacak durumdaydı. Yani açıktan, üzerindeki seri numarasına dayanılarak takibi yapılacak cinste silahlardan çok bomba, mermi, lav gibi sadece silah olduğunu gösteren ama kişiyle bağlantısı ve fabrikadaki imalatıyla seyrine dair takip edilmesi zor olan şeylerdi.

Bu tür gömüde bulunan silahlardan sorumlu tutulan Yarbay Mustafa Dönmez'i cezaevinde aynı odada bilgisayar çalışırken gördüm. Onunla ilgili olduğu iddia edilen Zir Vadisi'nde bulunan mühimmatlar içerisinde, sadece polisin elinde olan, polisin 15-20 yıl önce kullandığı, üzerindeki kibrit kını ile ateşlenip elle gösterici kalabalığa atılan, eski tip göz yaşartıcı 9 adet bomba olduğunu gördüm. Adı bomba olan ancak patlamayan, sadece göz yaşartıcı gaz çıkaran bu mühimmatlar, polisten başka yerde bulunamayacak, bulunsa bile ağır suç teşkil etmeyen, zaten gömülmesine de gerek olmayacak türden şeylerdi. Aynı şekilde sadece renkli sis çıkararak yer belirtmek için kullanılan, bizim de zaman zaman devlet erkânı helikopter vs. ile geldiğinde yer göstermek amacıyla kullanmak üzere ekiplerde bulundurduğumuz sis kutuları idi. Ve ne garipti ki Mustafa Dönmez aylarca belgeler üzerinde uğraşarak 09.01.2009 tarihinde Gölbaşı'nda İbrahim Şahin'de, ondan 4 gün sonra Ankara Zir Vadisi'nde Mustafa Dönmez'de ve 40

gün sonra da Poyrazköy kazılarında bulunan bir sis kutusunun aynı seri no, aynı kafile, aynı imalat no'lu olduğunu, ayrıca alt kısmında küçük bir ezikliğin üçünde de bulunduğunu yani aynı sis kutusunun üç ayrı gömüde de çıktığını tespit etmiş ve bu üç mühimmatın da getirilmesini ısrarla istemişti. Savcılık, daha dava bitmeden, tehlikeli malzeme diyerek bunların imha edildiğini söyler. Mühimmatlar bir araya getirilerek, aynı sis kutusunun üç yerde de bulunduğunun gösterilmesi ve aslında üç tane sis kutusunun olmadığı, böylece bunları bulanlarla gömenlerin aynı kişiler olduğu ispatlanacak durumdayken savcılar eliyle deliller yok edilmiştir. Aslında sis kutusunun tehlike yaratması gibi bir şeyin söz konusu olmayacağı, buluntu resimlerinde gayet iyi durumda oldukları görülmekteydi.

Tabii "Ergenekon Terör Örgütü" diyebilmek için, bu örgütün yaptığı terör olaylarının, silahlı eylemlerin ortaya konulması gerekiyordu. Ama tüm iddialara rağmen, ortada böyle bir örgüt tarafından yapılmış bir olay yoktu. İşte Danıştay saldırısı, tam da bu ihtiyacı karşılayacak bir olay olarak görüldü. Danıştay saldırısında Ankara Ağır Ceza Mahkemesi karar vermiş, sanıkları mahkûm etmişti. Ancak İstanbul Savcılığı'nın yaptığı birtakım girişimler neticesinde Yargıtay 9. Dairesi kararı onamadan önce bu davanın İstanbul'daki Ergenekon davasıyla birleştirilmesi gerektiğine karar verdi. Mahkemenin itirazına rağmen sonuçta birleştirme kararı çıktı. Tabii bu birleştirme öncesi, Danıştay davasında mahkûm olan Osman Yıldırım'ın kendisini kurtarmak için yaptığı çok belli olan, tamamen subjektif ve hiçbir şekilde maddi belgelerle doğrulanmayan "bu olayı Ergenekon yaptı" şeklindeki ifadesi, onun özel olarak kollanıp korunması neticesinde "Danıştay olayı bir terör eylemidir, bunu da Ergenekon örgütü yapmıştır, işte elimizde bir tanık vardır" anlayışıyla, olay buraya getirilmiştir.

Ancak, Danıştay olayında rol alan kişilerin son bir yıllık telefon incelemeleri, bulundukları noktada kimlerle görüştükleri, kimlerle buluştukları ve anlattıkları ifadelerin bunlarla doğruluğu araştırıldığında ise Ergenekon sanıklarıyla Danıştay sanığı arasında asla bir bağlantı kurulamamaktadır. Alparslan Aslan'ın Muzaffer Tekin'le eski tarihli, kısa süreli bir tek telefon konuşması dışında bağlantı yoktur. Ancak Alparslan Aslan'ın ve onunla birlikte Cumhuriyet gazetesine bomba atan, birlikte Ankara'ya gittiği kişiler veya bunlara silah temin eden kişiler arasındaki tüm telefon konuşmalarına birebir bakıldığında farklı bir irtibatın, farklı bir ilişkinin olduğu ortaya çıkıyor.

Bu konuda bütün maddi belgelere, tek tek bütün HTS raporlarına dayanarak, kim nerede kiminle telefonla konuştu, hangi olaydan önce kimlerle beraberdi, hangi yolu izleyerek hareket etti, olaydan sonra kimlerle irtibat kurdu tespit edilebilir. Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabında da belirtmiştim; telefon kayıtlarına bakıldığında kim kiminle irtibatta çok net görülecektir. İstanbul polisinin bir analizine dayanarak, Danıştay faili Alparslan Aslan'ın Muzaffer Tekin'le değil Şeyh Salih Kunter'le bağlantısının daha önemli olduğunu fark ettiğini belirtmiştim.

Cumhuriyet gazetesine atılan bombalar ve Ankara Danıştay saldırısı öncesi ve sonrası, olaya karışan kişilerin telefonlarının HTS raporlarının, açılan başka bir davada mahkeme kararı ile getirtilmesi üzerine yapılan analizlere bakıldığında[11] Danıştay'ın faili, sanığı olan kişiyle, Ergenekon'da yargılanan Muzaffer Tekin arasında zorlama bir bağlantı kurulduğu, aksine Alparslan Aslan ile diğer kişilerin çok sık Şeyh Salih Kunter'le ilişkide olduklarının açık olarak görüldüğü teknik verilerle tespit edilmiştir.

11 Oktay Yıldırım'ın HTS raporlarına dayanan kitabı *Danıştay'dan Ergenekon'a Bir Suikastın İç Yüzü*, Kaynak Yayınları, İstanbul, 2013

Ergenekon davası devam ederken sanıkların yeterli hukuki şartlar oluşmadan tutuklandığına, delillerin zayıflığı nedeniyle tahliyesine karar veren bütün hakimler ÖYM'den birer birer gönderildiler. En son, Mahkeme Başkanı Köksal Şengün'ün ise etrafı denetlenerek, telefonları dinlenerek elde edilen, özel hayatıyla ilgili bilgileri, basına yansıtılarak mahkemeden ayrılması sağlandı. Tüm tutuklamalara itiraz eden, yapılan yargılamaya birçok açıdan karşı çıkan mahkeme başkanı görevden alınarak, hiç kimsenin itiraz etmeyeceği, herkesin tam uyacağı bir mahkeme kuruldu orada.

Uzun yargılamalar neticesinde, sadece bu davaya bakan, başka hiçbir işe bakmayan mahkeme, bu kadar belgeyi, evrakı, dokümanı topladıktan sonra, dört yüz civarında kişi hakkında 16 bin sayfalık anormal bir mahkûmiyet kararı verdi. Verilen karar ise hukuk âleminde hep şaibeli kaldı. Müebbet hapse mahkûm edilen, örgütün kurucusu, yöneticisi denilen Metal-İş Sendikası Başkanı Mustafa Özbek önce ağırlaştırılmış müebbet, sonra hafifletici sebeplerle müebbet hapis cezasına mahkûm edildi. Kararın süresi içinde yazılmaması bir yana örgütün yöneticisinin, kurucusunun serbest halinin devamına karar verilip tutuklanmasına gerek görülmezken, Yurt gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Merdan Yanardağ'a sadece örgüt üyesi olmaktan 10 yıl ceza ve tutuklanmasına karar verilmesi de başka bir tuhaflıktı. Yanardağ özel olarak takip edilip, yakalanarak cezaevine konuldu. Yine telefonlarına yanlış bilgiler yüklenen Teğmen Mehmet Ali Çelebi, örgüt mensubu olmaktan 14 yıl ceza aldı ama o da serbest olmasına rağmen tutuklanıp cezaevine konuldu. Yani kararın her yerinde mantık, hukuk sorunları vardı. Her şey çok açıktı; karara bakıldığında makul olmadığı herkes tarafından net bir şekilde görülüyordu.

Ergenekon davasında o kadar farklı kişiler bir araya getirildi ki, ortada bir örgüt olsa, kendi aralarında bir bağlantı, bir görev bölüşümü, kod isimleri ve bir hiyerarşi olması gerekirdi. Ama hiç birbirini tanımayan, hatta yan yana gelmesi dahi imkânsız olan kişiler de aynı davaya dahil edildi. Makul olarak illegal, hukuka aykırı, gizli bir örgüt varsa ve bu örgüt birtakım faaliyetlerde bulunuyorsa, başka birçok şey daha olması gerekirdi. Bir defa bu örgütü savunan insanların olması gerekiyordu. Örgütün bir ideolojisi ve bu ideolojiye uygun insanların yetiştirildiği eğitim materyalleri ile bu örgüt mensuplarının hücresel bir şekilde birbirleriyle bağlantılarının olması lazımdı. Kendi aralarında bir rapor, talimat alışverişi olması; alttan yukarıya doğru rapor, yukarıdan aşağıya doğru talimat verilmesi gerekirdi. Yine örgüt mensuplarının, kendilerine yeni örgüt mensupları kazanma faaliyetleri olması gerekirdi. Birilerinin bu örgüte alınması, eğitilmesi, yetiştirilmesi ve bu örgütte belli bir yere taşınması gerekirdi. Bu örgütün malzemeleri, kitabı, bildirisi, ideolojisini anlatan belgeler, evraklar, dokümanlar olması gerekirdi. İnsanlar nasıl Ergenekon'a inanacak, nasıl Ergenekon'u savunacak? Önlerine bunun yazılı bir doküman, bir evrak olarak konulması lazımdı.

Örgütün sadece mekanik bir varlık değil, yaşayan bir organizma olabilmesi için o örgütün ruhunu, ideolojisini ortaya dökebilecek belgeler, dokümanlar, evraklar ve eğitim faaliyeti gereklidir. Ama bunların hiçbiri yoktu. Ortada sadece mekanik, makale türünde yazılmış, kimsenin kabul etmediği ama bazı kişilerin evine konulduğu anlaşılan, açıktan hiç kimsenin savunmadığı bir şey vardı. Böyle bir örgüt olabilir mi? En basit, iki kişilik bir örgütte bile biri çıkar örgütü savunur, ideolojisini savunur. Çünkü örgütler bir inanca dayanır. Zorluklarına katlanabileceğiniz, fedakârlıkta bulunabileceğiniz, uğrunda bir şeyler yapabileceğiniz, bir inanç, bir ideoloji sistemidir örgüt.

Peki, nedir bu örgütün ideolojisi? Kimdir, nedir, neyi anlatıyor, neyi savunmakta, bunun belgesi, dokümanı nedir?

Sıradan, faaliyete daha yeni başlamış, basit bir sol örgütte bile binlerce sayfa örgüt dokümanı buluyorsunuz. Siz yüzlerce insanı yargıladığınız, uzun süreden beri devam eden, tüm Türkiye'deki faaliyetleri, bütün örgütleri yöneten heyula, devasa bir örgütten bahsediyorsunuz ama orta yerde elle tutulan, örgüt ideolojisini, örgütü anlatan doküman yok, materyal, eğitim faaliyeti yok ve bunu savunan insan yok! Bir kişi çıkıp da örgüt mensubuyum demiyor. Orta yere konan belgelerin hepsi sadece kişileri suçlamak adına, uydurma yazıldığı belli olan; isimlerin bulunduğu, birazcık suç içerecek faaliyetin yapıldığını gösteren anlatımlardır.

Normal bir örgütsel faaliyet olsa örgüt belgelerinin bir işe yaraması lazım, bir yerde kullanılabilir olması lazım. Hiçbir işe yaramayan, sadece düz bir anlatımla isimlerin yazıldığı ve belli faaliyetler yapıldığını gösteren bir evrakla insanların örgüt mensubu olduğunu iddia ediyorlardı. Sonra mahkeme akıllara ziyan bir şekilde insanları gizli tanık yaptı; Osman Yıldırım davada hiç olmayacak şekilde olayın hem sanığı, hem tanığı, hem gizli tanığı yapıldı. Gizli tanığın ismi deşifre olmadan önce savcılık, "gizli tanıkla Osman Yıldırım'ın ifadeleri birbirini teyit ediyor" diyerek, aynı kişinin ifadelerini birbirini doğrulayan iki kişi gibi göstererek hileli işlem yapıyordu. İllegal örgüt mensubundan, sıradan askeri bir görevliye kadar herkes gizli tanıklık adı altında ama somut hiçbir şey ortaya koymaksızın bir örgütün varlığıyla ilgili ifade verdi. Gizli tanık diye dinlendiler.

Mahkeme somut hiçbir hukuki irdeleme yapmaksızın yargılanan kişileri tutuklu bulundurmak, bütün itirazları reddetmek suretiyle yargılamaya devam etti. Sonunda ÖYM'lerin kalkacağı anlaşıldığında aceleyle bir karar verildi. Ancak

o kadar büyük hukuksuzluklar, o kadar büyük yanlışlıklar zinciri vardı ki, Anayasa Mahkemesi'nin İlker Başbuğ'un bireysel başvurusu için verdiği hak ihlali kararı üzerine bütün Ergenekon sanıklarının itirazları İstanbul'da bulunan 20 ayrı ağır ceza mahkemesinde hepsi için tek tek tahliye ile karara bağlandı. Hem de ağırlaştırılmış müebbetten birkaç defa mahkûm edilmiş olanlar dahil 2-3 gün içerisinde tahliye edildiler. Bütün İstanbul Ağır Ceza Mahkemeleri yapılan yargılamanın hukuka uygun bir yargı faaliyeti olmadığını, burada bir haksızlık, hukuksuzluk olduğunu görebildiler ki herkes tahliye edildi. Bir mahkeme, iki mahkeme değil, 20 ayrı ağır ceza mahkemesi ayrı ayrı kararlarıyla tüm sanıkları tahliye etti. Yani hem Anayasa Mahkemesi hem de İstanbul'da bulunan tüm ağır ceza mahkemeleri, ayrıca bu olayı yakından izleyen, bu olayın hukuksuz yürüdüğünü gören tüm hukuk insanları böyle bir örgütün varlığına inanmadılar.

O zaman bunları kim tezgâhladı? Kim insanları zorla bu davanın sanığı yaptı? Kim bu sahte belgeleri hazırladı? Aramalarda kolayca bulunan, sonradan, uyduruk yazıldığı çok belli olan belge ve dokümanları kim yaptı? Bunların amaçları neydi? Bunları yapan, organize eden, birçok kurumla ve yargıyla bağlantısı olan, belgeler üreten, kompoloları mahkemeye götüren bu yapı halen varlığını sürdürüyor... Hâlâ bunları yapanlar ortaya çıkartılamamışsa, gelecekte hepimiz için tehlike devam ediyor demektir.

O gün bu türden hukuksuzlukları, büyük yanlışlıkları yapan sistem, mekanizma veya grup, gelecekte de benzeri şeyleri yapacaktır. Bunlar tam olarak ortaya çıkarılmadan, teşhir edilmeden, bu ülkede hukuk adına herkesin güvenliği tehlikede demektir. Bu yapı, gözümüzün önünde insanlar hakkında bu kadar sahte doküman oluşturup, hukuksuz bir şekilde

yargılayarak onların özgürlüklerine dokunabiliyorsa gelecekte de benzerini yapmayacağına kimse garanti veremez.

Evet, siyasi desteğini yitirmiştir, toplumsal desteğini yitirmiştir, hukuk camiasında desteğini yitirmiştir ama varlığı devam etmektedir; tehlike halen vardır ve mutlaka ortaya çıkarılması gerekir. Bugün bu ve benzeri davalar sadece günü uzatılarak, gerçeğin ortaya çıkartılmasına mani olunmaya, sürece yayılmaya çalışılmaktadır. Şu da bilinmelidir ki bu yapı ortaya çıkarılmadan bu toplumun hukuk adına hiçbir güvencesi yoktur.

# CEMAAT'İN "BALYOZ"U

Balyoz davası, son dönemin en ciddi ve önemli hukuk hatalarının yapıldığı, arka planda Cemaat'in yönettiği büyük davalardan biridir.

Aslında ordunun geçmişte Türkiye'de oynadığı rol, siyasi hayata yaptığı müdahaleler ve bu müdahaleler haricinde her zaman önemli konular için belirleyici konumunda olması, siyasi iradenin veya hükümetlerin tavırları üzerinde bir otorite, bir kontrol mekanizması gibi durması vb. nedenlerle siyasi hayata müdahale edebileceği, bu tür söylentilerin doğru olabileceği kanısı zihinlerde her zaman vardı.

Bu algı yakın geçmişte, özellikle 3 Kasım 2002 seçimlerinde hükümetin değişmesiyle birlikte, irticaya karşı olmak adı altında hükümete karşı zaman zaman ordunun yaptığı çıkışlardan kaynaklanıyordu. Geçmişte yapılan, tasvip edilmeyen bu hareketler, Balyoz adlı operasyonun başladığı an, herkesin kafasında bir ön kabulle, "Bu doğru olabilir, ordu her zaman ihtilal hazırlığı yapar. Hatta ihtilal ortamını hazırlar, bazı eylemleri kendisi organize edebilir" düşüncesiyle karşılandı. Bu açıdan darbeye teşebbüs belgeleri ortaya çıktı denildiğinde, soruşturmanın hukuka aykırı yürütüldüğü bilinmediğinden, kamuoyunun desteği de alındı.

Birilerinin sahte evrak, belge vs. ile suçlama yaratacağı akıllara hiç gelmedi. Tabii olay öncesi medyaya servis edilen, şaibeli veya hukuki durumları net olmayan birtakım belgeler, anılar, yazılar da böylesi bir ortamı uygun hale getirdi.

Aslına bakılırsa ortada net, belgelerle sabit olan olay, 1 Mart Tezkeresi'nin reddedilmiş olduğu süreçte (2003) hem güneyimizde çıkabilecek bir savaş nedeniyle askeri birliklerin yer değiştireceği ve 1. Ordu'nun, sorumluluk bölgesinde, yakın komşularımızla ülkemiz arasında çıkabilecek en kötü ihtimallere göre bir savaş halinde geri bölge emniyetinin sağlanması ile kuvvet dengesinin ve düzeninin tespiti amacıyla seminer düzenlendiği, toplantı sonunda Egemen Harekât Planı'nın hazırlandığıdır.

Bu mutat toplantıda savaş planları dışında Kara Kuvvetleri'nin "bir başka zaman görüşürüz" demesine rağmen, 1. Ordu Komutanı Çetin Doğan'ın hem yurt dışında savaş çıkma ihtimaline karşı Silahlı Kuvvetlerin savunma savaş planları yapması, hem de aynı anda yurt içinde bir birtakım irticai olaylar, kalkışma vs. meydana gelirse, geri bölge emniyetinin sağlanmasının kaçınılmaz olduğu düşüncesinden hareketle, bir yandan yurtdışıyla savaşırken bir yandan da yurt içerisinde sıkıyönetim ilanı ile isyancı güçlerin bastırılması veya ortaya çıkacak olaylara karşı askerin yapacağı işlemler de seminerde tartışılmış, bu ihtimale karşı planlar yapılmıştı. Aslında bu konuların tamamıyla ilgili yazılı planlar, programlar, hatta bu toplantı boyunca yapılan tüm sunumlar ve anlatımlar bantlara ses halinde kaydedilmişti.

Bu muhtemel iç olaylara karşı yapılan planlar, belgeler, bu toplantıdaki ses kayıtları, komutanların ölçüyü aşan bireysel konuşmaları, buradaki planlamanın teferruatı başlı başına bir sorun olabilir ve eleştirilebilir. Bunların normal, demokratik bir ülkede olmaması gerektiği düşüncesi ileri sürülebilir. En azından bu haliyle ses bantlarını dinleyenler, bu planlara bakanlar rahatsızlık duyacaklar, ordunun kendi görev sahası dışına taşma eğilimi gösterdiği, toplumu şiddetle cezalandır-

ma düşüncesinin savunulduğu vehmine kapılabilirler. Ancak Balyoz davası yargılamasının konusu 1. Ordu'nun yaptığı "İçeride de bir irticai ayaklanma olursa nasıl müdahale ederim"in plan, program, konuşmaları olsa, hiç önemli değil. Zaten tüm sanıklar böyle bir konuşma yaptıklarını söylüyorlar. Böyle bir toplantı yaptıklarını, buradaki bütün belgeleri ve tüm sesleri istisnasız kabul ediyorlar. Ancak kamuoyunun bilemediği, birçok insanın tam olarak anlayamadığı ise, Balyoz davasındaki yargılama konularının bu olaylar olmaması. Yani bu yargılamanın konusu 1. Ordu'nun hem yurtdışında hem yurt içinde aynı anda meydana gelebilecek durumlar için yaptığı plan, program veya birtakım konuşmalar ve o toplantıda olup bitenler değil. Zaten çok açık ki bu toplantıya katılan 162 görevli var. Bunlardan sadece 51 tanesi Balyoz davasında yargılanmaktadır. Toplantıya katılan diğer 100'den fazla kişi Balyoz davasında hiç yargılanmadılar, ifadeleri alınmadı, çağrılmadılar. O davaya dahil edilmediler. Yargılamalarda sanık olarak bulunan 325 kişinin 282'si o toplantıya hiç katılmamış bile. Yani bu toplantıyla hiçbir alakaları yoktu.

Daha garibi, yargılanan 325 kişinin 150'si denizci. Böyle bir olay doğru olsa bile, herhalde bir iç müdahalede en çok Kara Kuvvetlerinden, sonra Hava Kuvvetlerinden daha sonra Deniz Kuvvetlerinden personel görevli olmalı ve plan da buna göre yapılmalıydı. Ama burada bir anormallik vardı. Davaya konu Balyoz planından yargılananların büyük çoğunluğu Deniz Kuvvetlerindendi.

darkmalt

Aslında yargılamaya konu olan şey Mehmet Baransu'nun bavulla teslim ettiği dijital belgelere göre -2003 Mart ayında Egemen Savaş Planları semineri haricinde- 1. Ordu'da Balyoz isimli bir darbe planı ve planın parçaları/ekleri olan Sakal, Suga, Oraj vb. isimli planların görüşülüp karara bağlandığı; bü-

tün bu planlarda darbede görev alacak tüm personelin isimleri ve görevlerinin belirlendiği; haklarında Balyoz davasında işlem yapılan herkesin bu planlardaki görevi kabul ettiği iddiası idi.

Egemen Harekât Planı denen, yani 1. Ordu'nun komşu ülke ile aramızda çıkması muhtemel savaş ve aynı anda içeride çıkacak gerici ayaklanmaya karşı hazırlık yapmak amacıyla oluşturduğu planların tamamının 1. Ordu ve 1. Ordu'ya bağlı as birliklerde dokümanları var. O dokümanlar da bunları teyit ediyor. Ancak Balyoz darbe planı ve onu tamamlayan diğer Sakal, Suga, Oraj vs. planları ile ilgili el yazısıyla hazırlanmış doküman yok. Bu amaçla yapılmış bütün görevlendirmeler, tüm yazışma, hepsi dijital, bilgisayarlarda yazılmış ve 1. Ordu ve as birliklerinde bunların benzerleri yok. Sadece Baransu'nun getirdiği bavuldan çıkan CD'lerde mevcut. Ne gariptir ki Balyoz davasının sadece Baransu'nun bavulunda bulunan belgelere dayandığı, bunun tek başına delil olamayacağı, başka hiçbir yerde benzerinin olmadığı söylendi. Bu konudaki itiraz ve garipliklerin tartışıldığı zamanlarda savcılığın ihtiyaç hissettiği meçhul bir ihbarcı, Gölcükte Donanma Karargâhı'nda bazı belgeler bulunduğunu ihbar ediyor, yapılan aramada 5 No'lu diskte Balyoz planını doğrulayan dijital belgeler bulunuyordu. İhbarcının verdiği bilgiye dayanarak Gölcük Donanma Karargâhı'nda yapılan aramalarda, İstihbarat biriminin yükseltilmiş zemini altında bulunan eski bilgisayar disklerinden 5 No'lu diskte bu bilgileri teyit eden dijital bilgiler bulunuyordu. Daha sonrasında Eskişehir'de emekli Albay Hakan Büyük'ün oğlunun evinde, ne tesadüftür ki küçük bir belleğin içerisinde bu bilgileri doğrulayan bazı belgeler bulunur.

2015'te Balyoz davası Anayasa Mahkemesi'nin adil yargılama yapılmadığı gerekçiyle, yeniden yargılanma kararı sonrasında, Gölcük'te bulunan 5 No'lu diske 2009'dan sonra

sistem saati geri alınmış bir bilgisayarda bu bilgilerin yüklendiği, resmi bilirkişilerce tespit edilir. Yani ellerinde Balyoz planı olan birileri sanki 2003 yılında bu diske yüklenmiş gibi göstermek için 2009 sonrasında bilgisayarın saatini 2003 yılına alıp, Balyoz planının bilgilerini yüklemiş, sonra bu diski ihbar ederek bulunmasını sağlamıştı. Diski bulan ve inceleyen zamanın TÜBİTAK görevlileri de bu durumu görmezden gelip, Balyoz sanıklarını mahkûm ettirmek için destekleyici mahiyette sahte iftira belgeleri hazırlamışlardı.

Mehmet Baransu'nun getirdiği Balyoz planlarını teyit eden bazı belgeler, Eskişehir'de Hakan Büyük'ün oğlunun evinde bulunur. Cezaevinde savunmamızı hazırlamak için bilgisayar çalışması yaparken aynı odada bulunduğumuz sırada Hakan Büyük'e olayın nasıl olduğunu sordum. Hakan Büyük arkadaşı ile Ege bölgesinde seyahatte iken, arama olduğu günden bir gün önce Eskişehir'de okuyan oğlunun evine uğrayıp gece orada kalacağını telefonda söyler. Aslında devamlı kalmadığı o evde sabah evde uyurken, onlarca polis tarafından ev basılarak aranıyor. Aramada bir dolap çekmecesinde USB bellek bulunuyor. İfadesi alınıp serbest bırakılıyor. Bu belgeler davada delil olarak kullanılıyor ama Hakan Büyük'ü o sıralarda arayan soran yoktur. Kendisi araştırır, Beşiktaş'a, ÖYM'ye gelir yine bir şey olmaz. Davanın sanıkları mahkemeye sorar; "Madem belgeler bulundu, bunları aleyhe delil diye kullanıyorsunuz, belgelerin evinde bulunduğu kişi nerede?" Bunlar üzerine Hakan Büyük, davanın sanığı olur, tutuklanır ama durum enteresandır. Hakan Büyük, Balyoz'dan mahkûm olmaz. Sadece gizli askeri belge bulundurmaktan 6 yıl kadar ceza alır ve Anayasa Mahkemesi karar vermeden cezasını tamamlayarak tahliye olur.

Balyoz planı denen bu plan ve ekinde yer alan görevlendirmeler, birçok subayın sözde ihtilal yapıldığı zaman görev

alacakları birlikler ve isimlerinin yazılı olduğu bütün dokümanlar dijitaldi. Yapılan ilk tespitler bütün bu belgelerin en geç Mart 2003 yılında hazırlandığı, CD'lere kaydedildiği ve bitirildiği noktasındaydı.

Balyoz planında sadece darbede görev alacak askeri personel değil, darbecilerin faydalanacağı çeşitli kurumlarda çalışan personel listesi, bilinmesi gereken hastaneler, eczaneler, şirketler, araçlar vs. de isim olarak belirtilmektedir.

Olayı soruşturan savcılar önce Baransu'nun getirdiği CD ve DVD gibi dijital belgeleri TÜBİTAK'ta inceletir. TÜBİTAK raporuna göre bu planlar ve ekleri 2003'te yazılmış, kapatılmıştır. Bu defa savcılar ikinci bir işlem yaparlar; Balyoz darbe planında birçok kurumda 2003 yılında çalışıyor görünen herkes için yüzlerce yerle yazışıp, bu kişilerin ne zaman işe girdiği, ne kadar çalıştığı, son durumlarını sorarlar. Tüm kurumlardan cevap gelir. Buna göre, bazı kişilerin, Balyoz planının yapıldığı 2003'te yazışma yapılan kurumda çalışıyor olması gerekirken, o kurumlara 2006, 2007 ve sonraki yıllarda girdikleri anlaşılır. Bunun gibi birçok tutarsızlığa göre Balyoz planları gerçeği yansıtmamaktadır. Bu planlar, 2003'te değil daha sonraki yıllarda hazırlanmış ancak 2003 yılında yazılmış gibi bir görüntü yaratılmaya çalışılmıştır. Bu durum tüm Balyoz belgelerinin hukuki geçerliliğini etkilemesine rağmen, savcılar bunu hiç dikkate almadığı gibi, sanıkların lehine olan durumları da tespit etmekle görevli olmalarına, CMK 160. Madde 2. fıkrası "*Cumhuriyet savcısı, ... şüphelinin lehine ve aleyhine olan delilleri toplayarak muhafaza altına almakla ve şüphelinin haklarını korumakla yükümlüdür*" demesine rağmen, bu belgeleri hiç görmemiş gibi davranırlar. Hiç iddianameye yazmaz ve dava dosyası delil klasörlerine de koymaz, emanette saklar, ilgisiz bir şey gibi işlem yaparlar. Bu savcılar açısından

hem ceza hukuku, hem de mesleki disiplin bakımından suçtur. Ayrıca bu örnek, savcıların Balyoz sanıklarını mahkûm ettirmek için nasıl davrandıklarını göstermesi açısından çok önemli bir ölçüdür. Bu yazışma belgelerinin, savcılarca saklanmasına rağmen, duruşmalar sırasında avukatların araştırmasıyla Balyoz planında birçok kurumda çalıştığı belirtilen kişilerin durumu ile ilgili olarak savcıların yazışmalar yaptığı ancak gelen cevapların işleme konulmadığı, değerlendirmeye alınmadığı kaba tabiri ile saklandığı ortaya çıkartılır. Avukatların ısrarıyla bu yazışmalar ortaya çıkar ve dava dosyası delil klasörlerine girer.

Soruşturma aşamasından başlamak üzere, sanıkların tahliyesi yönünde oy kullanan hâkimler ile mahkeme başkanları Beşiktaş Adliyesi'nde yürüttükleri görevlerinden alınarak başka yerlerdeki mahkemelere atanmışlardır. Bu noktada dikkat çekici isimlerden; İstanbul 10. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Zafer Başkurt, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Şeref Akçay, İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi Üye Hâkimi Oktay Kuban, İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi Üyeleri Hâkim Yılmaz Alp ile Hâkim Tuncay Aslan vb. Cemaat'e mesafeli bakan hâkimlerdi.

Balyoz davası devam ederken, özellikle ABD'de bulunan Çetin Doğan'ın kızı ve damadı Dani Rodrik'in çalışmaları ile davanın diğer sanıkları ve avukatları tarafından dijital belgeler incelendikçe, bu belgelerde ciddi, büyük maddi hatalar olduğu görüldü. Yapılan binlerce hatadan bazıları o kadar önemliydi ki planın tamamını bir anda yok edecek, hiçbir hukuki değeri kalmayacak hale getiriyordu.

Delil olarak kabul edilen dijital verilerde yer alan hastaneler, ilaç firmaları ve derneklerin, iddianamede ve kararda suç tarihi olarak kabul edilen 2003'te faaliyette olmadıkları, daha

sonraki yıllarda faaliyete geçtikleri görülmüştür. Avrupa Şafak Hastanesi, Medikal Park Sultangazi Hastanesi, Nisa Hastanesi, Yeni Recordati İlaç Firması, Türkiye Gençlik Birliği, Liberal Avrupa Derneği, Türk- İran Sanayicileri ve İşadamları Derneği gibi, 12 hastane-ilaç deposu, 21 okul-yurt-vakıf-dernek, değişik illerdeki 74 basın yayın organı, bunlara birer örnektir.

2003 yılında görevde olmayan, hatta bu tarihten önce ölen kişilerin, o tarihte üniversiteye henüz kayıt yaptırmamış yüzlerce öğrencinin, delil olarak kabul edilen dijital verilerde "kendilerinden faydalanılacak, görevlendirilecek kişiler" olarak yer aldığı görülmüştür. Bunlara ilişkin resmi ve özel kurumlardan gelen müzekkere cevapları bulunmaktadır. Farklı il ve mahalledeki 22 yurt- dershane-okulların varlığı ile ilgili listedeki 156 kişi, 13 farklı özel ve kamu kurumundaki 177 çalışan, 24 üniversiteden 413 öğrenci, 7 ildeki 108 siyasi parti mensubu bunlara örnektir.

Balyoz davasında savcılar ve hâkimler yalnız hukuki hatalar yapmakla kalmıyor, aralarında anlaşarak çok daha garip hukuki kararlara imza atıyorlardı. Haberlere de konu olan olaya göre Balyoz soruşturmasının yeni başladığı, şüphelilerin ilk ifadelerinin alındığı sırada tutuklama istemiyle sorgu hâkimine sevk edilen Albay Bora Oğurlu, sorgusunda "*Cumhurbaşkanı tarafından Askeri Yüksek İdare Mahkemesi'ne üye seçildiğini*" beyan etmiştir. Mevzuata göre "1602 sayılı Askeri Yüksek İdare Mahkemesi Kanunu'nun 33/son maddesi, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi üyelerinin, askeri suçları dışındaki genel yargıya tabi şahsi suçlarının kovuşturulmasında Yargıtay üyelerinin şahsi suçlarının kovuşturulmasına ilişkin hükümlerin uygulanacağını öngörmektedir. 2797 sayılı Yargıtay Kanunu'nun 46. maddesi ise üyelerin görev suçlarından ötürü

Yüce Divan'da, şahsi suçlarından ötürü ise Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nda yargılanacaklarını öngörmektedir." Yani Albay Bora Oğurlu'nun sanığı olduğu zaman bu davaya ÖYM bakamaz, davanın Yargıtay Ceza Genel Kurulu'nda görülmesi gerekir. Savcılık davanın ÖYM'lerin görev alanında kalması için Albay Oğurlu hakkında takipsizlik kararı vermiştir.

Oysa şüpheli Bora Oğurlu'nun, hakkında dava açılan diğer Balyoz sanıklarından hiçbir farkı yoktur. Hatta sözde darbe senaryosuna göre kendisinin durumu diğer birçok sanıktan daha da ağırdır.

Ancak savcılık Albay Oğurlu tarafından düzenlendiği iddia edilen "5. Muhrip Filotillası Komodorluğu Müzahir Personel Listesi" belgesinde adı geçen Albay Serhat Dizdaroğlu hakkında dava açarak hataya (!) düşmüştür. Savcılığın bu hatası, sanık Serhat Dizdaroğlu hakkında beraat kararı verilmek suretiyle mahkeme tarafından telafi edilmek istenmiştir.[12]

Yani bu davanın ÖYM'de görülmesi planlanmış, hukuki olarak davayı ÖYM görev sahasından çıkaran bir şüphelinin konumu ortaya çıktığında ise o kişi hakkında takipsizlik verilerek davanın ÖYM görev alanında kalması sağlanmıştır. Hukuki olmayan bu işlemin sebebi nedir, dava neden ısrarla bu mahkemenin görev sahasında tutulmak istenmiştir?

Yine 2003 tarihinde hazırlanan planda, görev belgelerini hazırladığı söylenen bazı personelin o tarihte, açık denizde gemide olduğu, yurtdışında olduğu, birkaç yıl hiç ülkeye gelmediği, o tarihte farklı işlerde çalıştığı maddi belgelerle ortaya çıktı. Yanı sıra planın sahteliğini, yazanların sahtekârlıklarını kesin olarak ortaya koyan en ciddi teknik delil; Balyoz planının yazımında kullanılan bilgisayar yazı formatının "Calibri"

12 Sanık Dz. Hakim Albay Onur Uluocak; *Cezaevinden Mektuplar,* Cumhuriyet Gazetesi, 13.01.2013

olduğuydu. Halbuki bu formatın 2006'da bulunduğu, Microsoft'un 2007 yılında Türkiye'ye sattığı, 2007'den önce böyle bir formatın kullanılmasının imkânsız olduğu ortaya çıktı. Bu da gösteriyor ki 2003 yılında hazırlanmış bu plan, 2007'de icat edilmiş, dünyada kullanıma sunulmuş bir bilgisayar yazılımıyla yapılmıştı demek. Bu gerçek bütün bu dokümanların sahte olduğunu, tarih bilgilerinin, hepsinin yanlış olduğunu gösteriyordu. Bunlar içerisinde o kadar çok yanlış vardı ki saymakla bitmez.

Bu kronolojik çelişkilerle, delil kabul edilen CD'lerin, 2009 senesinden sonraki bir tarihte sahte olarak hazırlandığı soruşturma sırasında ortaya çıkmıştır. Özel Yetkili Savcılar bu bilgileri şüpheliler lehine kullanmak yerine Adli Emanet'e kaldırarak gizlemeyi tercih etmişlerdir.

Bu davada, darbe olursa faydalanılacak, olumlu gözüken bazı Emniyet mensupları da vardı. Onlar 2003 yılı Mart'ında henüz İstanbul'a atanmamışlardı. Ama sanki Mart 2003'te İstanbul'da görev yapıyormuş gibi yazılmışlardı. Şu çok açık ki bunlardan bir tanesi bile, tüm iddiaları geçersiz hale getiriyordu. Bu planın sonradan hazırlandığı, sahte olduğu, hiçbir şekilde güvenilemeyeceğini ispatlayacak ölçüde, somut, maddi delillerdi bunlar. Böyle deliller ortaya çıkınca, Balyoz planının doğru olduğunu savunanlar, illa bir suçlu bulmak adına dediler ki "Bu bilgiler güncellendi." Yani bu bilgiler zaman içerisinde, yeni gelişmelere göre değiştirildi, eklemeler yapıldı. Bu o kadar büyük bir yalandı ki, o kadar garip ve anormaldi ki... Plan, madem 2003 yılında ilk defa yapıldı ve daha sonraki yıllarda, yani 2006, 2007, 2008 ve 2009'da güncellendi, o zaman planda yazılı silahlı kuvvetler personelinin görev yerlerinin de güncellenmesi lazım değil miydi? Bunların hiçbiri değişmemiş. Bir güncelleme olsa, komutan isimlerinin de

güncellenmesi, en son güncellendiği tarihi yansıtması lazım değil miydi?

Öte yandan, güncellendiği iddia edilen CD'ler CD-R'dir. Yani tek seferde yazılabilen ve bir daha üzerinde değişiklik yapılamayan türde materyallerdir. Güncellenmeleri mümkün değildir. CD üzerinde teknik inceleme yapan bilirkişiler de baştan beri bu CD'lerin bir defada yazıldığı tespitinde bulunmuşlardır.

Bu da tutmayınca, artık bu kadarına da insaf denince, bazıları akıl ve mantığı daha da zorlayarak, "Kasti yanlış yazdılar, bazı bilgileri buraya kasıtlı yanlış koydular ki ileride yakalanıp yargılanırlarsa yanlış olduğu, sahte olduğu ispatlansın" diyebildiler. Ama bu iddia da o kadar akla aykırı idi ki siz gelecekte herhangi bir şeyin olacağını, şirketin kurulacağını veya yeni bir aracın trafiğe kaydedileceğini bilemezsiniz ki bunu sahte ayarlayasınız. Öyle olsa bile, eğer ileride yargılanırım, suç delili olur diye düşünüldüyse o zaman komple imha edilir, niye tutulsun ki? Yani bu da aklın, mantığın hiçbir zaman doğru kabul edemeyeceği bir iddiaydı.

Mahkeme, bu kadar açık, biri bile tüm davayı yerle bir etmeye yetecek delillere rağmen onca sahteliği, maddi hatayı, yanlışı, dünyada emsali görülmemiş biçimde doğru kabul etti. Bunu kurguladı ve buna karar verdi. Sanıkların tamamına yakınını mahkûm etti. O tarihte Türkiye'de olmayan, o tarihte olay yerinde bulunması imkânsız olan, hiçbir toplantıya katılmamış, hatta mevcut kişilerle aralarında kişisel, düşünsel farklılık olan, geçmiş görevleri, terfileri sırasında mevcut 1. Ordu Komutanı ve diğer sahte darbe planlarında üst düzeyde komutan gözüken kişiler tarafından dışlanmış, meslekte yükselmesi engellenmiş insanlar dahi aynı kategoriye sokularak hepsi mahkûm edildiler, ceza aldılar. Daha garibi, bu

kadar büyük hatalara, avukatların sanıkların tekrar tekrar itirazlarına rağmen hukuka aykırılığı aleni olan mahkemenin bu kararı, Yargıtay 9. Dairesi tarafından onandı. En vAİHMi de Yargıtay 9. Ceza Dairesi'nde karar veren bütün yargıçların oybirliğiyle onanması idi.

Böyle bir harekât planı böyle bir eylem varsa, bu olayı en iyi bilecek olan Genelkurmay Başkanı, Kara Kuvvetleri Komutanı veya emsali diğer görevlilerin, şahit olarak dinlenmeleri konusundaki ısrara rağmen mahkeme dinlemedi. Bir tanığı dinlememek hakkın, hukukun kabul edebileceği bir şey değildir. Mahkeme, olayla ilgili bilgi verecek her tanığı dinlemek mecburiyetindedir. Somut gerçeğin ortaya çıkmasını sağlamak zorundadır. Mahkemenin, maddi belgeler üzerindeki tereddüdü giderinceye kadar teknik uzman ve bilirkişi incelemesi yapmak mecburiyeti vardır.

Tabii ki bu karar, hukuku ve bu olayları iyi bilen insanların vicdanlarında rahatsızlık yarattı. Sıradan insanların, uzaktan davayı takip edenlerin itirazı değil, Türkiye Barolar Birliği'nin üyeleri, akademisyenler, profesörler, yıllarca avukatlık yapmış insanların hazırladıkları Balyoz davasındaki hukuka aykırılıklar, yanlışlıklarla ilgili çalışma, özel dergi halinde yayınlandı. TCK'nın hazırlanması esnasında bilim heyetinde görev alan; yasaların bütün gerekçelerini, Meclisten alt komisyona geçerken savunmasını ve düzeltmesini yapan profesörler Adem Sözüer ve İzzet Özgenç açık ve net olarak, verilen kararın yanlışlığını, hukuka aykırılığını belirttiler. Geçmiş dönemin Yargıtay Başkanı, Türkiye'nin önemli hukuk adamlarından Sami Selçuk orada büyük yanlışlık yapıldığını, bu kararların hukuka aykırı olduğunu günlerce gazetelerde makale olarak yazdı, belirtti. Kararların hukuka uygun olduğunu söyleyen, doğru dürüst anlatabilen hiç kimse yoktu.

Sonunda, Türkiye'deki hukukun en son mercii olan Anayasa Mahkemesi, konu hakkında nihai kararı verdi. Tüm sanıkların bireysel başvuru olarak açtığı davaları birleştirdi ve Anayasa Mahkemesi üyesi olan 17 yüksek yargıç oybirliğiyle: "Burada adil yargılama ilkesi ihlal edilmiştir, teknik incelemeler yeterince yapılmamıştır, dinlenmesi gereken şahitler ve tanıklar dinlenmemiştir" dedi. Bu, son derece açık ve net hukuka aykırılığı ortaya koyan, 17 yargıcın imzasını taşıyan bir karardı.

Balyoz davasında verilen karar, mahkemenin konumu, hukuku yorumlaması sorunlu olmakla birlikte, aslında çok daha dikkati çeken, bence çok daha önemli olan şey mahkemeyi oluşturan hâkimlerin hukuka bakışlarıdır.

Bugün bazıları, "nihayetinde mahkeme karar verdi, ortada bir mahkeme kararı var" diyebilir. Ama ancak kasıtla yapılabilecek ağır hukuki ihlallerin olduğu bu karar, böyle saflıkla kabul edilemez. Bu büyük hataları yapanlar, hukuku kasıt derecesinde yanlış uygulayanlar, yaptıklarının karşılığını hukuken görmelidir. Bunlar hakkında işlem yapılmazsa, toplumun geleceği açısından önemli ve tehlikeli bir durum ortaya çıkar.

Şimdi Anayasa Mahkemesi'nin verdiği karar üzerine yeniden yargılama başladı. Yeniden yargılamada, ilk yapılan bilirkişi incelemelerinde, belgelerin sahteliği konusu açık olarak ortaya çıktı. Yeniden yargılamayı yapan Anadolu 4. Ağır Ceza Mahkemesi tüm sanıkların beraatine ve kumpası yapanlar hakkında soruşturma açılması için suç duyurusunda bulunulmasına karar verdi. Balyoz belgeleri sonradan üretilmişti, sahteydi. Bu belgelerin tamamı sahteyse, sanıkların uğradığı haksızlık, hukuksuzluk, kişisel mağduriyetleri ve hapis yatmaları çok ciddi bir olaydır. Ayrıca Türk Silahlı Kuvvetleri'nin gördüğü büyük zarar, Türk Devleti'nin gördüğü zarar

da unutulmayacak, basite alınamayacak, geçiştirilemeyecek kadar ciddidir. Daha önemli bir şey 1. Ordu'nun toplantılarını izleyen, onların tüm evraklarını, planlarını, programlarını CD'ye alan, konuşmaları kaydeden, sonra da kendisince sahte bir plan yaratanlar kimlerdi? Kimler oturup bu kadar büyük bir planı yapıyor, bu kadar görevlinin ismini biliyor, bu kadar insanı hedef seçiyor? Kimler bu insanlarla ilgili yeniden bir plan, program tanzim ediyor, subaylara görev veriyor, bir ihtilal hazırlığı varmışçasına bütün planları yapabiliyor? Bunu yapanlar kim ya da kimler? Bunları toparlayan, bir araya getirebilen, yapabilen kim? Kim bu kadar belgeyi, sahte dokümanı hazırladı, görevleri tespit etti ve Baransu'ya verdi? Bu kadar fazla planı, belgeyi, evrakı kim hazırladı? Kim organize etti? Ve en önemlisi de bu kadar açık olan sahteciliği kim görmezden geldi? Mahkûmiyetleri onama kararını kim verdi?

Bu sahte plan içeriğine iyi bakıldığında hem ordu içerisinden destek aldıkları, orada çok ciddi sayıda personelle işbirliği yaptıkları hem de dışarıda aynı oranda ciddi bir grubun çalışması olduğu görülüyor. Karşımızda devasa ve ciddi bir yapı var. Bu yapının bir eli ordunun içerisinde, en mahrem bilgilere, ordu personelinin bütün bilgilerine ulaşma imkânına sahip. Onlara görev veriyor, sahte belgeler yazıyor, planlar yapıyor, ordu içindeki tüm belgelere bakabiliyor, el koyabiliyor. Diğer eli ise yargının içerisinde... Kim bu kadar büyük bir gücü organize edebilir? Bize göre bu çok açık ve net. Bütün bunları Cemaat yaptı. 2003'te 1. Ordu'da yapılan seminerle ilgili konuşmalar, gerçek planlar ve belgeler çok eskiden beri Cemaat'in elindeydi. 2007-2008'li yıllarda oturup bu belgelerden de faydalanarak sahte Balyoz planı ve eklerini yazıp, operasyonu planladılar.

Peki, Anayasa Mahkemesi'nin 17 hukukçusunun çok açık,

tereddütsüz tespitleri, Barolar Birliği'nin tespitleri, hukuk adamlarının ve bu yasalar ilk çıkarıldığında görev alan ceza hukuku profesörlerinin tespitleri, bu ülkede hukuk adına konuşan herkesin tespitlerine rağmen Balyoz davasında mahkûmiyet kararı veren İstanbul 10 Nolu Özel Yetkili Mahkemesi hâkimleri en çok bu konuyu ciddiye alması gerekirken, niçin ciddiye almadılar? Niye bu belgelerin sahte olduğu ihtimalini dikkate almadılar? Niye bu sahte belgelerin kaynağını araştırmadılar? Niçin yargının yegâne amacı olan somut gerçeğin ortaya çıkarılması için çalışmadılar?

Gerçekten bu ülkenin geleceğine, siyasi hayatına, demokrasisine müdahale edecek bir yapı varsa, birtakım güçler varsa, bunlar mutlaka yargılanmalı, karşılığını görmeliler. Ama tamamen sahte plan ve dokümanlara dayanarak bu kadar insanın, ailesinin, bütün devletin, ordusunun, kurumlarının bile bile yıpratılması, böyle bir şeyin göze alınması hangi hukuk kuralına, hangi vicdana, hangi insafa sığar? Bunu kimler, hangi amaçla yapmak ister?

Bu planları yapanlar, insanları mahkûm etmekle, devletin düzenini bu kadar bozmakla neyi amaçlıyorlardı? Bunu sorgulamak, bu amacı, niye yaptıklarını bulmak ve bunun bedelini ödemeleri gerektiğini göstermek de bu devletin, hukukun, yargının görevi olmalı. Bu asla geçiştirilemez. Asla "gerçek ortaya çıktı, insanlar beraat etti" denilemez. Karşımızda bir iftira çetesi durmaktadır. Bu büyük çetenin, bu yapının bütün kimliğiyle ortaya çıkarılması, suçlarının ortaya dökülmesi, bunu yapanların da bedelini ödemesi gerekir. Yoksa Balyoz davasının beraatle bitirilmesi yeterli olmaz.

Bu planı yapanların yarın bu tecrübeyle daha farklı planlar yapmayacakları ne malumdur?

Meslek hayatımda hep şunu derdim: "Bir olayın faili ben

yapmadım der ve suçunu inkâr ederse, olayı aydınlatamayabilir, ortaya çıkaramayabilirim. Ama suç işlemeyen biri ben işledim diyerek olayı üstlenmeye kalksa bile beni ikna edemez." Gerçek plan yapanlar suçunu inkâr edebilir ve biz yeterli delil bulamayabiliriz ama gerçek olmayan bir olayı var gibi göstermeye kalkarlarsa, bizi ikna edemezler. Sahte yazılan her şeyin zaman, mekân çelişkileri mutlaka ortaya çıkar. Çok açık ki Balyoz planı sahte hazırlanmış bir iftira belgesidir. Bu, hiç kuşku duyulmayacak kadar açıktır.

Benim ÖYM'lerde iki defa Balyoz mahkemesi başkanıyla yolum kesişti. Birincisinde, Balyoz mahkemesi başkanı Ömer Diken, daha önce 13. Özel Yetkili Ağır Ceza Mahkemesi'nde üye hâkim iken hakkımdaki Devrimci Karargâh davası devam ediyordu. Aylar geçmesine rağmen gizlilik kararı nedeniyle dosyadaki hiçbir evrakı göremiyorduk. Bunun üzerine nöbetçi mahkemeye müracaat ederek "Biz, neyle suçlandığımızı, neyle yargılandığımızı bilelim ki kendimizi savunalım. Tutuklanmamızın üzerinden aylar geçti. Tutukluyuz, tüm deliller toplanmıştır, kaybolacak herhangi bir şey yoktur. Hakkımızdaki suçlamaları, buna dayanak teşkil eden delilleri bilmemiz lazım, savunmamızı ona göre yapalım, bu gizlilik kararının kaldırılmasını istiyoruz" dedik.

Ömer Diken'in nöbetçi hakim olarak verdiği kararın gerekçelerinden biri aynen şöyleydi: " ... tahliye talebinde olduğu gibi mahkemede soruşturmanın her aşamasında gizlilik kararının kaldırılması için karar istenebileceği yönünde yasal düzenleme de bulunmadığından şüpheli müdafinin gizlilik kararının kaldırılması, bazı belgelerin verilmesi yönündeki talebinin reddine karar verildi" yazıyordu. Bu o kadar garip bir karar ki; hukuk eğitimine yeni başlayanlar, hukuk fakültesi mezunları, staj yapan avukatlar, bütün meslek mensupları

bilir ki tedbir kararları geçicidir. Yani tutuklanma, gözaltına alınma, el koyma gibi gizlilik de geçici kararlardandır. O anlık hukuki durum gerektirdiği için verilmiş, daha sonra her zaman kaldırılabilecek ve değiştirilebilecek kararlardandır. Bu tedbir kararının her zaman kaldırılabilecek olduğunu hukuk okuyan herkesin bilmesine rağmen mahkeme başkanı, bu garip gerekçe ile "reddediyorum" demişti.

Nöbetçi Hâkim Ömer Diken'in bu garip kararına itiraz ettik. Onun bağlı olduğu Ağır Ceza Mahkemesi'nin üç kişilik heyeti olayı inceledi ve " ... Gizlilik kararı soruşturmanın amacına yönelik olarak getirilmiş bir soruşturma tedbiri niteliğindedir. Bu niteliği dikkate alındığında soruşturmanın her aşamasında gizlilik kararının kaldırılması veya kapsamının daraltılması yasal olarak mümkündür" şeklinde tedbir kararlarının her zaman kaldırılmasının mümkün olduğuna, ancak şu anda bu tedbiri kaldırmanın şartları oluşmadığından talebin reddine karar vermişti. Bu kadar basit ve temel bir konuda büyük bir hukuki hata ve bir esası farklı yorumlayan hakimin mahkeme başkanı olduğunu düşündüğünüz zaman, çok daha farklı şeyler aklınıza gelebiliyor.

İkincisi, yargılandığım Devrimci Karargâh davasında 25.11.2010 tarihinde, tutukluluğumun devamına dair verilen karara karşı, kararı veren hâkimin üyesi bulunduğu 13. Ağır Ceza Mahkemesi'ne itirazda bulunmuştum. Normalde benim itirazımın önce tutuklama yapan hâkime gitmesi, o üç gün içinde kararını yeniden inceleyip kararında ısrarlı olursa, itirazımın onun bağlı olduğu üç kişilik mahkemeye gitmesi ve heyetin itirazı karara bağlaması gerekiyordu. Dilekçemin böyle bir yol izlemesi gerekirken; cezaevi idaresi dilekçeyi zamanında göndermiş, dilekçe zamanında ÖYM'ye gitmişken, birileri bir ay boyunca onu hiç işleme koymamıştı. Dilekçemin

nereye gittiği ve bir ay boyunca nerede tutulduğu meçhuldü. Bir ayın sonunda dilekçe, o gün nöbetçi olduğu için Sayın Ömer Diken'in önüne gelmiş, kendisi de talebe ret kararı vermişti. Ama verdiği ret kararının dosya numarası benim dosyam değildi. İtiraz ettiğim karar diye bahsettiği tarihte öyle bir karar yoktu. Benim itiraz ettiğim kararın tarihi farklıydı. Yani benim dosyama bakılmamış, dosya görülmeden karar verilmişti. İşin daha garibi, Sayın Ömer Diken o gün hem nöbetçi mahkeme üyesiydi, hem de aynı günün öğleden sonrasında 10. Ağır Ceza Mahkemesi Başkanlığına atanmış, 10. Ağır Ceza Mahkemesi başkanı olmuştu. Aynı gün hem başkan hem de nöbetçi hâkim olarak davama bakan biriydi.

Benim dosyam bir ay niye gecikmiş, dilekçem nerede kalmış diye itiraz ettiğim halde, bu itirazım itirazdan çıkarılıp tahliye talebine dönüştürülmüştü. Bir ay boyunca niye işlem yapılmadığının cevabı yoktu. Bunun üzerine HSYK'ya şikâyet ettim, HSYK da bir yıl hiçbir cevap vermedi. Bir yıl sonra da atadığı bir araştırmacı vasıtasıyla, benim ifademi almadan, şikâyetimi dinlemeden, dosyadaki yanlışlıklara rağmen "soruşturmaya gerek yok" dedi. Soruşturmaya gerek olmadığı kararını verirken bile, verdiği kararın dosya numarası benim dosya numaram değildi. Tarih, benim dosya tarihim değildi.

Benim itiraz ettiğim karar farklı, onların yazdığı dosya numarası ve karar tarihi farklı idi. Olmayan bir kararı, olmayan bir dosya numarası üzerinden vermişlerdi.

# ARINÇ'A SUİKAST İDDİASI VE KOZMİK ODA'NIN ARANMASI

Görevle ilgili olarak Ankara'da bulunuyordum. O gün kozmik oda denilen olayın başlangıcıyla ilgili askerlerin yakalandığı ilk gündü. O zaman geçici olarak İDB'ye atanmış olan Daire Başkan Vekili Hüseyin Namal'ın anlattığına göre çok teferruatlı bir ihbar vardı. İhbar o kadar teferruatlıydı ki, şüphelilerin bulundukları durum, eşkalleri, her ayrıntı bildirilmişti.

Aslında Ergenekon örgütü veya askeri kişilerin karıştığı bu tip olaylar genellikle Emniyet'in Terörle Mücadele veya İstihbarat biriminin C Bürosu denilen "Milliyetçi Akımlar ve Dini Akımlar Bölümü" bakar.

Sonra araştırdığımda gördüm ki Sayın Bülent Arınç'a suikast yapılacağı iddiasıyla askerlerin takip edilmesi ve yakalanması olayında bir enteresanlık vardı. Bu olaya Ankara TEM Şubesi A Bürosu denilen, Türk Solu, Marksist Leninist örgütlere bakan kısım müdahale etmişti. Asıl bakması gereken C Bürosu değil de A Bürosunun müdahale ettiği olayda daha sonra da tüm evrakları aynı büro yapmıştı. Hadi başlangıçta belki ani müdahale olmuş olabilir ama daha sonrasında herkesin görevleri bellidir. Mutlak surette C Bürosunca yapılması gereken bu görev, Ankara Terörle Mücadele'de A Bürosunda yani Türk Solu bürosunda yapılmıştır.

Öğrendiğime göre o zamanki C Bürosunda geçmişte Ce-

maat'le irtibatları olmuş ama sonra irtibatlarını kesmiş bazı rütbeliler vardı ve bunlar Cemaat'in yaptığı operasyonlara boyun eğmek istemiyordu. Onların operasyonlarında kullanılmak istemiyor ve onların yaptığı şeyleri de biliyorlardı. Diğer görevliler belki çok farkında değildi ama onlar bu olayın farkındaydı. Bunun Cemaat tarafından organize edilen bir faaliyet olduğunu bildikleri için tamam dememişler, bu olaya destek vermemişlerdi. Bundan dolayı müdahale Türk Solu masasındaki görevlilere yaptırılmış, tahkikat evrakındaki görevlerin tamamı onlar tarafından düzenlenmişti.

Burada garip olan ikinci şey, bugün Emniyet'te çok açık söylenmektedir, orada bir subayın üzerinde bulunduğu iddia edilen kroki, aslında polisler tarafından yazılıp, hazırlanıp, onlar tarafından konulmuştur. Bu söylentiyi veya bu iddiaları doğrulayan şey ise, aylardan beri bu konuda çalışma yapan, orada takip göreviyle bulunan ve oraya yakın bir yerde oturan bir subayın, üzerinde oraya ait bir kroki taşımasının da makul olmamasıdır. Günlerce aynı görevle takip etmiş, aylarca bu işle uğraşmış, kendisi de yakın bir semtte oturuyor, sonra üzerinde bir kroki taşıyor. Bu hayatın olağan akışına da aykırıydı, makul değildi. Bana göre, Kozmik Oda'yı aramak için bahane üretiliyordu. Zaten daha önceki operasyonlarda, Atabeyler operasyonunda ve benzeri olaylarda buna benzer bahaneler üretildiğini bugün artık askeri yetkililer rahatça söylemektedir. Benim kanaatim, Cemaat, Genelkurmay'ın Kozmik Oda'sında veya Özel Harp Bürosu'nda Türkiye'de olmuş bitmiş, geçmişteki birtakım karanlık olayların nasıl, kimlerin talimatıyla yapıldığına dair yazılı belgeler, planlar olduğunu zannediyordu. Böyle bir şeyin olması mümkün değildi. Ama onların böyle bir düşünceleri vardı, oraya girdikleri zaman bu olayların belgelerini bulacaklarını, hatta geçmişte olmuş birtakım faili meçhul olayların planlarının, bazı top-

lumsal olayların devlet tarafından yaratıldığını gösteren belgelerin burada olduğunu zannediyorlardı. Bu tür olayların evraklarının Kozmik Oda'da olacağını düşünmek makul bir şey değildi. Bunca yıllık devlet içindeki tecrübeme göre olayların doğru olması, devlet kurumlarının provakasyonlar yapması mümkün değildi. Bir an için doğru olduğunu kabul etsek bile hiç kimsenin kendisi hakkındaki suçları resmi evraklarda bırakmayacağını düşünmemiz gerekir. Ama Cemaat orada bu evrakları, çok kritik bilgileri, kendi kafalarında kurdukları o büyük, meşhur, karanlık devletin belgelerini, dokümanlarını bulacağını zannediyordu. Bundan dolayı ısrarla aramak istedi. Devlet sırları bahanesi yaratıldığında mahkeme devreye girdi, hakim devreye girdi. Hakim burada 25 güne yakın arama yaptı. Bırakalım geçmiş olayların, faili meçhullerin evrakını bulmak, en azından ciddi bir şekilde olaylarla ilgili rahatsız edici bir evrak bulsalardı bu mutlaka el altından bir şekilde basına, internete sızdırıldı. Ama şu açık ki orada hiçbir şey bulunamadı veya bulunan hiçbir şey onların iddialarına uygun değildi. Ama onlar iddialarını doğrulamak için "burada belge bulacağız" diyerek bu olayı önemsediler.

Fakat Kozmik Oda'da bugün herkesin bildiği, yazılıp söylenen, o tarihler itibarıyla ülke bir istilaya uğrarsa -tabii ki daha çok beklenen bir Sovyet istilası- Rusya yanlısı bir anlayış veya Rusya yanlısı bir işgal söz konusu olursa, ülke içerisinde direniş hareketini organize edecek, sivil direnişçileri silahlandırıp karşı koyacak teşkilat, malzeme, insanlar ve onların bağlantıları vardı. Yani savaş zamanında gerekli olacak şekilde ordu belli sivil kişilere görev veriyordu. Onların belli bağlantıları, belli örgütlenmeleri vardı, belli yerlere gömülmüş silahlar da vardı. Ülke bir gün işgal edilirse o insanlar göreve çağrılacak, o silahlar çıkarılarak, ülkenin kurtuluşu için mücadele edilecek veya böyle silahlı bir direniş organi-

ze edilecekti. Bu ihtimale binaen yapılmış bir örgütlemeydi ve tüm evraklar da buna aitti. Oradaki insanların büyük bir kısmının, bu tip bağlantılarının gelecekte kendileri için ciddi sıkıntı yaratacağı herkesçe bilinir. Bunların deşifre olmaması, saklanması, elbette ki hayati derecede önemliydi. Ama Cemaat Kozmik Oda'ya girerek bütün sır özelliğini, bütün gizliliğini kaldırarak, orayı artık kullanılamaz hale getirdi demek lazım.

Bu kitapta bu konu yazıldıktan sonra redaksiyon sürecinde Başbakan Yardımcısı Bülent Arınç'a suikast yapılması olayı ve Kozmik Oda araması dolayısı ile Ankara Savcılığı takipsizlik kararı verdi. Bu karara göre aramadan sonra yıllarca burada çalışan kişilerin telefonlarının dinlendiği ortaya çıktı.

Beş yıldır bu konudaki evrakı tutup iddianame hazırlamayan, işlem yapmayan ÖYM savcılarının yaptıklarını savunan Cemaat basını verilen takipsizlik kararını eleştirdi.

# CEMAAT'İN TÜRKİYE'DE SİYASETİ VE GELECEĞİ DİZAYN ETME FAALİYETLERİ

2011 yılı seçimleri yaklaşırken Cemaat'in hükümetten kendilerine belli sayıda milletvekili kontenjanı verilmesini talep ettiği, bununla ilgili Amerika'da Cemaat yöneticileri ve Cemaat'in siyaset ve politikayla ilgilenen birimlerinin toplandığı ve bu toplantıdan önümüzdeki dönem seçimlerinde iktidarın alacağı milletvekili sayısının 350 civarında olacağı düşünülüp kendilerine 80'den fazla kontenjan verilmesi kararının alındığı bilinmekteydi.

Cemaat'in yaptığı hesaba göre alınacak kontenjan miktarı öyle bir rakam olmalıydı ki, gerektiğinde o kişiler yok dediğinde, hükümet hiçbir şekilde hareket edememeliydi. Yani hükümetin çoğunluğu kaybedebileceği bir oranda milletvekilleri olsun istiyordu. Gerektiğinde bu kişileri geri çekmek suretiyle hükümeti düşürebilecek, istediği yasaları istediği biçimde çıkarabilecek bir gücü elinde bulundurmak istiyordu. Bununla ilgili de yapılan hesaplar ve tahminlerine göre, seçimlerde eğer iktidar 350 civarında milletvekili alır ve 80 civarında milletvekili kontenjanını Cemaat'e tanırsa, bu sayı ve güçle istediği anda hükümeti durdurabilecek demekti. Bu toplantıya katılanlardan biri kararların alınması ve konuşmaları not alır ve kaydeder. Bu kayıtları Türkiye'ye geldiğinde hükümete ve AK Parti yetkililerine verir. AK Parti yetkilileri bu planı gördüklerinde anlaşmayı bozarlar ve Cemaat'e belli bir kontenjan vermek yerine sadece onları küstürmeyecek kadar, az sayıda kişinin milletvekili

olmasını sağlarlar. Bu şekilde onların faaliyetleri önlenmiş olur. Aslında buna benzer girişimleri olduğuna dair çeşitli bilgiler vardı ama en çok belirleyici olan ve yaptıkları hesabın neye matuf olduğunu gösteren bu olaydı.

Yine bugün artık Baykal kasetinin Cemaat tarafından çekildiğine hiçbir tereddüt yok. Belki muhalefette bu çekimin İstihbarat birimince, hükümetin ve Başbakan'ın bilgisi dahilinde ve Cemaat'ten çok hükümet adına yapıldığı kanaati vardır. Benim şahsi kanaatim çekildikten sonra Başbakan'a bilgi verilmiştir. Başlangıçta bundan haberdar değildir ama sonra bilgi verilmiştir. Burada önemli olan şu: Acaba yalnız Baykal'ın mı kaseti vardı? Hatırlanacağı üzere Baykal olayından önce yine bazı CHP yöneticilerinin kasetleri veya onların birtakım hoş olmayan görüntüleri internette yayınlanmıştı. Ne kadar CHP'linin görüntüsünün çekildiği, ne kadar CHP'linin özel hayatına girildiği, ne kadarının şantaja tabi tutulduğu, ne kadarının halen saklandığını maalesef tam olarak bilmiyoruz. Ama şu bir gerçek ki sadece Baykal değil ya da bir veya iki kişinin değil çok sayıda CHP'linin kaseti olduğu artık sır değil. Yine bir müddet sonra 10 MHP'li yöneticinin özel hayatlarına girilerek filmlerinin çekildiği, bilgilerinin toplandığı ve önce tehdit edilip sonra yayınlandığı; bunlardan bir kısmının istifa ettiği düşünüldüğünde, bunu yapanların da Cemaat olduğu bugün hiç tereddüde yer bırakmıyor.

Bu olay ve sonrasında yaşananlara bakıldığında sadece 10 MHP'li değil, 10'dan çok daha fazla MHP'linin kaseti olduğu kanaatindeyim. Ya bir kısmı kullanmaya elverişli değildir ya da bir kısmının görüntüleri bu işe uygun değildir. Bir kısmına belki şantaj yapmışlar ve tehdit etmişlerdir, belki bir kısmı hâlâ kullanılmamıştır ama ben Cemaat'in elinde çok sayıda insanın aleyhinde kullanılabilecek kaset olduğu kanaatindeyim.

Yalnız CHP ve MHP'lilerin değil, diğer parti ve siyasi gruplar ile iktidar milletvekillerinin de bu şekilde, özel hayatlarıyla ilgili kasetlerinin Cemaat'te olduğu kanaatindeyim ki iktidar milletvekillerini çekmek Cemaat'e göre daha kolaydır. Çünkü büyük bir kısmının yakınlarında Cemaat mensupları hep vardı. Birçok bakanın, birçok bürokratın, özel kalemin yanındaki görevlilerin büyük bir kısmı Cemaat mensuplarıydı. Onlar üzerinden aldıkları, ellerinde çok fazla miktarda bilgi olduğu kanaatindeyim. Ancak bir müddet sonra çok fazla kullandıklarında, insanlarda ürküntü yarattığı, "ne oluyor, bu nasıl bir güçtür ki herkesi çekebiliyor" düşüncesi oluşmaması için bir kısmını hâlâ sakladıklarını düşünüyorum.

Yüksek yargıda görev yapan birçok kişinin özel hayatlarıyla ilgili ellerinde çok fazla miktarda bant ve filmin bulunduğu sır değil. Birçok belgeden Cemaat'in yargı mensupları üzerinde ciddi araştırma yaptığı ve bilgiler topladığını artık biliyoruz. Yine Cemaat, Emniyet İstihbaratın -Terörle Mücadele, Kaçakçılık Organize ve Asayiş şubeleri- tüm arşivlerini istediği şekilde sistematize etmiş ve o arşivlerde bulunan birçok kişi hakkındaki şahsi bilgileri istediğinde kullanabilme imkânına sahipti. Geçmiş dönemde DGM ve ÖYM'lerdeki bazı hâkim ve savcıların özel hayatlarıyla ilgili basına servis edilen bilgilere baktığımızda, aslında burada da azımsanmayacak sayıda hâkim ve savcının kasetinin olduğunu görüyoruz. Yani Cemaat'in toplumdaki önemli, kritik mevkide bulunan bürokratların, siyasetçilerin, partilerin büyük bir kısmını tehdit ve şantajla boyun eğdirecek veya onların gerektiğinde toplum içinde itibarlarını sarsacak şekilde Emniyet'i ve Emniyet İstihbaratı kullanmak suretiyle özel hayatla ilgili çok miktarda görüntü aldığı, bilgi topladığı ve filmler çektiği çok açık ve net görünmektedir.

Öyle bir şey ki, bu konularla ilgili şikâyetler, aslında kimin yaptığı belli olmadığı halde -en azından bir grubun veya bir kişinin yaptığı belli ama bunu yapanlar terör ve şiddet gösteren kimseler değil- ÖYM'lere götürülerek Cemaat'in denetiminde tutulmak suretiyle araştırılması ve soruşturulması önlenmiştir. Davacı olan MHP yöneticilerinin şikâyetleri dolaylı bir şekilde normal savcılıktan ÖYM'ye gönderilmişti. Özel Yetkili Savcılıkların görev alanları sadece terör olayları, uyuşturucu kaçakçılığı, mafya gibi cebir, şiddet kullanan gruplara yönelik faaliyetlerdir; kimin yaptığı belirsiz, sadece özel hayata müdahale eden insanları veya faillerini bulmak ÖYM'nin görev sahasında değildir. Normal bir savcılığın, hatta bilgi işlem veya teknik olaylarla ilgilenen bir savcının bakması gerekirken, maalesef Cemaat'in suçlarının araştırılmasını ve yaptıkları faaliyetlerin ortaya çıkmasını engellemek adına, diğer savcılıklarca yapılacak işlemlerin önü kesilmiştir. Cemaat yargı içerisindeki gücüyle müdahale edip bu tip soruşturmaları her zaman Özel Yetkili Savcılıklara getirmiş ve onlar tarafından da bu dosyalar tamamıyla kapatılmıştır.

Yine Cemaat'in suçu olduğu iddia edilen KPSS ve benzeri sınavlardaki hileler, soruların çalınması veya kopya çekilmesi gibi olaylar ne zaman soruşturulmak istense, Cemaat, arka planda yargı içerisindeki mensuplarını kullanmak suretiyle dosyayı ya kendi mensuplarına ya da bilinmeyen, gizli taraftarlarına verip, delilleri gizlemek, olayı aydınlatmamak, kapatmak gibi çok ciddi şeyler yapmıştır.

Bütün bu olaylara bakıldığında Cemaat sadece kişilerle ilgili olaylarda değil, tüm siyaseti ve Türkiye'nin idaresini kendine göre dizayn etmek ve onun içinde rol alan insanları gerektiği zaman, gerektiği şekilde tehdit edebilmek, belki yönlendirebilmek için her zaman bilgi toplamış ve bu bilgile-

ri ileride kullanmak için elinde tutmuştur. Şu an Emniyet'in bütün birimlerinin, MİT'in ve tüm devlet kurumlarının arşivlerinin bir sureti Cemaat'in elinde ve denetimindedir. Devletin güvenlik ve istihbarat birimlerinin ancak izinle ve görev gereği kadar diğer devlet kurumlarından bilgi alma imkânı olmasına rağmen Cemaat bütün devlet kurumlarının arşivlerine sahiptir. Ve bu ülke güvenliği açısında çok büyük bir tehlikedir.

# İZMİR CASUSLUK SORUŞTURMASI

ÖYM'lerde Ergenekon, Balyoz vb. isimlerle başlayan, özel bir amacı olan, Cemaat tarafından yönlendirilen, belli hedeflere varmak için hukukun kullanıldığı davalar sürerken; Cemaat, bu büyük davalarda kendisine hasım gördüğü insanları bertaraf ediyor, artık bunlarla tek tek uğraşmak yerine İzmir Casusluk davasında daha büyük bir adım atıyordu.

Bu davada bazı rütbeli askerlerin uygunsuz ilişkileri ve küçük yolsuzlukları abartılarak oluşturulan uydurma delillerle yüzlerce denizci subayın yanı sıra Maliye'den, İçişleri Bakanlığı'na, askeri kurumlardan BDDK'ya kadar önemli devlet kurumlarında çalışan binlerce insan yargılandı. Yine bu kurumlarda bulunan Cemaat mensuplarının verdiği veya istihbarat birimlerinin topladığı bilgiler, bilgisayarlara yazılmış; bunlar, Fuhuş, Casusluk şebekesinin topladığı bilgiymiş gibi arama sırasında evlerde "bulunmuş" gösterilerek, dijital delil olarak işleme konulmuştu. Bu yöntemle on beş binden fazla insan hakkında bilgi toplanıp, dosyalara yazıldı. Sanki o insanlar, bulundukları kamu kurumlarında hukuka aykırı işler yapıyor, suç işliyor gibi haklarında işlem yapıldı. Güya İzmir'de bir Casusluk ve Fuhuş çetesi varmış, bu çete bütün bilgileri topluyor ve bunları casusluk faaliyetinde kullanıyormuş gibi bir görüntü verilmek istendi.

Dijital belgelerde yazılanların çoğu, kurumların iş ve işleyişleri ile disiplin suçu niteliğindeydi. Bu insanlar niye bu bilgileri toplasınlar, bu bilgiler ne işe yaracak, kimin işine ya-

rayacak, bunları kim, nerede kullanacak, bunlara neden casusluk bilgisi olarak işlem yapılmış gibi sorular sorulmamış, "bu dijital bilgiler doğrudur, şifresini çözdük" denilmiştir. Ama iyi bakıldığında kamu kurumlarında çalışan binlerce insan hakkında bilgi toplamak, birkaç kişi tarafından değil ancak tüm devlet kurumlarıyla ilişkisi olan devasa bir teşkilat tarafından yapılabilecek bir işti.

Yüzlerce insanın, askerin, Deniz Kuvvetleri mensubunun tutuklanması ve davanın yürümesi bir yana, "bilgisayarda bulundu" denilen, İstanbul'da, özellikle de Ankara'da bulunan kamu kurumlarındaki belli kişiler hedef gösterilmek üzere, özel hayatlarına ve faaliyetlerine dair bilgiler dokümanlara konulmuştu. Bu çok açıktı, tüm kamu kurumlarında bulunan Cemaat mensupları kendileri için Cemaat'in hoşuna gitmeyen ve sevmediği insanların bilgilerini toplamış, Cemaat'e vermiş, onlar da bunları bir database'e yazarak bilgisayarların içine koymuştu. Hatta "Daha açılmayan database'ler ve bilgisayar verileri var. Bunları açarsak, şifrelerini çözersek belki yeni şeyler de çıkacak" deniliyordu. Yani bu bilgilere itiraz edilirse, çok fazla karşı çıkan, ileri giden, Cemaat'i eleştirecekler olursa, "şifresi çözülemeyen dosyalarda isminiz çıkar" mesajı verilmek isteniyordu.

İzmir Casusluk davası o kadar anormal yürüyordu ki bunu görmemek mümkün değildi. Buradaki gelişmelere akıl gözüyle bakan herkes gariplikleri görebilirdi.

Bu dava başladığı sırada cezaevinde idim ve basında yazılanlara bakarak "Bu dava uydurma, sahte, böyle garip şey olur mu, böyle casusluk olur mu, yargı, idare nasıl bu garipliği görmüyor?" diye hayıflanıyor, kızıyordum. "Niye insanlar bu kadar saçma bir şeye itiraz etmiyor?" derken sonunda olaya akıl özüyle bakan insanlar çıktı.

Ahmet Altan, Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı Koramiral Veysel Köse tutuklandığında anormalliği fark edip 16 Eylül 2012 tarihli Taraf gazetesinde, "Oğul, Mesaj ve Koramiral" başlıklı yazısında:

(...)

Deniz Kuvvetleri Kurmay Başkanı koramiral casusluktan tutuklandı.

Bakın, bir koramiralin darbeci olduğuna inanırım, Ergenekoncu olduğuna inanırım ama "casus" olduğuna inanmakta zorluk çekerim.

Çünkü bu insanlar çarpık bir eğitimden geçerken "darbeciliğin, Ergenekonculuğun" vatanseverlik olduğunu sanmalarına yol açan bir düşünce sistemine sahip oluyorlar.

Bunun çok aşağılık bir suç olduğunu kavramakta zorlanıyorlar.

Bize çok alçakça gelen bir işi onlar "yurtsever bir kahramanlık" sanarak yapabilirler, cezalarını da çekerler.

Ama casusluk öyle değil.

Ömürleri boyunca bu insanlara "vatana ihanet" büyük bir ayıp olarak öğretilmiş.

Bir koramiral ne karşılığında casusluk yapar?

Bir denizci subay için koramiral olmaktan, oramiral olmaktan, kuvvet komutanı olmaktan daha kıymetli ne olabilir?

Para mı?

Ne Türkiye'de ne de başka bir yerde ben bir subayın, hele bir koramiralin para için casusluk yapacağına kolayından inanmam.

Soğuk Savaş dönemi olsa "ideolojik nedenlerle" casusluk yapılmış olabileceğini düşünebilirdik.

Böyle örnekler vardı.

Ama artık o dönem de geçti.

Koramiralin casusluk suçlamasıyla tutuklandığını biliyoruz ama hangi ülke için casusluk yaptığını, ne karşılığında casusluk yaptığını bilmiyoruz.

Aslında savcılığın neye "casusluk" dediğini de bilmiyoruz.

Bu, içinde epeyce "eskort kızın" da yer aldığı, "kadın ve istihbarat" kavramlarının biraraya geldiği bir dava.

Koramiral böyle bir davada bilerek birine bilgi verdiği için mi tutuklandı?

Yoksa bir "kadın meselesi" casusluk olarak mı değerlendirildi?

Ben başından beri bu "fuhuş ve casusluk" davasını pek anlamadım ama bu koramiral meselesini hiç anlamadım.

Deniz Kuvvetleri Komutanlığı Kurmay Başkanı'nın "casus" olması bir ordu için çok büyük bir utanç kaynağı ama bu insan haksız yere casus olarak tutuklandıysa bu bütün ülke için utanç kaynağı.

Hiçbir açıklama yapılmadığı için ayrıntıları bilmiyorum ama bu tutuklamanın bana tuhaf geldiğini söylemeliyim.

Bir koramiralin casus olduğuna inanabilmek için çok kuvvetli kanıtlar olması gerekir.

Garip bir ülkede yaşıyoruz.

Ölümün bile kirletildiği, koramirallerin casusluk suçlamasıyla tutuklandığı bir ülke.

Yeniden iyileşmemiz herhalde epey zaman alacak.

Kötü hastalandık çünkü.

diye yazdı. Cemaat'in açtığı bu tür Balyoz, Ergenekon gibi davalara en çok destek verenlerden biri olan Ahmet Altan bile artık saçmalıklara dayanamamıştı.

Davadaki anormalliğe etkili üslubuyla dikkat çeken diğer kişi ise Yılmaz Özdil'di. Yılmaz Özdil, bu davadaki anormallikleri 24, 25, 26 Ocak tarihlerinde Hürriyet gazetesinde arka arkaya yazdığı makalelerle dile getirmiştir. Bu yazılarından bazı kısımlar şöyledir:

**Casuslarımızı ziyaret ettim!**

Diyeceksiniz ki... Kimdir bu casuslar?

Bilmemeniz çok normal... Gözden ırak oldukları için, gönülden de ırak onlar.

Her şey, e-posta'yla polise gönderilen, ne idüğü belirsiz, isimsiz, imzasız ihbar mektubuyla başladı. Tuzağa düşürülen genç kızlara, fuhuş yaptırıldığı, kameraya alındığı, sonra

da bu görüntülerle kameraya alınan kişilere şantaj yapıldığı iddia ediliyordu.

Şak... İhbar mektubunda elebaşı görünen adamın evi basıldı. Siidi bulundu. Tıpkı Ergenekon'da Balyoz'da olduğu gibi, bu siidi'de de subayların isim listesi vardı! Siidi'deki şemaya göre, fuhuş yoluyla şantaj yapılan subaylar, devletin gizli bilgilerini veriyordu.

Şak... Genç subaylarla aşna fişne yapan 22 yaşındaki bi kızın evi basıldı. Kızın bilgisayarında "bycasus" isimli belge bulundu iyi mi! Casus filmlerinde zaten olmaz ama böylesi komedi filmlerinde bile olmaz. Casusluk şebekesi, casusları, casus isimli belgeye yazmıştı.

Ki, maazallah "yazmazsak, unuturuz casus isimlerini" diye herhalde!

Ele geçirilen "dijital" materyallere göre... Casus subaylar sadece fuhuş yapmakla kalmıyor, hükümet, TSK, MİT aleyhine faaliyette bulunuyor, PKK'ya yardım ediyor, devletin gizli askeri bilgilerini para karşılığında satıyor, kuryeler aracılığıyla yurtdışına gönderiyordu.

Şakır şakır tutuklama başladı; teğmen, yüzbaşı, albay, amiral'e kadar.

Küçücük bi pürüz vardı...

Tutuklanan subayların o kızla veya bir başka kadınla çekilmiş görüntüsü, fotoğrafı var mı? Yok. Telefonla görüşmüşlükleri var mı? Yok. Cepten mesaj? Yok. İnternetten yazışmışlıkları var mı? Yok. Kız veya bi başka kadın, ben bunlarla yattım diyor mu? Demiyor. Tanıyorum diyor mu? Demiyor. Subaylarda ele geçirilmiş devlete ait belge var mı? Yok. Para trafiği tespit edilmiş mi? Edilmemiş. Kurye yakalanmış mı? Yakalanmamış. Tanık var mı? Yok. Gizli tanık? Yok. Hangi devlete bilgi verilmiş? O da yok.

E, ne var? Elebaşı denilen adamın evindeki siidi'de isimleri var.

Elebaşı siidi için ne diyor? Benim değil diyor. Subayları tanıyor mu? Tanımıyor. Telefon, internet, yüz yüze, herhangi bi yolla irtibat tespit edilmiş mi? Edilmemiş. Ayrıca... Elebaşı Marmaris'te, kız İzmir'de ama subayların yüzde 95'i alakasız şehirlerden tutuklanıyor. Mersin, Kocaeli, Çanakkale, Ankara, Anadolu'nun dört bi tarafından toplanıp toplanıp İzmir'e getiriliyor... (24.01.2013)

**Casuslarımızı tanıyalım!**

Çürük elma yok mudur? Elbette vardır. Ancak... 2010 senesinde söz konusu siidi bulunana kadar, cumhuriyet tarihi boyunca, sadece 1 rütbeli subay casusluktan hüküm giymişken... Nasıl olur da, 2010'da aniden 3 bin subay casus olabilir?

Diyeceksiniz ki, 3 bin subayı nerden çıkardın, yargılanan subay sayısı 300 küsur... Size öyle geliyor! Savcının bizzat tutuklu subaylara söylediğine göre, söz konusu siidi'de 3 bin subayın ismi var!

Aileleri perişan... Eşi yabancı uyruklu olanlar var, iki kere perişan... Çünkü, yandaş medyada, Rus eşleri aracılığıyla Rusya'ya bilgi verdikleri iddia ediliyor. İngiliz vatandaşı Maliye Bakanı olmasında sakınca yok, Amerikan vatandaşı milletvekili olmasında sakınca yok, Belçika vatandaşı, Amerikan vatandaşı gazeteci olmasında sakınca yok, Genelkurmay'ın izniyle Rus'la evlenmek sakıncalı, öyle mi?

Casusluk bu, zurna değil, yaz yaz sığmıyor... (25.01.2013)

**Casuslarımızdan kriptolu not!**

Veya, Abdullah Erdoğan. Siidi bulunuyor ve deniyor ki, siidi'de isminiz var, casusmuşsunuz.

Rütbe belirtilmemiş. Görev yeri belirtilmemiş. Havacı mı, denizci mi? Sınıf belirtilmemiş. Fotoğraf yok. Sadece isim var. İnsan herhalde en önce şunu sorar... Ne malum o Recep Gül'ün ben olduğum? Memlekette, TSK'da benden başka Recep Gül yok mu? Var ama, sensin. Niye? Siidi'de isminin yanında TC kimlik numaran yazıyor!

Siz hiç adaşlarıyla karıştırılmasın diye, casuslarını TC kimlik numarasıyla kaydeden casusluk şebekesi duydunuz mu? Duyun.

Tutuklu subay anlattı... Subayı alıyorlar, subay diyor ki, benimle aynı ismi taşıyan yüzbaşı da var, başçavuş da var, ne malum benim olduğum?

Şırrak diye siidi'deki TC kimlik numarasını burnuna dayıyorlar... Yani bi tek muhtardan ikametgâh belgesi alıp, siidi'ye koymadıkları kalmış!

Şimdi sıkı durun...

Şebekenin "dijital" ortamda hazırlanmış "kara kutu"su var.

Arşiv niteliğinde... Bütün bilgiler, belgeler onun içinde dosyalanmış. Üstelik, gizliliğe kozmik derecede önem verilmiş, son teknolojiyle, profesyonelce, şifresi kırılamayacak şekilde oluşturulmuş.

Küçücük bi pürüzü var. Henüz ele geçirilmemiş!

Ben söylemiyorum, iddianamede böyle yazıyor. "Ele geçirilemeyen kara kutu, şifreleri kırılamayacak şekilde dosyalandı" diyor.

Cahilliğime verin ama, "ele geçirilemeyen delil" olur mu birader...

Peki, tutuklu subaylar ne diyor? "İddialar tel tel dökülüyor, somut hatalar var, ilk duruşmada üzerimize atılı suçları tek tek çürüteceğiz, tahminimiz o ki, bizim savunmamızdan sonra kara kutu'yu bulduk diyecekler, savunmamıza göre yeni iddialar türetip, kara kutu denilen siidi'den çıktığını öne sürecekler, davayı uzatacaklar" diyor.

Tutuklu subaylarla konuştum, benden başka hiçbir gazeteci henüz konuşmadı. Savcı da henüz basına konuşmadı. O halde, iddianame yayınlanmadan önce, yandaş medyada çıkan haberlerin kaynağı kim?

Kaynak belirtmek zorunda değiliz elbette ama... Casuslarımızın T37 tipi uçağın hangi yollarla düşürülebileceği bilgisini sızdırdığını, böylece uçağımızın Suriye tarafından düşürüldüğünü yazıyorlar.

Birincisi... T37 dediğin, tırışkadan teyyare, eğitim uçağı, Fantom'la alakası yok, radara-füzeye filan gerek kalmadan, tüfekle bile indirebilirsin, hangi yollarla düşürülebileceğinin neresi gizli bilgi?

İkincisi... Fantom'un nasıl düşürüldüğünü daha Genelkurmay bile bulamamışken, nasıl düşürülebileceğini nerden bulup sızdırdılar? (26.01.2013)

Donanma Komutanı Nusret Güner'in bu davada müşteki olarak ifadesi alındı, savcılığın iddialarına göre yakınında çalışan kişiler ona tuzak kurmuş, evine gizli kamera yerleştirmişler... Amiral, anlatılanlara dikkatle baktığında tüm yapılanların komplo olduğunu, kendilerine asıl tuzak kuranların soruşturmayı yapanlar içinde olduğunu görüp; olayı kendi

üstlerine, Askeri Şûra'da ordu komuta katına sonra da Başbakan'a anlatıyor, bu haksızlıkların giderilmediğini görünce de istifa kararı veriyor. Önce istifa kararından vazgeçirmeye çalışılıyor ise de onun bu yapılanların düzeltilmesi isteği karşılanmayınca görevinden ayrılıyor.

Donanma Komutanı Orgeneral Nusret Güner'in denizciler içinde "altın çocuk" diye bilinen subaylardan olduğu ve gelecekte Deniz Kuvvetleri Komutanı olacağına kesin gözüyle bakıldığı bir zamanda, onurlu bir tavır sergileyip bu davayı protesto ederek istifası, bu sahte davaya karşı alınmış en fedakâr, en keskin tavırlardan biri, belki de en önemlisidir.

Cumhuriyet tarihi boyunca casusluk iddiasıyla 134 kişi hakkında işlem yapılmış, bunlardan sadece iki kişi hüküm giymiş, ama son üç yıl içinde 300'den fazla asker hakkında casusluk iddiasında bulunulmuştu! Yine cumhuriyet tarihinde sadece bir deniz subayı hakkında casusluktan işlem yapılmış iken yalnız İzmir Casusluk davasında yüzlerce deniz subayı hakkında aynı iddialarda bulunulmuştur.

Davanın ilerleyen sürecinde ÖYM ve İzmir Savcılığı bütün kurumlara, "kurumunuzda çalışan şu kişi hakkında şu bilgiler vardır" diye yazarak, bu insanlar hakkında idari işlemlerin yapılması için yazı gönderdi. Özetle, bulundukları kurumlarda, bu kişiler örgüt mensuplarıdır, hakkında tahkikat yapılsın, görevden alınsın, aktif görevde olmasınlar diye bir görüntü yaratıyorlar ve tüm kamu kurumlarını toptan temizlemek istiyorlardı. Bunu görmemek mümkün değildi, bu, her şeyiyle açık ve ortadaydı.

Çok eskiden Cemaat tarafından "Türkiye'de Derin Yapı-Yusuf Sezgin" ismiyle yazılmış, aslında anonim olan kitap, Cemaat'in politikalarını ve önümüzdeki dönem genel olarak yapacaklarını gösteriyordu. Kitapta, Ergenekon ve Balyoz'un

Türkiye'deki gayri milli yapının silahlı kanadı olduğu, ama daha ders verilmesi gereken, finans, basın, sermaye, üniversiteler, kamu kurumları kanadı da olduğu belirtiliyordu. Yani toplumdaki tüm kesimler tek tek elden geçirilecekti. Gayri milli olan sermaye bu diye bazı kurumların üzerine, basın bu diye birtakım basın organları üzerine (Odatv ile başlayan ve devamı gelecek operasyonlar gibi) gidilecek, yani toplumdaki tüm katmanlar Cemaat tarafından tek tek elemeye tabi tutulacaktı. Eğer "ömrü vefa etseydi" veya 17 ve 25 Aralık operasyonu başarılı olsaydı Cemaat bunları tek tek uygulayacaktı.

İzmir Casusluk davası aslında her yönüyle garipti, eğer casusluk iddiası varsa mutlaka MİT'in haberi olmalı hatta bu soruşturma MİT'in kontrolünde yürümeliydi. MİT işin içinde olmadan uluslararası casusluk soruşturması polis ve savcı tarafından nasıl yürütülür? Yasalar bile casusluk iddiaları konusunda telefon vb. dinleme yapma yetkisini yalnızca MİT'e vermiştir. Gerçek bir casusluk iddiası olsa bilgi verilecek ilk yer MİT olup, onlardan habersiz bir işlem yapılamayacağı gibi suçun mahiyetini de ancak onlar tanımlayabilir. Ayrıca böyle bir soruşturmada Dışişleri Bakanlığının da ikinci derecede bilgilendirilecek yerlerden olması gerekir. Sadece bunların yapılmamış olması bile bu soruşturmaların gerçek bir casusluk soruşturması olmadığını göstermektedir.

# AGB REYTİNG FİRMASI OPERASYONU

Eskişehir'de görev yaptığım 2010 yılında Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabının yayınlanmasından hemen önceydi. Bir gün yanıma İstanbul'da çalışan, önemli konuları araştıran iki basın mensubu geldi. Ellerinde AGB televizyonlarının reyting ölçme şirketiyle ilgili bilgiler vardı. Bu konuda bir araştırma yapmak istiyorlardı. Kendilerine AGB'nin denek olarak bulduğu kişilerin adresleri verilmişti. Ve deniyordu ki "AGB belli sosyal statüye sahip, belli dünya görüşü olan insanların evine bu cihazları yerleştiriyor. Sonuç olarak hep Doğan grubu veya benzeri grupların basın ve televizyonları reyting alıyor. Bununla birlikte muhafazakâr kesimin, Cemaat'in ve hükümet yanlısı televizyonların reytingi verilmiyor. AGB daha başlangıçta denek olarak seçtiği kişilerle bunun ayarlamasını yapıyor." Dolayısı ile reklam pastasından pay alamadıklarını iddia ediyorlardı. Ellerinde deneklerin adresleri ile AGB'nin evlere cihazları yerleştiren bakım servis araçlarının plakaları vardı. "Bu bilgileri nereden aldınız?" dediğimde, Cemaat'in verdiğini, dolaylı bir şekilde gazetelere aktardıklarını söylediler.

Cemaat'in Emniyet kısmı, AGB'nin bütün abonelerinin adreslerini temin etmişti. AGB'nin tamir bakım ve yeni cihaz kurma araçlarının bilgilerini bu gazetecilere vermişlerdi. Basın mensubu arkadaşlar AGB'nin araçlarını takip ederek, nerelere, hangi evlere yeni cihaz kurulduğunu veya hangi evlere bakım yaptıklarını tespit etmişlerdi. Hatta onların öğrendiğine göre Emniyet kanalından AGB'nin hatları ve AGB'nin

bilgisayar sistemi dinlemeye alınmış ama orada hiçbir işlemin olmadığını, tüm verilerin AGB tarafından İsviçre'ye gönderildiğini, bu bilgilerin İsviçre'deki bilgisayarlarda işlendiğini, bilgilerin oradan geldiğini anlamışlardı. Yani AGB'yi dinleyerek, izleyerek bir neticeye varmak zordu çünkü sistem daha çok Avrupa'da İsviçre'deki program üzerine kuruluydu. Türkiye'de sadece veriler toplanıyor, bu veriler İsviçre'ye gönderiliyordu.

Basın mensupları epey bir araştırma yaptıklarını söyleyerek, bu konuda nasıl bir çalışma yapmalarının faydalı olacağını, nasıl ortaya çıkarabileceklerini bana sorduklarında onlara yardımcı olamadım, çok fazla şey söyleyemedim. Açıkçası konuyu da çok iyi bilmiyordum.

Tutuklanmamdan bir süre önce Emniyetçi bir arkadaşım böyle bir çalışma olduğunu anlatmıştı. Emniyet'in bu tip işlere girdiğini, Emniyet'teki bazı insanların bu tip bilgileri Cemaat adına topladığını, basına aktardığını söylediğimde, o arkadaşım bana; "Amerika'da aynı konunun Hoca'ya aktarıldığını, AGB şirketinin reytingleri yanlış ölçtüğünü, belli televizyonları çok reyting alıyor şeklinde gösterdiğini, buna karşı Emniyet'in epey ciddi bir çalışma yaptığını, bu çalışmaların ilerleyen safhada operasyona dönüştürülerek, şirketin hilelerinin ortaya çıkarılacağını, ardından yeni bir şirket veya yeni bir reyting ölçme sisteminin kurulacağını, bunları dinleyen Hoca'nın da 'Bu operasyonu H. yönetsin' diyerek Cemaat'te bir isim verdiğini" söylemişti.

Kitabım yayınlanmış ve tutuklanmıştım. Cezaevinde bulunduğum sırada bir gün AGB şirketiyle ilgili böyle bir operasyonun başladığını duyduğumda, bu bilgileri birleştirmiş ve operasyonun Cemaat tarafından organize edildiğini, amaçlarının hükümet yanlısı veya Cemaat yanlısı televizyonların

daha çok reyting alabilecekleri bir sistem kurmak olduğunu, bu firmanın bertaraf edilmesi için operasyon yapıldığını anladım.

Cezaevinden çıktıktan sonra bu konuyu biraz araştırdığımda Cemaat'in bu operasyonu organize ettiğini ve operasyon sonrası AGB'nin saf dışı bırakıldığını, operasyon öncesi hazırlık yapılarak iki ayrı ölçüm firması kurulduğunu anlattılar.

Firmalardan birinin Cemaat, diğerinin ise hükümet yanlısı olarak kurulduğunu ama hükümet yanlısı olarak kurulan firmanın merkezine yurtdışından bu konuda yetenekli ve çok iyi bilgisayar bilen, Cemaat'ten birinin sızdırılarak o sistemin de bir müddet sonra sabote edilmek suretiyle Cemaat'e ait ölçüm firmasının öne çıkarıldığını söylediler. Ayrıca bana, hükümet yanlısı olan şirketi bertaraf etmeye yönelik, onun sistemini bozmaya yönelik işlemleri yapan, Cemaat'in yerleştirdiği kişinin fotoğraflarını ve isimlerini de verdiler. Şu görülüyordu ki son dönemde yapılan hiçbir operasyon Cemaat'ten bağımsız değildi, onun denetiminden, onun programından bağımsız değildi.

Bu olay hemen hemen birçok ciddi konunun Cemaat'in denetiminde ve yönlendirmesiyle meydana geldiğinin örneklerinden bir tanesidir.

# CÜBBELİ AHMET HOCA HAKKINDAKİ SORUŞTURMA

Cübbeli Ahmet Hoca'nın konuşmalarında ve vaazlarında, Cemaat'in ve Cemaat lideri Fettullah Hoca'nın bazı açıklamalarının İslam dinine uygun olmadığına dair yorumları duyuluyordu. Ve bundan böyle Cemaat'in hedefi olması, Cemaat tarafından kendisine bir şey yapılması beklenen kişilerden biriydi.

Bir gün Cübbeli Ahmet Hoca'ya yönelik bir operasyon olduğu basına yansıdı. Operasyon asıl olarak bir çete operasyonu veya bir mafya organizasyonu ya da suç işlemek üzere kurulmuş bir örgüte karşı gibi görünüyordu. Cübbeli Ahmet Hoca da bu örgütten yardım istemiş gibi itham ediliyordu. Yapılan bütün yıpratıcı faaliyetler, onu teşhir etmeleri, aleyhinde özel hayatına dair yansıtılanlar operasyonun Cübbeli Ahmet Hoca'nın şahsına yönelik olduğunu gösteriyordu. Bu kargaşa içerisinde mahkemeye çıkarıldı ama örgütün şefi, organizasyonun başındaki kişi serbestken, ona yardım eden kişi konumundaki Cübbeli Ahmet Hoca tutuklandı. Sonrasında Cübbeli Ahmet Hoca'yı yıpratacak, onu küçük düşürecek, toplumda ki itibarını sarsacak bazı fotoğraflar ve takip resimleri el altından, polis tarafından muhtelif yayın organlarına verildi. Yine Cübbeli Ahmet Hoca'nın ev aramasında, evindeki lüks eşya görüntüleri özellikle yayılmıştı. Evinde çekilmiş bazı fotoğraflar basına yansıtılmak suretiyle itibarını sarsıcı bir politika izlendiği belliydi.

Savcılık soruşturması ve yargılama devam ettiği sırada polisin hiç karışmaması, ilgilenmemesi, yargıya intikal etmiş bir konunun polis görev sahasında olmaması gerekir iken, başlangıçta Cübbeli Ahmet Hoca hakkında ifade veren bazı kadınların daha sonra Afrika ülkelerine, Tunus'a döndükleri duyulmuştu. Hoca'nın yakınları bu kişilerin ifadelerinin polis tarafından doğru alınmadığını, kişilerin zorlanarak, baskı altında ifade verdiğini, gerçek ifadelerinin farklı olduğunu kanıtlamak için kendi aralarında yardımlaşarak Afrika'ya gitmişlerdi. Bu kişileri bularak onların ifadelerinin yeniden tespiti için elçilikler veya konsolosluklar tarafından mahkemeye getirilmesine çalışmışlardı. Bu arada polis, yargıya intikal etmiş bu olayda Ahmet Hoca'nın yakınlarının Afrika'ya gidişini, onların irtibatlarını, oraya gittikleri zaman kadınların ifadelerinin değiştirilmesi konusundaki faaliyetlerini takip etmiş, izlemiş, dinlemiş ve bunları tekrar bir rapor halinde yargıya göndermişti. Yani polis, Cübbeli Ahmet Hoca davasını sıradan bir soruşturma, bir yargı faaliyeti olarak değil, ideolojik olarak değerlendirmiş, Hoca'yı karşısına almış, onun mahkûm olması, zorda kalması uğruna zorlayarak yargıya intikal ettirmiş, yargıya intikal etmiş olduğu halde konunun peşini bırakmamış, devamını getirmeye çalışmıştı. Bu olayın, aylarca cezaevinde kalan, tüm talepleri reddedilen Cübbeli Ahmet Hoca'nın din adamı olmasına, adresinin bilinir olmasına, olayın sorumlusu gözüken asıl örgüt şefleri serbest olmasına rağmen Cübbeli Hoca'yı tehdit etmek, cezalandırmak adına Cemaat'in yargıyı kullanarak yaptığı operasyonlardan biri daha olduğu anlaşılıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

# CEMAAT'İN YENİ OPERASYONLARI

# "POLİS-YARGI OTONOM YAPI"NIN MİT'İ ELE GEÇİRME OPERASYONU

Aslında MİT'e ait bir krizin çıkacağı bir süre önce belli olmuştu. Önce internet sitelerine sonra tüm basına intikal eden haberlere göre, 2009-2010 yıllarında Güneydoğu sorununu barışçıl yollarla çözmek için MİT ile PKK temsilcileri arasında bir dizi görüşme yapılmıştı. Bunlardan birine ait görüşme detaylarının -MİT görevlileri haricinde Başbakanlık Müsteşar Yardımcısı Hakan Fidan, Başbakan'ın özel temsilcisi sıfatıyla bu toplantıya katılmıştı- tüm içeriği, önce adı çok bilinmeyen bir internet sitesine bilgisayar korsanlığı yöntemiyle yüklenmiş, oradan PKK'ya yakınlığı ile bilinen DİHA haber ajansınca internet sitesinde yayınlanmış ve sonrasında tüm basında yer almıştı. Bu olayla ilgili her çevreden farklı tepkiler geliyordu. Muhalefet ve milliyetçi çevreler "Devlet, PKK'yla nasıl görüşür?" diye eleştirirken, birçok çevre de -bana göre de- bunu geleceğimiz açısından olumlu bir girişim ve olumlu bir davranış olarak görüyordu. Güneydoğu'da akan kanı durduracak, 40 yıldır süren savaşı bitirecek bu tür girişimler değerliydi ve yapanları kutlamak, vatanseverlik adına takdir etmek gerekiyordu.

Güneydoğu sorunu çözülmeden Türkiye'nin diğer ciddi sorunları çözülemez. Güneydoğu sorunu halledilmeden Türkiye'ye tam demokrasi gelemez; demokratik ve evrensel hukuk kuralları tam olarak uygulanamaz, TMK kalkmaz, özel mahkeme anlayışından kurtulamayız. Ayrıca ekonomi düzelmez,

Türk siyasi hayatının geleceği çok net ve berrak hale dönüştürülemez. Asker kendi asli dış savunma alanına çekilemez ve mutlaka iç meselelerle ilgilenmeye devam eder; bu da tekrar askeri vesayet veya askerin yönetim üzerinde etkisi demektir. Yani Güneydoğu olayı, canımızı yakan, birçok insanımızın hayatına mal olmuş önemli bir sorun olduğu gibi, ayrıca diğer sorunların çözümünü de engelleyen bir konuydu. Bu mesele çözülmeden diğer büyük toplumsal sorunlar çözülemezdi.

Güneydoğu'da devam eden çatışmalar sadece bir asayiş sorunu değil, bölgenin sosyal yapısını, tarımı, hayvancılığı, eğitimi, sağlığı her şeyi olumsuz etkileyen bir meseledir. Sosyal dokunun zarar gördüğü, binlerce insanın köylerden şehirlere, batı illerine göç ettiği, kiminin korucu olarak, kiminin karşısında yer aldığı büyük bir olaydır. Sadece Güneydoğu'nun sosyal, demografik yapısı değil batıya yapılan kontrolsüz ve yoğun göçler nedeniyle başta sahil illerimiz olmak üzere tüm batı illerinin de sosyal, siyasal, demografik yapısı bozuluyordu.

1984'ten Apo'nun yakalandığı 1999'a kadar devlet hep şiddet temelinde yönelmiş, en şiddetli yöntemleri kullanmış, hukuku zorlayan uygulamalar, infazlar ve illegal faaliyetler olmuş, sorun çözülememiş ve yeterli başarı elde edilememişti.

Apo'nun yakalandığı 1999 yılına kadar kesin, tavizsiz bağımsızlık isteyen PKK, dünya konjonktüründeki gelişmeleri de iyi okuyarak bağımsız devlet fikrinden vazgeçip demokratik bir ülkede sosyal, kültürel özerklik veya daha gelişmiş mahalli yönetim yetkileri ile beraber yaşanacağını kabul ve deklare etmişti. Bu çok önemli bir tespitti. Yıllarca tavizsiz olarak bağımsız devleti savunan örgütün, yeni dönemde zaten yapılması planlanan demokratik açılımlarla veya mahalli yönetim yetkileriyle bu fikrinden vazgeçmesi herkes tarafından kabul görecek bir adımdı.

İç ve dış koşullar, yıllardır süren bu savaşın/sorunun ba-

rışçıl yöntemlerle, siyasi müzakereler ile çözülebileceğini gösteriyordu. Zaten önümüzdeki dönemde AB'ye girmek için Türkiye'nin yapması gereken reformlar gerçekleştiğinde, örgütün talep ettiği birçok şey karşılanmış olacaktı. Ayrıca bir şey yapmaya da gerek yoktu.

Barışçıl yöntemler ve siyasi müzakerelerin yürütülmesini engelleyen asıl sorun, yılların acılarının toplumda yarattığı duygular ve devletin halkı yanına çekmek, terör ile mücadelede halkı kazanmak adına uzun süredir yaptığı propagandanın etkisiydi. Halk hassasiyet gösteriyordu "dökülen onca kanın hesabı sorulmalı, ülke bölünecek, bebek katili ile masaya oturulmaz" söz ve anlayışı öne çıkıyordu, ayrıca türlü itirazlar da vardı.

Eğer Türkiye Güneydoğu sorununu savaşsız, barışçı yollarla çözerse hukuk, demokrasi, ekonomi alanındaki diğer sorunlarını daha kolay çözecek; iç huzuru ve iç dayanışmasını sağlayarak, büyük bir hızla her sahada kalkınacak bir ülke olabilirdi.

Müzakereler devam ederken Oslo görüşmelerinin içeriğinin internet sitelerine sızdırılması aslında çözüm sürecine yapılmış en büyük kötülüklerden biriydi. Daha çözüm aşamasının başlangıcında, yeni bir şeylerin konuşulduğu, mutabakata varıldığı, aradaki güvensizlik duvarlarının yıkılmaya çalışıldığı sırada bir anda, bu görüşmelerin yayınlanmasıyla çözüme en büyük darbe vurulmuş oldu. Birileri bu çözüme mani olmak istiyordu.

Oslo görüşmeleri öncesi Güneydoğu sorunu konusunda en ciddi çıkışlar Fethullah Hoca Cemaati'nden geliyordu. Hoca, Güneydoğu'daki olayların bastırılması için halkın yüzde beşlik kısmı dediği, "kötekle tedip edilecek" kişiler için zora-şiddete dayalı bir çözümü öneriyor ve bu konuyla ilgili bakışını

açıkladığı bir beyanatında "Bunca yıl orada mücadeleye rağmen, ordunun geçmişte yaptığı baskıya, güç, kudrete rağmen hâlâ orada üç beş eşkıyayı tepeleyememesi ayıptır, utanılması gereken bir olaydır, üç beş kişi çiğnenemiyor" şeklinde konuşuyordu. Daha doğrusu büyük bir kitlenin Güneydoğu'daki olayların tarafı olmadığını, küçük bir kitle olduklarını, bunların da köteksiz, dayaksız düzelmeyeceğini belirtiyordu.

Bu arada Cemaat mensubu işadamları Güneydoğu'ya çıkarma yapıyordu. Toplu olarak Diyarbakır'a ve bölgeye gidilmiş, gençleri terörden uzak tutma adına okuma evleri, dershaneler vb. süratle açılmaya başlanmıştı. Yatırım yapılarak, bölge insanı terör olaylarıyla değil kendi günlük ekonomik faaliyetiyle uğraşsın fikri öne çıkıyordu. Aynı anda polis ve ÖYM savcılıkları tarafından KCK operasyonlarıyla, teröre karışsın/karışmasın PKK ile organik bağı olsun/olmasın siyaseten muhalif olan ve eylemlere katılanlar PKK- Kongra Gel- KCK yapılanması adı altında silahlı, ayrılıkçı terör örgütü üyesi olarak tanımlanıyor; batıda Balyoz, Ergenekon, Devrimci Karargâh, Odatv benzeri ciddi delil ve belgeye dayanmayan komplo davaları açılıyor, binlerce kadın, erkek, belediye mensubu, siyasetçi tutuklanıyordu.

Güneydoğu'da ciddi şehir içi operasyonları başlamıştı. Dağdaki silahlı gerilla değil ama şehir içinde siyasi faaliyet gösteren, PKK'ya yakın fikirleri savunan, onlara yakın hareket eden, hiçbir eylemi ve faaliyeti olmamasına rağmen birçok insan "bunlar militir, dağdakilerle aynı görüşü savunmaktadır, KCK mensubu, illegal örgüt mensubudur" denilerek tutuklanıyordu. Olup bitenlere bakıldığında Güneydoğu'da Cemaat'in PKK'ya yönelik bir çözümü, programı ve faaliyeti olduğu ortaya çıkıyordu. Bunların bir kısmını devletin organları yıllardır yapıyor ise de asıl olarak son zamanlarda Cemaat'in Güneydoğu olaylarıyla ilgili plan ve program geliştirdiği ve onu uyguladığı anlaşılıyordu.

Cemaat, bir yandan "Halkın büyük bir kesimi bunun dışındadır, küçük yüzde beşlik bir kesim vardır, bunlar zor kullanılarak bertaraf edilmelidir. Bu örgütlere destek veren, şehirlerde lojistik destek sağlayan ve örgüt adına hareket eden sivil toplum üzerinde etkili olan insanlar ise KCK operasyonları kapsamında tutuklanmalı, cezaevine konulmalı ve onların etkileri kırılmalıdır" derken, diğer yandan da bölgeye yatırımlarla yardımlar yapacak, açılan okullarla, dershanelerle dağa çıkma, örgüte katılma azaltılacak ve örgütün etkisi kırılacaktı, bunu hedefliyordu. Aslında geçmişte uygulanan yöntemin biraz daha akıllı ve üzerine yeni şeyler işlenmiş halini savunuyordu. Cemaat'in anlayışının bu olduğunu, Güneydoğu'da Cemaat'e yakın Emniyet ve yargı mensupları ortaya koyduğu gibi, sivil toplum örgütlerinin faaliyetleri de bu yönde görünüyordu. Cemaat'in farklı bir bakış açısıyla Güneydoğu'ya geldiğini, olayları farklı yönlendirdiğini PKK da, diğer siyasi çevreler de biliyordu. Bundan rahatsız olan PKK, bölgede son zamanlarda yapılanların devletten çok Cemaat'in politikaları olduğunu, devlet ve sivil kişilerce koordine içinde uygulandığını kısa sürede görüp, karşı tavır aldı.

Cemaat'in bu politikasına karşı toplumun çok bilmediği ama o gün basına sızan, MİT'in organizasyonuyla PKK yönetimiyle görüşülerek silahın bırakılması, kırdan inilmesi ve sorunun yumuşak geçişle ve siyasi diyaloglarla çözülmesi süreci farklı bir politikaydı. Hükümetin MİT üzerinden uygulamak istediği bu politika, bölgede Cemaat'in uyguladığı politikayla taban tabana çatışıyordu. Bu nedenle "devletin politikasının doğru olmadığı, örgütle görüşmenin yanlış olduğu" havası özellikle Cemaat çevrelerince yayılıyordu.

O tarihte Oslo görüşmelerini kimin sızdırdığı konusunda net bilgiler yoktu. Herkes birbirini suçluyordu. Yabancı ülkeler, PKK vs. deniliyordu. Ama genel kanı Cemaat'in bunu

kasıtlı olarak sızdırdığıydı. "Sızdıran barış sürecine karşıdır, yabancı servisler sızdırdı" vb. söylemlerde bulunulsa da sızdıran belliydi. Cemaat bunları, muhtemelen MİT arşivinden elemanları vasıtasıyla temin etmiş, klasik, eskiden beri uyguladığı yöntemle adı sanı duyulmamış internet siteleri üzerinden kaynak göstererek yaygınlaşmasını sağlamıştı. Daha sonra KCK operasyonları ile tutuklamaları artırarak sürece açıkça karşı olduğunu dolaylı yoldan, sessizce gösteriyordu.

Bu bilgiler sızdırılarak "PKK ile gizli görüşmeler yapılıyor, gizli irtibatlar kuruluyor, onlara tavizler veriliyor, ülke bölünme aşamasına götürülüyor" diye, halkın tepkisine neden olacak bir hava yaratılmak istenmişti. Aslında bu olaylar devam ederken yine Cemaat'in MİT'e karşı özel bir operasyon hazırlığı içinde olduğu da belliydi. Her olayda MİT özellikle eleştiriliyordu.

28 Aralık 2011'de, Uludere katliamı olarak anılan, Kuzey Irak'ta PKK mensubu zannedilerek, yanlışlıkla Türk savaş uçaklarının bombalanması sonucunda, Uludereli 34 Kürt gencinin öldürüldüğü elim olay sonrası herkes "Nasıl oldu, bu kadar büyük hata neden yapıldı?" demeye başladı. Bu olayın bir hata olduğu, yanlışlık olduğu netti. Ancak Cemaat kaynakları bu yanlışlığı kimin, nerede yaptığı konusunda kararını vermişti; MİT'in verdiği istihbarata göre yapıldığını ve MİT'in sebep olduğunu açıkça söylüyordu.

Uludere olayının hemen akabinde Cemaat yanlısı yazarlar ve gazeteciler "bu istihbari bilgi MİT'ten geldi, onlar neden oldu, bu bilgiler kasıtlı verildi" diyerek MİT'e yönelik suçlamalarda bulunuyor, MİT'te bir şeyler yapılmalı diyorlardı. MİT'in buna benzer konularda, sol gruplar üzerindeki uygulamaları ve mazisi halk nazarında temiz olmadığından, Cemaat'in planlarını bilmeyen çevrelerce bu suçlamalar dikkate

alınıyor, doğruymuş gibi kabul edilebiliyordu.

İşte 7 Şubat 2012 Türk yargı, hukuk, istihbarat, güvenlik ve devlet tarihinde çok önemli gelişmelerin olduğu yeni bir anormallikler zincirinin başlangıcıydı. 7 Şubat günü PKK ile barış süreci yürüten eski MİT müsteşarı Emre Taner, yeni Müsteşar Hakan Fidan, Müsteşar Yardımcısı Afet Güneş ve bazı MİT yetkilileri şüpheli sıfatıyla ifadeye çağrılıyordu. Suçlama ise "PKK'ya yardım etmek, Apo ile PKK arasında haberleşme ve bilgi akışı sağlamak"tı. Ancak gariptir ki ÖYM Savcısı Sadettin Sarıkaya'nın MİT müsteşarları ve bazı MİT mensuplarını şüpheli sıfatıyla ifadeye çağırdığı bilgisi büyük basın organlarına, en çok okunan gazetelere el atından sızdırılarak, diğerlerine bilgi verilmemişti. Bu kadar önemli bir olayda birincisi, devletin en ciddi istihbarat kurumunun eski ve yeni müsteşarları gözaltına alınacak veya ifadeye çağrılıyor, ikincisi, hükümetin desteklediği ve onun kontrolünde giden bir faaliyet yargıya taşınarak sorgulanıyordu. Tüm bunlar olup biterken hiçbir devlet yetkilisinin haberi olmadığı gibi yargının başında bulunan, tüm soruşturmaları yürütme görevinin asli sorumlusu olan İl Savcısı Turan Çolakkadı'nın da haberi yoktu.

Cezaevinde TV seyrediyorum... İl Savcısı Turan Çolakkadı böyle bir olayın olmadığını, eğer olsa kendisine haber verilmesi gerektiğini söylerken, ÖYM Savcı Vekili Fikret Seçen de bu olaydan haberinin olmadığını söylüyordu. İl valisinin, emniyet müdürünün, bakanın olaydan haberi yoktu ve yalanlayarak, "böyle bir şey yok" diyorlardı ama sağlam kaynaktan bilgi alan basın mensupları "haber doğru, savcı MİT müsteşarlarını şüpheli olarak ifadeye çağırdı" diyerek ısrar ediyordu.

Bu devlet geleneğinde rastlanılmış bir durum değildi. İstanbul'da tüm soruşturmaları yürütmekten sorumlu il savcısının haberinin olmadığı, devletin en önemli teşkilatının eski ve yeni

yöneticilerini suçlayan ve ifadeye geldiklerinde tutuklanacaklarına inanılan; ayrıca ileride dalgalarla gelişeceği ve birçok MİT mensubunun tutuklanıp, yargılanacağı bir davaya dönüştürüleceği anlaşılan bu olaydan, iki savcı ve onlarla beraber çalışan birkaç polis müdüründen başka kimsenin haberi yoktu.

Daha ilk anda herkes bu operasyonu yapanın Cemaat olduğuna inanmıştı. Yoksa bu, bir savcı yardımcısı ile üç Emniyet şube müdürünün kalkışacağı bir şey değildi.

Aslında bu soruşturma ve Oslo görüşmelerinin basına sızmasından epey önce Cemaat'in MİT'i hedefine koyduğu belli oluyordu. Cemaat yanlısı basın, Cemaat adına konuşan, yazan ve Cemaat kaynaklarından beslendiği anlaşılan bazı gazeteciler sürekli MİT'e saldırıyor, her fırsatta MİT yöneticilerini suçluyordu. Daha önceki olaylarda olduğu gibi önce kamuoyu hazırlanıyor, "MİT'e yönelik bir şey yapılmalı" diye yönlendirme yapılıyor, ardından saldırıya geçiliyordu. Örneğin, önce 'Hakan Fidan İran yanlısı' diye başlayan fısıltı haberleri yayılıyor, sonra da Uludere'de Türk uçaklarının bombalayarak sebep olduğu toplu ölümlere MİT'in neden olduğu yönünde haberler yapılıyor, hatta MİT'in bilerek katliam yaptırdığı manasına gelecek yazılar yazılıyordu. Halbuki MİT istihbarat vermişti, o istihbaratı uygulamaya koymak silahlı birliklerin işiydi. Orada yapılan hatadan MİT neden sorumlu olsun ki?

MİT'in bu şekilde suçlanması aslında akıl ve mantığa uygun değildi. Sekiz yıl o bölgede görev yaptım. Eğer arşivlere bakılırsa Diyarbakır İstihbarat Şube'de çalıştığım 1985-1992 yılları arasında hemen hemen her hafta buna benzer birçok istihbarat raporu yazdım. Bu raporlarda, MİT'in Uludere olayı ile ilgili olarak Cemaat yanlısı basının eleştirdiği istihbarat raporunun benzeri olayları anlattığım görülür. Yalnızca benim değil Mardin, Şırnak, Hakkari vb. illerin Emniyet İstihbarat

şubeleri ile Jandarma ve MİT'in de bu şekilde yazdığı birçok istihbarat raporu vardır. Bu raporlar 1985-1987 yıllarında Sıkıyönetim Komutanlıklarına ve 1987-1992 tarihleri arasında OHAL yetkililerine verilmiştir. Benim verdiğim raporların iki üç katını jandarmanın, onun birkaç katını da MİT'in verdiğini biliyorum. Verdiğimiz haberler genellikle şöyleydi: "15 kadar kişiden oluşan, ... kod adlı militanın komutasındaki PKK grubunun Kuzey Irak Sınaht mıntıkasından sınırlarımıza doğru yürüyüş halinde oldukları, katırlarında ağır silahları bulunduğu, muhtemelen sınıra yakın korucu köylerine veya karakollara saldıracakları veya ülkemize giriş yapacaklarının değerlendirilmekte olduğu..." Bu haberlerin bir kısmını askeri birlikler operasyona dönüştürerek Kuzey Irak'a hava harekâtı düzenledikleri gibi bir kısmının sınır karakollarında tedbirlerin arttırılması, korucu köylerinin ve sınır karakollarının özel timlerce desteklenmesi, sınır yollarında özel timlerin pusu atması şeklinde etkisi oluyordu. Bu bilgiler ve istihbari duyumlar, o bölgeden kaçakçılık faaliyetleri nedeniyle Kuzey Irak'a giden insanlardan aldığımız bilgilerdi. Gelip giden kaçakçılardan gözlemlerini, gördüklerini, bildiklerini öğrenmeye çalışıyorduk ve bunları üst birimlere aktarıyorduk. Devamında giden istihbari bilgiyle ne yapılacağı, orada görevli yerel birliklerin, Jandarma İl Komutanlığının, o bölgede sorumlu birliklerin ya da Asayiş Bölge Komutanlığının işiydi.

Operasyonun yanlış yürütülmesinin MİT'le ne alakası var? O bildiği, gördüğü bir olayı aktarmıştı, bu bilgi teyitli olabileceği gibi eksik ya da hatalı da olabilirdi. Uludere'de köylülerin direkt jetlerle bombalanmasının MİT tarafından yapıldığı, MİT'in buna bilerek sebebiyet verdiğinin söylenmesi akla ve vicdana aykırıdır. Ama Cemaat mensupları bunu sürekli işleyerek kamuoyunu MİT'e karşı bir şeyler yapılmalı noktasında hazırlamıştı. Bugüne kadar hem polis, hem jandarma hem de

MİT bu raporların benzerlerinden binlerce yazmıştı. Şimdi ne olmuştu da bu haberle MİT'e saldırılıyordu? Çok açık ki Cemaat tarafından MİT'e sistemli ve sürekli bir saldırı organize ediliyordu.

Böyle bir ön safhadan sonra MİT yetkilileri hakkında önce davetiye çıkarıldı. Gelmemeleri üzerine Savcı Sarıkaya'ya müracaat edilerek hakimden MİT müsteşarlarının zorla getirilmesi kararı alındı. Emniyet, mahkeme kararını uygulamak adına MİT merkezlerine giderek, en azından kişiler burada mı diye tebligat yapmak veya oradalarsa götürmek için MİT binalarının etrafında görülmeye başlandı. Böyle bir olay dünyanın hiçbir yerinde yaşanmamıştır. Hükümetin politikalarını uygulayan bir devlet kurumu hakkında, polis ve savcılar soruşturma yürütüyor ve o kurumun etrafını sararak, oradaki görevlileri zorla almaya çalışıyordu. İşin garibi böylesi bir operasyon Başbakan'ın ciddi bir rahatsızlığı dolayısıyla ameliyat olacağı günlerin arifesine denk getirilmişti. Bunun bir tesadüf olmadığı, bir üst aklın bunu takip ettiği, Başbakan'ın tedavi sürecinden dolayı olayla ilgilenemeyeceğini görüp, zamanlamasının yapıldığı konusunda hiçbir tereddüdüm yoktu. Bence asıl Cemaat buydu, bir yandan MİT'e karşı savcı ve polisle operasyonu planlarken bir yandan basın üzerinden yapılacaklara haklılık kazandıracak yayınlar yaptırıyordu. Üstelik Başbakan'ın sağlık sorunlarını takip edip, en uygun zamanda yargıyı harekete geçiriyordu.

MİT'e yönelik operasyon çok garipti ama ne de olsa daha önce Erzincan'da MİT Bölge Müdürlüğü uydurma bir gerekçeyle, Erzurum ÖYM Savcısı ve Erzincan polisleri tarafından sanki örgüt evi gibi sarılıp zorla aranmak istenmiş, iş çatışma noktasına gelmişti. Ankara, sonunda "karşı koymayın, aratın" diyerek Erzincan MİT Bölge Müdürlüğü hiç makul olmayan

şekilde aratılmış, resmen polis ve ÖYM Savcısı'nın zorla girmesine müsaade edilmişti. Türkiye hukuk devletidir; eğer Erzincan MİT'inde suç işlenmiş ise bunun soruşturmasının bir usulü vardır. MİT müfettişleri veya Başbakanlık Teftiş Kurulu savcının talebiyle gider, orada sadece arama değil tüm iş ve işlemleri sessizce denetler, varsa sonuçları rapor ederdi; en azından devletin resmi görevi ile suç olan kısımları ayırır, usulsüz ve kabaca işlem yapmazdı. Başbakanlık Teftiş Kurulu müfettişleri, tüm tehditlere rağmen Hrant Dink olayı dolayısıyla verdikleri raporda İstihbarat Teşkilatı'nı eleştirdiler. Hayatları tehdit altında olmasına rağmen tek kelime ödün vermediler.

Erzincan Alay Komutanlığı da benzeri şekilde hatalı olarak aratılmış, evraklara el konulmuş, sonunda jandarmaya yardım eden köylülerin isimleri internet sitelerinde yayınlanmıştı. Cemaat'in etkin olduğu polis ve ÖYM savcılarına, her türlü bahane ile devletin her makamına girip her şeyi allak bullak etme hakkı hukuksuz bir şekilde fiili olarak verilmişti. Aslında Erzincan'da MİT'e hukuka aykırı bir biçimde polis gücüyle girilmesine dair yapılan hata, 7 Şubat'ta MİT müsteşarlarının zorla ifadeye çağrılmasına dair yapılan hatanın devamıydı.

Tartışmaya ve üzerinde fazla konuşmaya gerek olmayacak kadar açıktır ki yapılan olayın hukukla, kanunla hiçbir alakası yoktur. Polisi ele geçirmiş, ÖYM'deki savcı ve hakimlerle devlet içinde istediği gibi uygulamalar yapan Cemaat, MİT'i ele geçirmek, oraya da hakim olmak istiyordu; epeydir sistemli, organize büyük bir operasyon planlıyordu.

MİT'in özellikle yurtdışındaki görev ve faaliyetleri, hükümetin direktifine ve görevin gerektirdiği özelliğe göre yapılıyordu. MİT'in yurt dışı istihbarat teşkilatlarının gizli görevlerinin sadece bir kısmına bakılarak değerlendirme yapılamaz. Bazen aldatıcı görev yapabilir bazen gerçek amacı

gizleyerek, dış görünüşünde sanki ülke aleyhine gibi görünen ama esasında ülke menfaatlerini savunan görevleri olabilirdi. Bir istihbarat elamanı yabancı ülke ajanına isteyerek bilgi veriyormuş gibi görünebilir ama aslında bilerek, yanlış bilgi vermesi merkezin özel bir operasyonu olabilirdi. Böyle bir göreve dışarıdan ilk bakıldığında sanki ülkeye ihanet ediliyormuş gibi görülebilir. Veya bir görevlinin, yabancı bir ülkeye gerçekten bilgi sızdırdığı tespit edilebilir ama o anda şahsı yakalamak değil, onunla irtibatlı tüm şebekeyi ortaya çıkarmak adına bir süre bilmiyormuş gibi davranılarak, takip etmek veya bazen bilerek bu kişiye yanlış bilgi vererek, ülke menfaatine dair farklı uygulamalar yapılabilirdi.

Elbette suç işleyen MİT elemanlarının olması da mümkündür. İstihbarat mensupları, eğer görev sırasında suç işlemişlerse, görevin gerektirdiği tolerans sınırının aşılıp aşılmadığı, aşılmışsa suçun gerçek delilleri kurumun müfettişleri tarafından incelenir ve savcıya tevdi raporu sunulur. Ardından suç bulunduğu takdirde savcının işlem yapması gerekir. Dünyanın her yerinde en doğru ayıklama bu şekilde yapılır. Yoksa bir MİT binasına girip oradaki evrakları alarak suç çıkarmak ne bir savcı ne bir emniyet müdürü için mümkündür. Aynı şey bütün kurumlar için geçerlidir. Ama o gün devlet geleneği, devlet kuralları ve bütün hukuk sistemi yerle bir edildi. Züccaciye mağazasına giren fil misali her şey kırılıp dökülmüş, polis zoruyla MİT binalarına girilmişti.

Bu ve benzeri durumlar nedeniyle üç tane polis müdürü, bir savcı hiçbir makama bilgi vermeden MİT'in tüm yöneticilerini ve siyasi iradenin talimatıyla yürütüldüğü açıkça belli olan bir konuyu soruşturma konusu edemez; onların faaliyetlerini öğrenmek adına MİT mensuplarını dinleyemez, izleyemez.

Bu ülkede en güvenilir kişiler üç polis müdürü ile iki

ÖYM savcısı mıdır? Eğer yanlışlık varsa, suç varsa bu ülkenin diğer makamları da en az bu polis müdürleri ve savcı kadar vatanseverdir ve ülkeye zarar veren kişilere karşı durur, hukuk önünde hesap vermelerini sağlar.

Bugüne kadar her istediğini yapan, her defasında yaptığı hukuksuzluğu büyüten ve kimsenin bir şey demediği Cemaat bir adım daha atarak, büyük operasyon yapacak, hiç kimsenin ummadığı bir biçimde MİT yöneticilerini ve orada kendisine mani olan, beğenmediği tüm MİT mensuplarını tutuklayıp, uydurma gerekçelerle mahkûm edecek ve kendisi MİT'e hakim olacaktı.

Daha önce yaptığı hukuksuzluklar karşısında kimse bir şey demediği için her defasında hukuksuzluğu büyütüyor, haksız tutuklama yapıyor, bir şey olmuyordu. Uyduruk sebepler ve sahte delillerle basın mensuplarını, rektörleri, işadamlarını, üst rütbeli subayları, generalleri en sonunda internet sitesi açmaktan eski Genelkurmay Başkanı'nı tutukluyor yine kimse bir şey demiyordu. Onlar yaptı mı oluyordu, o zaman neden MİT yöneticilerini tutuklamasınlar ki?

MİT olayının arka planına bakıldığında Cemaat imamlarının epeydir hazırlık yaptığı, herkese görevlerini dağıttığı ve uzun bir süre üzerinde çalıştığı görülüyordu. MİT operasyonu için önce MİT aleyhine propaganda faaliyeti yürütülmüştü. Son elli yıldır hiç olmadığı şekilde bazı Emniyet mensupları MİT'e atanmış ve orada görevlendirilmişti. Geçmişte iki kurum arasında yapılan centilmenlik anlaşması gereği MİT'ten Emniyet'e ya da Emniyet'ten MİT'e kimse gitmiyordu. Ama bir anda MİT'in ihtiyacı olmadığı halde bir kısım Emniyet mensupları MİT'e atanmıştı. Savcılık ve Emniyet'in bir süreden beri hiç kimseye bilgi vermeden MİT müsteşarları ve yöneticilerini dinlemeye aldığı görülüyordu. Devletin bu ka-

dar önemli bir kurumunun böyle bir bahane ile dinlenmesi anormal bir olaydı. Ama sadece savcılık değil Emniyet yöneticileri ve makamları da kimseye haber vermemiş, uyarıda bulunmamıştı. MİT yöneticilerinin dinlendiğini gören TİB, bütün dinleme kararlarını tek tek inceleyip yanlış gördüklerine itiraz ederken, bu kez dinleme kararlarına karşı hiç sesini çıkarmamış, itiraz etmemiş, hükümete bilgi vermemiş ve "böyle saçma şey yapılır mı, siz kimin adına, ne yapıyorsunuz" dememişti. Görülüyor ki MİT'i suçlu çıkaracak her türlü bilgi toplanmaya, belge oluşturulmaya başlanmıştı. Barış süreciyle ilgili MİT'in koordinesinde yürüyen Apo ile Kandil ve diğer PKK birimleri ve mensupları arasında, silahsız çözüm için yapılan yazışmaların fotokopileri MİT arşivinden alınmış ve Diyarbakır BDP binasına konularak bulundu yapılmıştı. Aslında MİT müsteşarları ve yöneticilerinin, istihbari olarak gerçek veya sahte isimlerle ne kadar zamandan beri dinlendiğini hâlâ tam bilmiyoruz.

Başbakan'ın ve Cumhurbaşkanı'nın programlarını takip eden Cemaat mensuplarının bildireceği en uygun zaman kollanmış, aksilik olmasın diye ÖYM nöbetçi hakimi ayarlanmış ve 7 Şubat'ta operasyona başlanmıştır. 7 Şubat öncesi mahkeme hem arama hem el koyma kararı vermiş, ayrıca gizlilik kararı almıştır. Savcının yapacağı tüm işlemler için de kararlarını baştan vermiştir.

Normalde Emniyet siyasi veya terörle ilgili bir istihbari çalışma yapacak, operasyona dönüştürecekse önce Merkez Emniyet Genel Müdürlüğü'ne bir operasyon planı yapar ve onay için yazar. İDB bunu inceler, Emniyet Genel Müdürü'nün kendisinden bu çalışma için onay alır ve varsa başka illerde benzeri çalışmaları koordine eder. Ondan sonra yeni gelişmeler hakkında merkeze bilgi verilir. Her alınan bilgi, her yapı-

lan işlem merkeze sürekli bildirilir; merkez diğer illeri, kurumları hatta yurtdışını, bu olayı etkileyecek gelişmeleri takip ederek işin sıhhatli yürütülmesini koordine eder. Bu konuda ajanlardan alınan her bilgi merkeze yazılır, her takip raporu merkeze bildirilir. Dinlenecek telefon daha dinlenmeye alınmadan sebepleriyle birlikte merkeze bildirilir; merkez inceler, tamam derse dinlenir veya başka illerde de dinleniyorsa koordine eder. Tüm dinlemeler Emniyet'in merkez birimleri üzerinden illere uzandığından Merkez, İDB ve KOM tüm illerin dinlediği telefonları ve onların irtibatlarını bilir.

TİB her gelen telefon dinleme kararını inceler, kanuna uygunluğuna bakar, sistem, devlet üst makamlarına ait olup olmadığını otomatik olarak kontrol eder; hukuka aykırılık görürse, kararı veren mahkemenin bir üst mahkemesine itiraz eder. Geçmişte böyle birçok karar alınmışken, nedense bu olayda ne İDB ne de TİB'den hiçbir itiraz olmamış, durdurulmamış ve yanlışlığı hususunda kimseye bilgi verilmemişti.

Bir an için savcılığın bu operasyonu çok önemli gördüğünü ve suç işlemekte olan bazı MİT mensuplarını saklama, gizleme ihtiyacı duyduğunu düşünelim. Ancak bir faaliyete başlanırken ilk alınan bilgi suçun varlığıyla ilgilidir. Daha başlangıçta operasyonun nereye gideceği, kimlerin, hangi kurumların dahil olacağı belli olmadığı gibi "merkez veya ilgili yerlere sızmasın diye haber vermedik" denirse, bu bir yalandır. Çünkü operasyona başlarken bunun üst makamlara, bazı kritik yerlere uzanacağı bilinemez. Baştan bilgi verilse de süreç içinde operasyonun birtakım yerlere uzanması üzerine belli oranda gizleme mantığı olabilir. Ama daha başta hiçbir makama bilgi verilmiyor veya bilgi verilenler de aynı şekilde olayı gizliyorsa, burada açıkça hukuk dışı bir yapının operasyonu var demektir.

Emniyet birimleri kendi amirlerine, valiye, yeri geldiğinde bakanlığa bilgi verir. Ayda bir kez valinin başkanlığında, Emniyet'in, Jandarma'nın, MİT'in, silahlı kuvvetlerin yöneticilerinin olduğu toplantıda gelişmeler, alınan istihbaratlar, yapılacak işlemler vs. tüm ildeki olaylar değerlendirilir ve konuşulur. Her gün saat 11.00'de (asayiş saatinde) vali, emniyet müdürü, jandarma komutanı ildeki tüm asayiş ve güvenlik sorunlarını konuşur. Yine her gün Emniyet'in kendi içinde yaptığı toplantılarda genel durumlar konuşulur, hazırlık yapılır, gelişmelere göre diğer devlet kurumlarının yapacağı görevler bilinsin diye tartışılır. Demek ki epey bir süre devam eden bu çalışmayla ilgili hiçbir şekilde kimseye bilgi verilmemiş. Ne bir polis amirinin, ne valinin hiç kimsenin bilgisi yok!

Bu olaya benzer bir çalışmayı KOM Daire Başkanı olduğum zaman, şimdi Yargıtay Ceza Genel Kurulu Başkanı ve Yargıtay Başkan Vekili olan Abdulkadir İnan ile İstanbul DGM savcısıyken birlikte yürütmüştük. O zamanki iddia bazı MİT mensupları, ülke dışında yaşayan, çeşitli suçlardan aranan Alaattin Çakıcı ile irtibatlıydı ve ona kırmızı pasaport vererek yardım ediyorlar, destek olup yurtdışında rahat hareket etmesini sağlıyorlardı. Durumu önce ana hatlarıyla Emniyet Genel Müdürü Gökhan Aydıner'e, onun kanalı ile bakan Aksu'ya intikal ettirdim. (Evet, sızma ihtimali vardı ama ben onlardan daha önemli değildim; onlar benim üstüm, devletin genel müdürü ve bakanı idi, hangi hakla ve niye onlardan olayı saklayacaktım ki?) Onun tavsiyesi ile bu defa DGM Başsavcısı Abdülkadir İnan Bey'le, ardından İstanbul DGM savcısıyla ve operasyonun normal kısmını yürüten savcıyla görüştüm. Operasyon ilerlerken DGM Başsavcısı Abdülkadir Bey "Beni yalnız bırakmayın, devletin diğer güçleri de bu olayda bana destek olsun, ben yalnız başıma kalmayayım" dedi. Sonunda operasyonu yaptık diğer kişileri biz aldık ama MİT mensubu

olan ve onunla irtibatlı kişileri savcı kendisi istedi ve sorguladı; dava açıldı, yargılandılar ve MİT mensubu dahil bazı kişiler ceza aldılar. MİT kendi personelinin işlediği suçtan dolayı onlara yardım etmedi, yaptığının göreviyle alakasının olmadığını söyledi. Yani bu ülkede güvenilir insanlar sadece üç beş Cemaat mensubu polis ile savcı değildir. Devletin diğer görevlileri de ülkeye zarar veren kişilere karşı tavır alır.

MİT müsteşarlarına dair yapılan bu tahkikata Başbakan'ın çok sert tepki vermesi ve kendisine yönelik bir işlem olduğunu söylemesi üzerine, MİT mensuplarını koruyacak kanunlarda değişikliğe gidildi. "Yapacakları işleri dolayısıyla soruşturma yapılması Başbakan'ın iznine tabidir" denilerek soruşturma durduruldu. Bu soruşturmayı yapan Savcı Sadettin Sarıkaya görevinden alındı ama aynı mahkemede görevlendirildi. Hatta benim yargılandığım 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nin duruşma savcısı oldu. Bu olaya karışan üç şube müdürü ve amirler de başka yere tayin edildiler. Ama bunu organize edenler kimlerdi, arkasında kimler vardı ve niye yapıyorlardı? Bu konularda ciddi bir araştırma yapılmayıp sadece tayinle veya yer değiştirmeyle yetinilerek, etkili bir soruşturma yürütülmediği için bu sefer MİT Müsteşarı Hakan Fidan, Selam Tevhid soruşturmasında İran casusu yapılmış, yine telefonları dinlenmiş ve "ülkeye ihanet ediyor, İran'a bilgi veriyor" iddiasında bulunuluyordu. Cemaat bu sefer işin şeklini değiştirerek farklı bir adım atmış, birçok kişiyi de içine alan, herkesi İran casusu yapan yeni bir soruşturma başlatmıştı.

Aslında ÖYM'lerin direkt MİT müsteşarı ve mensuplarını sorgulayamayacağı belliydi. Anayasanın 168. Maddesi[13] çok

13 (Değişik: 12/9/2010-5982/18 md.) Anayasa Mahkemesi Cumhurbaşkanını, Türkiye Büyük Millet Meclisi Başkanını, Bakanlar Kurulu üyelerini, Anayasa Mahkemesi, Yargıtay, Danıştay, Askeri Yargıtay, Askeri Yüksek İdare Mahkemesi Başkan ve üyelerini, Başsavcılarını, Cumhuriyet Başsavcı vekilini, Hâkimler ve Savcılar Yük-

açıktı; ÖYM'ler görev sahasına girmeyen işlerde her istediğini alıp sorgulayamazdı. Başta herkesin hoşuna gittiği için bu hukuksuzluğa göz yumdular. Normalde yasalar açıktı ÖYM'lerin görev alanına giren belli işlerde direkt savcıların soruşturma açma hakkı vardı ama nasıl yasama dokunulmazlığı, hakimlerin dokunulmazlığı, vali ve kaymakam gibi mülki amirlerin yargılanmasında özel hükümler varsa ve bunlara uyuluyorsa, Genelkurmay Başkanı, Kuvvet Komutanları için de Anayasa'da özel yargılama makam ve usulleri ile izin mercileri vardı.

Anayasa'ya göre Genelkurmay Başkanları ve Kuvvet Komutanlarının AYM'de yargılanacakları konusu açık olmasına rağmen "Bu suçlar görev suçu sayılmaz, ihtilal hazırlığı görevden değildir, bundan dolayı yasanın hükmüne göre AYM'de değil CMK 250. Maddede belirtilen ÖYM'lerin görev alanına giren suçlarda direkt, izin almadan soruşturma yapılabilir" gibi basit hukuki yorumlarla Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ tutuklanmıştı. Aslında Genelkurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının yerel mahkemede yargılanmasını kabul etmek makul değildir. Ancak o gün işlerine geldiği için bu anlayışı devam ettirdiler.

İşte ÖYM'ler, hukuku istediği zaman ihlal etme, kendi istediği şekilde eğip bükerek uygulama anlayışına ve yaptığı diğer hatalara karşı çıkılmayınca bugün daha büyük olaylara neden oldu. Şimdi de aynı yorumla MİT Müsteşarı ve yöneticileri tutuklanmak isteniyordu. Halbuki o gün hukuka uyulsaydı Genelkurmay Başkanı, hükümetin (Başbakan'ın)

---

sek Kurulu ve Sayıştay Başkan ve üyelerini görevleriyle ilgili suçlardan dolayı Yüce Divan sıfatıyla yargılar.

(Ek fıkra: 12/9/2010-5982/18 md.) Genelkurmay Başkanı, Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri Komutanları ile Jandarma Genel Komutanı da görevleriyle ilgili suçlardan dolayı Yüce Divanda yargılanırlar.

Yüce Divanda, savcılık görevini Cumhuriyet Başsavcısı veya Cumhuriyet Başsavcı vekili yapar.

izni olmadan soruşturulmaz, ÖYM'de yargılanmaz AYM'de yargılanırdı. Bugün de MİT Müsteşarı göreviyle ilgili hususlarda Başbakan'ın izni olmadan soruşturulmazdı. Çünkü ortadaki iddia görevle ilgili konu idi, o görevi de en iyi bilen Başbakan'dı; ondan habersiz soruşturma yapmak devlet içinde kargaşa çıkarırdı. Normalde bir MİT Müsteşarını, görev suçu olsun olmasın sıradan bir mahkemenin yargılaması da makul değildi. Bağlı olduğu teşkilatın özelliği, sahip olduğu bilgi ve imkânlardan dolayı, yargının gücü, kudreti açısından bir üst yargı organında yani AYM'de yargılanması en doğrusudur. Ama o günün şartlarında Cemaat'in etkin olduğu mahkemelerde yargılama yapılması, istediği şekilde karar çıkartabilmesi ve kanunları işine geldiği gibi kullanması adına, zorlayarak, yasada olmadığı halde dava ÖYM'lere getiriliyordu.

7 Şubat'a gelindiğinde bu uygulamanın yanlışlığı daha çok gözler önüne serildi. Operasyon başladığında neden gerek duyulduysa Diyarbakır BDP'de arama yapıldı ve MİT arşivinden çıkarılmış Oslo görüşmeleri ve o görüşmeler çerçevesinde düzenlenen bazı belgeler bulundu. Aslında arayanlar, hep yaptıkları gibi kendi hazırladıkları belgeleri "orada bulduk" diyerek suçlama için kullanabilir hale getirmişti. Selahattin Demirtaş ilk duyduğunda "İmkânsız bizim o gelişmelerden haberimiz yok, bizde böyle bir belge olması ve bulunmasında yanlışlık var" diyor birkaç gün sonra olayı öğrendiğinde ise "Bu komplodur, bizde o belgeler yoktu, partide bulundu diye tutanak tutulmuş ama bu doğru olamaz" şeklinde açıklama yapıyordu.

darkmalt

7 Şubat darbesini yapanların haksız, hukuksuz bir şekilde bütün yasaları çiğnemesi, ülkenin güvenliği ayrıca çok önemli makamların ayak altına alınması ve bu kadar pervasız saldırısına karşı en temel mesele devletten makam, güç, kudret alan herkes

ve her kurumun ayağa kalkması, tavrını belli etmesi, kendi güç, yetki ve görevlerini kullanması gerekirken bunun yapılmamasıydı. Hukuk anlayışı ve toplumsal yaşam bilinci bunu gerektirirdi; olayın aslında kendisine yönelik olduğunu anlayan Başbakan'dan ve hükümetten başka ciddi bir tepki gelmedi. Nasıl karşı gelinebilirdi ki? Adı legal, faaliyetleri illegal bu yanının korkutarak sindirmesi neticesi herkes susmuştu. Nasıl olsun ki, her operasyonda susturulan, geri adım attırılan kişiler/kesimler her türlü faaliyeti bir müddet sonra normalleştirilen bu yapıya karşı sesini çıkaramamış, yüksek sesle "bu kadar büyük hata yapılamaz, kimse devletin yetkilerini kendi cemaati, grubu için kullanamaz" diye karşı duramamıştı. Hatta MİT müsteşarlarını kurtarmak için yasada değişiklik yapılarak "ÖYM'ler izin almadan soruşturma yapamaz" denilerek, savunmaya dönük bir anlayış vardı. Neticede özel yasa çıkarılarak MİT müsteşarları şimdilik aslanın ağzından alındı, sonra ÖYM'ler kaldırıldı ama bunlar mağduru koruyan düzenlemelerdi.

Oysa bu olayları yapan, organize eden kişilerin normalde ağır bir şekilde cezalandırılması, disiplin tahkikatına uğraması gerekiyordu. Peki suçlulara ne yapıldı, sadece görev yerleri değiştirildi! 7 Şubat darbesinde kusurlu görülen Emniyet şube müdürlerinin sadece görev yerleri değişti. Asıl bu işi destekleyen, bu operasyonu yapan arka plandakiler hiç araştırılmadı; yer değişikliği gibi basit bir ceza ile maalesef süreç geçiştirilerek devam ettirildi. Örneğin, o kadar hukuksuzluk yapan Savcı Sarıkaya soruşturma savcılığından alınıp, bizim yargılandığımız Özel Yetkili 9. ACM'ye duruşma savcısı oldu ve aynı hukuksuzluğu bu defa bizim davalarda gösterdi. Bulunduğu son mütalaa skandalı aşan, açıkça hukuksuz ve militancaydı! Kendisini HSYK'ya şikâyet ederek "7 Şubat davasında yargılanması gerekirken, ayrıca benim davadaki kasıtlı, hukuksuz hareketlerinden dolayı ceza alması gerekirken hâlâ

savcı olarak göreve devam ediyor, yarın başka mağduriyetlere neden olacak" diye yazdım.

Ayrıca Cemaat mensuplarını görevden almak, onların yerini değiştirmek çok önemli değildir. Ahmet alınır yerine Ahmet'ten daha ileri biri gelir, hem de bir süre tarafsızım diye aldatıcı da davranır. Kişileri değil onların sistemini kökünden devlete ve insanlara karşı kullanılamaz hale getirmek gerekir.

Eğer MİT'i ve hükümetin desteklediği, yürüttüğü programı hedef alan, hukuku kullanarak üzerine giden yapıya karşı bir tavır gösterilemezse, bu yapı daha büyük hedeflere yönelecek demektir. Bir müddet sonra daha da büyük bir şekilde kendisini ortaya koyacaktır. 2009 yılında Erzincan MİT Bölge Müdürlüğü'ne hukuksuz bir şekilde girilmesi, buna müsaade edilmesi, 7 Şubat'a neden olmuştur; 7 Şubat'ta etkin bir soruşturma yürütülmemesi Selam Tevhid örgütü soruşturması ve hükümete yönelik 17-25 Aralık operasyonu hazırlığına zemin teşkil etmiştir. Yaptıklarının karşılığını ödemeyen, hiçbir zarar görmeyen bu yapı daha büyüğünü yapmaya, darbeye kadar işi götürmüştür.

7 Şubat bazı basın mensuplarının dediği gibi bir darbedir; devletin bir kurumunu ele geçirme, o kurumu kendilerine bağlama çalışmasıdır. Bunda rol alanlar, bu olayda parmağı olanlar hukuk önünde hesap vermelidir. Basit tedbirlerle geçiştirilemez. Geçiştirilmemelidir...

Ayrıca, yine "7 Şubat operasyonunu hazırlayanların yaptıkları doğru şeyler de vardır. Bazı MİT mensupları PKK'nın içinden eleman temin etmiş; bu elemanlar birtakım olaylara karışmış ve suç işlemişlerdir, bundan dolayı suçludurlar" denilebilir. Elbette, bazı MİT elamanları suça karışmış ve hata yapmışsa bunun hesabını vermelidir. Geçmişte Emniyet'in, Jandarmanın ve MİT'in bilgi aldığı elamanlar olaya

karışmadı mı? Çünkü örgütün içinden eleman alıp bundan bilgi alıyorsunuz. Bu kişi aynı zamanda örgütün içinde ve hiyerarşik yapısına dahildir; örgütün talimatlarıyla hareket etmek mecburiyetindedir. Örgütün istediği eylemlere katılmak, basit olaylara karışmak zorundadır, aksi takdirde bilgi alamaz. Geçmişte Emniyet'in çok fazla elemanı bu şekilde suça karışmıştır. Bu kişiler mahkemeye verildi. Yine örgüt tarafından olaya itilen, eylem yapması istenen bazı elemanları korumak adına kimi zaman göstermelik işlemler yapılmıştır. Birçok Emniyet İstihbarat ajanı suça karışmış ve yargılanmıştır. Bunları korumak adına Emniyet, yargı mensuplarıyla görüşüp, "bilerek suç işlemediler, gerçek örgüt mensubu değildir, bizim ajanımızdır, bilgi vermektedir, manevi olarak suçun unsuru oluşmamıştır" diye yargıdan destek istemiştir. Elbette hem ajan görünüp hem de provakatif eylem yapamazlar. Kendilerini kamufle etmek zorundalardır. Genellikle Emniyet İstihbarat elemanlarının başına bir şey geldiğinde, suça karıştığında terör şubelerine veya savcıya giderek olayı anlatırlardı. Onların talimatına göre zaman zaman mahkemeye çıkartılırlardı. Bugün de bazı kişilerin örgüt içinde yer alıp MİT'le irtibatlı olmaları ve bilgi vermeleri mümkündür; asıl hata bunların deşifre edilmeleridir. Böyle bir olayı alıp kullanmak, "MİT mensuplarının kullandığı ajanlar suç işliyor, olay yapıyor" demek kötü niyettir. MİT'in, Emniyet'in ve Jandarma'nın asıl amacı istihbarat temin etmek ve güvenliği sağlamaktır. Hataları, yanlışları olabilir ama kimse PKK'ya destek adına bunu yapmış değildir. Birkaç MİT mensubunun olayların içinde olmasını savcılık ve polis abartarak, kendi operasyonlarına meşruiyet kazandırmaya çalışmıştır. MİT'in yaptığı olayların benzerleri eminim ki Emniyet'te iki katı yaşanmaktadır. Basit eylemler yapan, molotof atan ajanlar olabilir; bunu "MİT PKK'yı destekliyor" diyerek açıklamak doğruyu, gerçeği söylememektir.

Öncelikle şu bilinmelidir ki 7 Şubat darbesinin amacı suç işleyen MİT mensuplarını cezalandırmak değildir. Bir kurumu ele geçirmenin uzun süreli hazırlığı MİT ve diğer kurumların içindeki Cemaat elemanlarından alınan destekle yapılmış büyük bir planın varlığıdır, gerisi kurt kuzu misali üstteki kurdun suyumu neden bulandırdın diye kuzuya çatma bahanesidir.

Sabri Uzun'un kitabında anlattığı bomba yüklü minibüsü polisin Van'dan alıp Ankara'ya getirerek orada yakalanmış gibi yapmasına ne demeli?

# MİT TIR'LARININ ARANMASI

Anayasa ve yasalarımıza göre savcılar ve yargı organları, Ceza Kanunu'nda veya kanunların cezai hükümlerinin olduğu hususlarda kişiler hakkında soruşturma, kovuşturma ve araştırma yapabilir. Devlet organları aldığı karar ve işlemlerinden dolayı yargı denetimine tabi olup, yapılan idari işlemin hukuka aykırı olması halinde iptali ve tazmini yargı organlarınca kararlaştırılabilir.

Devlet organlarının hukuka aykırı işlemlerine karşı hakları ihlal edilen veya menfaati bulunanlar itiraz edip, idarece yapılan işlemin iptali için yargı organlarına dava açabilir. İdarenin yaptığı işlemlere karşı savcıların ve yargı mercilerinin kanunda sayılan özel haller haricinde, resen hareket edip idari işlemleri iptal etme hakkı yoktur. İdari kararların yerindelik denetimi yapılamaz, yani alınan kararın uygun olup olmadığı, yerinde, isabetli alınıp alınmadığına yargı organlarınca karar verilemez. İdari eylem, işlem niteliğinde karar verilemez, yani idarenin yapması gereken bir konuda 'bu işlemi yap' diye karar verilemez, sadece idarenin tesis ettiği işlemin iptaline veya yürütülmesinin durdurulmasına karar verilebilir.

İdari işlemlere karşı savcılar ve ceza yargı organları tarafından soruşturma açılamaz. Savcılar idari işlemleri inceleyemez, uygulanmasına karışamaz. Bu ölçüler tüm modern ülkelerde uygulanan klasik ölçülerdir. Hukuk da zaten buna cevaz vermez. Kendilerine böyle bir yetki de vermez.

Devletin siyasi, askeri, uluslararası ve dış politika saha-

sında aldığı karar ve uygulamalar, yargının görev sahasına giremez. Her ne kadar modern dünyada idarenin işlemleri yargı denetimine girse de siyasi, askeri ve uluslararası sahada olanlar girmez. Ama bu ülkede kendisine bağlı birkaç savcı, hakim ve polisle kumpas kurup, her kapıyı bu maymuncuk ile açmaya çalışan yapı, elde ettiği bu kolay ve ucuz yöntemle her şeyi ele geçirmenin kolaycılığı ile hareket etmektedir. Cemaat Emniyet'te ve özel yetkili yargıdaki gücüne dayanarak birkaç polis, hakim veya savcıyla önüne çıkan her engeli, hukuku yerle bir ederek aşmaya çalışmaktadır. Her olayda maymuncuk yöntemini kullanıp her kapıyı açacağını, önüne çıkan her engeli bununla yıkacağını, herkese karşı bunu kullanacağını zannetmektedir. Türk toplumu ve devletinin yargıya, hukuka bağlı olmak adına yaptığı fedakârlığı, o her seferinde silah gibi kullanmaktadır.

Hükümetle, Başbakan'la şahsi hesapları, kinleri uğruna devletin sırlarını açık ederek, dünya önünde "terör gruplarına silah sağlıyor" diyerek aynı anahtarı kullanıyorlar.

Türkiye Cumhuriyeti'nin Suriye'ye yönelik politikası ve uygulamaları ile Suriye muhalefetini desteklemesi siyasi olarak eleştirilebilir; basın, medya, muhalefet hükümetin bu konudaki politikasının yanlışlığını halka anlatabilir, kitle örgütleri yürüyüş, toplantı vb. yöntemlerle protesto edebilir, kitleleri bilgilendirmek isteyebilir ve hükümet hatalı politika ve işlemlerinin karşılığını sandıkta, seçimlerde halk tarafından verilen oylarla alır.

Şahsen ben hükümetin Suriye'ye yönelik politikasını uygun bulmuyorum. Bugün milyonlarca insanın Türkiye, Ürdün ve Irak'ta sığınmacı olarak yaşamasına sebep olan, çevremizde gördüğümüz Suriyelilerin sefil durumlarının, yanlış bulduğum bu politikadan kaynaklandığını düşünüyorum.

Tabii ki MİT TIR'larının Adana ve Hatay bölgesinde savcılarca durdurularak aramaya kalkılmasında 'hukuk, ihbar olduğu için arama yapıldı' vs. bahanelerine de inanmıyorum. Bunların hepsi tamamen uydurmadır. Bu işlemin Cemaat merkezince alınan karar ve Cemaat'in hükümeti uluslararası alanda sıkıştırmak, zorda bırakmak, terörist gruplara silah yardımında bulunuyor gibi göstermek için yaptığı bir operasyon olduğuna dair tereddüdüm yok. Çünkü Cemaat'in bir ilkesi yok, hükümetle arası iyiyken o TIR'ları taşımaya yardım eder, gün gelir rakibine zarar vermek için o TIR'lara saldırır. Gün gelir hükümeti korumak adına tüm yolsuzlukları örter, gün gelir bunları açığa çıkartır.

Cemaat açık olarak anlaşılmaktadır ki Jandarma içerisindeki elamanları ile daha bu malzemelerin yüklendiği yerden bilgi almıştır. Malzemelerin nereye gideceğini daha yüklenirken bilmektedir ve yol güzergâhını da bilmektedir. Jandarma görevlilerine ustaca, sıradan bir vatandaş gibi Ankara'dan ankesörlü telefonla, hem de Adana 156'ya ihbarda bulunulmasını sağlamıştır.

Eğer yapılan ihbar Cemaat operasyonu olmasaydı, tabii bir halde olsaydı bu TIR'lar hakkında bu kadar bilgi almak mümkün olmadığı gibi ihbarı alan jandarma öyle gidip 156 Alo Jandarma hattından da ihbarda bulunmazdı. Böyle bir bilgi almışlarsa ilk önce kendi komutanlarına rapor eder, ardından TIR'ların sahiplerinin kimlik ve adres bilgilerini araştırır, gerçekten bu TIR var mı, ona göre TIR'ların yakalanması, kontrolü için yol güzergâhındaki illerin jandarmalarına belki emniyete de resmi yazı ile yazarlardı. Sadece Adana'ya değil yol güzergâhındaki Konya, Aksaray, Niğde gibi illere de bilgi verilirdi. Ankara'daki bir jandarma görevlisinin böyle bir olaydan haberinin olması zaten imkânsızdır, rüyasında mı

görmüştür birkaç TIR'ı plakası, yükü ve istikameti ile bilecek? Ayrıca normal 155 veya 156 ihbar hatları bulunulan ilin polis ve jandarmasına düşer, önce Adana ilinin 0322 kodunu çevirip sonra 156 çevirerek direkt Adana jandarmasına ihbar yapmayı çoğu kişi bilmez. Yapılan bu işlemin çok farklı ve çok profesyonelce olduğu görülüyor. Yani ne denirse densin böyle bir ihbar örneği görülmemiştir. Son yapılan soruşturmada yaşanan gelişmelere göre bu olayda görev alan MİT mensuplarının Jandarma tarafından 4 aydır telefonlarının dinlendiği, burada elde edilen bilgilerin ihbara dönüştürüldüğü ve bu olayın Cemaat tarafından bir süredir takip edilerek organize edildiği anlaşılmıştır.

Bu olayın uydurma ve sahte olduğuna dair çok önemli bir husus daha vardır ki, uzun süreden beri yasalarımıza göre büyük silah yakalatan, ihbar eden ve yakalayan görevlilere çok yüksek oranda müsadir ikramiyesi verilmektedir. Yani toplu olarak silah yakalatırsanız her yakalattığınız için örneğin, bir tabanca için 500 TL ise bir lav silahı için 2000 TL, daha büyük silahlar için 5-6 bin liradır. Eğer 50-100 tane yakalatırsanız bir servet olabilecek miktarda ikramiye almanız mümkün. Bu yüzden polis, jandarma gerçek bir silah nakli haberi alsa mutlaka onu tutanağa bağlayıp yazar ve yakalatır çünkü ihbar edene de yakalayana da silahın değerine göre ikramiye ödenmektedir. Eğer bu ihbarı yapan jandarma ve oradaki kişiler gerçekten ihbarda bulunmuşsa ve TIR'ların içinde bahsedildiği gibi büyük miktarda silah varsa belki yüz binleri, belki milyonları bulan ikramiye alırlar. Uzun yıllardır uygulanan bu yöntemi Jandarma ve Emniyet mensupları iyi bilirler. Bu kadar büyük ve ciddi bir silah sevkiyatına dair ihbarda bulunuyorsunuz ama kim olduğunuzu söylemiyorsunuz, bilgi vermiyorsunuz, tutanak tanzim etmiyorsunuz; çok açık ki bu bir silah ihbarı ve yakalatma değil bir operasyonun parçasıdır.

Türkiye'de Jandarma bu şekilde çalışmaz. Jandarma subayları ve görevlileri her zaman kendi komutanlık silsilesi içinde bunu işleme koyarlar. Renkli elbiseleriyle jandarma görevini yapıyor gibi görünse de aslında işin farklı olduğu görülmektedir. Velev ki böyle bir ihbar geldi, savcı hiçbir zaman olay yerine gitmez, talimatını verir, jandarma veya polis TIR'ı durdurup arar, gelişmeler hakkında savcıya bilgi verir. Aramada önemli bir şey bulunursa savcı o zaman olay yerine gidebilir.

Hatay ili, Kırıkhan ilçesindeki MİT TIR'ları ihbarında Adana Özel Yetkili Savcısı'nın tutumu çok daha gariptir. O TIR'a müdahale etmek adına kendi son sürat il merkezine çıkarak olay yerine gidiyor ve TIR'ın gelmesinin beklenmesini istiyor. Halbuki ÖYM'nin görev sahasına giren hiçbir olayda bu kadar hızla hareket ettikleri ve gittikleri görülmemiştir.

Dört yıl Edirne Emniyet Müdürlüğü yaptım. Sınırda en büyük uyuşturucu kaçakçılığını ve terör örgütünün ülkeye büyük çapta silah sokma girişimi olaylarını gördüm. Bütün Avrupa ülkelerinde bir yılda yakalanandan da fazla miktarda, 500 kilo civarında uyuşturucu Türkiye sınırında yakalandı. Yine bir araba içine yerleştirilerek Türkiye'ye sokulmaya çalışılan yirmiden fazla özel silah yakalandı ki bu silahların bir örgüte ait olduğu belliydi. Bu olayların hiçbirinde ÖYM savcıları olay yerine gelmedi, hatta davayla direkt ilgilenmeyip biz kendilerini aradığımızda "mahalli savcı gereğini yapar, bize dosyayı gönderir" dediler.

Şubat 2013'te Hatay'ın Reyhanlı ilçesinde Cilvegözü hudut kapısında bombalı araç patlatıldı ve 17 vatandaşımız hayatını kaybetti, 26'dan fazla kişi yaralandı. Olayın büyük bir terör saldırısı veya uluslararası bir grubun saldırısı olduğu aşikârdı. Bu olayda Adana ÖYM savcıları olayın olduğu kapıya neden son sürat gitmemişlerdi? Yine 11 Mayıs 2013 tarihinde Rey-

hanlı merkezinde iki ayrı yerde bomba yüklü araçlar patlatıldı, olayda 52 vatandaşımız ölürken, 146'dan fazla insan yaralanmış, yüzlerce araç, işyeri tahrip olmuştu. Büyük bir terör olayı olduğu veya dış güçlerin yaptığı belliydi, acaba o gün Adana ÖYM savcıları neden son sürat olay yerine gitmedi, inceleme yapmadı? Ya da oradaki polis ve jandarmayı neden yönlendirmedi? Hatta olayla ilgili yayın yasağına, Reyhanlı Savcısı'nın isteği üzerine Reyhanlı Sulh Ceza Mahkemesi'nce karar verildi, sonunda failler yakalandıklarında Adana ÖYM'de yargılandılar. Acaba bu kadar büyük bir olayda Adana ÖYM savcıları neden olay yerine gitmemişlerdi?

Varsayalım ki MİT TIR'larının içerisinde silahlar vardı ve Suriye muhaliflerine, Suriye'deki Türkmenlere gönderiliyordu veya telsiz, elektronik malzeme, erzak gidiyordu. Bu işlem hükümetin kararı ile oldu, belli bir askeri depodan alındı ve Suriye muhalefetine teslim edilecekti. Bu konuda MİT'e emir verilmiş ve MİT de bu işi organize ediyorsa bu olayın adı ve ceza hukuku açısından durumu nedir? Savcı neden ve hangi yasanın hangi maddesinin ihlalinden dolayı soruşturma yapacak, hangi kanuna muhalefetten ceza isteyecekti? Hükümetin isteği ve emriyle bir kurum gönderiyorsa, savcı bu izinli iş karşısında ne yapacak, kime dava açacaktı?

TIR'ların, içerisindeki yükün MİT'e ait olduğu söylenmesine, il valisince belirtilmesine rağmen bırakılmadığını; MİT mensuplarını ve TIR'ları almak için Adana Valisi'nin 400 özel harekatçı polisle birlikte jandarma karakoluna geldiğini, Sayın Savcı Takçı'nın Cumhuriyet gazetesindeki beyanatından anlıyoruz. Peki, vali niye 400 polisle gelir? Vali, emrini zorla uygulatmak için olay yerine 400 polisle gelmiştir. Bunun anlamı şudur: Polisin jandarma karakolunu sarması, polis ve jandarmanın karşılıklı çatışma noktasına gelmesi, acaba ka-

nun ve hukuk için mi yoksa Cemaat'in plan ve programları amacıyla mı yapılmıştı? Orada küçük bir aksilikte Türk askeri ve polisi karşılıklı çatışacak, belki kan dökülecekti. Neden ve kimin için, bu emri veren kimdir, kimin hesabına yapılıyordu? Devleti kendi menfaati için bu kadar kullanmaya kimin hakkı olabilir? Bir an düşünelim; polis ve asker çatışsa, onlarca asker ve polis ölecek, ülkede kaos çıkacaktı; görevlerini Cemaat menfaatleri için kullananların mutlaka bunun hesabını vermesi gerekir. Bu kadar riski kimsenin almaması, kimsenin bir daha böyle bir işe karışmaması için, bugün durdurulmazsa yarın daha büyük işler olacağı için yapanların hesabını vermesi gerekir. Sonradan çıkıp kahramanlık yapıyormuş gibi bu olayların savunması yapılamaz. Herkes kanunlara uymak mecburiyetindedir, yasaları kimse kişisel amaçları için, partisi veya grupları için kullanamaz ve kesinlikle buna müsaade edilmemelidir.

# 17 ARALIK YOLSUZLUK OPERASYONU VE ARKA PLANI

Cemaat'e göre bu, Türkiye'nin en büyük yolsuzluk operasyonudur. Hükümete göre ise bu bir darbe operasyonudur. Doğrusu nedir?

Mesleki geçmişimde yolsuzluklarla çok ciddi mücadele ettim. Mesleğin başında Terörle Mücadele'de operasyon ve sorgulama birimlerinde çalıştım. İlerleyen zamanda asli işim terör istihbaratı olmasına rağmen çıkan her fırsatta en ciddi çalışmamı yolsuzluklar üzerine yaptım. Bu konuda sadece önemli çalışmalarımdan birkaçını sayarsam; komiser muaviniyken Mersin Terörle Mücadele biriminde çalışıyordum. O dönem İstihbarat biriminin bize getirdiği, Mersin'de hayali ihracat ve altın kaçakçılığı operasyonunu başlattık. Mersin'de başlayan ve 1980 yılı sonunda İstanbul'a ve Türkiye'ye yayılan zamanın en büyük kaçakçılık operasyonuydu. Devlet bakanının ve dört büyük banka genel müdürünün de işin içinde olduğu, Türkiye genelinde birçok ihracat firmasının ve İstanbul Kapalıçarşı'da önemli miktarda altın kaçakçılığı ve hayali ihracat yapan büyük ihracatçıların isimlerinin geçtiği bir operasyondu. Bu soruşturmada ortaya çıkan duruma ve adliyeye yazdığımız fezlekeye göre 12 Eylül ihtilali sonrası, Batılı ülkelerin ülkemize karşı uyguladığı tavır dolayısı ile döviz sıkıntısını aşmak amacıyla, o dönem ekonomiden sorumlu devlet bakanı olan rahmetli Turgut Özal'ın Türkiye'den gizli yollarla altın çıkarılıp döviz olarak getirilmesine sıcak bak-

ması hatta yardımcı olmaları konusunda bankacıları da gizli teşviki üzerine; ülkede Berber Yaşar ve onun adına hareket eden Kapalıçarşı'daki bazı kuyumcular tarafından toplanan altınların, Nasrullah Ayan'ın da ortağı olduğu, Muhammet Şekerci'nin İsviçre'de kurulu Shar-Kargo isimli şirketince alınıp gizlice İsviçre'ye çıkarılması, orada karşılığı olan dövizin ülkeye sanki ihracat yapılan malların karşılığı prefinansman döviz havalesi olarak gösterilmesi olayıydı.

İhracatçı firmalar adına bankalar üzerinden gönderilip döviz alım belgesini ihracatçıların aldığı, asıl paranın İstanbul'daki kuyumculara ödendiği, böylece ihracatta kur farkı ve vergi iadesinin alınması gibi geniş çaplı yolsuzluk olayları ve bunun akabinde devletten alınan düşük faizli krediler vs. konularda usulsüzlükler yapılıyordu. Rahmetli Özal bunu teşvik ederken ülkeye döviz girmesini sağlıyor ancak birçok ihracatçı şirket bunu kullanarak çok büyük usulsüzlükler yapıyordu. Bugün holding patronu olan o zamanın dört önemli banka genel müdürünün ve çok sayıda ihracatçının adının geçtiği soruşturmayı tamamladım. Sanıklar önce Sıkıyönetim Mahkemelerinde, ardından Ankara 4 Nolu Sıkıyönetim Mahkemesi'nde yargılandılar ve sonra af kanunu ile soruşturma bitirildi. Ama bu dava o günlerin en büyük davalarından biriydi.

Mersin'de görev yaptığım dönemde; birçok kaçakçı, Kıbrıs'tan getirilen kaçak malları rüşvet karşılığında gümrükten çıkarıyor, piyasaya sürüyordu. Bunları takip ederek hem 50'den fazla kaçakçının hem de onlardan rüşvet alan polis, gümrükçü grubu ve görevlilerin suçüstü yakalanmalarını sağladım ve soruşturmasını yürüttüm. Yine Mersin'de Emniyet, Karayolları, Şoförler Cemiyeti mensuplarının karıştığı ehliyet yolsuzluğu soruşturmasını yaptım.

Yıllar sonra KOM Daire Başkanı iken soruşturması ben-

den önce yapılmış olan, "Neşter 2 Operasyonu" olarak bilinen tıbbi malzeme yolsuzluğu davasında yargılanan kişilerin rüşvetle kurtarılmaya çalışıldığı soruşturmada ve benzeri birçok önemli davada görev aldım.

Enerji Bakanlığı'ndaki büyük ihalelerde yapılan usulsüzlüklerle ilgili, Enerji Bakanlığı genel müdürlerinin, hükümete yakın birçok işadamının adının geçtiği, büyük enerji ihalelerine fesat karıştırılması ve rüşvet alınması olaylarının soruşturulduğu "Enerji Operasyonu"nu yaptım. O tarihte iktidara yakın olan birtakım işadamları da tutuklanmıştı. Bunun üzerine görevden alındım, başka bahanelerle Edirne'ye sürüldüm.

Edirne'de yıllarca herkesin bilip söylediği, bir türlü önlenemeyen kaçakçılık olaylarıyla ilgili olarak Kapıkule'de görevli polislerin tamamına yakını, gümrükçüler ve diğer kapı görevlilerinin anlaşarak, birlikte, örgütlü olarak rüşvet aldıkları/irtikap yaptıkları, 5 bin rüşvet alma görüntüsünü kameralara kaydederek 28 polis, 80 kadar gümrükçünün karıştığı rüşvet soruşturmasını yaptım.

Edirne Belediyesi'nde yapılan içme suyu imtiyaz hakkının devredilmesi ihalesi ile belediye binası ve arazisinin satışı ihalesine fesat karıştırılması soruşturmasını yürüttüm.

Benzeri birçok olayda soruşturma yaptım, rüşvet ve yolsuzluk olaylarında gösterdiğim hassasiyet, en ufak rüşvet iddiası üzerine en ciddi araştırmaları yaptığım teşkilatça da bilinir. Bu ülkenin en büyük sorunlarından birinin yolsuzluk olduğuna inanıyorum. Devletin birçok kurumu da ne yazık ki bu işlere bulaşmıştır. Türkiye'de yolsuzluğu bir anda önlemeye kalkarsanız ekonominin duracağını "Haliç'te Yaşayan Simonlar" kitabımda iddia etmiştim.

17 Aralık'ta başlayan operasyonun amacının yolsuzluğu ortaya çıkarmak değil darbe olduğu, rakibini devirmek ve ik-

tidarı ele geçirmek olduğu açıktır. Evet, ortada bir yolsuzluk olabilir, hatta gerçeği ortaya çıkarılandan da büyük olabilir ama Cemaat, bunun bir kısmını düzenlediği sahte belgelerle başka yere çekmiş, büyütmüş de olabilir.

Şuna çok eminim ki Cemaat'in hiçbir zaman yolsuzluğu önlemek ve bu yönde görev almak gibi bir hedefi olmadı. Hiçbir zaman bu tür görevler almadı. Hatta geçmişte hep yolsuzlukların yapılmasına destek olduklarını, yolsuzluğu çözmeye kalktığımızda Cemaat'in bunu engellediğini biliyorum, bende belgeleriyle sabittir.

KOM'da Enerji Operasyonu sırasında görev alan, ben de dahil olmak üzere on, on beş kişi vardı. Bunlar içinde sadece ben ve benim gibi arkadaşlarım bu operasyon dolayısıyla tayin olduk. Halbuki o operasyonda birlikte görev yaptığımız Mali İşlerden Sorumlu Başkan Yardımcısı, Mali Şube Müdürü, Mali Şube Müdür Yardımcısı ve Emniyet Amiri'nin tayini çıkmadı. AKP yöneticilerinin adının karıştığı büyük yolsuzluk operasyonunda bizi Cemaat mensupları sattı, hükümete yalan ve iftiralarla ihbar etti. Beraber çalıştığımız olayda, son anda bizim operasyonu hükümet aleyhine faaliyet gibi gösterip, kendileri dışındaki görevlilerin KOM'dan uzaklaştırılmasında kullandı. "Bakın bunlar sizi de dahil edecekler" diye aleyhimizde kamuoyu oluşturdular.

Cemaat mensuplarının, benim hiç bilmediğim, dinleme yapılan bir yeri tesadüfen arayan, suçla alakası olmayan, iktidara yakın bazı kişilerin telefon konuşmalarını hükümete taşıyıp, benim dinlettirdiğimi vs. söyleyip KOM'dan sürülmemi sağladıklarını sonradan öğrendim.

2005'te bizler giderken Mali birimde görevli olup da KOM'da kalan amirlerin hepsi 17 Aralık sonrası paralel yapı mensubu ve taraftarı olmaktan görevden alındılar. Bu da açık-

ça gösteriyor ki o gün başladığımız yolsuzluk operasyonunda bize mani olan ve karşı duranlar Cemaat mensupları idi.

Bizden sonra aynı Enerji Operasyonu'nun devamı, Cemaat mensuplarının engellemesi nedeniyle il savcısı tarafından ancak Başbakan'a anlatılarak, zorlukla yapılabildi. Cemaat mensupları, Enerji Bakanlığı'nda kendi taraftarları olan yöneticilerin adı geçtiği için operasyonu engellemeye kalktılar. Soruşturmayı esas olarak yürüten Emniyet Amiri Soner'in, "Hanefi Avcı'nın adamı" denilerek yıpratılması ve görevden alınması için çalıştılar. Şark tayini için gittiği ilde de çeşitli bahanelerle onu KOM biriminden uzaklaştırdılar.

Bugün 17 Aralık operasyonunu yürüten Mali Şube Müdürü Yakup Saygılı, o dönemde KOM Daire Başkanlığı'nda teknik birimde, komiser sınıfında görevliydi. KOM Dairesi'nin açtığı obzervasyon (kapalı gözetleme aracı) araçlarının yapılması, donatılması ihalesinde, bitirilmemiş araçlara bitirilmiş gibi imza atılarak, ödemesi yapılmak suretiyle ihaleye fesat karıştırıldığı iddiasıyla, bazı kişilerle birlikte ona da soruşturma açmıştık. Kanaatimce kendisine menfaat temin etmemişti ama üstlerinin isteğiyle usulsüz bir işlem yapmıştı. Yakup Saygılı'nın, kimin talimatıyla bitmemiş araca bitmiş gibi imza attığını yapılan soruşturmada anlatması gerekiyordu, ancak asla anlatmadı. Soruşturmaya uğradı ama Cemaat mensuplarının Bakanlık üzerinde yaptıkları kulisler ve müfettişlerin bakan tarafından yönlendirilmesiyle bu durumdan ucuz kurtarılması sağlandı. Bakan üzerinden soruşturmayı etkileyip, yolsuzluğa karışanların aklanmasına gayret gösterdiler.

Ankara ilinde, KOM biriminde bulunan, bugün Cemaat mensubu olduğu bilinen polis amirleri, 2000'li yıllarda yapılan Neşter vb. yolsuzluk operasyonlarında, şimdi CHP Muğla Milletvekili, zamanın DGM Savcısı olan Ömer Süha Aldan'a

sürekli zorluk çıkardılar. Soruşturmalar güçlükle ve KOM merkezinin desteği ile yürütüldü.

Edirne Belediyesi'ndeki ihaleye fesat karıştırma soruşturmasında, İDB'ye Cemaat'in hakim olduğu dönemde, yaptığımız soruşturmayı ve yapılacak operasyonu CHP milletvekili Mehmet Sevigen'e sızdırıp, tedbir alınmasını sağladılar. Mehmet Sevigen'in olayın sanığı Belediye Başkanı Hamdi Sedefçi'yi telefonla arayıp "Edirne Emniyet Müdürlüğü'nün soruşturma dolayısı ile beraber çalıştığı Ankara'daki daire başkanlığından öğrendiğini" söyleyerek soruşturma ve operasyonu anlattığı, kayıtlar ve Hamdi Sedefçi'nin ifadesi ile sabittir. Ben o zaman Daire Başkanı Ramazan Akyürek'e direkt söyledim, "Bizi siz engellediniz, bizim yaptığımız operasyonu siz sızdırdınız" dedim.

Cemaat'in hiçbir zaman bir yolsuzluk önleme derdi olmadı. Yolsuzluğa bakacağım diye bir derdi de olmadı. Özellikle KOM'da ve İstihbarat'ta en güçlü oldukları 2005'ten 2013'e kadar Türkiye'de hiç mi yolsuzluk olmadı? Kendilerine hiç ihbar gelmedi mi? AKP yöneticileri, bürokratları, belediyeleri bu tarihe kadar hiç mi yolsuzluk yapmadı veya araştırma ile buralarda yolsuzluk olduğuna dair hiç mi bilgi elde edilmedi? Hükümetle araları açılıncaya kadar yolsuzluk üzerinde çalıştıklarına dair elde hiçbir veri yok. Hatta bu tür çalışmalar intikal ettikçe bunların üstü kapatılmıştır.

Şimdi, 17 Aralık operasyonunun başlamasına üç gerekçe gösteriyorlar:

Birincisi, "Hanefi Avcı Edirne'de olduğu zaman 12 Şubat 2007 tarihinde, Kapıkule Hudut Kapısı'ndan yurt dışına çıkmak isteyen bir TIR'da 202 kilo eroin ele geçirilmişti; Edirne KOM Şube Müdürlüğü'nce gerçekleştirilen teknik çalışmalar sayesinde, kaynağı belli olmayan yüksek miktarda paranın

uluslararası transferinin yapıldığı, bu transferlere Durak Döviz isimli işyerinin kara para akladığı..." hakkında yazılanlar.

İkincisi, 21 Aralık 2010'da Moskova Havalimanı'nda yakalanan, İstanbul'dan Rusya'ya giden kara para iddiası.

Üçüncüsü, aslında, Edirne Emniyeti'nin, yukarıda anlatılan uyuşturucu yakalanmasıyla başlayan, kara para aklanması soruşturmasının merkez analizi olan KOM Daire Başkanlığı'nın 3 Haziran 2011 tarihli Happani Grubu Değerlendirme Raporu.

Bu gerekçelerle, yaptıkları kötü niyetli işlemlere meşruiyet kazandırmaya çalışıyorlar. Bu koca bir yalandır. Öncelikle bizim tahkikatımız 2008-2009 yıllarındaydı. Ayrıca biz, Edirne'de kara para aklama, uyuşturucudan elde edilen paranın aklanması olaylarının da bir kuyumcu üzerinden finanse edildiğini, paranın İran'a bir kuyumcu üzerinden gönderildiğini tespit ettik. Israrla yazmamıza, resmen yalvarırcasına bu kişileri dinleme, izleme izni istememize, ÖYM savcıları denetiminde örgütlü kara para aklama, soruşturma yapma, bankacılık ve maliye uzmanlarından destek alma isteklerimize, başta bir iki izin ve karar verilmesine rağmen sonunda bizim taleplerimizi reddedip dosyayı da normal savcılıklara gönderdiler. Onca soruşturmayı kendileri yapmadılar, "bizim görevimize girmez, normal savcılıkların görevi" dediler. Şimdi ne oldu da suçlar aynı kategoriye sokuldu? Bizim o kadar yazmamıza, talebimize rağmen İstanbul Mali Şube işe sahip çıkmadı. Üstelik o tarihte bu dosya Narkotik Şube'de idi. Talebimiz üzerine bu konuda Edirne'de yapılan kara para aklaması toplantısına İstanbul Narkotik Müdürü Bülent Köksal katılmıştı, diğerleri gelmedi. Büyük bir kara para aklama operasyonunun o zaman yapılması gerekirken destek olmadılar, gelmediler ve bunu adeta engellediler. Toplantıya bir tek Narkotik şube gelmişti. Bütün bunlar belgelerle sabittir.

2008-2010'daki olayları 2011-2012'de hiç takip etmemişsin sonra bir anda aklına gelmiş. Neden elde bu bilgiler varken iki yıl boyunca soruşturmaya başlanılmamış da Cemaat-Hükümet çatışması sonrası başlanmış?

İstanbul Savcılığı'nın "17 Aralık Yolsuzluk Operasyonu" diye bilinen yolsuzluk operasyonuna, 17 Eylül 2012'de savcılığın 2012/120653 No'lu soruşturmasıyla; bakan yakınlarıyla ilgili dinlemelere ise Mart 2013 tarihinden sonra başlanmıştır. Açıkça, 17 Aralık soruşturması eski olaylar dolayısı ile başlatılan tabii bir soruşturma değil; hükümetle Cemaat arasında çıkan çelişkiler sonrası, eski olayları delil göstererek darbe operasyonuna meşruiyet aramadır.

17 ve 25 Aralık'a baktığımızda en büyük handikap şu: Bu soruşturmadan İl Savcısının, İl Emniyet Müdürünün ve diğerlerinin de bilgisi yok. Deniliyor ki bu soruşturmadan başsavcının haberi olsaydı hükümete haber verirdi. Bu çok büyük bir yalan. Eğer söyledikleri gibi ise daha başlarken hükümet yetkililerinin işin içinde olduğu bilinmiyordu ki... Bakan yakını ilk ismin geçmesi, soruşturmaya başlanılan 17 Eylül 2012'den 7 ay sonra Mart 2013'te olduğuna göre, neden 7 ay ilgililere bilgi verilmemiştir? Diğer operasyonlar hakkında nasıl işlem yapılması gerekiyorsa onun da UYAP'a kaydedilmesi, ilgililere bilgi verilmesi gerekiyordu. Zaman içinde ilerledikçe bakanların adı geçer ve soruşturma üst düzey bürokratlara dayanırsa o zaman gizlenmesi makul görülebilirdi.

İl Emniyet Müdürü hükümete haber verir diye düşünülüyor da niye Mali Şube Müdürü, Organize Şube Müdürü, müdür yardımcıları, diğer görevliler hükümete haber verir diye şüphelenilmiyor? Onlar da terfi, tayin vs.de hükümete bağlı değil mi? Neden ve nasıl bu kişilere tam güveniliyor? Bu güvenin kaynağı nedir?

Zekeriya Öz, Başbakan'ın özel olarak ödüllendirdiği, zırhlı makam otosunu verdiği, hükümet yanlısı basının her gün övdüğü bir savcı. Peki ona nasıl güveniliyor, bu savcı hükümete bilgi verir diye düşünülmüyor? Eğer böyle bir şey varsa o da verebilir. Ona güveniyorsunuz ama il savcılarına güvenmiyorsunuz. Bu güvenin kaynağı ne, il savcısına güvenilmemesinin sebebi ne? Ölçü nedir?

Bu soruşturmanın başta normal savcılıklarda açılması gerekirken, neden Cemaat yanlısı yargı olarak bilinen ÖYM ve TMK 10. Madde'ye göre kurulan Ağır Ceza Mahkemeleri'nde açıldığı konusu da cevapsızdır.

Açıkça görülüyor ki geniş bir ağ içinde konuşlanmış bir örgütün kendi hiyerarşisinin bildiği; fakat devletin normal görevlilerinden saklanan bu kalkışma, baştan beri hedefi konmuş, titizlikle kurgulanmış ancak son anda gelişen olumsuzluklarla akim kalmış bir darbe girişimidir.

Başka bir önemli konu da 17 Aralık ve diğer yolsuzluk operasyonlarının bütün polislerin görevden alınacağı bilgisi üzerine erken yapıldığının, aslında daha ileri tarihte yapılacağının açıklamada bulunan her iki savcı tarafından söylenmesiydi. Operasyon aceleye getirilmişti. Bu konuda bilinen, Emniyet mahfillerinde söylenen ise operasyonun şubat ayında, hatta 20-24 Şubat'ta yapılacağıydı. Celal Kara ve Zekeriya Öz'ün basına verdikleri röportajlarda bunu görüyoruz: "Operasyonun erken başlatıldığını, bunun nedeninin de operasyonu takip eden Emniyet görevlilerinin, görevden alınacaklarına dair ciddi duyumları olduğunu, bu yüzden erkene aldıklarını" söylemişlerdi. Basına yansıyan kendi anlatımlarına baktığınızda geç bile kalınmış. Madem kutular içinde para olduğu görülmüş, rüşvet verildiği tespit edilmiş, her şey tamamlanmış, operasyon neden şubat ayında yapılıyor? Mart ayında seçimler var çünkü.

Devlet görevlileri suçu gördüğü an müdahil olmak mecburiyetindedir. Kişi biraz daha suç işlesin, yayılsın, başkaları da bu işe girsin diye bekleyemez. Suçu görmüşseniz ve ispatlayacak hale gelmişseniz tahkikatın vakit geçirilmeden yapılması gerekiyor. Eğer müdahale ileri bir tarihe atılıyorsa bunun özel bir amaçla yapıldığı düşünülür.

Operasyonun zamanlaması ile ilgili burada iki önemli konu bulunuyor:

Birincisi, aslında Cemaat'in ve yolsuzluk operasyonunu destekleyenlerin iddia ettiği olaylarla ilgili tespitler yapılmış, operasyonun çoktan başlaması lazım. Şartlar olgunlaşmışsa operasyonun bekletilmesi yanlış. İlla bekleyelim, diğer operasyonlarla hepsini bir arada yapalım, yüzlerce suç işlensin ondan sonra yakalayalım diyerek pusuya yatmak ve olayın her yere iyice yayılmasını beklemek makul değildir. Hatta suçun birçok delili yok bile olabilir. Ceza Muhakemeleri ve Usul Yasası'na göre suç tespit edildiği an operasyona dönüştürülmelidir. Bu kişiler cinayet işleseydi yeni cinayetler mi beklenecekti? Yapılan tespitlerin büyük kısmı birkaç ay önce, bir kısmı da operasyon günü yapılmış. Her operasyon tek tek yapılır. Aynı tür operasyonları birleştirmek, hatta aynı anda iki operasyon yapmak bile uygun değildir. Personel yetmez, zamanda sıkışılır, nezaret sorunları olur, deliller iyi toplanmaz. Onun için önce biri, sonra diğeri, sonra başkası şeklinde sıra ile yapılır. Aynı anda, arka arkaya aynı amaçla operasyonların yapılması, burada bir kasıt olduğunu çok açık olarak gösterir.

İkincisi, neden şubat ayı bekleniyor? Seçim öncesi darbe vurup, seçimlerde AK Parti'nin oylarını düşürmek ve dolayısı ile hükümeti sarsmak mı isteniyor? Bu zamanlamayı kim yapıyor, neden daha önce değil de seçimden bir ay önce? Zaten savcıların dosyaya hakim olmadığı, soruşturma savcısının

dosyayı yeni devraldığı beyanlarından anlaşılmaktadır. Zekeriya Öz "Ben yalnızca genel koordinesini biliyorum" diyor; Celal Kara "yeni geldim" diyor. Ayrıca bu kadar önemli dosyayı güvenip başsavcıya devretmeyen diğer savcılar neden Savcı Celal Kara'ya güveniyor? Bu güvenin kaynağı ne, onun sızdırmayacağına nasıl emin olunuyor? Aslında operasyon savcılar tarafından yönetilmiyor, tamamen Emniyet'in kontrolünde. Operasyonu yürüten Emniyet; Emniyet'i yöneten kim? Cemaat... Bu, hiç de öyle adli bir operasyon değil, arka planında Cemaat'i görmemek de mümkün değil.

Şubat ayı sonunda yapılması düşünülen operasyonun, operasyonu yapacak Emniyet mensuplarının görevden alınacakları bilgisiyle acele edilip öne alındığı söyleniyor ama bu da doğru değil. Aslında operasyoncular, kendilerini sağlama almak için suç işleyerek yaptıkları şeytani bir planın ürettiği yanlış bilginin kurbanı oluyorlar. Belgelerle ortaya çıkan duruma göre olay şöyle gelişiyor:

Cemaat'in polis içerisindeki etkinliğinden ve yaptığı işlemlerden rahatsız olan hükümet, bunu kırmak için önce Emniyet'te, Cemaat'in en güçlü olduğu İDB'ye 30 Nisan 2013'te Ömer Altıparmak yerine Engin Dinç'i atar. 2013 yaz tayinlerinde de Ankara, İstanbul, İzmir gibi on kadar büyük ilin İstihbarat Şube Müdürlüklerine eskiden Cemaat mensuplarının çeşitli bahanelerle istihbarat birimlerinden uzaklaştırdığı müdür ve amirleri atayarak bu illerin istihbarat yönetimlerini değiştirir, ama alt kadrolar olduğu gibi kalmıştır. Hükümet böylece yeterli tedbiri aldığı kanaatindedir ve başka bir değişiklik yapacağına dair emare yoktur. Zaten geçmişte en ciddi hata ve kusurların işlendiği zaman da sadece Zekeriya Öz ile Emniyet Müdür Yardımcısı Ali Fuat Yılmazer'in yeri değiştirilmiştir. Yine 7 Şubat darbesi denen MİT müsteşarları ve di-

ğer görevliler hakkında yapılan ve Başbakan'ın, hedefin kendisi olduğunu söylediği operasyonda bile sadece üç şubenin müdürü ve bazı polis amirleri görevden alınmıştır. Halbuki olayın arkasında çok kişinin olduğu bellidir.

7 Şubat 2012 MİT'e yönelik operasyon teşebbüsünde rol alan üç şubenin müdürü tayin edilmişti ancak düşünüldüğünde üç şube müdürü nelerine güvenerek MİT müsteşarları hakkında soruşturma yapacak, MİT'in hükümetin emriyle yaptığı işi sorgulayacak, kimseye bilgi vermeyecek ve MİT yöneticileri ve diğer mensupları hakkında bu denli büyük bir soruşturmaya kalkacak? Bu akıllara ziyan bir şeydir ama hükümetin tepkisi bu kadar basit ve küçük olmuştur.

Buna rağmen, İstihbarat şubelerindeki değişiklik Cemaat'in birçok planını bozuyordu. Çünkü İstihbarat'ın teknik imkânları, bilgisayar sistemi ile tüm operasyonlarda önemli veriler sağlıyorlardı. Cemaat, İstihbarat'taki kişilerden el altından bilgi alabilir, istediği bilgiyi toplayabilirdi ama yine de risk vardı. Ayrıca küçük de olsa hazırlanan operasyonlar hakkında İstihbarat'a bilgi sızması, İstihbarat'ın kendilerini takip etmesi ihtimali vardı. İlk kuruluş yıllarında İstanbul Mali, Organize ve Narkotik şubelerinin dinleme sistemleri, İstihbarat Dairesi üzerinden geldiğinden, İstihbarat biriminin, dinlemelere bakarak çok şeyin farkına kolayca varacağını düşünüyorlardı.

Yeni gelen İstihbarat yönetimi kendilerinden olmadığı için, bir süre sonra tekrar başlatacakları dinlemeleri önce hızlı bir şekilde sonlandırıyorlar. Sonra darbe operasyonlarına İstihbarat şubesi olmaksızın Mali ve Organize şube olarak devam etmeye karar verip dinleme ve izlemelere tekrar başlıyorlar. Ama İstihbarat şubesi yeni yöneticileri ne yapıyorlar, acaba bizim yaptığımız şeyleri biliyorlar mı, fark ettiler mi

diye merak ediyorlar. Bu durumda düşünüp çok şeytani bir plan hazırlıyorlar.

İstihbarat şubenin müdür ve yöneticilerinin tamamını telefon dinleme, izleme odalarına böcek koyma, açık ortamda takip yapma suretiyle denetlemeyi nasıl yapacaklarıno planlıyorlar. Bunun için önce İstihbarat şubesinde çalışan bir komiser, İstihbarat biriminde Yardımcı İstihbarat Elemanı (YİE) denen, ajanlara ödenen, toplamı 600 TL kadar olan beş altı para ödeme belgesinden bazılarının fotokopilerini alıyor. Sonra, sanki bu tür ödemelerde zimmetine para geçirme işlemi varmış gibi bir iddia ortaya atacak şekilde rapor tanzim ediyor. Bu raporu kendi İl Emniyet Müdürüne, Valiliğe ya da İl Savcısına, Emniyet Genel Müdürlüğüne, İçişleri Bakanlığı'na değil, direkt bu yolsuzluk soruşturmasını yapan savcıya 08.11.2013 tarihinde iletiyor.

Bu arada aynı konu hakkında 155 ihbarı yapılıyor.

Savcı Muammer Aktaş kendisine gelen evrakı inceledikten sonra Organize Şube Müdürlüğü'ne talimat gönderiyor. Organize Şube Müdürlüğü yazıyı alır almaz talimata uygun olarak 21.11.2013 tarihinde istihbarattan sorumlu İl Emniyet Müdür Yardımcısı Ahmet M.T. ve Şube Müdürü Ahmet A. ile iki yardımcısı dahil yeni atanan sekiz yönetici hakkında teknik araçlarla takip, ses ve görüntülerinin alınması, görevlilerin telefonlarının dinlenmesi için savcılığa müracaatta bulunuyor.

İdari bir olayla ilgili araştırma, soruşturmanın müfettişlerce yapılması gerekirken Cumhuriyet Savcısı, 23.11.2013'te 23. Sulh Ceza Mahkemesi'ne başvurarak aldığı 2013/677 sayılı kararla bu kişilerin telefonlarının dinlenmesi, fiziki olarak teknik aletlerle takibi, ses ve görüntülerinin kayıt edilmesi kararını KOM şubeye gönderiyor ve dinleme, izleme başlıyor.

Bu arada daha anormal yöntemlere başvurulur. KOM'un

talebi, savcının onayıyla, İstihbarat şubedeki bazı Emniyet mensupları gizli görevli olarak atanır. Bu görevliler ceplerine ses kayıt cihazlarını koyarak, kendi müdür ve amirlerini konuşturup, seslerini kaydedip, haklarında suçlayıcı bilgi toplarlar. Bu kayıtlar çözülür, delil diye dosyaya konur, savcılığa verilir. Güya tüm bunlar 50-60 TL'lik toplamı 600 TL'lik İstihbarat ödeneğinin örgütlü bir zimmet soruşturması için yapılır.

Akla ziyan bir konu bahane edilerek yeni atanan, Cemaatçi olmayan İstihbarat biriminin tüm yöneticileri dinleme/izlemeye alınarak yapacakları şeyler hakkında bilgi toplama imkânına kavuşulur. Bunlar yapılırken, bilgi verilmesi gereken İl Emniyet Müdürü dahil kimseye bilgi verilmez. Usulsüzlüğün, hukuksuzluğun tarifi imkânsız ölçüye ulaştığı, Emniyet'in tüm iç işleyişinin alt üst edildiği, İstihbarat'ın güvenilirliğini temelden bozan bu olay, Cemaat'in, devlet güvenliğini kendisi için nasıl yerle bir ettiğinin tam bir örneğini sergiliyor.

Bu arada 155'e gelen ihbar üzerine İDB'den gelen heyet konuyu inceler, suç bulamaz, bu yöntemle idarecilere bir şey yapılamaz.

Aslında yaptıkları bu işlem, kendilerine hayati hatalarını da yaptırıyor. Emniyet İstihbarat birimini denetlerken, Emniyet içerisinde tayin ve terfi olaylarında rolü olduğuna inandıkları, Emniyet personelini iyi tanıyan emekli bir Emniyet mensubu hakkında da bu operasyon dolayısı ile dinleme, izleme, işyerlerine böcek koyma kararları alıyorlar.

Eskiden beri Emniyet'te hep İstihbarat şubeleri diğer şubeleri inceler, yanlış, usulsüz işlem yapan var mı diye dinleme, izleme yapar zannedilirken dünya tersine çevrilip İstihbarat teşkilatı Organize şube tarafından denetlenir hale getirilir. Ancak istihbaratçıları dinleme, izleme yöntemi ile aldıkları bilgileri yanlış değerlendirerek, kendi operasyonlarını, kendi

hatalarıyla nasıl bozduklarını anlamak için, şeytani planlarının hikâyesini maddi delillere göre anlatmak gerekir.

Emniyet'te, Cemaat kadrolarının yarattığı sıkıntıların ve bunların tayin edilmeleri gerektiği konularının sürekli konuşulması Cemaat'i paniğe sevk eder. Yapacakları operasyondan İstihbarat'ın haberdar olduğunu düşünürler. Ayrıca dinledikleri İstihbarat yöneticilerinin ve emekli polisin günlük tayin değerlendirmeleri vs. hakkındaki konuşmalarından kendilerinin tayin olacağını zannederek, savcılara: "Bizi toptan tayin edecekler, sağlam bilgi aldık" derler. Bunun üzerine şubatın son haftasında yapılacak operasyon aceleyle erkene alınır ve hazırlıklar tam yapılmadan operasyona başlanır. Halbuki hükümetin ve bakanlığın böyle bir tayin yapma niyeti de yoktur, hazırlık da yoktur. Zaten tayin mevsimi geçtiği için normalde tayin yapmak özel şartlara bağlıdır.

Bu arada İçişleri Bakanı'nın oğlu Barış ile Rıza Sarraf'ın adamlarının bir takipten şüphelendiklerini Bakan'a anlatmaları ve onun da İstihbarat birimine "Bir takip var, neyin nesi, araştırın" talimatı vermesi sonucu; istihbarat biriminin olayın aslını bilmeden "Bakan'ın oğlu ve Sarraf'ı takip eden var mı, varsa ne takibi?" diye olayı araştırmak üzere gözetleme ve araştırma faaliyetlerinde bulunduğunu telefon dinlemelerinden öğrenen Organize şube, İstihbarat'ın ekibini takip ve fotoğraflama yaparlar. Böylece kim takip ediyor diye gizli takipçileri ortaya çıkaracak olan İstihbarat takip ekibini, Organize şube takip eder ve fotoğraflar. Böylece Organize şube ve savcılık, "soruşturmamızı deşifre ettiler" diye, İstihbarat birimi yöneticileri hakkında da soruşturmanın gizliliğini deşifre etmekten soruşturma hazırlar.

İstihbarat şubesinin ne bildiğini bilmeyen Organize ve Mali şube, İstihbarat biriminin çok şeyi bildiğini, yapacakları

operasyonların fark edildiğini zanneder. Panik başlar.

Darbe operasyoncularının, panikle erken operasyon başlatma kararı sonrası kendileri görevden alınır. Tayin olurlarsa ele geçmesin diyerek operasyona başlamadan bir gün önce de İstihbarat yöneticilerinin bu dinlemelerine son verme kararı alınır ve aceleyle her şey savcılığa gönderilip, Emniyet'te hiçbir şey yok haline getirilir.

Bu işlem gerçek manada soruşturulsa bu işlemi yapan İstihbarat görevlileri, KOM personeli, savcı ve karar veren hâkimler mahkûm olurlar ama yapılanın ne olduğunun farkına bile varılmamıştır. Olay iyi düşünüldüğünde ne kadar vahim bir şey yapıldığı idrak edilebilir.

Aslında 17 Aralık operasyonu olmuştur ama iktidar hâlâ onların tahmin ettiği tayinleri yapmayı düşünmemektedir. Sonunda birileri patlar ve der ki "Bu Cemaatçi müdürleri ve amirleri görevden almazsanız, yarın öbür gün olacakları tahmin edemezsiniz." Nihayet düğmeye basılır ama şu önemli bir bilgidir ki eğer 17 Aralık operasyonu yapılmasaydı Organize ve Mali şube müdürleri ve kadroları belki bir iki kişi başka sebeplerle tayin olsa da görevlerinin başında kalacaktı. 24 Şubat'ta veya uygun zamanda operasyonlarını rahatlıkla yapabilirlerdi. Sadece şüpheleri ve panikleri onları yanılttı, "hepimizi toptan değiştirecekler" diyerek operasyonu erkene aldılar. Kendi tuzaklarına kendileri düştüler.

Cezaevinden çıktıktan sonra görüştüğüm birçok kişi, Cemaat'in açık olarak tüm mensuplarına, hatta destek istediği kişi ve gruplara, "hükümetin martta kesin gideceğini, daha birçok şeyin, İsviçre'deki banka dekontlarının vs. ortaya çıkacağını" açık açık söylediğini anlatıyordu. Bu operasyonların darbe amacı yoktu diyorlar ama bu operasyonlarla hükümetin gideceği, asla hayatta kalamayacağı o kadar çok kişiye anla-

tıldı ki bunu inkâr etmek mümkün değil. Ben Cemaat yanlısı kişilerin isim, adres, yer, tarih vererek, çevrelerine bunu anlattığını çok güvenilir kişilerden duydum.

Aslında 17 ve 25 Aralık'ta arka arkaya yolsuzluk operasyonları yapılacak, bunlarla ayakta kalması imkânsız hale gelen hükümet düşecek, ardından da "Selam Tevhid operasyonu" denen soruşturma ile İran'a casusluk yapmak iddiasıyla yolsuzluğa bulaştırılamayan yüzlerce kişi tutuklanacaktı. Bütün bunları ortaya atılan belgelerden okumak mümkün. Hükümete, Başbakan ve yakınlarına, üst düzey AKP'lilere en büyük darbenin Selam Tevhid operasyonu altında geleceği Cemaat'in sosyal medyaya dağıttığı bu soruşturmayla ilgili belgelerden görülüyor. Dikkat edilirse yakalanan her polisin "Acem uşaklarına boyun eğmedik, Acem'e hizmet etmedik" diye, "Acem"le başlayan kötüleme sözleri sıkça duyuluyor. Üstelik bu operasyondaki İran lehine casusluk gibi suçlamalar, ülkeye ihanet suçlamaları olup, vatana ihanet iddiası her türlü siyasi dokunulmazlığı hatta Cumhurbaşkanlığı dokunulmazlığını bile kaldıran sebeplerden sayılıyor.[14]

Antalya'da geçmiş yıllarda, 17 Aralık'a kadar iyilik, hayır, hasenat yapmak adına Cemaat'e sürekli himmet, zekât, burs kabilinden destek veren iyi niyetli işadamlarıyla Ekim 2014'te bir yemekte, bir araya geldim. Onların anlattığına göre Cemaat ileri gelenleri, yöneticileri ile zaman zaman toplantılarda bir araya gelinir; Cemaat'in talebi ile duruma göre sen şu kadar, sen şu kadar denilerek zekât, himmet ve 20-30 kadar öğrenciye verilecek bursa karşılık yardım alınır; ramazanda zekât, fitre olarak, bazen yarım kalan bir okul veya bazen dış ülkedeki bir okul için para toplanır; o paraların nerede, nasıl harcanacağını Cemaat tayin eder, onlar manen tatmin olurlarmış.

14 Bkz. Selam Tevhid ve İran Casusluğu İddiası bölümüne

17 Aralık operasyonundan işadamlarının büyük kısmı rahatsız olup, Cemaat'e yardımı kesip, irtibatı da koparmak isteyince ısrarlar olmuş. Önce uzak durmaya çalışmışlar, sonra Cemaat'in bölgede sevilen, Türkiye genelinde bilinen elamanlarından Hüseyin Kara adlı imamın Antalya'ya geleceği, bu gönülsüz kişileri ikna toplantısı yapacağı söylenmiş ve herkes çağrılmış. Benim görüştüğüm insanlar buna rağmen gitmemişler.

Ertesi gün onları toplantıya çağıran, kendileri gibi yerel esnaf-işadamı arkadaşları onlara "Siz ne kaçırdığınızı, ne büyük şey kaçırdığınızı bilemezsiniz" der ve anlatmaya başlarlar: "Hüseyin Kara Hoca bize hükümetin içinde ne kadar İran ajanı olduğunu, muta nikâhı vs. yöntemle bunların nasıl ajanlaştığını, bu ajanların İran'a nasıl hizmet ettiğini, yolsuzluk operasyonunun içeriğini, yapılacakları, Selam Tevhid örgütü operasyonunun detaylarını anlattı." Ayrıca MİT Müsteşarı'ndan bakanlara kadar birçok kişinin suçlandığını da anlatmıştır. Ne gariptir, Hüseyin Hoca'nın yaptığı iş belli. İstihbarat Şube Müdürü veya MİT'in bileceği konuları nereden öğrenmektedir? Bu operasyonlarla hiçbir alakası yoktur, bu bilgileri kaynağından aldığı belli ama bu kaynak savcı ve polisler olmadığına göre bilginin ve operasyonun asıl kaynağının Cemaat merkezi olduğu çok açık olarak görülüyor.

Yolsuzluk operasyonları, Selam Tevhid davası gibi davaların tüm teferruatını Cemaat mensupları nereden, nasıl öğreniyor? Bu operasyonların içerikleri önceden nasıl anlatılıyor? Cemaat imamları bu konuda "Hükümet kesin yıkılacak, ayakta kalamazlar, hepsi İran casusu" gibi iddiaları nereden aldıkları bilgiyle yayıyorlar?

Yolsuzluk yapılmış olabilir, yapılmıştır diyebiliriz. Belki Cemaat'in iddiasından daha büyük bir yolsuzluk da vardır,

suçtur ve mutlaka cezalandırılmalıdır ama bunları gerekçe göstererek mevcut hükümeti değiştirmeye çalışmak, İstihbarat'ın tüm yöneticilerini dinlemek daha büyük suçtur. Yolsuzluklara her zaman karşı oldum, bunu sözle değil görevimde gayretimle gösterdim, risk aldım, cezasını da aldım ama Cemaat'in yolsuzlukla mücadele diye bir felsefesinin olmadığını biliyorum. Şimdi yolsuzlukla mücadele görünümünde hükümeti devirmeye yönelik operasyonda önemli yolsuzlukları tespit etmiş olsalar da asıl niyetlerinin hükümete zarar vermek olduğu, daha baştan bu amaçla işe başladıkları, buldukları yolsuzluklar bir suç ise kendi yaptıklarının bundan beş kat daha ağır bir suç olduğu da unutulmamalıdır.

Ayrıca Cemaat'in ne kadar delil uydurduğunu, nasıl kumpas kurduğunu yaşadığım davalardan ve takip ettiğim Balyoz, Ergenekon gibi davalardan da biliyorum. Ortaya koyduklarının yeniden, iyice incelenmesi, sahte ile gerçek ayıklanarak soruşturulması, hatta yeni delillerin de araştırılması gerektiğini savunuyorum. Bugün yapılanların ne kadarının yolsuzluk soruşturması olduğu incelenmeli, araştırılmalıdır. Yolsuzluk soruşturması adı altında önümüze konulan şeyin, içeriği doğru da olsa asıl niyetlerinin yolsuzluğu ortaya çıkarmak olmadığını, geçmişte hiçbir zaman böyle görevler almadıklarını, daha önce bunları yapanları nasıl engelledikleri, yolsuzluğa ne kadar bulaştıklarını da ileride göreceğiz.

# SELAM TEVHİD VE İRAN CASUSLUĞU İDDİASI

Cemaat yolsuzluk operasyonlarını hükümeti yıkmak ve yıkılırsa geriye kalan hükümet yanlısı, onların devamı sayılan bürokratların tamamını bertaraf etmek üzere hazırlamıştı. Eğer hükümet yıkılmazsa sallanan hükümete son darbeyi Selam Tevhid operasyonu ve İran'a casusluk suçlamasıyla, yüzlerce kişinin tutuklanacağı bir davayla vuracaktı.

Aslında ayrıntıları pek bilinmeyen ama belgelerine iyi bakıldığı zaman hükümeti yıkmaya yönelik olduğu anlaşılan, yolsuzluk operasyonlarının devamındaki en ciddi çalışma, Selam Tevhid dosyası veya bu adla yapılan hazırlıklardı. Zaten yakalanan bazı polislerin "Acem uşaklarına boyun eğmedik", "Acem uşakları" diye yaptıkları konuşmalar ve mesajlar vardı. Birçok kişi bunu anlamıyordu ama bu söylemler, yaptıkları hazırlığın ne olduğunu ima ediyordu. Toplum bunun karşılığını bilmiyordu ama o polisler bu görev içinde yer aldıklarından, konuyla ilgili durum açıklaması yapıyorlardı. Yine 17 Aralık sonrası özellikle "Muta Nikahıyla" birçok kişinin tuzağa düşürülerek İran ajanı yapıldığı, İranlılara bilgi verildiği, bununla ilgili bazı AK Partililerin kasetleri ve çok önemli bilgilerinin basına sızacağına dair yazılar yayınlanmaya başlamıştı. Cemaat'in elinde bu konuda çok önemli bilgiler olduğu söylendi. Ama o kadar çok bilgi, doküman açığa çıkmıştı ki sızdırılması Cemaat'i çok daha farklı göstereceği için bunu başlangıçta yapmadılar. Daha sonra bu konuyla ilgili bütün bilgiler yine internette yayınlandı.

2015 yılının başlarında, Ankara'da Halk Ekmek fırınlarında "ekmeğe Acem büyüsü" yapıldığı söylendi. Hem de bunu ilim adamı kariyerine sahip olan bir kişi açıkladı. Sonra Samanyolu gibi Cemaat kanallarında terör örgütleriyle yapılan işlerde, Acemleri, Persleri, İranlıları suçlayan açıklamalar yapıldı. Yani aslında Cemaat'in elinde hükümeti suçlayacak, hükümetin üst bürokratları ve birçok siyasetçinin tutuklanabileceği büyük bir davanın belgeleri olduğu; İran'a casusluk yapmak iddiasıyla ilgili Selam Tevhid operasyonu dosyasının açılacağı ima ediliyordu.

Bu operasyonun nasıl başladığına, nasıl hazırlandığına bakıldığında; aslında ilk hazırlığın birden fazla grup hakkında yapılmış küçük küçük polis çalışması olduğu görülüyordu. Bunlardan bir tanesi Nurettin Şirin grubu diye adlandırılan, Nurettin Şirin hakkında 12.05.2010 tarihinde hazırlanmış, savcılığın 2010/1074 sayılı bir soruşturma dosyasıydı. Daha sonra Hüseyin Avni Yazıcıoğlu hakkında 04.03.2011 tarihinde 2011/762 sayılı bir soruşturma dosyası daha açılmıştı.

Burada, birbirini tanıyan, geçmişte aynı dernekler, aynı faaliyetler içerisinde bulunmuş, beraber cezaevinde yatmış ve İran rejimine sempatiyle bakan insanların cezaevi sonrası ilişkilerini bir örgüte dönüştürecek olan "Ne yapıyorlar, ne ediyorlar" diye takiple başlamış bu soruşturmaların; daha sonra Cemaat-Hükümet çatışmasıyla, bir anda mahiyeti değiştirilip hükümeti vurmaya ve birçok bürokrat ile siyasetçiyi sıkıştırmaya yönelik bir hale getirildiğini görüyoruz.

Bu soruşturmanın başlangıcından bir müddet sonra Nurettin Şirin soruşturmasıyla ilgili savcılık polisten ön fezleke ister. Der ki, "İki yıldır devam eden bu soruşturmada bir bilgi verin bakalım, ne iş, neden bu kadar uzun sürüyor?" Ön fezleke verilince savcılık, bu soruşturmada ortada bir suç unsuru

olmadığına, bunun devam etmemesi gerektiğine karar verir ve "Asıl davanın, 2011/762 sayılı dosya üzerinden yani Hüseyin Avni Yazıcıoğlu'nun dosyası üzerinden yürütülmesi faydalıdır" deyip o soruşturmayı kapatır. Oradaki bilgilerin de bu soruşturma dosyasıyla birleştirilmesine karar verilir.

Selam Tevhid operasyonunun çekirdeğini oluşturan Hüseyin Avni Yazıcıoğlu soruşturmasının ise eşinin Bursa Sencer Karakolu'na gidip 8 Ağustos 2010'da Yazıcıoğlu hakkında "İran'la işbirliği yapıyor, onlarla irtibatı var" diye ifade vermesiyle başladığı söylenir. Ancak asıl soruşturma, aynı şahsın bu olaydan 7 ay sonra İstanbul polisine verdiği ifade üzerine İstanbul Savcılığınca Akabe diye bilinen bir grup hakkında başlatılan soruşturmadır; 2 yıl 9 ay sürmüştür.

Soruşturma evrakı böyle başlar, ancak bitimiyle ilgili 17 Aralık 2013 tarihinde Savcı Adem Özcan derhal dosyanın tamamının kendilerine gönderilmesini ister. Polis dosyayla ilgili hiçbir fezleke yapmadan, eksikliklerini tamamlamadan, sadece dosyanın içinde neler olduğunu gösteren dijital bir dizi pusulası hazırlar. 106 klasör evrak, alelacele, 17 Aralık günü hemen savcılığa teslim edilir. 18 Aralık'ta Savcı Adem Özcan talimat verir: 62'si e-posta, 136'sı telefon olmak üzere 198 tane dinleme, teknik izleme işlemini sonlandırır ve bunlardaki bütün ses kayıtları, veri taşıyıcılarına yani disklere yüklenerek bir kısmı çözülmemiş halde savcılığa gönderilir. Polisteki ve TİB'teki tüm kayıtlar silinir.

Savcılar arasında görev değişikliği olduğundan, İstanbul Savcılığı elinde 106 klasörlük ve 7 tane bilgisayar diskine doldurulmuş ses ve görüntü işlenmiş bir soruşturma dosyasıyla karşı karşıya kalır. Savcılık bir yandan dosyayı inceler bir yandan da 106 klasörü Emniyet'e göndererek, bu klasör içindeki tüm belgelerin, evrakların incelenmesini ve kendilerine dosya

içeriği ve deliller hakkında bir rapor verilmesini ister. Emniyet 11.02.2014'te 106 klasör evrakı alır, kendi çevresinde bu konuyla ilgili çalışma yapan uzman Emniyet personelinden oluşan bir komisyon kurar. Bu komisyon marifetiyle evraklar incelendikten sonra tamamı hakkında 1200 sayfa civarında olduğu söylenen bir rapor tanzim edilir ve savcılığa sunulur. Emniyet'in yaptığı tespitler çok geniş olmakla birlikte soruşturma dosyasına bakıldığında özetle;

Kimin tarafından yazıldığı belli olmayan bilgilerle, sadece dijital kayıtlarda gazeteci, yazar ve akademisyenler hakkında bulunan bir özgeçmiş raporuna dayanılarak, soruşturma başladığı,

Yazıcıoğlu'nun eşi polise 2 gigabaytlık bir USB teslim etmiştir. USB'nin eşine ait olduğunu söylemiştir. Bu USB'nin içinde bir database'de birçok gazeteci ve akademisyenin özgeçmiş ve kimlik bilgileri vardır. Sadece bu bilgilere dayanılarak hepsi soruşturmanın hedefi haline getirilmiştir. Şahıslarla ilgili yapılan izlemelerde hiçbir silahlı eylem iddiası yoktur. Eylem hazırlığı olduğuna dair emare de yoktur. Ama terör örgütü adı altında soruşturma yürütülmüştür. Soruşturmalarda, dinleme ve izlemelerde kişilerin özel hayatları, cinsel ilişkileri, evlilik dışı hayatları gibi birçok şeyin araştırıldığını ve bu konuların süzülmeden dosya içerisine konulduğu,

Usulsüz birçok dinleme yapılmıştır. Dinlemeler içerisinde MİT-KCK ilişkileri, MİT-İran bağlantıları ve MİT Müsteşarı'nın çevresine ait dinleme kayıtlar vardır. Ayrıca dosya içerisinde çok sayıda kurum hakkında gizli dinleme, izleme kararının verildiği;

El Kaide, Hizbullah, Ergenekon, MLKP, PKK, KCK gibi farklı birçok örgüt gerekçe gösterilerek dinleme kararları alındığı ve hepsinin aynı dosyanın içinde olduğu görülmektedir.

Dinleme, izleme kararlarının bir kısmı açık kimliksizdir, sadece TC kimlik numarası vardır. Bazılarında ad ve soyadı yoktur. Bazılarında ise aynı telefon numarası hakkında değişik zamanlarda, farklı kişiler için karar alınmıştır.

Fiziki ve teknik takip kararları 27.12.2013 tarihine kadar geçerli olmasına rağmen, 17'sinde savcılık talimatıyla durdurulmuştur. Yine 17 ve 19 Aralık tarihlerinde alınmış, 24.12.2013 tarihine kadar geçerli olan telefon dinleme kararları vardır ama bunlar daha başlamadan, 18 Aralık'ta savcının verdiği talimatla sonlandırılmıştır.

Buradan çıkan sonuç; savcılık 17 Aralık'ta ve devamında hemen bu operasyonu başlatmak niyetindedir. Ve Emniyet'te değişiklik olursa, dosyaya yeni gelecek kişiler sahip olmasın diye tamamını kendine almayı düşünmektedir.

Mahkemeden şüpheli kişiler hakkında teknik izleme ve takip kararı alınmış ama alınan karardan daha önce, yani karar olmadığı halde, teknik takip izleme tutanakları tanzim edilmiştir. Yani mahkeme kararı olmadan insanlar takip edilmiştir. Alınan dinleme ve izleme kararları, bazı kişiler hakkında 50, bazıları hakkında 61 defa uzatılmıştır. Birçok kişi hakkında Kudüs Ordusu terör örgütüyle irtibatta olduğuna ilişkin dinlenmesi gerektiğine dair karar istenmiş ama en son 02.10.2013 tarihinde, mahkeme "Kudüs Ordusu terör örgütüyle irtibatı olduğuna ilişkin, iletişimin dinlenmesini gerektirecek kuvvetli suç şüphesinin varlığını gösterecek olgular bulunmadığı görülmekte" diyerek iletişimin tespit talebinin reddine karar vermiştir.

Bu dosya kapsamında birçok siyasetçi, akademisyen, gazeteci, yazar, işadamı ve devlet kurumunda çalışan insanlar dinlenmiştir. O kadar çok usulsüzlük vardır ki saymakla bitecek gibi değildir. İşte Emniyet'in bu raporu üzerine savcılık kendi

incelemelerini yapar ve 22 Temmuz 2014'te bu dosya hakkında takipsizlik kararı verir. Aslında dosya içerisindeki telefon konuşmaları, gizli izleme çekimleri, önemli bir gizli tanığın polise verdiği bilgiler sesli kaydedilmiştir. Muta Nikâhı'nın nasıl yapılacağına dair şekli anlatımlarla ilgili gizli oda dinlemeleri vardır. İşte daha sonra bütün bu belgeler internete ve sosyal medyaya servis edilir. Görülen odur ki Cemaat bu dosya hakkındaki tüm bilgileri medyaya sızdırarak hükümet aleyhinde bir kampanya başlatmıştır. Ve oradaki tüm telefon konuşmaları, muta nikâhı yapılmasıyla ilgili konular, özellikle hükümet yöneticilerini, MİT yöneticilerini ve Hakan Fidan'ı suçlayan bilgiler internette yayınlanmıştır. Ancak çok ciddi ve önemli denilen belge, bilgi ve iddialar ortaya konulduğu zaman akılla, mantıkla kabul edilemeyecek derecede saçma şeylerin olduğu görülür.

İşte Cemaat, bunları hükümet hakkında çok önemli belgeler diye internet ve sosyal medyaya sızdırmış hatta daha sonra birçok ciddi gazeteciye verip "önemli belgelerdir, Selam Tevhid operasyonunun en ciddi bilgileridir" diye yayınlatmıştır.

Şimdi çok önemli ve ciddi delil diye dosyada olan bu belgelerin birkaç tanesine bakalım.

Birincisi: 12 Ocak 2000 tarihinde, Beykoz'da, Hizbullah lideri Hüseyin Velioğlu'nun ölü olarak ele geçirildiği operasyonda, örgütün arşivinde bulunan belgeler arasında, Aralık 1998'de İran ajanlarının, yani İran görevlileriyle Hizbullahçıların görüştüğü bir evde, İran görevlilerinin unuttuğu defterde yer alan iki sayfalık Farsça metin, daha sonra 1999'da iki Hizbullahçı tarafından tercüme edilir ve örgüt yönetimine rapor verilir. Bu raporda: "Metin Fidan. Almanya'daki NATO askeri üniversitesi mezunu, 28 yaşında, istihbarat dalında İngilizce bir tez hazırlamış, şimdi genelkurmayda bilgisayar

bölümünde çalışıyor, evli ve iki çocuğu var. İsmail Ünal vasıtasıyla irtibat kurulabilir. Uzun zaman içinde bu arkadaşlar vasıtasıyla ordu içerisinde bir şebeke kurabiliriz. Dindar, İslam ahlakına bağlıdır." yazıldığı görülüyor. Burada, 2000 yılında Hizbullah operasyonu sırasında bulunan, kimin yazdığı belli olmayan bir dokümanda, bir kişinin aleyhinde kullanılabilir notlardan bahsedilmektedir. Bu notu Emniyet Genel Müdürlüğü 2001 yılında MİT'e ve Genelkurmay Başkanlığı'na yazar. Cemaat mensuplarının yaptığı yoruma göre Hakan Fidan çevresinde Metin diye bilinmektedir. Burada kastedilen kişinin Hakan Fidan olduğu iddia edilir. Çok önemli ve en ciddi delil diye nitelendirdikleri belgeyi, birincisi kimin yazdığı belli değildir, ikincisi burada kastedilen kişi farklı bir isimdir. Velev ki Hakan Fidan kastediliyor olsa bile bundan Hakan Fidan'ın hiç haberi yoktur. Sadece dışarıdan bakan birisine ait "dindar ve İslam ahlakına bağlı olduğu için bu insana yanaşırsak, angaje edebilirsek, bu tip insanlarla orada bir örgütleme yaparız" diye bir tavsiye notudur. Burada bile Hakan Fidan'la ilgili, onun suçlanacağı hiçbir şey yoktur. Ama en ciddi denilen, elle tutulur olan belge budur.

İkincisi: İnternette Cemaat'in yayınladığı bilgiye göre bir de telefon konuşması vardır. Onların iddiasına göre bu Devrim Muhafızı Ordusu, Kudüs Gücü Generali Mir Vakılı ile Türkiye'de İran ajanı diye niteledikleri Hakkı Selçuk Şanlı arasında geçen bir telefon konuşmasıdır. Ancak şunu belirtmek lazım, burada adı geçen Mir Vakılı aslında onların iddiasındaki gibi bir general midir? Bilinen, Türk asıllı Azeri bir kişi olduğu ve İran Dışişleri Bakanlığı'nda çalışmakta olduğudur. İran-Türkiye arasında yapılan tüm heyet toplantılarına katılmaktadır. Türkiye'ye gelen İran heyetinde bulunmaktadır. Türkiye'ye de zaman zaman gelmiş, gitmiştir. Türkiye'deki toplantılara katılmakta, heyetteki görevlilerle,

Dışişleri Bakanlığı personeliyle, birçok kişiyle tanışmakta ve onlar tarafından bilinmektedir. Yani bir general veya bir istihbarat örgütü mensubu değildir. Dışişleri Bakanlığı'nda çalışan, Türkçeyi iyi bildiği için bütün toplantılara katılan bir İran memurudur.

Türkiye'de Gezi olayları sonrası, Başbakan ile Başbakan Vekili Bülent Arınç'ın Bakanlar Kurulu'nda, aralarında geçen konu hakkında bu kişiler şöyle konuşmaktadır:

> **MİR VAKILI** : İşler iyi gitmiyor. Ağa çıldırmış
> **HAKKI SELÇUK ŞANLI:** Hee... Sen kimle görüştün?
> **MİR VAKILI** : EMİN'le.
> **HAKKI SELÇUK ŞANLI:** Ne haber?
> **MİR VAKILI:** Bihaber yok. Ağa herkese kızıyor şeyi toplantıdan dışarı atmış. Sayın BÜLENT ARINÇ'ı...
> **HAKKI SELÇUK ŞANLI:** Eeee...
> **MİR VAKILI:** Fırçalamış Bakanlar Kurulu'na gelmiş, demiş ki böyle şöyle yapacağız, böyle yapacağız böyle. Bülent Bey de demiş ki 'Ya Sayın Başbakan'ım biraz sakin...' 'Ne sakini ya, ben ceketimi çıkarmışım savaşa girmişim sen de sakin sakin' O da demiş ki, 'Vallahi ben de yaşlandım. Benim bundan sonra fırçalanacak halim yok' demiş, toplantıyı terk etmiş.
> **HAKKI SELÇUK ŞANLI:** Ha, ne suçu var bunda?
> **MİR VAKILI:** Kimin?
> **HAKKI SELÇUK ŞANLI:** Yani ne Bülent'in ne şeyin suçu değil ki bu yani ortada bir karşı oyun var.
> **MİR VAKILI:** Yok şimdi herkes Ağa'nın tavrına karşı ya, Ağa'nın susmasını istiyorlar, doğrusu da o. Akıl mantık kardaşım, sen başta tepede otur, bırak da İçişleri Bakanı konuşsun, bırak da polisin konuşsun.

Başbakan Vekili Bülent Bey'in Gezi olayları dolayısıyla daha yumuşak, daha mülayim politika izlemesine karşılık Başbakan'ın Gezi olayının kasıtlı ve hükümete yönelik olduğu, alabildiğince sert, şiddetli davranılması gerektiğini dü-

şündüğü, bundan dolayı Bakanlar Kurulu'nda bir ara soğuk bir tartışmanın olduğu Türkiye'de herkesin bildiği konuştuğu bir olaydı. Bu konuşmanın içeriğinde nasıl bir suç vardır? Konuşulanlar herkes tarafından bilinen, basına da yansımış içeriklerdir. Ancak soruluyor Mir Vakılı'ye, "Sen kimden öğrendin?" O da diyor ki, "Ben Emin'den öğrendim." Yani Emin diye kastedilen de, MİT Müsteşarı'dır. Onun anlattığı belli değildir, MİT Müsteşarı'nın sesi yoktur, buradaki konuşma iki insan arasında geçen, Türkiye'de birçok insanın da bildiği sıradan bir sohbettir. Hatta bu konuşmanın bırakalım soruşturmayı gerektirmesini, dosyaya bir suç varmış gibi konulmasının mantığı yoktur.

Üçüncüsü: 17 Şubat 2000 tarihinde Ahmet Arslan'la Hüseyin Avni Yazıcıoğlu arasında geçtiği söylenen başka bir konuşmadır. Bu konuşma da şöyledir:

> **AHMET ARSLAN (ŞİİLİK DERSİ GRUBUNDAN):** Şeyi soracaktım ben, bu bizim Hakan var ya Müsteşar...
> **HÜSEYİN AVNİ YAZICIOĞLU:** Hakan?
> **ARSLAN:** Müsteşar, o şey miydi? Cemaat miydi?
> **YAZICIOĞLU:** Yo, Cemaat ile alakası yok onun.
> **ARSLAN:** Yok mu?
> **YAZICIOĞLU:** Yok, Cemaat ile alakası yok.
> **ARSLAN:** Arkadaş ile muhabbet ediyorduk da haberleri seyrediyorduk. Cemaat'ten biliyormuş da.
> **YAZICIOĞLU:** Yo öyle bir ara lâfını çıkardılar ama Cemaat ile alakası yok onun ya, BİZİM AYNEN BU KURAN ÇALIŞMALARI GİBİ DÜŞÜN ORALARDAN.
> **ARSLAN:** Senin tanışıklığın var mı onunla?
> **YAZICIOĞLU:** Tanıyorum ya, bizim işte o derslerde beraberdik. Ankara'da takılırdık. He vaziyet bu hacım ya.
> **ARSLAN:** Onaylanmış galiba. (MİT Kanunu)
> **YAZICIOĞLU:** He yırttı yırttı yani...

Bu tapeye de baktığımız zaman Hakan Fidan'ın Cemaat

mensubu olup olmadığını soran biri vardır. Karşıda ise Yazıcıoğlu, "Hayır, o Cemaat mensubu değildir. Öyle söyleniyor ama öyle değildir" diye cevap vermektedir. Yani burada bırakalım bir suçu, Hakan Fidan'ın Cemaat mensubu olduğuna dair duyum alan biriyle konuşan bir diğer kişinin "Hayır, değil" demesi gibi sıradan günlük bir olayın, ciddi bir suça dönüştürülmesi vardır. Bu konuşma, İran ajanlığı gibi çok ciddi bir suçun delili olarak gösterilmek istenmektedir. Bırakalım suç olduğunu, dosyaya böyle bir konuşmanın konulmasının hiçbir mantığı da, anlamı da yoktur.

Dördüncüsü: Cemaat'in iddialarına göre polis takibinde olan Hüseyin Avni Yazıcıoğlu metrobüste buluştuğu İranlı Nessar Gaffari'ye mavi bir dosya vermiştir. Cemaat'in iddiasına göre Nessar Gaffari, Devrim Muhafızı Ordusu sorumlusudur. Polis takibi sırasında metrobüste o mavi dosyayı almıştır. Bu dosya içeriğini polis elde etmiştir, içerisinde birtakım devlet görevlilerinin ismi ve karşılarında artı eksi vardır.

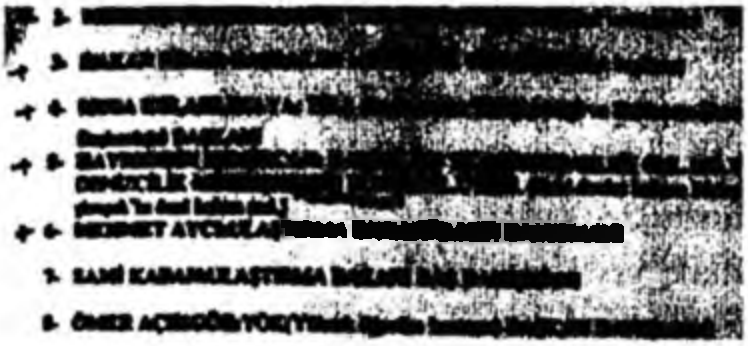

Bu belgede Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in karşısında eksi, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın karşısında eksi, Musa Kulaklıkaya'nın karşısında artı yazılıdır. Yani birtakım devlet yetkilileri hakkında, artı eksi işareti konulmuş olan bir belgedir.

Beşincisi: Enerji Bakanı Taner Yıldız'ın Irak ziyareti sırasında uçağının Bağdat'a inmesine müsaade edilmemesiyle

ilgili, Mir Vakılı ile eski AKP milletvekili Faruk Koca arasında geçen konuşmadır. Bağdat yönetiminin üzerindeki İran etkisi dolayısıyla bir Türk bakanın uçağının inmesiyle ilgili meseleyi aşmak adına, ticari faaliyetleri nedeniyle İran'la bağlantısı olan Faruk Koca'nın siyasetçi olarak müdahale edip, kendi hükümetini rahatlatmaya yönelik bir konuşmadır. Bu soruşturma içinde olmaması gereken bir görüşmedir. Ama sanki çok ciddi bir suç delili gibi, Milletvekili Faruk Koca ile İran'daki bazı devlet görevlileri arasında bir casusluk ilişkisi olduğuna dair hava yaratılmak için buraya konulmuş, anlamsız bir belgedir.

MİT Müsteşarı'nı suçlayan, onu İran ajanlığıyla itham eden en ciddi bilgiler bu saydıklarımdır; olayın aslına baktığımızda ise hiç de öyle göründüğü gibi değildir. Selam Tevhid soruşturmasında adı geçen sanıkların en önemlisi Hüseyin Avni Yazıcıoğlu'dur. Bu kişilerin çoğu eski İslami çevreden, Akıncılar geleneğinden gelen, İslami duyarlılığı olan insanlardır. Bunlar Ankara'da, özellikle eski muhafazakâr İslami kesimin siyasi parti ve düşünürleriyle yazarlarının birçoğunun bildiği, tanıdığı, çoğunun orada yetiştiği; Elif Sitesi'nde İslami çevre ve kişilerin sohbetlerinde bulunan, bir dönem birbirlerini tanıyan, irtibatları olan daha sonra farklı siyasi faaliyetler içerisinde yer almış kişilerdir. Hakan Fidan da o zaman bu Elif Sitesi civarına gelip giden biridir. Hakan Fidan'ın yakınlarının, oradaki muhafazakâr kesimlerle bugünkü siyaseti oluşturan AK Parti ve diğer muhafazakâr kesimde bulunan, siyaseti oluşturan gruplar içindeki insanlarla tanışma faaliyetleri de olmuştur. Birçoğu orada irtibatlanmış, bilinen, tanınan insanlardır. İşte, Hüseyin Avni Yazıcıoğlu da bu gruplardan birine dahildir. İran'da İslami devrim sonrası kurulan İslam devletine birçoğu sempati duyar. Oraya karşı bir gönül bağ-

ları oluşur. Bu dünyanın birçok yerinde olduğu gibi aynı düşüncede olan insanların benzeri bir şey karşısında duydukları sempatidir.

Ancak bu kişiler, 28 Şubat döneminde, Hüseyin Avni Yazıcıoğlu Sincan Belediyesi'nde kültür müdürüyken, İran Elçisinin katıldığı meşhur Kudüs Gecesi'ni tertipler. O gecede olup bitenler dolayısıyla 28 Şubat'ın yarattığı infialle bu kişiler bir süre sonra tutuklanır, cezaevine konulur ve mahkûm olurlar. Üç yıla yakın cezaevinde kalırlar. Tahliye edilmelerinden kısa bir süre sonra Hüseyin Avni Yazıcıoğlu sahte pasaportla yurtdışına çıkar ve koşulların değişmesi, kendisi için yeniden cezaevi tehlikesinin kalmaması üzerine Türkiye'ye döner.

Hüseyin Avni Yazıcıoğlu Türkiye'ye döndükten sonra İstanbul'a gelir ve belediyeye ait Ağaç A.Ş. vb. şirketlerde bir süre çalışır. Sonra da Akabe Vakfı'nda çalışmaya başlar.

Bu kişiler, eski Akıncılar çevresi, Sincan Belediyesi'nde çalışan arkadaşları ve cezaevinde beraber yatıp çıkanlar bir araya gelir, zaman zaman görüşür ve dayanışma gösterirler. Bir süre sonra kendi etraflarında bir grup yaratırlar. Tabii bir kısmı geçmişte sempati duydukları ve iş olanakları yaratmak için -hükümetle İran arasındaki yakınlaşma ve İran'la Türkiye arasında ekonomik ilişkilerin gelişmesi nedeniyle- İran'daki tanıdıkları üzerinden ticari faaliyette bulunmak gibi düşüncelere kapılırlar. Bu kişilerin çoğu aynı İslami gelenekten gelmektedir; geçmişte örgütleri aynı olan, birbirleriyle ilişkileri ve dostlukları olmuş insanlardır. İşte hükümetin İran'la olan ticari faaliyetleri dolayısıyla bunların bazıları İran'a gidip gelmekte ve orada bir şeyler yapma arayışına girmektedirler. Bu durum, daha sonrasında İran casusu ve Selam Kudüs soruşturması adı altında bu kişilere yönelmenin zeminini oluşturur, o ilişkiler Cemaat tarafından çarpıtılarak bu şekilde kullanılmaya çalışılır.

Türkiye'nin İran'la ilişkilerinin iyi olduğu, özellikle nükleer araştırmalar konusunda arabuluculuk yaptığı ve Batı ülkelerine karşı İran'ı savunduğu sırada, Türkiye-İran arasındaki ekonomik ilişkilerin artırılması konusunda çalışmalar yapılmaktadır. Bu sırada Başbakan Müsteşar Yardımcısı Hakan Fidan, İran ilişkilerinin geliştirilmesi, çıkacak sorunların çözümü konularında Başbakanlık tarafından görevlendirilir. Yani özel görevli olarak çıkan sıkıntıları ve sorunları çözmek üzere çeşitli faaliyetlerde bulunur. Bu çerçevede bazı konularla ilgili sıkıntılar kendisine intikal eder. Başbakan Müsteşarı sıfatıyla bu sorunların çözülmesinde görev alır. Tabii bundan dolayı da İran Dışişleri Bakanlığı görevlileriyle veya orada Türkçe konuşabileceği, irtibat kurabileceği İranlılarla da tanışır ve irtibat kurar.

İşte, Hakan Fidan'ın İranlı bazı çevrelerle tanışması, İran'la Türkiye arasında ticari faaliyet yapan işadamlarının da aynı kişileri tanımış olmaları, İran'da çıkması muhtemel sorunlarla ilgili irtibatta olması, onların sorunları çözmek üzere zaman zaman kendi aralarında yaptıkları telefon konuşmalarında tanıdıkları için Hakan Fidan'ın adının geçmesi veya onunla ilgili bir selamını söylenmesi bile onu İran casusu yapmaya yetmiştir. Cemaat'in kullanacağı bir fırsat doğmuştur!

Böyle bir ortamda Hüseyin Avni Yazıcıoğlu'nun eşinin şikâyeti onlara göre, tahkikatın başlamasının sebebi olmuştur. Aslında Hüseyin Avni Yazıcıoğlu'nun son 5-6 yıldır aile içi sorunları vardır. Birçok konuda farklılaşma, aile içerisinde dağılma başlamıştır. İşte böyle bir ortamda, 8 Ağustos 2010'da, Kıymet Yazıcıoğlu, Bursa Sencer Polis Merkezi'ne gidip eşinin İran'la bağlantılarını anlatarak şikâyetçi olur, polise dilekçe verir ve bilgi aktarır. Operasyonun bittiği 2014 yılında ise artık Kıymet Yazıcıoğlu'yla herhangi bir bağlantı

kurulamaz. İrtibat yoktur. Onun polis tarafından korunduğu veya güvenliği sağlanarak belli bir yerde saklandığı şeklinde, devlet koruması altında olduğuna dair iddialar vardır.

İşte bunlar Cemaat'in anlattığı, ortaya koyduğu belgeler ve bu olayla ilgili suçlamalardır. Cemaat'in operasyonla ilgili olarak sakladığı ve istismar ettiği konulara baktığımızda ise olayın boyutunun biraz daha farklı olduğunu göreceğiz.

Cemaat'in iddialarına göre Hüseyin Avni Yazıcıoğlu hakkındaki soruşturma eşi Kıymet Yazıcıoğlu'nun ifadesiyle başlamıştır. Ancak bu iddia doğru değildir. Polis önce Yazıcıoğlu'nun kendisini istihbari olarak dinlemiş, onun aile düzenin bozuk olduğunu, eşiyle arasında sorunlar olduğunu, eşinin farklı ilişkiler geliştirme aşamasında bulunduğunu görüp bu defa eşini yani Kıymet Yazıcıoğlu'nu istihbari dinlemeye almıştır. Onun kullanabileceği, istediği şekilde yönlendirebileceği bazı açıklarını bularak bu ifadeyi vermesini sağlamıştır.

Bugün bu özel istihbari dinlemeyle ilgili belgeler halen bulunup ortaya çıkmış değildir. Ama olmaması imkânsızdır. Mutlaka önümüzdeki günlerde çıkacaktır inancındayım. Çünkü bu dinleme olmadan bu iş yapılamaz. İşte polisin elindeki bu bilgiler karşısında mecbur kalan, zaten eşiyle arasında sorun olan Kıymet Yazıcıoğlu, kendisine dayatılan senaryoya uygun hareket etmiştir. Öncelikle Kıymet Yazıcıoğlu'nun şikâyetinin tabii olmadığı çok açıktır. Böyle bir şikâyet sonrasında polisten başka destek alacağı kimse olmadığından, bu desteğe muhtaç kalmış ve polisin isteği doğrultusunda hareket etmiştir. Polis, Kıymet Hanım'ın verdiği bilgiler içerisine kendi bilgilerini koyarak konuyu başka noktalara çekmiş, küçük değişikliklerle daha önceki birçok operasyonda yaptığına benzer şekilde sorunu farklı bir çehreye doğru getirmiştir. Daha sonra bu bilgilerin hepsini internetten sızdırarak olayı

farklı bir boyutta göstermiştir. Kendi tanığının yani Kıymet Hanım'ın verdiği bütün ifadeleri, Emniyet İstihbarat şubesinde polisle yapılan konuşmaları, gizli kamerayla yapılan kayıtları bile basına sızdırmıştır. Sadece hükümetle olan mücadelesinde kendini haklı göstermek, elinde olan silahlarını iyi kullanmak adına, Kıymet Hanım'ın verdiği bilgileri basına sızdırarak, birçok kişinin güvenliğini tehlikeye atmış, o insanları deşifre ederek, toplum nazarında sokakta dolaşamaz hale getirmiştir.

Aslında çeşitli iddialara dayandırdıkları ve çok önemli dedikleri casusluk soruşturmasını yapmak MİT'in görevidir. İstihbari dinlemelerle ilgili yasa, Casusluk dolayısıyla telefon dinleme yetkisini yalnızca MİT'e vermiştir. Polis ve jandarmanın böyle bir telefon dinleme yetkisi yoktur. Polis başlangıçta terör örgütü diye dinlemeye almış ama sonunda işlemi uygulamaya koyarken İran casusu olduğu iddiasında bulunmuştur. Halbuki casusluk suçlaması söz konusu olduğu zaman mutlaka MİT'in haberi olması gerekirdi. Başlangıçta, daha Kıymet Yazıcıoğlu ilk ifade verdiğinde, sadece Hüseyin Avni Yazıcıoğlu veya etrafındaki birkaç kişi suçlandığı için mutlak surette MİT'le irtibatlanması gerekirdi. Kendilerinin "Hakan Fidan bunlarla tanışıyor, irtibatları var" iddiası doğru değildir; ama var olduğu kabul edilse bile, ilk tahkikata başlandığında, İran devletiyle bir casusluk ilişkisi söz konusuysa o zaman mutlak MİT'le işbirliği yapılması gerekirdi. Peki, MİT'le irtibat ve koordine kurmadan nasıl bir casusluk tahkikatı yapılabilir? Karşıdaki insanların kim olduğu nasıl öğrenilecektir? Halbuki MİT'in imkânları vardır. MİT geçmişten beri Türk-İran ilişkilerini bu boyutuyla takip eden, izleyen, bilen bir kurumdur. Onlarla böyle bir bağlantı kurulmadan nasıl bir soruşturma yapılabilir? Hadi samimi olduklarını

varsayalım; Hakan Fidan veya benzeri MİT görevlisi bu işin içerisindeyse, soruşturma safhası geç başlasa bile ilk andan itibaren neden İçişleri Bakanlığı'nın haberi yoktur? Neden Emniyet Genel Müdürlüğü'nün haberi yoktur? Neden Başbakan'ın haberi yoktur? Milli İstihbarat'ın başındaki veya orada görevli bir insan başka bir ülkeyle yakın ilişki içerisindeyse kendi ülkesine vereceği zarar sınırsızdır. Çünkü MİT'in içerisinde ne olup bittiğini, ne kadar faaliyetleri olduğunu bilmiyoruz. Başbakanlık'la, Genelkurmay'la ve askeri sırlarla ilgili birçok olay vardır. Peki, bunlardan dolayı neden bu kurumlara bilgi verilmez? Yani bir ülkenin Başbakan'ı, bakanları, genel müdürleri bilerek ülkesinde casusluk yapan birine göz mü yumacaktır? Eğer gerçekten bu insan İran'la bağlantılıysa, buna inanılıyorsa, en ufak bir bilgi kırıntısı varsa neden devletin diğer yetkililerine aktarılmaz? Sizde olan bilginin kime, ne faydası vardır? 2010 yılında bu ifade veriliyor, 2014 yılına kadar dört yıl boyunca bu bilgiler hiçbir yere aktarılmamıştır. Halbuki bu bilgiler başlangıçta aktarılsa, gerçekten belki de bu görevli oradan uzaklaştırılacaktı. Belki başka göreve aldırılacaktı. Ama hiç kimseye bilgi verilmemiştir. Hatta Emniyet İstihbarat'taki değişiklikten sonra gelen yeni yönetimin de bu soruşturmadan haberi yoktur. Peki, İstihbarat biriminin haberi olmadan, sadece mafya faaliyetlerine bakan Organize şube veya Türkiye içinde terör işlerine bakan Terör şube veya sadece Mali şube birimleri bu işi yapabilir mi? Yapamaz! Elbette Milli İstihbarat'ın bilgisi olması gerekirken bunun yapılmamış olması, iyi niyetli olmadıklarını göstermektedir.

Ayrıca İranlı Mir Vakılı için Kudüs Ordusu generali diye sıfatlar eklenmiştir, ancak bu kişi İran Dışişleri'nde çalışan, Türkiye- İran heyetleri arası toplantılara katılan, birçok insan ve hatta Türk işadamları tarafından tanınan biridir. Yani

Türk Dışişlerinin, Türk bürokrasisinin ve Türkiye'de üst yönetimin tanıdığı bir kişi nasıl casusluk yapacaktır? İran'da herkesin tanıdığı, Türkiye'de MİT'in, polisin tanıdığı, belki de Başbakan'ın, bakanların tanıdığı bu insan nasıl casusluk faaliyeti yapacak? Bu akılla mantıkla izah edilemez. Casusluk faaliyetleri bu kadar ucuz ve bu kadar lalettayin değildir. Casusluk faaliyeti yapacak olan kişilerin devletle irtibatının dahi bilinmemesi gerekir. Dünyada klasik bir şey vardır; kendi ülkenizde ve hedef ülkede casusluk faaliyeti yapamazsınız. Yani Türkiye-İran arasındaki casusluk faaliyetleri Türkiye'de ve İran'da olmaz. Çünkü Türkiye'de olursa hukuk açısından, İran'da olursa siyaseten sıkıntı çıkar. O açıdan casusluk faaliyetinin üçüncü ülkelere taşınması gerekir. Velev ki olsa bile, kişinin devletle bağlantılı olmaması gerekir. Ama Türk heyetinin katıldığı her toplantıda tercüman gibi bulunan, Türk asıllı bir İranlı olan Mir Vakılı'ya oradaki casusluk şebekesinin başı denilemez. Bu insanın kendisine de böyle bir iddialı görev verilemez. İran bu kadar basit bir devlet değildir. Hiçbir devlet de bu kadar ahmakça casusluk faaliyeti yürütmez.

Yine Mir Vakılı ile Hakkı Selçuk Şanlı'nın telefon konuşması; Gezi olayları sonrası Başbakan'la Bülent Arınç arasında Bakanlar Kurulu toplantısında geçtiği iddia edilen konuşma hiçbir casusluk faaliyetine delil olamaz. Türkiye'de geyik muhabbeti denilen, basının ve herkesin bildiği bir konunun, buraya delil diye konulması ellerinin ne kadar zayıf olduğunu, ne kadar basit iddiaları suç diye gösterdiklerini ortaya koymaktadır.

Yine 17 Şubat 2012 tarihli Ahmet Arslan'la Hüseyin Avni Yazıcıoğlu arasında geçen, "Hakan Fidan Cemaat'ten mi" konuşmasının da bu davayla hiçbir alakası yoktur; olmasına gerek de yoktur.

En ciddi delil denilen, polis takibinde olan Yazıcıoğlu'nun bir İran casusuna verdiği iddia edilen mavi dosyada ise sadece liste içerisinde belli devlet görevlilerinin isimleri ve karşılarında artı eksi işaretleri vardır.

Dünyada görülmüş bir şey değil; böyle bir konuda, bu kadar basit, bu kadar seviyesiz suçlama yapılamaz. Sözüm ona İran İstihbaratı bilgi topluyor; İran İstihbaratı'na bilgi veren ajandan bahsediliyor. Bu belgeler içerisinde ikinci sırada olan Maliye Bakanı Mehmet Şimşek'in adının karşısına eksi işareti konulmuştur. Maliye Bakanı Mehmet Şimşek 2007 yılında Hazineden Sorumlu Devlet Bakanı'dır. 2009 yılından beri Maliye Bakanı'dır. Türk hükümetinde mali konularla ilgili çok önemli hususlarda en az ona yakın komisyonda ve kilit görevlerde bulunuyor. Maliye Bakanlığı gibi bir görevi deruhte etmektedir. İran gibi Türkiye'yle ilişkileri çok önemli olan, Türkiye hakkında her türlü bilgiye ihtiyaç duyan bir ülkenin, Mehmet Şimşek, Hakan Fidan ve orada isimleri yazılı olan kişiler hakkında sadece 2011-2012 yıllarında, eksi artı şeklinde bilgi toplamaya kalkmış olması ve bu belgenin bize casusluk belgesi diye gösterilmesi akıllara ziyandır.

İşin içinde eğer İran gibi bir devlet varsa, bu devlet 2007'de devlet bakanı olan bir kişi hakkında birçok şeyi biliyordur. MİT Müsteşarı olan bir kişi hakkında çok önceden bilgi sahibidir. Yine orada isimleri olan devletin üst yöneticileri hakkında önceden bilgi toplamıştır. İran devletini ve yapacağı casusluk faaliyetlerini bu kadar basit görmek İran'a hakarettir. Ayrıca istihbarat faaliyetlerini yapanlar için de hakarettir. Bu, istihbari faaliyetleri ve casusluk işlerini hiç bilmeyenlerin yapacağı bir aptallığın işaretidir. Yani İran devleti, Devlet Bakanı, MİT Müsteşarı ve o düzeydeki insanlar hakkında o zamana kadar hiç bilgi toplamamış ve bu kişileri bilmiyor;

sadece 2012'de, karşılarında artı ve eksi işareti olan bir listeyi -hem de kocaman bir A4'e yazılı- almak suretiyle, casusluk faaliyeti yapıyor! Casusluk faaliyetleri bu kadar ucuz olamaz.

Ayrıca bilgi aktarmanın o kadar özel yöntemleri, o kadar farklı şekilleri ve hatta hiçbir zaman kişileri sorumlu göstermeyecek teknikleri, elektronik bilgi alışverişleri varken; velev ki bu bilgi doğru olsa bile sadece artı eksi işareti bulunan, niye yazıldığı belli olmayan ve başka hiçbir bilgiye ihtiyaç duyulmamış bir liste söz konusudur. Aslında çok açık ve net olarak görülüyor ki bu, tam da klasik Cemaat polisinin ve ÖYM'nin çalışma biçimidir. Kişileri suçlayacak kadar isim kasti olarak yazılmaktadır. Dosyaya sadece belli işaretler koyarak suç oluşturmaya çalışılmasın da yine aynı mantığın izlerini görüyoruz. Ayrıca bu olayın tarihi 2011-2012 yıllarıdır. ÖYM'ler Cemaat'in vasıtasıyla toplumda seçtiği, istediği herkesi basit dijital delillerle, bu delilleri istediği yere koyarak suçladığı, tutuklanmasına neden olduğu bir dönemdir. Cemaat bu inancı ve o havayı taşımaktadır. Burada da diğer soruşturmalarda yaptığının aynısını yapmıştır. Bu çok açıktır. ÖYM'lerde klasikleşen bir yöntemle, Odatv davasında ve diğer davalarda bol miktarda gördüğümüz, insanları suçlamak için orta yere basit bir not konulmasıyla ve yine aynı yöntemle iş yürütülmüştür. Dünyada hiçbir casusluk örgütü, hiçbir casusluk faaliyeti, hatta azıcık gizli faaliyet yürüten kimse bu kadar basit hareket etmez. Casusluk bu derece basitse zaten hiç uğraşmaya bile değmez. Bu kadar alelade yöntemlerle yapılıyor, evrakları bu kadar basit ve herkesin görüp alabileceği şekilde tutuluyorsa anlamı da yoktur.

Bu soruşturma, usule uygun yürütülmediği gibi dosyayla ilgili onlarca, yüzlerce başka saçmalık vardır. Bu soruşturma, başta Akabe Grubu adına başlanmış sonra Selam Tevhid'e, sonra da İran casusluğuna dönmüş bir soruşturmadır. Ve ne-

dense 17 Aralık günü başlatılmakta zorlanılmıştır. Aslında polis ve Terör birimi hazırlıklı değildir. Dosya oluşmamıştır, fezleke tanzim edilmemiştir. Daha 90 kişinin tapesi çözülmemiştir. Ama 17 Aralık savcısı, hemen o gün dosyaları teslim almak istemektedir. Ne tesadüftür ki yolsuzluk soruşturmalarını yapanlar da aynı savcılardır ve Casusluk dosyasını da aynı savcılar almak istemektedir. Nedense bu kişilerin hepsi Cemaat yanlısı denilen insanlardır ve aynı gün operasyon yapmaya kalkmaktadır. Bunların hepsi yan yana getirildiğinde çok açık görülüyor ki bu bir operasyon dosyasıdır. Bu direkt hükümeti hedef alan ama gerçekliğiyle değil yaratmak istediği havayla yapılmak istenen operasyonlara zemin hazırlayan bir dosyadır.

Ve neden birbirinden farklı ama direkt Cemaat'i ilgilendiren, onun sahip çıktığı, dillendirdiği ve Cemaat'in belli hedeflere yönelttiği dosyalar, hep aynı savcılara, aynı görüşleri savunan savcılara gitmektedir? Bu kadar büyük iddialar varsa, bu kadar önemliyse, neden ilin başsavcısının haberi yoktur? Neden bu işlere bakan diğer savcıların haberi yoktur ve neden dosyalar sadece aynı insanların elindedir? İran casusluğu gibi bir konu, devletin üst düzeyinde görevli 200'ü aşkın insanı direkt ilgilendirmektedir. MİT Müsteşarı'nı şahsen ilgilendirmektedir. Yine İl Emniyet Müdürü'nün, İl Valisi'nin ve İçişleri Bakanı'nın da bundan haberi yoktur. Peki, sadece üç tane polise mi güvenilmektedir? Diğer insanlara niye güvenilmemiş ve bu bilgiler verilmemiştir? Neden bir genel müdür, İl Valisi veya İçişleri Bakanı bilmemektedir?

Her şey çok açık... Bunlar daha önce gördüğümüz, yaşadığımız olaylar ve dosyaların aynısıdır. Bunları bir hukuk metni ve ciddi birer belge olarak kabul edemeyiz. Akla gelen sorulardan biri de gerçek bir soruşturmaysa, neden 17 Aralık

günü bütün telefonlar susturulmuştur? Neden tüm dosyalar polis incelemesi yapılmadan, fezleke düzenlenmeden acele ile savcılığa taşınmıştır? Neden başka bir birime bilgi verilmemiştir? Neden birbiriyle alakasız 10 ayrı örgütle ilgili dinleme kararı alınmış ve hepsi bu dosyanın içine konulmuştur?

Ve çok garip olarak bu dosyanın içerisinde İran'dan Türkiye'ye iltica etmiş bir İranlının ifadesi vardır. Bu dosya internete, konuyu destekleyen delil olarak konulmuştur. Bu kişi, iddiasına göre eskiden İran İstihbaratında çalışmaktadır. Sonra eşini alarak Türkiye'ye sığınmıştır. İstihbaratta çalıştığı dönemde bazı kadınların Türkiye'ye gönderilip fuhuş yaptırılarak istihbari bilgi topladığını, bu amaçla 1500 kadın gönderildiğini söylemektedir. Hatta Türkiye'deki soruşturmalar başlayınca 1500 kadının geri çağrıldığını söylemektedir.

Polis gizli kararlar almış, gizli dinlemeler yapmış, evlere cihaz yerleştirmiş veya bazı kişilerin üzerine cihazlar koyarak, bu tip tespitlerde bulunmuş ve dosyayı bunlarla doldurmuştur. İddia edilen Muta Nikâhı yanlış ya da doğru olabilir. Bu ne polisin ne savcının ne de devletin görev alanına, bir terör örgütü veya bir casusluk davası içerisine girecek bir konu değildir. Ama Cemaat'in bunu alarak hükümet veya belli bir kesim aleyhinde kullandığı çok açık olarak görülmektedir. Ve bu bir hukuk operasyonu, bir savcılık operasyonu değil tamamen siyasi bir operasyondur; belli hedeflere yönelik olduğu da buradan anlaşılmaktadır.

Cemaat'in MİT'i ve MİT Müsteşarı'nı hedef aldığı epeydir biliniyor. Önce MİT Müsteşarı hakkında İran yanlısı dedikodusu yayıldı. Herkes bunu sanki yurtdışından kaynaklı biliyormuş gibi yaptıysa da asıl bilgi sahipleri biliyor ki bu kaynak, bu laflar, bu sözler öncelikle Cemaat tarafından burada, Türkiye'de yayıldı. Ama kendileri yayıyormuş gibi de-

ğil de bazı farklı İslami kesimlere vererek böyle bir sözün yayılmasını sağladılar. Sonra nedense Oslo görüşmeleri basına sızdırıldı. Çoğumuz da biliyoruz ki burada sızdırılan, sızan bilgilerin kaynağı yine Cemaat'tir. MİT Müsteşarı hakkında 7 Şubat soruşturması açıldı. Evet, eskiyi de kapsıyordu ama özellikle Hakan Fidan vardı. Uludere olayı dolayısıyla MİT hedef gösterildi. Sanki o istihbaratı alanlar kasıtlı olarak oradaki masum insanların öldürülmesine zemin hazırlamıştı. Halbuki onlar bir istihbari bilgi vermişti. Operasyon yapma biçimi, şekli, şemali tamamen askeri birliklere aitti. Yani MİT ve Müsteşarı Hakan Fidan, Cemaat tarafından hedef tahtasına oturtulmuş, her türlü suçlamayla yıpratılmak ve bir operasyonla yerlerinden edilmek istenmektedir. Burada MİT'i suçlamak akıl kârı değildi ama Cemaat sürekli MİT'i suçladı.

Sonra MİT TIR'ları aranmaya kalkıldı. MİT TIR'larının aranmasının arkasında da yine Cemaat vardı. Bugün ortaya çıkmıştır ve daha da çıkacaktır ki bu olaylar baştan sona Cemaat tarafından organize edilmiştir. Dışişleri'nde yapılan, Dışişleri Bakanı'nın, Genelkurmay yetkilisinin ve MİT Müsteşarı'nın katıldığı toplantı da basına sızdırıldı ama orada en can alıcı gözüken, en azından öne çıkan şey yine MİT Müsteşarı'nın kendisi ve konuşmalarıydı. Bütün bu olaylar ve buna benzer her olayın odağında Hakan Fidan'ın ve MİT'in bulunması, saldıranın da hep Cemaat olması bir anormalliği göstermektedir. Bütün bu saydıklarım ve diğerlerinde hedef, saldırıya uğrayan, itibarı zedelenmek istenen Hakan Fidan'dır ve MİT'tir. Ve bu saldırıları yapan her seferinde Cemaat'tir. Bu kadar tesadüf olamayacağı çok açıktır.

Cemaat'in İran'a yönelik bakışı sadece İslami anlayış, inanç ve itikat bağlamında olsaydı belki mantıklı kabul edi-

lebilirdi. Denilebilir ki dini ideoloji açısından bakarak buradakini yanlış görüp tavır alıyor. Ama Cemaat'in tavrı bunun ötesinde farklı bir şeydir. Dikkat edilirse cin, şeytan, büyü gibi akılla izahı olmayan birçok şey konuşulmakta, birçok şey Cemaat tarafından söylenmektedir. Bu konuda Cemaat içinde söylenen, Cemaat liderlerinin İran ve İran'a yakın herkes hakkındaki bu tavırlarının gerçek sebebini, onların yaydığı diğer söylentileri belirtmeye kalksak birçok insan bizim sözlerimizin ciddiyetinden şüphe duyacağı için bundan ötesini söylemek ve yazmak maalesef şu anda mümkün değildir.

Akıl ve mantık ölçeğinde bakıldığında bunun gerçek bir soruşturma değil, hükümete vurulacak son ve etkin bir darbe hazırlığı olduğu görülecektir. Ve suçlama da çok enteresan: "Ülkeye ihanet etmek, İran'a casusluk yapmak." Herkesi kapsamına alabilirsiniz. Herkesi kapsadığı zaman hiç kimse itiraz edemez. Özel ve ağır bir suçtur, direkt tutuklanırsınız ve hiçbir dokunulmazlıktan faydalanamazsınız. Eğer casusluk söz konusuysa, siyasi dokunulmazlığınız olmaz. Casusluk söz konusuysa bürokratik dokunulmazlığınız da olmaz. Hatta devlet yetkilisi dokunulmazlığınız da olmaz. Yani cumhurbaşkanını dahi bu iddiayla yargılayabilirsiniz. Cemaat'in özellikle bunu seçtiği hem yapılış zamanından hem de suçun niteliğinden belli olmaktadır. Arka arkaya yapacağı yolsuzluk operasyonlarıyla hükümeti sarsıp, son darbeyi Selam Tevhid operasyonuyla vurmak veya hükümet gitmişse, hükümetin bürokratlarını, arkada kalan siyasetçilerini, ona destek veren birçok unsuru bu operasyonla çok daha farklı bir boyutta ve farklı bir şekilde teşhir ederek, yıkmak için en son öldürücü darbe olarak hazırlanmıştı. Bu hükümete yönelik yapılması planlanan darbe operasyonlarının sonuncusudur. Soruşturma içindeki insanların belki başka suçları olabilir. Belki Hüseyin

Avni Yazıcıoğlu ve diğer insanlar başka suça karışmış olabilir. Ama bu klasörün içerisindeki delile, belgelere dayanarak Cemaat'in iddia ettiği suçları bulmak, onları çıkarmak ne hukuken ne aklen ne de ahlaken mümkün değildir.

# DEVLETİN TÜM GİZLİ TOPLANTILARINI CEMAAT İZLEDİ, DİNLEDİ

Dışişleri Bakanlığı'nda 13 Mart 2014'te yapılan, Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun, MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ın, Dışişleri'nden Feridun Sinirlioğlu'nun ve Genelkurmay İkinci Başkanı Yaşar Güler'in katıldığı toplantının ses kayıtları 27 Mart 2014'te internet sitelerinde yayınlanmıştı.

Bu toplantı devletin en gizli toplantılarından biriydi. Devletin iç ve dış güvenliğini ilgilendiren çok önemli konularda yapılan bu toplantı ve görüşmeler basında ve internette yayınlanmıştı. Birçok kişi de devletin en mahrem konularının konuşulduğu bu toplantının basına sızdığını, bunun çok vahim olduğunu, böyle bir olayın kabul edilemeyeceğini, devletin kendi güvenliğini sağlamaktan aciz olduğunu söylemiş hatta bazı yazarlar "Sözün bittiği yerdeyiz" demişti. Aslına bakılırsa sadece bu toplantı kaydedilmemişti. Görülüyordu ki, tesadüfen başlamış bir dinleme ya da sadece bu toplantı kaydedilmiş değildi.

Aslında Dışişleri Bakanlığı'nın bütün toplantıları kaydediliyordu. Yalnızca Dışişleri Bakanlığı'nın da değil, Genelkurmay'ın yaptığı bütün toplantılar, MİT'te yapılan toplantılar, Emniyet'in toplantıları, hatta her ilde ve her bölgede yapılan toplantılar burada bulunan Cemaat mensuplarınca kaydediliyordu. Bu kayıtların Cemaat'e taşınıp gerektiğinde kullanıldığına dair birçok emare vardı. Aslında daha önce kamuoyuna yansıyan birçok olayda da kendini göstermişti. Ha-

tırlanacağı üzere 26 Ağustos 2011'de, zamanın Genelkurmay Başkanı Işık Koşaner'in görev sınırlarıyla ilgili konuşmasının yarım saate yakın bir kısmı da internette yayınlanmıştı. Bu olayın öncesi ve sonrasında birçok askeri komutan ve yetkilinin seslerinin de internette yayınlandığı görüldü. Kişileri zor durumda bırakmak için yayınlanan seslere bakıldığında, aylar ve yıllar önce görevle ilgili yapılan gizli toplantıların kayıtları olduğu anlaşılıyordu.

Tabii ki kayıt cihazlarının çokluğu; artık zamanımızda saat, kalem, gözlük gibi birçok cihazın bu amaçla kullanılmasını kolaylaştırıyor. Geçmişte bu kadar kolay değildi. O zaman Cemaat kendi imkânlarıyla temin ettiği bu tip cihazları mensuplarına vererek bu kişilere kayıt yaptırıyordu. Ayrıca Emniyet İstihbarat Dairesi'nde küçük ve çok miktarda kayıt cihazı yapmak ve alınan kayıtları bulundurmak mümkündü. Yine şunu biliyoruz ki Cemaat devlet imkânlarını veya kendi ödeneğini kullanarak birçok cihaz aldı ve bu cihazları da kendi mensuplarına vermek suretiyle, ikili görüşmelerin veya güvenlikle ilgili toplantıların yapıldığı odalara yerleştirerek kayıt yaptı.

Geçmişte Yargıtay üyelerinin yaptığı konuşmalar, devletin üst düzey bazı yetkililerinin yaptığı konuşmalar ve tek tek kişilerin yaptığı konuşmaların aynı şekilde Cemaat'e sızdırıldığı da biliniyor. Hatta bugün Emniyet'te kaybolan birçok cihaz da var... Yani şu bir gerçek ki, Türkiye'nin güvenlikle ilgili tüm gizli toplantıları geçmişte de güvenli değildi, Cemaat tarafından kaydedilirdi. Şimdiden sonra da güvenli değildir, her zaman kaydedilecektir ve kaydedilmektedir.

# CEMAAT'İN ÇÖZMEK İSTEMEDİĞİ OLAYLAR

Cemaat'in aslında çözmesi gerekirken, çözme imkânı varken çözmediği, ertelediği ve ciddi yürütmediği davalara gelirsek.

ÖYM'lerin genel politikalarını belirleyip oradaki soruşturmaları yönlendiren Cemaat, aslında faili meçhuller konusunda çok büyük mesafe alabilirdi. Bazı görevlilerin toplumu rahatsız eden, başlangıçta terörle mücadele ediyormuş gibi gösterip daha sonra çeteleşmeye, mafyalaşmaya, tamamen kişisel maddi para teminine yönelerek, gerek batı illerinde gerekse Güneydoğu'da yaptıkları azımsanmayacak sayıda faili meçhul olay vardı. Bunların bir kısmı, PKK-Hizbullah çatışması neticesinde meydana geldi. Bir kısmı da polis, asker ve diğer güvenlik güçlerince "hukuki yollarla mücadele olmaz, teröriste onun anladığı dille cevap vermek gerekir" anlayışıyla yapılan infazlardı. Ayrıca, Susurluk çetesi denen, terörle mücadelede sivil ve resmi güçlerin oluşturduğu karışık grupların, terör örgütlerine destek veren, yardım eden kişilere yönelik infaz olayları da vardı.

Aslında faili meçhullerle, özellikle Güneydoğu'daki olaylarla ilgili elde çok önemli bilgiler vardı. Örneğin İbrahim Babat, fiilen içinde yer almış olduğu birçok olayın kimler tarafından, nasıl yapıldığını çok açık biçimde, tek tek isim ve yer vererek anlatıyordu.

Yine benim iki defa verdiğim ifadede, Güneydoğu'daki bazı olaylara ve Ankara'da Cem Ersever ile diğer infaz olaylarına karışan kişiler, görevliler, suçlular ve delilleri hakkında, soruşturma başlatmaya yetecek kadar çok önemli bilgiler vardı.

Ergenekon, Balyoz, Devrimci Karargâh vb. davalarda bir gram ciddi delil olmaksızın, uydurma sebeplerle yüzlerce insanı tutuklayan, yüzlerce ağır mahkûmiyetler veren ÖYM'ler, Güneydoğu ve batı illerindeki faili meçhul cinayetlerle ilgili o kadar sağlam bilgiler olmasına rağmen, bu konuda hiç istekli davranmadılar; söz konusu olaylara dair ciddi araştırmalar yapmadılar. Sadece içlerinde, kendilerinin hedef gördüğü, General Bahtiyar Aydın'ın öldürülmesi, Cemal Temizöz'ün karıştığı iddia edilen olaylar gibi bir iki olayı irdelemek, bakmak ve büyütmek istediler. Ama gerçekten araştırabilecekleri, bakabilecekleri, delilleri ve şahitleri olan, araştırıldığında ispatı, belgesi bulunacak olaylara ise hiç yaklaşmadılar; hiç bakmak istemediler.

ÖYM'ler, istese çok şey araştırma imkânına sahipken, ne Güneydoğu'daki faili meçhullere, ne batıda bulunan Susurluk çetesinin yaptığı faili meçhul olaylara, hiçbirine bakmadı; mevcut tanıkları doğru dürüst dinlemedi, eldeki mevcut delilleri kullanmadı, hatta onları açmadı ve kamuya bile vermedi. Başka olaylarda çarşaf çarşaf tüm belgeleri yayınlarken, bunları ortaya bile çıkarmadı; bir kenara koydu ve bu olayların ortaya çıkarılmasına da engel oldu. Sadece belli çevrelere karşı ellerinin altında bu dosyaları bulundurarak, onları tehdit altında tutarak, "bu dosyaları açabiliriz, bu dosyaları soruşturup sana doğru gelebiliriz" der gibi korkuttular, dolaylı olarak onlara karşı kullandılar. Bunu, dosyaların içeriğinde, bütün belge ve delillerde görmek mümkün.

ÖYM'ler kalkınca, zamanında bakmayıp yıllarca arşivlerde beklettikleri; delilleri, tanıkları kayıp olmuş, delilleri bozulmuş dosyalar; delil yetersizliği, zaman aşımı vs. sebeplerle, dosyaları devralan TMK 10'a göre kurulan Ağır Ceza Mahkemeleri ve savcıları tarafından kapatılırken, bu defa da failleri sanki kendi savcıları iyi takip etmiş gibi, yeni gelen savcılar hakkında "dosyalara bakmıyor, faili meçhuller kapatılıyor..." vb. biçiminde yazdılar.

# CEMAAT'İN KULLANDIĞI OLAYLAR

## Hrant Dink'in Öldürülmesi Olayı

Hrant Dink'in öldürülmesiyle ilgili İstanbul 14. Özel Yetkili Mahkemesi'nde verilen karar kimseyi memnun etmedi. ÖYM'lerde yürütülen soruşturmalarda adli sürecin nasıl işlediği ve geliştiği genel hatlarıyla herkes tarafından bilinmektedir. O güne kadar her olayda ÖYM'ler birçok kişiyi; öğrenciyi sadece poşu taktığı, protestoya katıldığı için, gazetecileri yazdığı yazılardan dolayı ve en küçük protesto olayında insanları terör örgütü üyesi diye damgalarken, bu olayda 14. ÖYM kendi mantığına ve olayları niteleme ölçüsüne uymadan, sanıklar arasındaki ilişkiyi tarif etmeden "olayda örgüt yoktur" dedi. Sanıklardan birini unutarak karar verdi.

Hrant Dink davasında adli sürecin böyle garip gitmesi bir yana, olayla ilgili idari soruşturma da düzgün yürümüyordu. Olayda, Emniyet mensuplarının veya diğer kamu görevlilerinin varsa hata ve eksiklerini tespit ederek, hem adli yargılanmaları hem de disiplin cezaları almaları konusunda araştırma yapmak üzere iki Mülkiye Müfettişi görevlendirilmişti.

Hatırlanacağı üzere, Hrant Dink'in öldürülmesinden önce Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nün yaptığı bir istihbari faaliyette milliyetçi görüşlere sahip, bu görüşlerinden dolayı daha önce de Mcdonals'a patlayıcı madde koymuş, bu suçtan yakalanıp ceza almış Yasin Hayal'in Hrant Dink'e yönelik silahlı eylem yapacağına dair bir elemanlarından (YİE) bilgi alınmıştı. Alınan bilgi aslında Hrant Dink'in öldürüleceği şek-

lindeydi. Buna rağmen Trabzon Emniyet'i bu bilgiyi İstanbul Emniyeti'ne aktarırken "Hrant Dink'e yönelik ses getirecek bir eylem yapılacak" diye yazmıştı. Bunun içerisine her türlü eylem biçimi girebiliyordu. Ama aynı olayla ilgili Ankara İstihbarat Daire Başkanı'na yazdıkları yazıda "Hrant Dink'i öldürmeye yönelik bir eylem yapılacağı" belirtilmiş, yani aynı istihbari bilgi iki farklı birime, iki ayrı şekilde aktarılmıştı.

Hrant Dink'e eylem yapılacağıyla ilgili YİE'den alınan ilk istihbari bilgi sonrasında uzunca bir süre Trabzon'da bu insanlar dinlenmiş, izlenmiş, takip edilmişti. Yapılan takipten, öldürme olayıyla ilgili ortaya çıkan yeni bilgiler, gelişmeler, duyumlar vs. hiçbiri İstanbul'a aktarılmamıştı. Ama bu bilgilerin kısmi oranda Ankara'ya aktarıldığı belli oluyordu.

Hukuki mevzuat ve görev gereği İDB tüm illerdeki faaliyetleri koordine etmek ve yönetmekle sorumlu olduğu için, böylesi önemli bir olayda toplantı yapması, bu olayla ilgili teferruatlı bir planlama oluşturması gerekirken bunları da yapmamıştı.

Mülkiye Müfettişleri soruşturmaya başladıklarında, bu olayların tamamını görmek Trabzon, Ankara ve İstanbul da yapılan tüm işlemlere bakarak her birimin varsa kusurunu saptamak yerine sadece İstanbul ilinde kusur aramış ve "İstanbul Emniyet Müdürü, İstanbul İstihbarat Şube Müdürü ve İstihbarat Şube Müdürü'nün altında görevli olan kişiler görevlerini yapmamışlardır, görevi ihmalden yargılanmaları gerekir" diye rapor tanzim etmiştir.

Müfettişlerin bu raporu İstanbul Valisi'ne intikal ettiğinde, Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah Bey'in bu olaydan önce Trabzon ilince alınan ve İstanbul İstihbarat birimine yazılan yazıdan ve verilen bilgiden haberdar edilmediği için Hrant'ın öldürülmesi olayında ihmalinin söz konusu olmadığı gerekçesiyle yargılanmasına gerek olmadığı ama İstihbarat Şube

Müdürü Ahmet İlhan Güler ve onun astı diğer görevlilerin yargılanması gerektiğine karar verilir.

Yargılanmasına karar verilen Ahmet İlhan ve arkadaşları idari yargıya gittiklerinde, Bölge İdare Mahkemesi, "böyle karmaşık bir olayda görev ve sorumlulukları belirleyecek bilirkişi incelemesi yapılmadan karar verildiğini" belirterek, verilen kararı bozar.

Bu karar üzerine, tekrar aynı müfettişlerce yapılan soruşturma sonunda verilen aynı mahiyetteki karar yine idari yargıya intikal eder. Olayla ilgili olarak atanan bilirkişileri, olayda kusurlu görülme ihtimali olan İstihbarat Daire Başkanı'nın astı olmaları dolayısı ile tarafsız olamayacakları için karar Bölge İdare Mahkemesince yeniden bozulur.

Üçüncü defa yapılan soruşturmada bilirkişilere "siz sadece İstanbul'da suç varsa onu belirtin, Trabzon'la Ankara'ya karışmayın" denilerek tek taraflı bilirkişi raporu istendiğinin ortaya çıkması üzerine karar üçüncü defa bozuldu. İdari soruşturma süreci böyle devam ederken, Mülkiye Müfettişleri olayın sadece İstanbul boyutunu görmek, oradaki görevlileri suçlamak anlayışıyla hareket ettiklerinden aylar sonra bile olayda rolü olan herkes hakkında yeterli, objektif, vicdanları memnun edecek bir soruşturma yapılmamıştı. Soruşturmaları arka planda etkileyen Cemaat, Trabzon ve Ankara'da hiç kimsenin bu olay dolayısıyla kusurlu görülmesini istemiyor, aksine bu olayı fırsat bilerek zaten değiştirmeyi planlayıp bir türlü yapamadığı İstanbul Emniyet Müdürü ve İstihbarat yöneticilerini toptan ilden uzaklaştırmak, yerine kendi istediği personeli atamak için fırsat olarak değerlendirmek istiyordu. Cemaat'in müdahalesi dolayısı ile de idari soruşturma usulüne uygun yapılamıyordu.

Hrant Dink'in yakınları ve avukatları Başbakanlığa mü-

racaat ederek soruşturmanın iyi yürütülmediği hususunda şikâyette bulundular. Bunun üzerine Başbakanlık Teftiş Kurulu Başmüfettiş Mehmet Akın, Başmüfettiş Ayşegül Genç ve Müfettiş Yasemin Tuğçe İnan'ı Hrant Dink cinayetiyle ilgili kamu görevlilerini araştırmak üzere görevlendirdi. Bu müfettişler Trabzon, Ankara ve İstanbul'da geniş çaplı ve çok ayrıntılı bir araştırma yaptılar.

Müfettişler İstanbul'a geldiklerinde, kendilerine tahsis edilen odada, Emniyet'te bu soruşturmada bulunmuş Terörle Mücadele, İstihbarat ve Güvenlik şubedeki görevlileri çağırıp, Başbakan imzasıyla yetkilenmiş görev belgelerini göstererek bazı belge ve evrakları istiyorlar. Çünkü İstanbul Emniyet'i Hrant Dink soruşturmasını yaparken, Trabzon'dan getirdiği şüpheliler içerisinde bulunan Erhan Tuncel'in "kendisinin polis ajanı olduğunu, bu olayla ilgili birçok defa istihbari bilgi verdiğini, çok teferruatlı anlatımlarda bulunduğunu ve bu olayın ihbarcısı olduğunu" söylediği tutanaklar tutmuş ve bu olay resmiyete intikal etmişti. İşte müfettişler bu tutanakları, diğer belge ve bilgileri öğrenmek ve almak istiyorlar. Terör Müdürü ve Güvenlik Müdürünü çağırarak belgeleri istiyorlar, onlar da saygıyla "tamam" diyorlar.

Ancak zamanın İstanbul İstihbarat Şube Müdürü olan Ali Fuat Yılmazer'i çağırıp Başbakanlık imzası olan evrakı göstererek "Biz Hrant Dink soruşturması dolayısıyla buradayız. Bu soruşturmayı yapacağız. Başbakan'ın yetkilendirdiği, imzaladığı evrak budur. Sizden şu şu evrakları istiyoruz" dediklerinde, Ali Fuat Yılmazer biraz da garip bir tavırla müfettişlere "Başbakan sizi göndereceğine, Ergenekon soruşturmasına sahip çıksın" diyor. Böyle garip bir cevap alan müfettişler irkilerek, "Sen galiba anlamadın. Bak, bu elimizdeki yazı Başbakan'ın imzasını taşıyor ve biz Başbakan adına burada soruş-

turma yapıyoruz. Senden bilgi istiyoruz" diyorlar. O yine aynı tavır ve söylemini sürdürüyor. Böyle garip bir durum karşısında müfettişler rahatsız oluyorlar ama yine de sadece belgeleri istediklerini söylüyorlar.

Aradan epey bir zaman geçiyor. Her şey araştırılıyor, bütün ifadeler alınıyor. Akla gelebilecek bütün konular irdeleniyor. Daha önce müfettişlerin yaptığı tüm soruşturmalar inceleniyor. Başbakanlık Müfettişleri merkeze dönüp topladıkları bilgilere göre raporlarını hazırlarken, Teftiş Kurulu Başkanı Muttalip Ünal, müfettişleri sık sık ziyaret edip neredeyse onlarla beraber çalışarak, soruşturma içeriğini öğrenmeye, soruşturmadan ne çıkacağına bakmaya ve soruşturmadan belli kişilere kusur izafe edilmemesine uğraşıyor.

Raporun hazırlandığı Ankara'da, belli görevlilerin de görevlerini ihmal ettiği ve dolayısıyla sorumluluklarının olduğu kanaatinin yazılacağı aşamada Teftiş Kurulu Başkanı diyor ki, "Bu soruşturmadan Ramazan Akyürek ve Ali Fuat'ı çıkarın. Onları dahil etmeyin." Raporda onların isimlerinin bulunmasının istenmediğini söylüyor. Müfettişler bunun uygun olmayacağını, bu kişilerin de olayda kusuru bulunduğunu, raporu ona göre tanzim ettiklerini söylediklerinde, bunun Başbakan'ın isteği olduğunu söyleyerek, ısrar ediyor. Müfettişler ise "Hayır, biz raporu olduğu gibi yazarız, asla böyle bir şey yapmayız. Bizim raporumuz makama sunulur. Makam raporu beğenmezse işleme koymaz. Takdir sayın Başbakanlık makamına aittir. Ama biz raporu olduğu gibi yazmak mecburiyetindeyiz" diyorlar.

Müfettişler raporlarını tanzim ederken, Hrant Dink soruşturmasıyla ilgili olarak İçişleri Mülkiye Başmüfettişlerince yapılan soruşturmada görülen eksiklik, hata ve yanlışları birkaç madde halinde yazıyorlar. Bu maddelerden birinde

"Hrant Dink olayı iyi soruşturulmamıştır ve iyi araştırılmamıştır daha önceki soruşturmalar layıkıyla ve tarafsız yapılmamıştır" bir diğer maddede "İDB'nin bu soruşturma dolayısıyla gösterdiği dijital bilgiler güvenilir değildir" diyorlar. Ve sonunda birtakım gerekçeleri saydıktan sonra "bu olaya yönelik teferruatlı bir inceleme ve soruşturmanın yeniden yapılması gerektiğini" belirtiyorlar. Yeni soruşturma ve raporu da teklif olarak kendilerinin yapabileceklerini ima ediyorlar. Ancak daha sonra, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı "Her şeyi Başbakanlık Teftiş Kurulu olarak yapacak değiliz, biz görevleri ortaya koyduk. Başbakan'ın imzasıyla İçişleri Bakanlığı'na yazı hazırlayalım. İçişleri Bakanlığı, Başbakanlık Müfettişlerinin yaptığı çalışmalar doğrultusunda yeniden olayı araştırsın, oraya gönderelim" diyor.

Başbakan'ın imzasıyla hazırlanan bu rapor ve bu rapora dayanarak yapılması gerekli işlemler İçişleri Bakanlığı'na gönderiliyor. İçişleri Bakanlığı yine iki Mülkiye Müfettişi atıyor. Ama bu müfettişler, Başbakanlık Teftiş Kurulu raporuna rağmen yine aynı şekilde sadece İstanbul'u sorumlu tutup, Trabzon ve Ankara'yla ilgili hiçbir suç bulmuyorlar ve Başbakanlığa cevap olarak yazıyorlar.

Bu arada Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı, Başmüfettiş Mehmet Akın ve Başmüfettiş Ayşegül Genç'e mealen "Kendi durumunuza dikkat edin. Tedbirli olun, tedbirli yaşayın" diyor. Bunun üzerine başmüfettişler "Biz zaten tedbirliyiz ve zaten bu soruşturma dolayısıyla son derece rahatsız ediliyoruz. Rahatsızız. Bize verilen dış tepkilerden dolayı da oldukça huzursuzuz" diyorlar. Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı "Yanlış anladınız. Ben onu kastetmiyorum. Sizin hayatınızla ilgili tehlike, fiili bir durumdan bahsediyorum. Size karşı fiili bir olay olabilir" diyor. Kendisini telefonla direkt İstihbarat

Daire Başkanı Ramazan Akyürek'in aradığını söylüyor. Bunun üzerine kendisine "Yani siz ne demek istiyorsunuz? Bizim canımıza kasteden, bize yönelik bir eylem mi yapılacak?" dendiğinde "Ben size hayatınızın tehlikede olduğunu, bunun için tedbir almanız gerektiğini söylüyorum" diyor. Yani Başbakanlık Teftiş Kurulu başmüfettişleri, ölümle tehdit ediliyor. Bunu söyleyen ise Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı. Daha sonra bu durum savcılıklara intikal ediyor.

2015 yılında ortaya çıkan duruma göre; bu tehdit olayının olduğu tarihlerde İDB'nin, Başmüfettiş Ayşegül Hanım ile Müfettiş Tuğçe Hanım'ı Hizbullah örgütü mensubu olmak(!) iddiasıyla sahte isimler ve IMEI numarası üzerinden Ankara 11. ACM'den aldıkları kararla dinledikleri kesinleşti. İDB tarafından onların da takip edildiği ve özel hayatlarının araştırıldığı anlaşılmaktadır.

İstanbul Başsavcılığı, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin verdiği karar sonrası Hrant Dink cinayetiyle ilgili yeniden soruşturma başlattığında, ifadeye çağrılan Başmüfettiş Ayşegül Hanım, "Evet" diyor. "Bizi Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı çağırdı. Hayatımızla tehdit edildiğimizi, can tehlikemizin olduğunu, kendimizi korumamız gerektiğini ve bunun da Hırant Dink soruşturması dolayısıyla olduğunu söyledi." Aynı konuyla ilgili Teftiş Kurulu Başkanı savcılığa çağırıldığında ise "O günlerde Ankara'nın havasından öyle anlaşılmıştır. Öyle yorumlanmıştır" diyerek olayı farklı yöne çekmeye çalışıyor ve gerçekten fiili bir tehdit olduğunu söylemiyor.

Hayatları ile tehdit edilmelerine, "raporun değiştirilmesini Başbakan istiyor" diye yapılan baskıya, raporu istenildiği şekilde yazarak veya istenilen kişileri İçişleri müfettişleri gibi rapordan çıkararak, sadece "İstanbul'daki Emniyetçiler sorumlu, görevlerini ihmal etmişler" dediklerinde el üstünde tutulup,

takdir edileceklerini bilmelerine rağmen, raporlarını değiştirmeyen, bundan dolayı hayatları zorlaşan, dışlanan bu Başbakanlık Başmüfettişleri gerçeğin ortaya çıkması, Cemaat planlarının bozulması bakımından önemli katkı sağlamışlardır.

Hrant Dink cinayetinde polisin ajanı olanı Erhan Tuncel olayına gelirsek; aslında İstihbarat operasyonlarını ve İstihbarat faaliyetlerini bilenler iyi bilir ki böyle bir elemandan 10 defa bilgi alınmışsa, alınan bilgiler, söylediği her şey, bütün buluşmalar mutlaka her seferinde, merkeze bildirilir. Olay sonrasında basına sızmıştı, İstihbarat elemanı Erhan Tuncel ile ilişkileri sağlayan Muhittin Zenit isimli polis memuru, Hrant Dink'in öldürüldüğü gün Erhan Tuncel'i telefonla arayarak olayla bir ilgisi olup olmadığını konuşurken "Hani olay yerinden kaçmayacaktı, olay yerinde bayrak çıkaracaktı?" gibi bir söylemle, olayın nasıl yapılacağıyla ilgili bilgiye sahip olduğunu belli ediyordu. Çok açık ki polis memuru olayın nasıl gerçekleşeceğiyle ilgili bilgiyi daha önce elemandan almıştı. Yani Erhan Tuncel ona anlatmıştı. Yine çok açık ki Muhittin Zenit bu bilgiyi almışsa mutlaka F3, F4 standart formlarla merkeze bunu aktarmıştır, olayın nasıl olacağını kendine saklamamıştır.

Yine basına sızdığı kadarıyla, aslında Hrant Dink'i öldürmek üzere önce Yasin Hayal kendisi gitmek ister. Bunu Trabzon İstihbarat öğrendiği zaman Erhan Tuncel'e "Sen bu kişiyi vazgeçir. İstanbul polisi seni tanır. Seni daha önce İstanbul'da yakaladı, Trabzon'a teslim etti. Sen orada görülürsen kameralar vs. onun için gitme" der. Ve Erhan Tuncel, Yasin Hayal'i olaydan caydırır.

Bir müddet sonra Zeynel denen başka bir gencin olayı yapacağı söylenir. Zenit, bunu da bildirir. Zeynel'in, İzmit'e kadar başka sebeplerle geldiği öğrenilir. Yine Trabzon Emniyet'i dolaylı yöntemlerle Zeynel'in ailesine ulaşarak onu engelle-

meye çalışır. Daha sonrasında başka bir kişi araştırılırken, Emniyet şubedeki görevlilerin değişimi sebebiyle bir kopukluk olur ve Erhan Tuncel İstihbarat ajanlığından çıkarılır. Erhan Tuncel daha çok Jandarma ve JİTEM görevlilerine bilgi vermeye başlar. Ama görünen şudur ki, ilk bilginin alınması üzerine Erhan Tuncel, Yasin Hayal ve bu olaya karışan insanlar Trabzon Emniyeti'nce bir yıla yakın dinlenmiş ve takip edilmiştir. Yapılacak eylem konusunda Erhan Tuncel'den birden çok bilgi alınmıştır. En güzel örneği, çok açık olarak Muhittin Zenit'le Erhan Tuncel arasında geçen, olayın nasıl olacağı, nasıl yapılacağıyla ilgili; yapıldıktan sonra kaçılmayacak, ateş edildikten sonra bayrak çıkarılacak vb. içerikli telefon konuşmalardır. Bu konuşmaları özetle şöyleydi:

**Birinci konuşma:**

**Tuncel:** Reis, nasılsın?
Zenit: İyi kardeşim, sen nasılsın?
**Tuncel:** Valla iyidir.
Zenit: Me-se-ne'ye açık mısın? Müsait misin?
**Tuncel:** Abi me-se-ne'ye müsait değilim de. İşyerine geçeceğim birazdan.
Zenit: Hee... Me-se-ne'den görüşmemiz lazım.
**Tuncel:**Biraz önce de aradılar da.
Zenit: Hımmm.
**Tuncel:** Bi numaralar var da. Onlara ulaşamadım...
Zenit: Belki bizimkiler aramıştır... Biliyorsun ya konuyu.
**Tuncel:** Yok, yeni söylediler.
Zenit: Hee hee hee.. İnanıyım mı lan?
**Tuncel:** Valla bizle alakası yok abi.
Zenit: Ulan oğlum herkesi s.... de bizi s... leme.
**Tuncel:** (gülerek) Yok abi bizle alakası yok.
Zenit: I- hhı..
**Tuncel:** Biz çalışıyoruz, işimizde gücümüzdeyiz abi... Tamam, bir onlarla görüşeyim de. Seninle görüşürüz abi. Tamam?

**İkinci konuşma ..**

Zenit: Kardeşşş...

**Tuncel:** Hı

Zenit: Bi acil görüşmemiz lazım seninle. Yani oradan (MSN) görüşmemiz lazım.

**Tuncel:** İnternetten mi?

Zenit: He, he.

**Tuncel:** İyi tamam. Bir 15 dakika sonra gelirim? 10-15 dakika değil de bir yarım saat falan. Çünkü fotokopi çektirip öyle çıkacağım. Tamam abi?

Zenit: İyi, sen bilirsin... Yani konuyla uzaktan yakından bir ilgin yok diyorsun.

**Tuncel:** Gerçekten yok. Bizimkilerin de yok. Gerçi ben görüşmüyordum. 20-25 gündür aramız bozuktu. Sanmıyorum yani. Çünkü gördüm de.

Zenit: Şey. McDonald's nerede? (buraya daha önce bomba koyduğu için Yasin Hayal'i kastediyor)

**Tuncel:** O işte, şeydeydi... Burada... Trabzon'da.

Zenit: Öyle mi?

**Tuncel:** Hı- hı. Yani onlarla da alakası yoktur... Gerçi aram bozuktu da...

Zenit: Niye?

...

Zenit: Hıı.

**Tuncel:** ... Yalnız sanmıyorum onların olacağını.

Zenit: Konuştuğumuz konu var ya. Kaç defa konuştuk da. O zamanda söyledik de. Biliyorsun. İster istemez o tarafa doğal olarak yüklenme olacak. (soruşturma oraya yönelir demek ister)

**Tuncel:** Yooo. Yüklensinler bir şey çıkacağını zannetmiyorum istedikleri gibi. Çünkü şu an çıkış olmadı buradan yani. Zannetmiyorum da... Ama bir hataları olmuşsa da gider bakarım yani. Ama zannetmiyorum yani...

Zenit: O çocuk vardı da bir tane...

**Tuncel:** He. O buradaydı yani, bir çıkış olmadı.

Zenit: O düşündüğü çocuk. Neydi onun adı?

**Tuncel:** Zeynel diye bir çocuk vardı da. Sonra bir tane daha

çıktı da. Zannetmiyorum. Çünkü eğer onun dediği şekil. Benim bildiğim şöyle yani, paylaşmak istediğim şey şöyle olur. Yani vurulma şekli belliydi, vurulacak şekil belliydi, eğer öyleyse bunlarla alakalıdır da zannetmiyorum. (Eylemin nasıl yapılacağı konusunun daha önce bilindiği anlaşılıyor)

Zenit: Ne oğlum, direkt kafaya sıkmışlar.

**Tuncel:** Öldü mü?

Zenit: Tabii canım. Tek farklılık, kaçmayacaktı ama bu kaçtı.

**Tuncel:** Yakalandı mı peki?

Zenit: Yok canım.

**Tuncel:** Hımmm... Zannetmiyorum abi bunların olduğunu ya.

Zenit: Valla bilmiyorum.

**Tuncel:** Yani şeyden değil de. Bizim yani devlete karşı boynumuz kıldan incedir. Paylaşırız.

Zenit: Kardeş şimdi konuştuğumuzla o birbirinden farklı da.

**Tuncel:** Konuştuğumuz farklı da, herkesin hedefinde vardı.

Zenit: Biliyorum ben. Sen şimdi benle muallaklı konuşuyorsun. Koyayım ... mına gebermişse gebermiş. 'Onu kim gebertti?' diye sorgulamıyorum. O konuda samimiyetimden şüphe duyuyorsan o ayrı bir şey.

**Tuncel:** Yok abi yok kesinlikle. Eğer bizle alakalıysa araştırırım ederim, getirir uygun bir şekilde size de teslim ederim yani.

Zenit: Ulan oğlum niye getiriyorsun? Getirmenin ne gereği var?

**Tuncel:** Eğer bizle alakalıysa... İnternette konuşuyordum. Beni aradılar. Üç saat kaldım internette anladın mı? Sınavlar var, final zamanı.

Zenit: Hı. İyi tamam kardeş. Paylaşayım dedim. Nedir ne değildir diye.

**Tuncel:** Tamam abi, Allah razı olsun. Sizin aklınızla düşünmeniz daha sağlıklı.

Zenit: Yoo sen şeyli bakıyorsun şimdi. Benim ona moralim bozuldu ortak.

**Tuncel:** Bayağı da sizinkilerle görüşmüyordum. Biraz burukluk vardı. Biraz önce aradılar.

Zenit: İyi tamam, biz değerlendirelim dedik.
**Tuncel:** Bizimle alakalı olduğunu zannetmiyorum da. İnşallah da değildir. Ama yapanın da eline koluna sağlık.
Zenit: Öyle tabii canım orası öyle.
**Tuncel:** İyi tamam abi görüşürüz.
Zenit: Görüşürüz...

Muhittin Zenit bu konuşmayla ilgili ifadesinde Ankara'da İDB'de C Şube Müdürü Ali Fuat Yılmazer'in talimatıyla, olayı daha önce bilgi verdiği Yasin Hayal grubunun yapıp yapmadığını öğrenmek için Erhan Tuncel'i aradığını söyler. Polis memuru Muhittin Zenit daha sonra İDB'ye tayin olur, ancak 2015 yılında Adalet Müfettişlerinin yaptığı soruşturmada onun da İDB tarafından sahte isimlerle dinlemeye alındığı ortaya çıkarılır. Böylece daire başkanlığının onun olay hakkında bir yerlere bilgi verip vermediğini takip etmekte olduğu anlaşılmaktadır.

Aslında bu konuda daha önce de merkeze verilen bilgiler vardır, bunların mutlaka bir yerlere aktarılmış olması gerektiği, memurun yanına kalmayacağı çok açıktır. Bu bilgiler mutlaka İDB'ye aktarılmıştır. İDB'nin bunları inceleyerek İstanbul Emniyeti'ni daha fazla aktive etmesi, her gelişmeden haberdar etmesi hatta bu olaya yönelik bir koordinasyon toplantısı yapması, farklı görevler alması gerekiyordu. Bunları yapmadıkları çok açıktı.

İşte tüm bunların görülerek en azından ihmalleri olanlar veya ihmali aşan bir davranış varsa bundan sorumlu olanlar hakkında işlem yapılması gerekirken, maalesef Cemaat'in zorlamasıyla sadece İstanbul Emniyeti suçlanmıştır.

Hrant Dink olayını Cemaat bir fırsat olarak değerlendirmişti. İstanbul'a birtakım görevlileri göndermek istediğinde, İstanbul Emniyeti her seferinde karşı çıkıyordu. Cemaat İstanbul'a müdahale etmek istiyordu. İstanbul Emniyet

Müdürü'nün İstanbul'daki diğer irtibatları, görev nedeniyle Başbakan'la yakınlıkları, İstanbul Valiliğini vs. etkilemesi dolayısıyla buraya gelecek görevliler konusunda mutlak söz sahibi olmak istiyordu. Özellikle Emniyet Müdürü'nün disiplinli tavırları, buraya Cemaat'in müdahale etmesini engelliyordu. Cemaat bu olayı inanılmaz bir fırsat olarak değerlendirdi.

İstanbul İstihbarat Şube Müdürü, Hrant Dink olayından bir müddet önce Ankara'ya çağrılmış, "Sen bu görevden ayrıl. İstiyorsan seni İzmir'e verebiliriz, başka ile de verebiliriz. Biz buraya başkasını göndermek istiyoruz" denilmişti. Bu da çok açıktı. İstanbul'a en azından kendilerine yakın olan, Cemaat'ten birini göndermek için fırsat kolluyorlardı. Örneğin, Danıştay olayı onlar için bir fırsattı, bunu kullanarak Emniyet Müdürünü, İstihbarat Şube Müdürünü, İstihbarat amirlerini değiştirmek istemişlerdi. İşte İstanbul Emniyeti'nde istenilen tayinler olmayınca, her fırsatta gönderilen müfettişler seçildi. Ve o müfettişler hazırladıkları raporlarda sadece İstanbul'un kusurunu anlatıp olayların diğer taraflarını anlatmadı, böylelikle de yeterli, tarafsız, objektif bir soruşturma önlenmiş oldu.

Hrant Dink yargılamaları sırasında mahkemenin de bu konulara girmesine, bu konuları irdelemesine, konuyla ilgili kişilerin çağrılıp mahkemede tanıklık yapmasına, avukatların soru sormasına da fırsat verilmedi. Halbuki bu konuşmaları söyleyen, bilen bütün kişiler mahkeme huzuruna şahit olarak çağrılabilirdi. Veya İDB'deki konuyla ilgili tüm yazışmalar, Trabzon'daki tüm yazışmalar mahkemeye getirilerek, herkes ifadeye çağrılır ve buradaki ihmaller ortaya çıkarılabilirdi. Ama maalesef mahkeme de bu konuda geride durdu.

## Malatya, Zirve Olayı

Cemaat'in ikinci istismar ettiği konu Malatya Zirve olayıydı. Aslında olayın failleri, olayın yapılışı her yönüyle çok açıktı. Ama Cemaat bunu bir fırsata dönüştürmek, bu olayı bir yerlere bulaştırmak, birçok kişiyi bu olayın içine çekmek ve hedefindeki insanlarla bağlantılandırmak istiyordu. Zaten Odatv tahkikatıyla birlikte Malatya'daki Alay Komutanı ve oradaki ilahiyat fakültesi görevlileri ile üniversitedeki bazı akademisyenlerin gözaltına alınmasıyla ilgili başlayan zincirleme olay, belliydi. Misyonerlik aleyhine sürdürülen faaliyetleri ve oradaki ordu karargâhının faaliyetlerini bu olaya dahil etmek istiyordu.

Malatya olayı dolayısıyla bulunan Gizli Tanık Deniz Uygar kod isimli İlker Çınar ifadesinde "Genelkurmay'da TUSHAD isimli, hiç kimsenin bilmediği, duymadığı bir birim olduğunu ve bu birimin talimatıyla cinayetin işlendiğini, kendisinin de burada görevli olduğunu, emekli olsa bile TUSHAD'ı Hurşit Tolon Paşa'nın kurup yönettiğini, birkaç kilisede devlet adına görev aldığını" belirtiyor, makul olmayan şeyler söylüyordu.

Bu kişinin mahkemede verdiği ifadesi özetle şöyleydi:

> "EĞİTMENİM LEVENT ERSÖZ'DÜ"
>
> Çınar ifadesinde şu iddiaları ileri sürdü:
>
> "Yıllarca hizmet ettiğim ve devlet olarak bildiğim TUSHAD (Türkiye Ulusal Stratejiler ve Harekat Dairesi) hakkında açıklamalar yapmaya beni zorlayan; bu yapının devlet değil de devlete sirayet etmiş gizli bir örgüt olduğunu anlamamdır. Ben bu yapıyı gizleyemezdim, azınlıklara ve Hıristiyanlara yönelik gerçekleştirilen bütün menfur olayların arkasında bu yapı vardır ve asla devlet değildir. TUSHAD, Ergenekon Terör Örgütü'nün silahlı kanadıdır. TUSHAD yaptığı manipülasyonlar ile devlette farklı bir misyonerlik algısı oluşturup bu konuda devletin istismar edilmesini sağlamıştır.

TUSHAD koordinatörlüğünde görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığı'nın sivil kolu olan Beyaz Kuvvetler'in çalışanları ile JİTEM arasında bilgilendirme ve dayanışmanın oluşturulması yine TUSHAD Koordinasyon Başkanlığı tarafından sağlanmaktaydı. 1993 yılı sonlarında Genelkurmay Başkanlığı bünyesinde Ahmet Hurşit Tolon tarafından kurulan TUSHAD'a bağlı olarak Beyaz Kuvvetler Komutanlığı'na katıldım. İlk eğitimimi Tuzla Piyade Okulu'nda, ikinci eğitimimi Güvercinlik Jandarma Okulu'nda aldım. Bu eğitim sırasında eğitmenim Levent Ersöz'dü. Levent Ersöz ile misyonerlik ve istihbarat teknikleri konusunda birebir muhatap oldum ve talimatları bu kişiden aldım.

## "CİNAYETTEN ÖNCEKİ TOPLANTIDA, DOSYADA EMRE GÜNAYDIN'IN FOTOĞRAFI VARDI"

Sanık İlker Çınar, Malatya'da Zirve cinayetleri öncesinde yapılan toplantılar hakkında da bilgi vererek, "Mehmet Ülger, misyonerlikle ilgili bir çalıştay oluşturulduğunu, bu çalıştayın misyonerlik faaliyetleri üzerine bir laboratuvar çalışması yapacağını, bana da bir görev verildiğini, ödülümün büyük olacağını, kendisinin de bu çalışma ile ilgili olarak üst makamlara brifing vereceğini söyledi. Bu toplantıda dönemin Emniyet İstihbarat Müdürlüğü'nü yapan ve bir zamanlar Trabzon Emniyet Müdürlüğü'nü yapmış olan Ramazan Akyürek hakkında konuştular. Bu toplantıda Ruhi Abat çantasından Zirve Yayınevi ile Kayra şirketine ait broşürler, belgeler ve resimler çıkarttı, bu argümanları bana gösterdi. Bu resimler arasında 'Emre Günaydın' isimli bir kişi de vardı. "

## "TOPLANTIDA ZİRVE İÇİN KORKUTMA EYLEMİ YAPILACAK DENDİ"

Malatya'da katıldığı toplantıda Zirve Yayınevi'ne yönelik olarak bir korkutma eylemi yapılacağının konuşulduğunu ileri süren İlker Çınar, "17 Mart 2007 tarihinde Malatya'ya gittim. Toplantı sırasında Mehmet Ülger'e Murat Göktürk'ün Ruhi Abat hakkında bana söylediklerini anlattım. Toplantının devamında Mehmet Ülger, 'yukarıdan gelen bir talimat daha var, sansasyonel bir eylem için altyapı çalışması yapılacak' dedi. Ben bu çalışmanın ne olacağı-

nı kendisine sorduğumda Mehmet Ülger, 'Türkiye'deki misyonerlik faaliyetlerinin önlenmesi ve misyonerlere bir gözdağı vermek için Zirve Yayınevi ile ilgili Necati Aydın, Tilman Geske, Uğur Yüksel'e yönelik bir korkutma yapılacak. Bu korkutma eyleminin kimler tarafından ve ne şekilde gerçekleştirileceğini sorduğumda ise, Ruhi Abat Mehmet Ülger'in yüzüne bakıp gülerek, 'Emre Günaydın eylem için hazır, Emre Günaydın'a yapılacak eylemle ilgili gerekli talimatlar verildi, eylemi gerçekleştirmesi için de psikolojik olarak hazırlandı. Ben o an Zirve Yayınevi'ne yönelik yapılması planlanan eylemin öldürme amaçlı olduğunu anlayabilseydim kesinlikle buna müdahale ederdim."

"ŞEREFSİZLER, VURUN DEDİK ÖLDÜRMÜŞLER"

İlker Çınar ifadesini şöyle sürdürdü:

"Zirve Yayınevi'ne yönelik menfur saldırıyı 18 Nisan 2007 tarihinde medyadan duydum. Çok şaşkındım ve öfkeliydim. Malatya'da bir katliam yapılmıştı ve katliamı yapan kişiler arasında Emre Günaydın isimli bir kişi de vardı. Ben çok sinirli ve üzgündüm, yapılan iş düpedüz planlı bir çalışmaydı. Daha sonra da her görüşmemizde bu öfkemi dile getirecektim. Telefonda verdiğim tepki üzerine Ruhi Abat bana çok sert bir üslupla, 'bak abiciğim, güzel kardeşim, beni iyi dinle, kafanın bir köşesine şunu yaz, bu işten artık dönüş yok, korkutma amaçlı yapmasını istediğimiz bir olayı; şerefsizlere vurun dedik öldürmüşler, bu yüzden sen de bize yardım edeceksin tamam mı' şeklinde tehditvari sözler söyleyerek asıl amaçlarını gizlemeye çalıştı. Bu sözlerden sonra ben bu tehditlerin ne kadar ciddi olduğunu, artık dönüşümün olmadığını ve ne kadar büyük bir tehlike içerisinde olduğumu anladım. Mehmet Ülger toplantı esnasında, 'Zirve'nin, Hrant'ın, Santoro'nun bir operasyon olduğunu, yapılan bu sahte istihbarat belgeleriyle Zirve olayının AKP ve Gülen cemaatine yıkılacağını, zaten Hrant'ın da Ramazan Akyürek'e yıkılacağını, eğer yıkılmazsa gerekenin kendisine yapılacağını' söyledi. Bu sözleri kendinden emin ve mağrur bir şekilde söyledi ve bunu söylerken de elinde kalın bir tespihi vardı. Ben bu söz üzerine ona ne yapılacağını sorduğumda ise Mehmet Ülger, 'bu basit bir şey, gerekeni yaparız, defterini düreriz' dedi. Ayrıca bir ara Mehmet Ülger, Emre Günaydın'ın bulunduğu

hastaneye gitti ve geldi. Geldiğinde Haydar Yeşil'e ve Ruhi Abat'a 'kamera kayıtlarının silindiğinden ve verdikleri bir sim kartının değiştirildiğinden' bahsetti. Kendi aralarında sevinçle ve sessizce yaptıkları konuşmaya tanık olmuştum. Hatta cinayetlere kurban giden kişilerin isimleri geçtikçe kahkahalarla gülüyorlardı."

"EGEMEN BAĞIŞ İÇİN SAHTE BELGE HAZIRLANDI"

Cinayetler sonrasında geldiği Malatya'da katıldığını iddia ettiği toplantılar hakkında detaylı bilgiler veren İlker Çınar, "Bu toplantıda Egemen Bağış'ın sanki misyonerlerin bursları ile okutulduğu ve AK Parti içine yerleştirildiği sahte belgesi de bu tarihte hazırlanmıştı. Misyonerler bölücü örgüte destek veriyormuş gibi vurgulanıyordu ve 'BOP, GOKAP, Kürdistan Hristiyan Birliği, Ortadoğu Hristiyan Birliği' gibi sahte birlikler sahte rapor haline getiriliyordu. BOP'un amacı olan Kuzey Kürdistan'ın kurulmasını misyonerlerin hızlandırdığı yönünde sahte belgeler hazırlanıyordu."

"TUSHAD HALEN AKTİFTİR, ARINÇ'A YÖNELİK EYLEMDEN SONRA DA DAĞILMADI"

İlker Çınar, "Ben Müslümanım. Hristiyanlığı bilerek, isteyerek inceleyip ikna olarak seçmiş değilim. TUSHAD tarafından görevlendirilmem nedeniyle görevli olarak Hristiyanlığı seçmiş gibi davrandım ve burada yükseldim. Ben Kur'an-ı Kerim'i öğrendim. Aynı zamanda Hristiyanlık dinini, Tevrat'ı, Yahudiliği ve bunların felsefesini bilirim. Bunlar üzerine çalıştım, diplomalarım da vardır. Bana görev verilmesi nedeniyle Hristiyanlık dinine geçmiş gibi göründüm. TUSHAD halen aktiftir, halen gizlidir. Bülent Arınç ve onun gibi düşünenleri yanıltma amacıyla bu yapılmıştır. Mehmet Eymür de Ankara'da verdiği ifadesinde bunu beyan etmiştir" iddialarını aktardı.

Mahkeme heyeti, sanık ve tanık İlker Çınar için, tanık koruma kapsamında olduğu, tehdit aldığını ve can güvenliğinin olmadığını söylemesi ve talebi üzerine, duruşmalardan muaf kararı verdi. Mahkeme, Çınar'ın daha sonra tanık olarak ifadesini alacak.

Malatya olayının belgeleri el altından basına sızdırıldı. Bugün Gazetesi Ankara Temsilcisi Adem Yavuz Arslan bu belgelere dayanan "Bir Ermeni Var" isimli bir kitap yazdı. Sonra da bu kitap dolayısıyla tehdit edildiğini, postayla birkaç tane kaleşnikof mermisi gönderildiğini söyledi.

Hiçbir zaman doğru konuşmadığı, hatta psikolojik olarak sağlıklı olmadığı belli olan bir kişinin, öğretilmiş olduğu anlaşılan beyanlarına dayanılarak Hurşit Paşa'ya kadar bağlantı kuruldu, olayın içine Genelkurmay'da kimsenin adını sanını duymadığı garip birimler konulmaya kalkışıldı. Anlatılanların makul olmadığı, hiçbir şekilde teyit edilmediği çok belliydi. Bütün kurumlarla mahkemenin yazışmasına rağmen, orada zorlanarak bir kişinin anlattığı, hiçbir şekilde teyit edilemeyen, akıl ve mantık ölçeğinde de doğru olmayan bazı küçük gariplikleri alıp kullanarak, o olayın içerisinden büyük bir şey çıkarmaya çalıştılar. Genelkurmay içinde adı sanı duyulmamış birtakım örgütlenmelerin varlığını ve onlarla bağlantılı olarak da eskiden beri hedef seçtikleri emekli ve çalışan görevlileri işin içine dahil ederek olayı mecrasından çıkarttılar.

Malatya olayı dolayısı ile tutuklanan, olayla fiili hiçbir bağı olmayan emekli askerler, akademisyenler yıllarca cezaevinde kaldılar. Hiçbir şey bilmeye gerek yoktu. Sadece yazılan, ortaya çıkan bilgilere bakıldığında baştan sona suni, katma ve organize bir olay olduğu belliydi.

Tabii orada birtakım hedeflere, birtakım yerlere varma zorlaması, gerçek faillerin adil bir şekilde yargılanmasına ve cezalandırılmasına da mani oldu. Ortaya çıkarılan garip örgütler, adı sanı duyulmamış şeyler bunu engelledi. Bu olay teferruatıyla incelense ve anlatılsa eminim kitaplar dolusu usulsüzlük çıkar. Ama en önemlisi Malatya olayı, Alay Komutanı'na, İlahiyat Fakültesi Akademisyeni Ruhi Abat'a, Hurşit Tolon Paşa'ya ve diğer insanlara zulme dönüşen, olay-

la hiç alakası olmayan insanların da bulaştırılmaya çalışıldığı Cemaat'in yaptığı en büyük provokasyonlardan bir tanesidir.

### Özal'ın Ölümü

Cemaat'in kötü niyetle davrandığı olaylardan bir tanesi de Özal'ın ölümüdür. Cumhurbaşkanı rahmetli Özal'ın ölümünün, en azından dış görünüşünün, onu çok yakından tanıyan ve bilenlerin anlattıklarıyla birlikte değerlendirildiğinde tabii olduğu görülür. Ben, Özal'ın koruma müdürüyle ve yakın korumasında çalışan diğer insanlarla birlikte iki yıl görev yaptım. Onların Özal'a olan bağlılıklarını, Özal'ı ne kadar sevdiklerini, onun yanında bulundukları dönemde ne kadar rahat ve mutlu olduklarını anlattıklarını duydum. O insanlar hakikaten Özal'ı candan seviyorlardı. Koruma Müdürü Musa Bey ve yanındaki diğer polislerle AKKM (Emniyet Genel Müdürlüğü Ana Komuta Kontrol Merkezi) Dairesi'nde birlikte çalışmıştım. En ufak şüphe olsa, o insanlar hayatları pahasına Özal'la ilgili bir olayda her şeyi anlatır, gereğini yaparlardı. Özal'ın kriz geçirmesi sonrası hastaneye intikali, tedavisi, ölümünün anlaşılması sonrası yapılan işlemlerde birtakım gariplikler var ise de, bu ölümün bir cinayet olduğunu asla söylemiyorlardı. Yine Özal'ı çok seven, yakınında gezen gazeteciler, Özal'ın son Orta Asya gezisindeki durumunu ve yakın zamanda kalp ameliyatı geçirmesine rağmen beslenme konusunda yeterli hassasiyetin gösterilmediğini o tarihte gördüklerini yazmışlardı. Özal'ın en yakınında bulunan Cemil Çiçek, Ali Coşkun, Abdülkadir Aksu gibi bakanlık yapmış siyasi kişilerin olayın tabii olduğu konusunu konuştuklarını Yavuz Donat köşesinde yazmıştı

Yani yaşananlara bir bütün halinde bakıldığında, belki sağlığıyla ilgili olarak birtakım tedavilerin yapılmasından, rahatsızlanmasıyla hastaneye acil kaldırılması sırasında umulma-

dık şekilde olaylar yaşanmasından dolayı eksik ve yanlışlıklar varsa da Özal'ı öldürmeye yönelik bir kastın asla olmadığı görülebilir. Aksini ispatlayacak bir emare yoktu. Böyle bir emare bulununcaya kadar, en azından olayı kendi mecrasında seyrettirmek gerekirken; Cemaat, Özal'ın zehirlendiği, öldürülmüş olduğu iddialarını sürekli dillendirerek birtakım hedeflere varmak istiyordu. Yapamadığı, saldıramadığı birçok kişiyi bu olaya katmaya çalışıyordu. Devlet başkanını bile öldüren devlet içinde bir yapı icat edip ona dayanarak istediği kişi ve grupları soruşturmaya katmaya çalıştı.

Sürekli "Özal ölmedi, öldürüldü, zehirlendi" gibi temelli/temelsiz her şeyi abartarak, ayağa kaldırarak; onun üzerinden birtakım yerleri vurma, birtakım kişileri tutuklama ve bir operasyon arayışı içindeydi. Bu iddialarını o kadar zorladılar ki uyduruk raporlar almaya, bilirkişi raporlarını çarpıtmaya kalktılar. Ve en sonunda, tamamen saçma olduğu herkesçe görülen bir kişinin beyanlarına dayanarak Özal'ın eşini ve oğlunu olayın faili yaptılar. Aylarca dinleyip sonunda da mahkemeye çıkardılar.

Gerçekte bir insanı, oğlunun ve karısının öldürebilmesi için çok ciddi sebepler ve böyle bir suçlama için de çok ciddi emareler gerekir. Halbuki hiçbir ciddiyeti olmayan anlatım ve beyanlarla bu suçlama yapılmıştır. Özal'ın eşi ve oğlu tarafından öldürüldüğü iddiası, bir gizli tanığın Malatya Zirve davasıyla ilgili ifade verirken söylediği "Bana General Levent Ersöz bir konuşma sırasında 'biz adamı karısına ve oğluna zehirletir... öldürtürüz' dedi" mealindeki sözüne dayanır.

Düşünün bir kez, bir devlet görevlisi, bir Jandarma Generali Cumhurbaşkanı'nı öldürtmüşse, bunu sokaktaki bir insana, kendisinin şu veya bu şekilde ilişkide olduğu sıradan birine, "biz cumhurbaşkanını eşine, çocuğuna, karısına öldürtürüz" deyip övünerek söyleyebilir mi? Bu kadar gayrı

ciddi olabilir mi? Bu kadar sokağa düşmüş bir söz olabilir mi? Böyle bir şey denilmiş olsa dahi, bunun hiçbir teyidi, hiçbir belgesi olmadan, sadece beyana dayanarak devlet başkanının öldürüldüğü iddia edilemez; devlet başkanının eşi ve oğlu da suçlanamaz. Ama bu ülkede maalesef bunlar da yapıldı. Cemaat bunu herkesin gözünün önünde yaptı.

Aslında polis olmaya da gerek yok, sokaktaki sıradan insan bile bu anlatılanlardan böyle bir mana çıkarmazdı. Olayla ilgili şüpheye düşse dahi en azından sadece bir şüphe olduğunu düşünür ve devlet başkanı nasıl öldürüldü diye sorardı. Ama olayı hiç görmemiş, hiç bilmeyen sadece bir yerde birinin anlattığını söyleyen, "Jandarma Generali bana böyle böyle söyledi" gibi birinin lafına dayanarak bir cinayet yaratmak; asıl amaçlarının bir yerlere varmak olduğunu gösteriyor. Cemaat mensupları o zamana kadar operasyon yapamadıkları, tutuklayamadıkları, içeri alamadıkları, bertaraf edemedikleri birtakım kesimleri ve kişileri bertaraf etmek için Özal'ın ölümünü çok kötü bir şekilde kullanıyorlardı.

### Muhsin Yazıcıoğlu'nun Ölümü

Cemaat'in kötü şekilde kullandığı olaylardan biri de rahmetli Yazıcıoğlu'nun bir kaza sonucu ölmesi olayıdır. Eski ülkücü ve aynı zamanda Büyük Birlik Partisi Başkanı olan Muhsin Yazıcıoğlu, seçim çalışmaları için Maraş'tan Yozgat'a giderken içinde bulunduğu helikopter düşmüş ve bu elim kazada hayatını kaybetmişti. Aslında olayın oluş biçiminin kaza olduğu çok belliydi. Hatta Meclis komisyonu bu olayı epey de araştırmıştı Ama Cemaat bu kazayı "mutlaka birileri öldürdü, birileri suikast yaptı"ya dönüştürmek istiyordu. Daha çok da askeri birimlerin, hatta bazı jet uçaklarının yaptığı manevraların helikopterin düşmesine sebebiyet verdiğini iddia etmeye çalışıyordu.

Muhsin Yazıcıoğlu askerin hakim olduğu, her şeyi yapabildiği, her şeye hükmedebildiği 28 Şubat döneminde bile, gerçekten yiğitçe bir çıkışla, onların yaptıklarının yanlış olduğunu söyleyerek açıklama yapmıştı. Refah Yol hükümetinin askerlerce sıkıştırıldığı dönemde asker içinde bir kliğin bu işleri yaptığını açıktan söylemişti. Yazıcıoğlu 28 Şubat anlayışına açıkça tavır koymuştu; askerin o zamanki hükümete gösterdiği saldırgan tavırlarına karşı da bunun yanlış olduğunu söyleme cesaretini göstermişti. O zaman fiili bir davranışta bulunmayan, Muhsin Yazıcıoğlu'na hiçbir şey yapmayan askerin, yıllar sonra normal bir hayat sürdüren Muhsin Yazıcıoğlu'na saldırıda bulunmasının hiçbir mantığı yoktu. Niye yapsınlar ki? Velev ki yapılsa dahi ortada hiçbir delil ve doküman yoktu. Çok iyi olmayan, belki o kadar ağır şartlarda kullanılmayacak bir helikopter, orada, bizim bugün bilemediğimiz bir nedenle kaza yapmıştı. Kazaya müdahale, kaza sonrası uzun süre helikopter enkazının ve ölülerin yerinin bulunamaması, tespit edilememesi tabii ki insanlarda bir rahatsızlık yaratmıştı. Ama bunlar, bir kazanın suikast olarak gösterilmesi için yeterli nedenler değildi. Cemaat bu olayın içerisinden bir suikast çıkarabilmek, bu suikastı bahane ederek birtakım birimleri, kurumları suçlamak ve insanları tutuklamak için olağanüstü gayret sarf etti. Bu olay dolayısıyla her yere saldırmaya kalkışıldı. Kaza yerine gelen ve inceleme yapan insanlar, basit hataları gerekçe gösterilerek Malatya ÖYM tarafından tutuklandılar. Ulaştırma Bakanlığı görevlileri ise kazada ihmalleri olduğu gerekçesiyle tutuklandılar, aylarca içerde kaldılar.

Bu olayın bir cinayet olamayacağı daha önce yapılan Meclis araştırmasında ortaya çıkmıştı. Veya en azından bir cinayet, bir suikast olduğuna dair ortada hiçbir emare yoktu. Buna rağmen Cemaat bunu kullanmak, birtakım yerlere varmak uğruna elinden gelen bütün haksızlıkları yapabildi.

Daha sonra ÖYM'lerin kalkması, oradaki dosyaların

TMK'ya göre kurulan mahkemelere intikali ve en sonunda bu mahkemelerin de lağvedilmesi ile ÖYM'lerde bulunan faili meçhul ve diğer faaliyetlerle ilgili bütün dosyalar normal mahkemelere intikal etti. Bir müddet sonra da, yıllarca bekletilmiş bu dosyaları alan savcılıklar bu olaylar hakkında takipsizlik kararları vermeye başladılar.

İşte o zaman Cemaat basını "faili meçhul olaylar kapatılıyor, suçların üzeri örtülüyor, nasıl takipsizlik kararı verilir" demeye başladı. Halbuki dosya dört yıldır ellerindeydi. Bu süre içinde hiçbir şey yapmadıkları ve dava bile açmadıkları dosyaların ömür boyu açık mı kalması gerekiyordu? Onlar yıllardan beri kendi savcılarının veya kendilerine yakın savcı ve hakimlerin elinde bulunan bu dosyalara hiçbir şey yapılmamasını değil, tersine bir şey olmadığı halde yıllarca insanların kafasında Demokles'in Kılıcı gibi sallanan bu dosyaların kaldırılmasını garip bir olayla kapatılıyormuş gibi gösterdi.

Aslında Cemaat bu ve benzeri birçok olayı çok kötü biçimde suistimal ederek, bunlarla bir yere varmak istiyordu; amaçları bu olayları aydınlatmak, faili meçhulleri çözmek değildi. Onlar, birtakım hedefleri vurmak, birtakım insanları operasyonlarına hedef yapmak için bu olayları kullanmak istiyorlardı. Ve amaçları da buydu. Olayları aydınlatmak gibi bir dertleri olduğunu zannetmiyorum.

Aslında Cemaat'in kullanmaya kalktığı çok daha fazla olay saymak ve bu olaylardaki eksikleri ortaya çıkarmak mümkün. Ama bunların en önemlileri bu saydıklarımızdır ve büyük bir kısmını da kamuoyu zaten bildiğinden, olayların tamamını tek tek saymamak için böyle kısa tutuyoruz.

Beşinci Bölüm

# CEMAAT, NEDEN, SONUÇ

# CEMAAT'LE HÜKÜMET NEDEN KARŞI KARŞIYA GELDİ? ÇATIŞMANIN ARKA PLANI

Cemaat'le hükümetin ilk kavgasının ardından barışma girişimleri ve "bu böyle devam etmez, barışırlar" yorumlarına karşı asla bir barışın olmayacağına emindim. Çünkü ben kavganın sadece dershane sorunu veya MİT olayı olmadığını, bütün bunları da kapsayan daha büyük bir sebebi bulunduğunu, asıl sebebin her şeye hükmetme hırsına dayandığını biliyordum.

Cemaat'le hükümetin neden karşı karşıya geldiğini anlamak için Cemaat'in iç yapısındaki bilgi akışını, Cemaat'in planlarını ve 2003'den sonra bu planlardaki değişimi doğru okumak gerekiyor.

Bunun için;

1- Cemaat'in kendi iç rapor eleştiri belgesinde 4. sayfa 8. Maddesinde[15] "...Daha İl Emniyet Müdürünün bile bilgisi olmadan Aktif Haber isimli internet haber sitesinde gizli konuların yayınlanması ve yine çok önemli stratejik/mahrem konuların savcılığa intikal ettirilmeden bize ait internet sitelerinde veya gazetelerde yayınlatılması nedeniyle arkadaşlarımız ve hizmet hedef haline getirilmiştir..." denilmektedir.

15 Bu belgenin aslı Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabının 557 ile 563. sayfalarında yer alan, Cemaat içinde bir grup Emniyetçinin, Emniyet faaliyetleri sorumlusu Ömer Kod adlı Osman Hilmi Özdil ve ekibinin faaliyetleriyle ilgili Hoca'ya verilmek üzere yazılan 9 sayfalık eleştiri raporu

Yine raporun 5. sayfa 9. maddesinde " ... Ömer Bey ve görevlendirdiği sivil arkadaşların konumları dolayısıyla sahip oldukları bilgileri eskiden irtibatlı oldukları şahıslara aktarmaları nedeniyle teşkilat kemmiyet ve keyfiyet bakımından deşifre edilmektedir. Örneğin Nuh Mete Yüksel ve ÇEV vb. olaylar resmi arkadaşlarla ilişkilendirilerek anlatılmaktadır." şeklinde yazılmıştır.

10. maddesinde "Çok mahrem mevzular her ortamda neye hizmet edeceği bilinmeksizin konuşulmakta, reklam konusu haline getirilmektedir. (YAŞ, MGK, Ergenekon, parti kapatılması, L. Erdoğan, N. Veren, vb.) H.E.'nin davası için rüşvet verildiği, telefonların dinlenildiği, bir Yargıtay üyesinin evinin tefrişatının yapıldığı gibi konular Ömer Bey ve ekibi tarafından herkesle rahatlıkla paylaşılmaktadır. Planlama aşamasında olan operasyonlar önceden duyurulmakta, Ergenekon dalgaları olmadan haber verilmektedir. Atabeyler ve Danıştay operasyonlarında, Y. Büyükanıt, İ. Başbuğ hadisesinde yaşanan sıkıntılar..." denilmektedir.

2- Güneydoğu sorunu nedeniyle Fethullah Gülen'in 24 Ekim 2011 tarihli "Terör konulu sohbetinde" silahlı kuvvetlere hitap eden kısmında "...Güneydoğu'daki terörün bitirilemeyişiyle ilgili olarak..." diye başladığı her toplumda çoğunluğun iyi niyetli olduğu, yüzde beşlik kesimin "köteksiz ıslah olmayacağı" belirtildikten sonra;

"... 30 senedir, ayıptır yani ardır bu, mevcudiyetleri ne kadardır bunların, diyorlar ki dağda 500 kişi var, haydi 5000 olsun, haydi 50 bin olsun, e canım bir milyona yakın şeyiniz (askeriniz) var sizin, o kadar emniyet teşkilatınız var, yani istihbaratınız var, ayrı ayrı birbirinden farklı 3-4 tane istihbarat var. Türkiye'de isimlerini söylemeyeceğim ben onların, sonra dünya istihbaratıyla müşterek projeleriniz oluyor. Bunları yer-

li yerinde tespit edin, o projeleri uygulayın, bir avuç eşkıya hakkından gelin, onları lokalize edin, kuşatın onları, toplum üzerindeki teshirini kırın, o topluma da emniyet ve güven vaat edin, onların onlara aldanmalarına baskı altında kalarak Irak'a gitmelerine meydan vermeyin." sözlerinden sonra tavsiye gibi duada söylediği sözler " ... Allahım, altlarını üstlerine getir, birliklerini boz, evlerine ateş sal, feryadı fügan sal, köklerini kes, kurut ve işlerini bitir..." der. Hoca'nın konumunu bilen kişiler için bu kutsal bir görevdir.

Samanyolu TV'de Güneydoğu konulu ama yöre insanını da inciten, nefret söylemi çağrıştıran filmleri, aşağılamaları, tüm ısrarlara ve eleştirilere rağmen bu dizileri değiştirmemeleri,

3- Mavi Marmara'yla ilgili, olayın hemen akabinde Hoca'nın Amerikan The Wall Street Journal gazetesine verdiği röportajı çok açıktır; hükümetin ve AKP tabanının da uygun gördüğü dış politikadan farklı düşünüyordur. Filistin'de yapılanları tümden gayri meşru gören ve Filistin'e, İsrail ablukasını yararak erzak götürmek, dayanışmak isteyen anlayışa karşı Hoca, yapılanın yanlış olduğunu, İsrail'e danışılarak hareket edilmesi gerektiğini söylüyor. Olayın hemen ardından, o kadar insanımızın öldürülmüş olmasına rağmen, yapılanın yanlış olduğunu tüm dünya önünde anlatması, anlık bir söylem değil, bilerek, özellikle verilmiş bir mesajdır.

Aslında bunlar en çok dikkati çeken konuşmalarıdır ama diğerlerine de bakıldığında, Türkiye'nin en ciddi iç ve dış meselelerinde hükümetten farklı bir bakış ve politika anlayışı vardır. Bu konular din, inanç gibi Cemaat'in uğraşı sahasının dışında, günlük siyaset ve toplumu yönetmeyle ilgili politikalar, hesaplar, planlar ve hareketlerdir.

4- Cemaat'in, ülkedeki siyaseti de dizayn etmeyi planladığı ve komplolar ile bu konuda çok önemli neticeler aldığı

açık olarak ortaya çıkmıştır. Büyük bir kısmı kapalı kapılar ardında yapılmış ve hâlâ gizli ise de ülkedeki siyasi yapılara yönelik operasyonlarına bakıldığında,

-Baykal kasetinin Cemaat tarafından oluşturulduğu artık bir gerçek. Her ne kadar "Başbakan'ın haberi var, o istedi Emniyet yaptı" denilse de, bu işin devlet içerisinde değil Cemaat yapısı içerisinde organize edildiği çok açık. Başka türlüsü mümkün değil. Bana göre Cemaat önce çekti sonra Başbakan'a gösterdi, gösterirken de onu kameraya kaydetti.

Tabii şunu düşünmek lazım, Sayın Baykal'ın kaseti öncesi başka CHP milletvekillerinin de rencide edici görüntülerinin yayınlandığını hepimiz biliyoruz. Çekilenler sadece bu kadar mı, yoksa bazıları şantaj, tehdit vs. için kullanıldı mı? Ellerinde hâlâ ne kadar var bilmiyoruz, belki on, belki daha fazla.

- Aynı şekilde 10 MHP yöneticisinin görüntülerinin Cemaat'ten başkalarınca çekildiğine inanan kimse var m? Yine sadece 10 kişinin mi kaseti çekildi, yoksa çok daha fazla mı?

- Sadece CHP ve MHP'lilerin mi kaseti var? AKP'lilerin görüntülerinin Cemaat'in elinde bulunduğu, söylentiyi aşan ciddi duyumlar olduğu, birçok yüksek yargıcın, devlet üst düzey yöneticisinin de bantlarının olduğu bilinen bir gerçek.

- 2011 yılı seçimleri öncesi Cemaat'in AKP'den çok miktarda kontejan istediği herkesin bildiği bir konu. Ancak bilinmeyen şey Cemaat'in ABD'de toplanan yöneticileri ve bazı adayları, hükümetin çıkaracağını tahmin ettikleri en yüksek milletvekili sayısını düşünüp ona göre, gerektiğinde hükümeti durduracak, toplu tavırla hükümete mecliste çoğunluğu kaybettirecek bir sayı tespit ederler ve 80 civarında milletvekilliği isterler. Çünkü 350 milletvekili çıkaracağı hesaplanır ama içlerinde biri bu durumu kaydederek AK Parti yetkililerine aktarır. Bunun üzerine anlaşma bozulur ve Cemaat'e çok az sayıda kontejan verilir.

5- ÖYM uygulamalarıyla Cemaat'in otorite olduğunu herkesin hissetmesi, Türkiye'de adı bilinen birçok kişinin bölük bölük ABD'ye taşınması, Hoca'yı ziyaret edip sorunlarının halli konusunda yardım istemeleri.

Genelkurmay Başkanı'nın tutuklanması sonrası, Başbakan'ın ve Cumhurbaşkanı'nın belki önemserler, tahliye ederler diye "tutuklu ve terör örgütü yöneticiliğinden yargılanmasını uygun görmediklerini" söylemesi; birçok hukuk otoritesinin eleştirisine rağmen, ÖYM uygulamasının devam etmesi; Başbakan'ın zorda kalması sonrası herkesin korkması ve asıl korkunun Cemaat'ten olduğunun bilinmesi, toplumda otorite olma hukuku, hükümetin dolaylı imalarını önemsememe hatta Başbakan'ın her gün dalga dalga operasyonlara açıktan karşı çıkış sözleri ile onun da bu konuları eleştirmesi.

Polis, ÖYM ve diğer kurumlardan akan bilgilerin Cemaat yönetimince değerlendirilip Cemaat'in isteği doğrultusunda kamu görevlerinin yönlendirilmesi ve bazı uygulamalarda hükümetin devre dışı kaldığının görünür hale gelmesi.

Tüm bunlara bakarak genel manzarayı zihnimizde tamamlarsak, aslında devlet için de ikinci devletçiğin artık oluşmaya başladığı aleni görülür.

Başbakan'ın "ne istediler de vermedik" sözünün samimi ve doğru olduğuna eminim ama şu bilinmiyor, artık Cemaat arz eden, isteyen, talep eden, lütuf bekleyen ve alan değil her şeye sahip olmak isteyendir. "Ben her şey olayım, otorite olayım, veren, dağıtan olayım. Zaten ülkede her şeyi ben yapıyorum. Hükmet basit şeyler yapıyor" kanaatine varmış fark edilemeyen bu.

En önemli işleri Cemaat yapıyor; Güneydoğu mücadelesi, polis ve ÖYM'deki yargı mensuplarının arasında bulunan Cemaat mensuplarınca, Cemaat'in politikasını uygun yönlendiriliyor.

Ergenekon, Balyoz, Odatv, Casusluk vb. Silivri davaları nedeniyle derin yapılarla, militarizmle, askeri vesayetle mücadele Cemaat'in polis ve yargıdaki elemanlarınca yapılıyor. Hele de tam yetkili olup hükümetin yanlışlarını ortadan kaldırıp kendi politikalarını uygularlarsa her şey çok daha iyi olacaktır.

En büyük adli idari davalarda, büyük holdinglerin davalarında, hükümet ve bakanlığın kararları iptali Cemaat'in etkin olduğu yargı ve yüksek yargıda karara bağlanıyor ve burada Cemaat'in hakimiyeti her gün daha çok yükseliyor, tek güce dönüşüyor.

Telefon dinlemeleri ile elde edilen toplumsal tüm bilgiler ve devletin arşivi Cemaat'in elinde ve denetiminde. Bilgi en büyük güçtür. Cemaat herkesin gizli sırlarına vakıf...

İstediğinde, suçu on günde bulup çıkarıyor ama Cemaat mensuplarının yaptığı işler hiç bir şekilde çözülmüyor. Başkaları çözmesin diye o dosyalar Cemaat'in polis ve savcılarına verilip engelleniyor.

Toplumu ilgilendiren çok önemli işler artık Cemaat'in inisiyatifinde ve her şeyi onlar yapıyor, onlar karar veriyor.

Böylesi güçlenmiş, her şeye muktedir olmuş bu Cemaat artık yalvarır, lütuf ister mi?

Bugün bazılarının zannettiği gibi olay basit bir Cemaat-Hükümet kavgası ve seyirlik değildir. Bu kavgayı seyredecek gün değildir. Demokratik ölçüleri kullanmadan Cemaat'in derdi tüm toplumu ve devleti yönetme, her şeye hükmetme isteğidir. Herkes bugün hükümet AK Parti ve Cumhurbaşkanı da Tayip Erdoğan olduğu için kavga onunladır sanıyorlar. Aksine kim gelirse gelsin hükümet etmek, toplumu yönetmek isteyen herkesi Cemaat ya sinsice ya açıktan hedef yapacaktır.

Başbakan'ın, Cumhurbaşkanı'nın ya da AK Parti'nin günahları, hataları, yolsuzluğu veya çok iyi olması, başarısı ayrı bir olaydır. Bugün gördüklerimiz asla Cemaat-Hükümet kavgası değildir; böyle anlamak ve okumak cahilliktir. Olayları sadece kısır parti, siyasi grup taraftarlığı içinde görme körlüğüdür.

Cemaat tüm toplumu denetleyecek ve hükmedecek bu gücü kullanmanın tadını almıştır. Bu anlayışından, bu çalışma biçiminden ve elde ettiği gücünden asla vazgeçmeyecektir. Sadece "nerede hata yaptım da iyi olmadı, o hatayı bu defa yapmayayım, daha iyisini yaparım" anlayışı ile aynı şekilde yoluna devam edecektir.

Cemaat su misali kokusuz, renksiz olur; konulduğu kabın şeklini alır, üç gün önce AK Parti kabında yeşil iken yarın MHP kabında mavi, öbür gün CHP kabına girer kırmızı olur ve aynı senaryo onlara oynanır. Nasıl yıllarca AK Parti içinde olup, ondanmış gibi görünüp akıl almaz entrika ve yöntemlerle onun Milli Görüş kadrolarını harcamasına sebep olmuşsa; bundan sonra da her kurumda, her yerde olan elemanlarıyla dayanışarak istedikleri yanlışı en doğru şekilde yeni girdikleri yapılara tanıtıp, onları iğfal ederler.

Cemaat'in basit gözüken küçük operasyonlarının sırrı çözülmediği gibi nasıl yapıldığı bilinmeyen, olup bitenlerin operasyon olduğunun anlaşılamadığı birçok olay vardır.

Bugün bu davranışının izleri görülüyor, "AK Parti'nin suçlarını açıklıyoruz, belge getireceğiz" denilerek diğer partilere sızdıkları bir gerçek.

Son zamanlarda "Cemaat içinden size bilgi getiriyorum" diyerek, bazıları bilinen bazısı çok önemli olmayan bilgileri AK Parti yöneticilerine, bakanlarına taşıyan Cemaat'in en iyi kadrolarının olduğunu biliyorum. Bu da bir programın par-

çası... Hatta benimle "haklıymışsın, biz göremedik" diyerek, gelip günah çıkaranların bir kısmının asıl amacının "ne yaptığımı, ne düşündüğümü, ne bildiğimi, kimlerle irtibatta olduğumu öğrenmek" olduğuna hiç şüphem yok.

Bu yapının 40 yıllık birikimiyle yarattığı sinsi ve gizli çalışma biçimi ve ustalığı boş görülemez. Hafife alınamaz...

# CEMAAT HÜKÜMETE KARŞI NİYE BAŞARILI OLAMADI?

17 - 25 Aralık ve daha sonra yapılacak olduğunu tahmin ettiğimiz Selam Tevhid vb. operasyonlar aslında yüzde yüz hükümeti devirmeye yönelikti. Akıl ve mantık ölçeğinde bakıldığında da kesinlikle bu operasyonlar hükümeti yıkardı. Hükümetin ayakta kalmasının belki birçok sebebi var ama aslında şans eseri olduğu görülüyor. Normal şartlarda böyle bir darbenin önünde kimse duramazdı ve hükümet de mutlaka yıkılırdı.

Elbette hükümet içindeki güçlerin, özellikle de Başbakan'ın açık tavrı, olaya karşı direnci ve mücadele azmi çok etkili olmuştur ama sadece onun değil, belki geçmişte Cemaat'in yaptığı hatalar neticesi kamuoyunun, hükümetin ve güç odaklarının uyanmasının, küçük hazırlıklar yapmasının da etken olduğu kanaatindeyim. Yine zamanın Başbakanlık müsteşarı Efkan Ala ve Hatay Valisi Mehmet Celalettin Lekesiz, Adana valisi Hüseyin Avni Coş ile İstanbul Emniyet Müdürü Selami Altınok ve İstanbul Emniyeti'nde görev yapan diğer emniyet müdürleriyle bazı kamu görevlilerinin risk alarak, açıktan Cemaat'e karşı tavır koymalarının da bu olayı önlediğini düşünüyorum.

Özellikle Cemaat'in yaptığı hatalara gelirsek; hükümetle olan diyaloğuna ve onları istediği gibi yönlendirme gücüne güvenen Cemaat birçok konuda özellikle kendini eleştiren ve kendine yönelen herkese karşı akıl almaz bir ölçüde, hatta

ölçüsüzce hareket ediyordu. Mesela benim sadece kendilerini kitapta eleştirmem ve objektif olarak bazı şeyleri yazmam karşısında akıllara ziyan bir biçimde sol, M-L bir terör örgütüyle bağlantımın kurulması hiç kimsenin kabul edebileceği, akıl ve mantığın alabileceği bir şey değildi. Kitabı beğenmeyebilirsiniz, yazdıklarıma yanlış diyebilir veya eleştirebilirsiniz; ama onların verdiği tepkiyi aklı başında kimse kabul etmemişti.

Yine Emniyet Müdürlüğü odasına dinleme bantlarını koymak suretiyle yaptıkları operasyon da çok inandırıcı bulunmamıştı. Hadi benimki ferdi bir olay, belki kabul edilebilirdi. Ama Odatv operasyonuyla Ahmet ve Nedim'in tutuklanması ve diğer gazetecilere yönelik operasyon hazırlığı bardağı taşıran son damlaydı. Ahmet ve Nedim basın dünyasında herkesin tanıdığı saygın kişilerdi, onlara yapıştırılmaya çalışılan "Ergenekon Terör Örgütü" yaftası tutmamıştı. Aklı başında olan, bu ülkede aydınım diyen herkes buna karşı çıktı. Cemaat'ten etkilenmiş veya bu operasyonların peşine takılarak fazlaca inanmış birkaç insan dışında, hiç kimse bu operasyonu makul bulmadı. Odatv davası açıldığında elde hiçbir şeyin olmadığı, sadece basın faaliyetleriyle ilgili suçlama oluşturulduğu görüldü. Dahası bu operasyonun bir ucu açıktı ve gelişerek başka yerlere gidebileceğine dair emareler vardı.

Eski Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'u silahlı terör örgütü kurmak ve yönetmek, hem de bunu Genelkurmay Başkanı olduğu dönemde yapmakla suçlanması hiç makul görülmedi. Evet, dava açılabilirdi, yaptığı işten yargılanabilirdi, eğer suçu varsa Genelkurmay Başkanı da olsa hesabını vermeliydi. Ama ölçüsüzlüğün haddi o kadar çok aşılmıştı ki, bunun da Cemaat'in bir kin ve intikam operasyonu olduğu belliydi.

Başbakan'ın, Cumhurbaşkanı'nın ve birçok devlet yetkilisinin, hukukçuların, yeni ceza yasasının kurulmasında etkin

olmuş, Türkiye'de hukuk otoritesi sayılan kişilerin açık olarak bu yapılanların yanlış ve hukuksuz olduğunu söylemesine rağmen, Genelkurmay Başkanı'nın Anayasa'ya göre Ağır Ceza Mahkemesinde değil, Yüce Divan'da yargılanması gerektiği; ve MİT olayıyla birlikte hükümetin aynı yasanın içine koyduğu madde ile aldığı tedbirlere karşı, davanın hemen açılıp Ergenekon'la birleştirilmek suretiyle açıkça rest çekilir bir hale getirilmesi, hükümet cenahını etkili bir şekilde uyarmıştı. Kamuoyundaki şüpheler artmaya başlamış ve birçok insanda soru işaretleri oluşmuştu.

Bunların içinde en önemlisi 7 Şubat 2012'de yaşanan MİT kriziydi. Hiçbir şekilde izah edilemeyecek bu olayın, hükümetin onay verdiği ve MİT'in yürüttüğü siyasi bir faaliyeti abartarak, terör örgütüne yardım etmek ve desteklemek gibi göstermek suretiyle, bir polis operasyonuyla eski ve yeni MİT müsteşarlarını, MİT'te çalışan belki yüzlerce insanı tutuklamaya yönelmek, MİT'i komple pasifize etmek ve ele geçirmek amacıyla yapıldığı çok açıktır. Hatta MİT'i aşan bu görevler Başbakan adına verilmektedir. Hakan Fidan'ın Oslo'daki toplantılara Başbakan'ı temsilen katıldığı açıkken, Başbakan'a ve hükümete yönelik, en azından birçok siyasi sonucu olacak, gelecekte de sıkıntılar yaratacak bu operasyonun başlatılması ise artık işi çığırından çıkaran bir olaydı.

Artık çok açıktı ki Cemaat, her şeyi yakıp yıkan, her olayda etkin olan, her engeli kırıp dökerek aşmasını sağlayan bir lazer silahı gibi doğrulttuğu, bütün hedefleri istisnasız yok eden yargı silahını hükümete yöneltmişti. Hükümet bu olayla birlikte artık çok ciddi olarak Cemaat'e karşı tedbir alması gerektiğini biliyordu. Belki açıktan, oy kaybetmemek adına veya bugüne kadar yapılan operasyonlarla zarar vermek istemediğini düşünmüştü ama kesin olarak tedbir almaya başlamıştı.

Yine Başbakan'ın odasında böcek bulunması ve bu böceği koyanların da Cemaat yanlıları olduğuna dair kesin bulgular, Cemaat'in artık Başbakan'a ve hükümete yönelik bir tavrı olduğunu gösteriyordu. Cemaat'in kamuoyuna intikal etmeyen ancak Başbakan ve çevresince bilinen hükümete yönelik tavırları ve girişimleri olmuştur. Bu olaylar üzerine özellikle Başbakanlığın tüm korumalarını, konutlar ve çevresindeki kişileri değiştirmesi, bu konudaki ciddi tedbirlerden biriydi. Ama asıl tedbir 2013 yılı yazında İstihbarat Daire Başkanı'nı ve büyük illerin İstihbarat Şube Müdürlerini değiştirerek buralardaki Cemaat hâkimiyetinin en azından yönetim düzeyinde kaldırılmasıydı. Belki de bu hükümeti kurtaran en önemli adımdı...

Eğer gerçekten hükümet, 2013 yılı yazında büyük illerin istihbarat birimlerinin şube müdür ve yöneticilerini değiştirmeseydi, Başbakan'ın civarındaki korumalar değiştirilmeseydi, yine İstanbul gibi bazı yerlerde Jandarma Komutanları Cemaat yanlısı olsaydı, Cemaat'in bu operasyonu başarılı olabilirdi. 25 Aralık operasyonu eksiksiz uygulansaydı, belki de hükümetin ayakta kalması çok zordu. O arada savcıların jandarmayla görüşüp İstanbul jandarmasından askeri destek istemesi üzerine, İstanbul jandarması "ben mahkeme kararını, kanunu uygulayacağım veya mahkemenin, savcının talimatını uygulayacağım" diye ortaya bir bölük askerle çıksaydı işte o zaman felaket bir durumla karşılaşılırdı; Cemaat başarılı olabilirdi...

Cemaat'in geçmişte yaptığı, bizim kamuoyuna yansıdığı haliyle bildiğimiz ama aslında tamamını bilmediğimiz, hükümete yansıyan onlarca olaydan biri, kitapta yazdığım Hüseyin Albay'ın durumudur.[16] Orada görüldüğü gibi Başbakan'ın telefonlarının dinletilmesi, Emniyet, diğer kamu kurumları ve

16 bkz. Cemaat'ten Jandarma'ya Hüseyin Albay Komplosu bölümü

Cemaat içerisinden hükümete giden istihbaratlar, anlatılanlar; Cemaat'in kendilerine yöneldiğine dair kuvvetli şüpheler, hükümetin basit manada tedbir almasını sağladı. Eğer 18 Aralık günü İstanbul Emniyeti'nin önemli, kilit şube müdürleri görevden alınmamış olsalardı, 25 Aralık günü bu Emniyet Müdürleri mutlaka savcıların kendilerine verdiği talimatı uygulayacaktı. Mahkeme kararı diyerek, belki Başbakan'ın yakınlarını da gözaltına alacaklardı. Belki de büyük bir kısmı tutuklanacaktı. Bu tutuklamalarla birlikte hükümet yerinde kalamayacağı için işte o zaman asıl tutuklamalar gelecekti, daha büyük bir dava, Selam Tevhid davası ortaya çıkarılacaktı. Selam Tevhid davasında hükümetin üst düzey yüzlerce bürokratı hatta bazı bakanları, MİT Müsteşarı dahil hepsi İran casusluğu yapmaktan gözaltına alınacak ve tutuklanacaklardı.

Vatana ihanet iddiası herkes hakkında dava açmayı gerektiriyordu. Sözü edilen bütün bürokratların, hatta bazı bakanların, Selam Tevhid davasından dolayı İran casusu oldukları suçlamasıyla gözaltına alınacakları Cemaat tarafından çok açık dillendiriliyordu. Bunlar bir rivayet veya Cemaat'i kötüleme değil; her şey açık, net, eldeki veriler okunarak ortaya konulan sonuçlardır. Belki bunların teferruatını ve belgeleri tek tek önümüze koysak herkesin dört dörtlük göreceği bir manzarayı, bir fotoğrafı ortaya çıkarmak mümkün. Olanlar ve yapılacaklar belki bu kitabın sınırlarına sığmaz ama gelecekte araştırılır ve incelenirse kesin hedefin bu olduğu görülür.

Eğer Cemaat'in darbe girişimi başarılı olsa ve hükümet düşseydi ilk operasyonlar yapılıp hükümet ve yandaşları içeri atıldıktan sonra bütün illerde İKK faaliyeti adı altında toplanan, hazır hale getirilmiş bilgilere dayanarak, toplumun susturulacağı, muhaliflere birer suç isnat edilip toplumun hizaya getirileceği daha ileri vadede bu operasyonların yapılacağı or-

taya çıkmıştır. Bunlar ne rivayet ne abartıdır. İstihbarat Teşkilatı, İKK bilgilerini eğer bir gün bu ülkeye açarsa herkes ayan beyan ve çok net olarak bunları görecektir.

Cemaat yönetimince her ilde Emniyet İstihbarat birimleri ve tüm kamu kurumları tarafından siyasi partiler, STK, üniversiteler, basın mensupları, odalar, borsalar, dini gruplar ve diğer cemaatler gibi her kurum ve ilde ileri gelen, il eşrafından olan herkes hakkında bilgiler toplanmış, onlarla ilgili araştırmalar yapılmış, dinleme, izleme faaliyetinde bulunulmuştu. Bazı kişilerin özel yaşamları hakkında bilgi toplanmış, mahrem sırlarına ulaşılmış ve herkes müspet, menfi açılardan tasnif edilerek, haklarında dosyalar hazırlanmış. Bu İKK dosyalarında Cemaat'in hükümetten sonra ikinci planda il, il bütün toplum kesimlerine yönelik yapacağı operasyonların hazırlık safhalarını görmek, bunu bir fotoğraf gibi seyretmek de mümkündür.

# EĞER BU BİR DARBEYSE KİM, NASIL TAVIR ALACAKTI?

17-25 Aralık'ta başlatılan adına Yolsuzluk operasyonu denilen ve bunların devamı niteliğinde olan, İzmir liman operasyonu ve hazırlanmış ama başlanamamış fakat bütün belgeleri internete sızdırılan Selam Tevhid operasyonu gibi üst düzey devlet yöneticilerinin ve AKP yöneticilerinin İran casusu diye yargılanacakları dosyalara bir bütün halinde bakıldığında; esasen hükümeti yıkmaya yönelik açık bir yargı darbesi olduğu tereddütsüz bir biçimde görülür. Zaten Cemaat de bir dönem bu söylentileri, fısıltı halinde "kesinlikle hükümet 30 Mart'a kalmayacak, gidecek, devrilecek, ayakta kalması mümkün değil" gibi sözlerle yaymıştı. Cemaat bu söylentileri etrafındaki insanlarla, işadamlarıyla yaygınlaştırıyordu.

Bu sözlerin binlerce şahidi var, binlerce duyan insan var ve herkes biliyor. Herkesin bildiği bu olayı kimse çok açıktan dillendirmiyordu. "Kesinlikle hükümet gidecek, ayakta kalamaz. Çünkü tüm yolsuzlukları ortaya çıkmıştır, çıkıyor. İsviçre bankalarındaki hesapları çıkacaktır. Büyük bir kısmının İran casusu olduğu bütün belgeleriyle ortaya çıkarılmıştır" denilerek gerçekten bir darbenin hazırlandığı, bunun uygulamaya konulduğu, aslında yüzde yüz başarılı olması beklenen operasyonun bazı tesadüfî durumlarla olamadığı düşünülebilir.

Peki, burada akla gelen ilk soru:

O güne kadar Cemaat bütün işlemleri kendi yapıyor ve

neticede başarı sağlıyordu. Böyle bir operasyonun da başarılı olacağı hesap edilmişti. Yargının kararlarına karşı kimsenin yapacağı bir şey yoktu. Tek istisnası 7 Şubat'ta MİT'e karşı yaptığı operasyondu. Orada da MİT müsteşarları ancak bir kanun değişikliğiyle ÖYM'lerin tutuklamasından kurtulabilmişti. İşte eğer hesaplar doğruysa, şubat ayının sonunda operasyon yapılacaktı; mart seçimlerinin sonuna kadar da kanun çıkarma imkânları olmayacak ve bu darbeyle kesinlikle hükümet gidecekti.

Hesap buydu ve bunda hiçbir tereddüdümüz de yok. O zaman hükümet gittiğine göre yerine kim gelecekti? Herhalde bu planı yapan Cemaat yöneticileri "hükümet gitsin de kim gelirse gelsin, ben karışmam" diye düşünmemiştir. Mutlak surette gelecekleri de hesaplamışlardı ki, gelecek olanların yapacakları da belliydi. Çünkü giden hükümete hesap sorulması ve bu operasyon dosyalarının işleme konulması gerekiyordu. Ama hükümeti kim kuracaktı, kimler kuracaktı ve bu dağınıklığı kim toparlayacaktı? Bir anda bu kadar büyük bir operasyon, hükümetin çekilmesi, şirketlerin hesaplarına el konulması büyük bir kaos çıkarırdı. Mutlak ekonomik bir sıkıntı çıkacak, döviz değerleri allak bullak olacaktı. Kısa sürede bunları kim düzeltecekti? Ve hesap nasıl yapılmıştı? Bu planları yapanların mutlaka bir hesabı olması gerekiyordu. Birilerinin hazır olup hemen hükümeti toparlaması, yeni bir hükümeti kurması ve bu yeni hükümetin kaldığı yerden devam edecek görüntüsü içerisinde eskisinden hesap sorarak, Cemaat'in politikalarını adım adım uygulaması düşünülmüştü. Peki, bunlar kimlerdi ve bu planları kimler uygulayacaktı?

İkinci soru: Eğer böyle bir hükümet kurulacaksa mutlaka birtakım sorunlar çıkacaktı. Bu ülkede, bu tip büyük olaylar karşısında tavırları, davranışları önemsenen ve koyacağı tavırla-

rın mutlaka hesap edilmesi, mutlaka dikkate alınması gereken güçler vardır. Mesela ordu böyle bir şeye nasıl tepki gösterecekti? Bu hesap edilmeden, askerden birtakım işaretler alınmadan veya askerin ne yapacağıyla ilgili gerçekten sağlam yorumlar yapılmadan böyle bir şeye kalkılması da çok makul değildi.

Üçüncüsü, bu ülkede bir anayasal hukuk düzeni vardı, yüksek yargı vardı. Evet, Yargıtay'da, Danıştay'da Cemaat'in ciddi bir etkinliği bulunuyordu, oradan tepki gelmesi beklenemezdi hatta destek mesajları gelebilirdi ki muhtemelen de böyle bir hazırlıkları olduğu tahmin edilebilir. Ama bir de Anayasa Mahkemesi vardı. Anayasa Mahkemesi'nin göstereceği tavır da önemliydi. İşte bu soruların cevabına bakmak gerekiyor.

Yapılanların bir darbe olduğunu veya bir darbe hazırlığı olduğunu bilen herkes, acaba bu darbeyle birlikte AKP'nin yerine hükümeti kim kuracak, kim gelecek, Türkiye'yi kim yönetecek sorusunu birbirine soruyor; bu hesaplanmadan bu iş olmaz diye bugün konuşuluyor, düşünülüyor. Birçok kişi tahmin ve yorumlarına rağmen açıklık getirmiyordu. Daha sonraki gelişmelere bakarak herkesin mutabık kaldığı "Cumhurbaşkanı Sayın Abdullah Gül bu işi toparlayabilir; Türkiye'de inisiyatif koyup bu işi düzeltebilecek tek kişidir" görüşüydü. Acaba üzerinde tahminler yürütülen bu kişi veya kişiler olanlardan haberdar mıydı veya dolaylı olarak onlara ima edilmiş miydi? Böyle bir durum karşısında hazırlıklı ol denilmiş miydi? Veya Cemaat'le herhangi bir bağlantısı var mıydı? Hatta daha ilerisi de mümkün mü?

Bunlar pek makul gözükmüyor. Olaylara ve yorumlara bakıldığında ortada ciddi bir emare, ciddi bir bilgi yok. Ama herkesin yorumu, kapalı mahfillerde konuştuğu da bunu ancak Cumhurbaşkanı Gül'ün yapabileceğiydi. Ve Cumhurbaş-

kanı Gül'ün daha sonra AKP tarafından dışlanması, kenara konulması da sanki böyle bir şeyin el altından onlar tarafından kabul edildiği, AKP'nin en azından Başbakan'ın da böyle bir şeye inandığı veya böyle bir konunun ihtimal dahilinde görüldüğü ve bundan dolayı da tavır alınmış gibi bir intibanın ortaya çıktığı görülmektedir.

Acaba aynı konuyla ilgili askerlerin tavrı ne olacaktı? Cemaat'in bunu hiç düşünmeden yola çıkacağını zannetmiyorum. Geçmişte askerlere sürekli saldıran, askerlerle ilgili onlarca site kurup onları küçük düşürecek olumsuz davranışlarını yayan, sürekli olarak haklarında menfi işlemler yapan, askeri operasyonlarda iftira belgeleri hazırlayan Cemaat'in, son dönemde orduyu hiç eleştirmemesi çok enteresandı. Eleştirilecek bariz birtakım olaylara rağmen, basının ve birçok çevrenin eleştirisine rağmen onların bu kadar ters taraftan bakması, hatta övücü tavırlar içine girmesi, hiçbir zaman eleştirel bir yaklaşım içinde olmaması da dikkati çeken bir olay. Elbette orduyla organik bir bağları olduğunu iddia etmiyoruz. Ama gelinen son süreçte birçok askeri kişinin başına gelenler; Balyoz, Ergenekon, İzmir Casusluk, İstanbul Casusluk, Poyrazköy ve Amirallere Suikast gibi birçok operasyonda belgelerin sahte olduğu, bunların bir komplo olduğu ve Cemaat tarafından organize edildiği asker kesimi tarafından bilinen bir gerçekti. Ancak bu organizasyonlar, bu sahte belgeler, bu evraklar hazırlanırken askeriye içerisinden ciddi bir destek alınması gerektiği de çok açıktı. Oradan bir destek alınmadan, oradan çok ciddi bir katılım olmadan bunların yapılmayacağı da bilinir... En azından isimler bilinemez, yerler bilinemez, adresler bilinemez. Geçmişte askerin içerisinden alınmış dinleme kayıtları, bantlar ve konuşmalar sızıyordu. Bunlara bakılarak orada Cemaat'in ciddi bir varlığı olduğu açıkça görülebilir. Ancak bu konuda her iki taraftan da hiçbir şekilde ses çıkmaması dikkat çekiyor.

Yine bugün, geçmişte bu tip olaylarda mağdur olmuş bazı askerlerin aleni olarak ordu içerisinde bir Cemaat örgütlenmesinden söz ettiği, hatta İzmir Casusluk Davası ve benzeri olaylarda birçok askeri yargıcın görevden çekildiği, adları geçtiği için görevi terk ettikleri, bu terkler neticesinde askeri yargının Cemaat'in denetimine girdiği, orada ciddi bir Cemaat yanlısı yargı grubunun oluştuğu söyleniyor.

Cemaat'in bu olaylarda ordu içerisinden geçmişte destek aldığı, sahte belge ve dokümanların hazırlanmasında kendi taraftarı yüzlerce subayla birlikte hareket ettiği çok açık görünüyor. Bütün bunlara rağmen ordu cenahından bir sesin çıkmaması da dikkatlerden kaçmayan, herkesin merakını uyandıran bir durum...

İşte Türkiye'de bir darbe teşebbüsü olduğuna inanıyorsak, bu darbeden sonra kimlerin geleceğinin de planlandığını, birtakım çevrelerin bu işin içerisinde olduğunu, Cemaat'le en azından zımni manada işaretleştiğini veya bu darbe operasyonu başarılı olursa hükümeti kurma, kurduktan sonra birtakım icraatları yapacak, Cemaat'in desteğiyle hareket edecek olanları gibi birçok şeyi aydınlatmak mecburiyetindeyiz. Bunlar yok kabul edilerek, sadece Cemaat iddialarına bakarak "bu yolsuzluk operasyonuydu, asla darbe yoktu" deyip geçiştirilemez. Çünkü kendileri bu hükümetin kesin olarak yıkılacağını herkese söylediler. Hesap yıkmaya yönelikti, hükümeti dağıtmaya yönelikti. Hükümetin suçları bir tarafa veya suç olduğu iddia edilen birçok olayın doğruluğu yanlışlığı -belki hepsi doğrudur, belki belli oranda içinde katkı vardır, belki bunları da aşan daha büyük yolsuzluk olayları da olabilir- bir tarafa asıl olay birilerinin hükümeti yargı darbesi yoluyla yıkmayı düşünmesiydi. Planladılar, hesap ettiler ve uygulamaya geçtiler.

Başarılı olunmamasının sebebi ayrı bir konu. Belki onu da irdeleyeceğiz. Neden başaramadılar? Yüzde yüz başarılı olmaları gerekirken, hesap öyle yapılmışken, hatta akıl ve mantık ölçeğinde kesin kurtulma imkânı yokken neden başarılı olamadılar? Teşebbüs edenler sadece hükümeti yıkmak için uğraşmamışlardı; yıkınca yerine neyi koyacaklardı? Herhalde kendilerinden ve kendilerine yakın olanlardan başka birilerinin gelmesini istemeyeceklerdi. Peki, bu konuda ne yaptılar? Kimlerle görüştüler, kime ne taahhütte bulundular, kimden bir sinyal aldılar veya neye güvenerek yola çıktılar?

Bu sorular aydınlatılmadan, bunlar netlik kazanmadan önümüzdeki dönemin aydınlığa kavuşmasının veya önümüzdeki dönemde Cemaat'le ilgili, Cemaat'in yapacağı birtakım faaliyetlerle ilgili kesin bir kanıya sahip olmanın ve bunu önlemenin de imkânı olmadığı kanaatindeyim.

# CEMAAT'İN İTTİFAK ARAYIŞLARI

Cemaat açıktan tavır aldıktan sonra elde ettiği bilgilerle yapacağı birkaç operasyonla -özellikle polis ve yargı mensuplarına dayanarak- hükümeti yüzde yüz düşüreceğine inanmıştı. Veya elindeki bilgileri iyi kullanırsa hükümetin düşeceğini sanıyordu. Bununla ilgili çeşitli ittifaklar geliştirdiklerini veya ortaya saçılan emareleri iyi okuduğumuzda aslında hükümete karşı sağlam ittifaklar kurmaya çalıştıklarını görüyoruz.

Cemaat tarafından el altından basına verilen veya internet sitelerinde yayınlattırılan bilgilere baktığımızda -özellikle Başbakan'la eski Adalet Bakanı Sadullah Ergin arasında geçen konuşmalara- Başbakan'ın bizzat Aydın Doğan'ın iki ayrı davasını Yargıtay'da takip ettirdiği görülmektedir. Basına da intikal eden Aydın Doğan'ın iki önemli davası vardır. Bu davalardan biri halka açık bir şirkette, örtülü kazanç aktarımı yöntemiyle kendisine menfaat temin ettiği iddiasıdır. Bu yöntem, halka açık bir şirketin aldığı girdi malzemelerini yine kendisine ait başka bir şirket üzerinden alındı göstermek suretiyle fiyatlarını yüksek tutarak, halka açık şirketin parasının kendine ait şirkete aktarılmasıdır. Konuşmalardan, davaya bakan yerel İstanbul mahkemesinin Doğan grubu lehine verdiği kararın temyiz mahkemesinde takip edilerek bozulması için Başbakan'ın gayret gösterdiği anlaşılmaktadır. Yargıtay'da davanın bozulması ve Aydın Doğan'ın aleyhine karar verilmesi halinde ciddi ceza söz konusudur.

Yine Aydın Doğan'ın yurtdışındaki şirketlerinin devrine dair tarihlerin farklılığı konusunda mahkemeye intikal etmiş, vergi mevzuatına göre başka bir dava daha vardır. Zaten daha önce vergi memurları vasıtasıyla Doğan Holding üzerinde devletin açıktan bir baskısının olduğu, çok ciddi miktarda vergi cezalarının kesildiği basına yansıyan, bilinen bir olaydır. Bu iki davada da Yargıtay'dan Aydın Doğan'ın aleyhine karar çıkarsa, büyük para cezalarına çarptırılması, hatta hapis cezası alması ihtimali vardır.

Başbakan'la Adalet Bakanı arasındaki konuşmaların, Cemaat tarafından kaydedilip internete sızdırılmasından aylar önce Aydın Doğan veya Aydın Doğan'ın yakınları olan insanlara dinlettirildiğini, "Bakın hükümet sizin aleyhinize ne düşünüyor, size ne yapmak istiyor" diyerek, onları kendi yanlarına çekmeye çalıştıklarını düşünüyorum. Veya en azından hükümete karşı tavır almalarını ve yapacakları birtakım işlemlerde kendilerini desteklemeleri konusunda zımni bir ittifak kurmayı denedikleri, o gün yapmamışlar ise bu yayınlarla aynı amacı arzuladıkları kanaatindeyim. Açıktan konuşmasalar bile bu davranışlarıyla Aydın Doğan'ın desteğini almaya çalıştıkları, "Yargıtay'da Cemaat'in ciddi bir gücü var, Yargıtay'daki davaları biz takip ederiz, biz halledebiliriz. Biz sana böyle destek olurken, hükümet, parti de sana böylesi bir karşı çıkıştadır" diyerek onu kendi yanlarına çekmek veya böyle bir olay, bir operasyon meydana geldiğinde Aydın Doğan'ın desteğini almak suretiyle hükümet üzerinde daha ciddi güç olmayı düşünmüşlerdir. Elbette ki daha sonraki süreçte Aydın Doğan grubunun politikası, kendi çizgisi devam etmişti. Açıktan böyle bir darbe hareketine destek vermedikleri görünmekle birlikte, Cemaat'in böyle bir işbirliğini denediği, böyle ciddi bir basın grubunu yanlarına çekmeye çalıştıkları da çok açık.

Bugün açık olarak görüldüğü gibi bütün büyük holdinglerin, büyük şirketlerin, büyük grupların hepsinin yöneticile-

rini veya temsilcilerini dinlemek suretiyle onların bilgilerini elde ettikleri; yine hükümetin bu gruplar aleyhine yapacağı plan ve programları da bu gruplara aktarmak suretiyle onların desteğini aldıkları kanaatindeyim. Aynı şekilde Koç grubuna da hükümetin kendileri hakkındaki planlarını aktardıkları ve Koç grubunun en azından böyle bir durum geliştiğinde Cemaat tarafında yer alması veya hükümeti desteklememesini temin etmeye yönelik girişimde bulundukları kanaatindeyim.

Açık olarak görünüyor ki Cemaat, hükümetin yaptığı her hatayı almış, değerlendirmiş ve hükümetin karşısında yer alabilecek, hükümetten zarar görmüş bütün gruplarla ayrı ayrı görüşerek onları yanlarına çekmeye, onların desteğini almaya çalışmıştır.

Aslında şunu hemen herkes bilir ki Türkiye'deki muhafazakâr kesim yani AK Parti ve onu destekleyen tüm gruplar, bütün cemaatler ve dini ekollerin hepsi Fetullah Hoca Cemaati, Nur cemaati dahil tamamı geçmişten beri iç anlatımlarında Doğan grubuna karşı daha soğuktur. Onları kendilerine çok yakın görmezler veya onlara karşı dururlar. Aynı şekilde Koç grubuna karşı da muhafazakâr camianın bir duruşu vardır. Ben şuna samimi olarak inanıyorum ki, Cemaat hem Doğan grubuna hem Koç grubuna hem de benzer gruplara karşı kendi içinde hesaplıdır. Eğer darbeyi başarsaydı, hükümeti devirseydi, eminim ki ilk bertaraf edeceği, her şeyini yok edeceği, üzerine ciddi olarak yürüyeceği ilk gruplar Doğan, Koç veya benzeri gruplar olacaktı. İnanıyorum ki başlangıçta, hükümet yeni kurulduğu zaman Doğan, Koç veya benzeri grupların bütün açıklarını veya onlara yapılacak bütün işlemlerin bilgilerini hükümete taşıyarak, hükümeti onlara karşı yönlendirmek, bu sayede kendi gruplarını, kendi şirketlerini güçlendirmek için çalışmışlardır.

ÖYM'lerde uzunca bir süre özellikle Doğan Grubu yöne-

ticilerini Ergenekon mensubu olmak, Ergenekon'un 1 numaralı sorumlusu olmak gibi tehdit altında bırakarak, gerektiği zaman seri şekilde içlerinden bir kişiyi Ergenekon'un 1 numarası yapabileceklerini ima ettiler. Bu her zaman göz önünde bulunduruldu, her zaman bunlar açık olarak söylendi. Doğan Grubu bu rahatsızlığı hep hissetti ve her zaman yaşadı. Çünkü herkes gibi Cemaat'in ÖYM'ler ve Yargıtay'daki gücünü çok iyi biliyorlardı. Cemaat'in istediği zaman Türkiye'de herhangi bir kişiyi Ergenekon'un 1 numarası diye yaftalayıp içeri tıkabileceğini veya bütün şirketlerin hesaplarına el koyarak, Ergenekon'a para aktarıyor diyebileceğini, oraya koyacakları birkaç uyduruk kâğıtla herkesi bir Ergenekon mensubu haline dönüştürebileceğini biliyorlardı. Bundan dolayı da herkes Cemaat'e karşı biraz daha mesafeli ve geride duruyordu.

Aslında önemli olan Cemaat'in gerçekten hükümeti devirmek adına ciddi planlar yaptığı, ciddi operasyonlar hazırladığıdır. Tüm bu operasyonlara rağmen hükümetin ayakta kalabilmesinin mucize olduğu kanaatindeyim.

Bu operasyonları hazırlarken ve uygulamaya geçerken Türkiye'de bilinen güç odaklarından, yargı ve emniyetten destek aldıklarını ve birlikte organize ettiklerini görüyoruz. Burada ikinci bir konu da Türkiye'de, Emniyet ve yargının dışında en önemli kurumlardan biri de ordudur. Darbe başarılı olsaydı diğer güç odaklarından gelecek tepkileri nasıl bertaraf edeceklerdi? Burada sorulacak en önemli soru bu. Peki, orduya nasıl güveniyorlar? Ordudan ses çıkmayacağına inanarak böyle bir operasyonu nasıl denediler? Yargıya güvendikleri çok netti. Çünkü yüksek yargı ve özel yargı içerisindeki güçleri belli. Emniyet Teşkilatı'na da güveniyorlar, oradaki güçleri de bariz ortada... Eğer hükümeti yıkacaksanız veya Türkiye'de ciddi bir rol oynayacaksınız, orduyu hesaba katmak mecburiyetindesiniz. Bu konuda Cemaat'in orduyu hiç hesaba katmadığı veya yüzde yüz desteğini aldığı gibi bir duruşu var ki,

bu bence çok ürkütücü, önemsenmesi ve incelenmesi gereken bir olay.

Geçmişte yapılan her operasyonda Cemaat mensuplarının koymuş olduğu yüzlerce askeri belge bulunması, Balyoz, Ergenekon, Casusluk, Fuhuş operasyonlarında ordu içerisinden çok ciddi bir grubun desteğini aldığının açığa çıkmış olmasından kaynaklı ordu içerisindeki her türlü bilgiyi Cemaat'in istediği şekilde alıp kullanabildiği bilinmektedir. Daha öncesinde açılan onlarca sitede ordu içerisindeki birçok olayı eleştirip yazmış olmaları, yine ordu içerisindeki en ciddi toplantıları bile dışarıya sızdırıp yayınlamaları, Genelkurmay Başkanı'nın konuşmalarını internette yayınlamış olmaları, ordu içerisinde ciddi bir Cemaat gücünü ve varlığını çok açık ortaya koymaktadır. Ama buna rağmen ordu içinde ne kadar irtibat vardır, ne kadar bağlantı vardır, orası meçhuldür. Geçmişte ordu aleyhinde pasagonlüm, aloihbar, yolsuzluk.com gibi onlarca internet sitesi üzerinden sürekli eleştiri ve yazılardan sonra Cemaat'in şimdi hiç ordu eleştirisi yapmaması da çok enteresandır.

Mahkeme ve hâkim kararlarına dayanan, kolay kolay durdurulamayacak, hükümete çok ciddi darbeler vuracak, bakanların ve Başbakan'ın en yakınındaki insanları sorumlu tutabilecek, arka arkaya birkaç tane yolsuzluk operasyonu; Selam Tehvid, ağır casusluk ve ülkeye ihanet suçlamalarıyla oluşturulmuş operasyonlar ve 7 Şubat operasyonunun devamı gibi iyi hazırlanmış olaylar, açıkça gösteriyor ki hükümetin kesin olarak devrileceğine inanmışlardı.

Peki, hükümet gitti, Başbakan gitti, yerine kim gelecek? Yerine ne konulacak? Mutlaka bunun bir hazırlığı ve bir hesabı olması gerekir. Bu hesap nedir? Bu hazırlıklar nelerdi? Maalesef bunu henüz bilmiyoruz...

# CEMAAT'LE MÜCADELENİN GERÇEK ARACI: YARGI...

Cemaat'in bu kadar etkin hale gelmesi ve bunca haksızlık yapması, devlet içinde devlet olmasında pek çok şey etken ise de en büyük etken yargıyı, her hedefini yok etmek, her kapıyı açmak için bir silah gibi kullanması ve yargı kararlarının mahiyetidir.

Cemaat tüm kötülükleri yargıyı kullanarak, yargı eliyle yapmıştır. En çok da yargıyı ve hukuk sistemini bozmuştur. Şimdi de ancak yargı eliyle, hukuk yöntemiyle durdurulacak ve bozulan sistem yine yargı kanalı ile düzeltilebilecektir.

Elbette tüm sorunların çözümü konusunda en büyük güç ve görev TBMM, hükümet, siyasi partiler ve yüksek yargının olmakla birlikte, yargının asıl olarak yavaş, uzun vadeli ama sağlam adımlarla düzeltilmesinin yolu kendi içinden çıkan, çıkacak hareket ve düşünce akımlarıyla olacaktır.

Bu denli tahrip edilmiş yargı sisteminin bir yandan suçları ortaya çıkartmak ve hukuk önünde hesap sormak, diğer yandan kendi sistemini düzeltmek konusunda çok ciddi sorunları var ise de yargı içinde umut verici oluşumlar görülmektedir. Bu oluşumlar başlangıçta Adalet Bakanlığı öncülüğünde kurulmuş gibi gözüken, asıl olarak bakanlık çalışmasından çok yargının içinde gelişen, Cemaat'in bozduğu yargıyı düzeltmek, Cemaat'in yargıyı kullanmasına mani olmak düşüncesiyle yargı mensupları arasında kabul gören, yargıyı yargı

eliyle düzeltme inancının ortaya çıkardığı Yargıda Birlik Platformu ve Demokrat Yargı gibi kurumsallaşma hareketleridir.

Yargıda Birlik Platformu; yargının içinden gelen, yargının sorunlarını en iyi bilen, Cemaat'in yargıda yaptığı tahribatı en iyi kavrayan kişilerden oluşan, yargıyı kendine ait yöntemleri kullanarak düzeltebilecek en ideal yapı olarak görülmektedir.

Halen adli, idari kısımları dahil yargının bütün katmanlarında mensupları bulunması sebebiyle en iyi değerlendirmeleri yapacak, en uygun yöntemleri bulacak ideal bir oluşumdur.

Farklı görüş ve düşünceleri içinde barındıran, belli bir grup ya da çevrenin kullanmasına imkân vermeyecek bir çeşitliliğe sahiptir.

Eğer siyasi iktidar aşırı zorlamaz ise, içeride farklı düşüncelerin olmasının avantajını kullanmak yerine klikleşerek ayrışmaz ise bu ülkede Cemaat'in bozduklarını düzeltmekle kalmayacak, bir yandan yargının içinde gelişen hukuki yorumları, diğer yandan üniversiteler, AİHM ve benzeri uluslararası mahkeme ve hukuk otoriteleri ile irtibatlı olarak ülkemizde çağdaş hukuk değerlerinin gelişmesine katkı sunacak bir yapının temeli kabul edilebilir.

Bu platform içinde olan herkes, bu birliğin ne manaya geldiğinin ve oynadığı rolün ülke için ne demek olduğunun bilinci içinde, küçük sorunlar veya şahsi hesaplar uğruna bozulmaması için fedakârlık yapmalıdır.

# PARÇADAN BÜTÜNE CEMAAT

Cemaat'in ne yaptığının, ne demek olduğunun anlaşılabilmesi için bütün bu yaşananlara aynı yapının yarattığı olaylar olarak, bir bütün halinde bakmak gerekir.

Karanlıkta bir grup kör insanın her birinin filin bir yerine dokunarak, kimi hortumunu, kimi dişini, kimi kuyruğunu, kimi ayağını tutarak, sadece tuttuğu yerle fili tarif etmesi, hepsinin de kendi tespiti kadar fili tanımlaması nasıl eksik kalıyorsa, gerçekte fil, anlatılanların hepsinden daha büyük ve ayrı bir varlıksa, Cemaat de görülmeyen ancak herkese dokunan yeri ile tarif edilen bir yapıdır.

Cemaat, bakınca gözle görülemeyen ancak faaliyetleri ile fark edilebilen bir yapı olarak, muhatapları tarafından bir Cemaat tarifi yapıldığında;

Hukuka aykırı dinlemeleri soruşturanlar için herkesin mahremiyetine sahte isimlerle, uydurma suç iddialarıyla, telefon dinleme, izleme ile giren bir yapıdır.

Cemaat'in kamu kurumlarını ele geçirmek için mağdur ettiği memurlara göre komplo kuran bir yapıdır...

Balyoz mağdurları için askeri planlar düzenleyerek iftira eden hatta daha ileride orduya kumpas kuran bir yapıdır...

Hükümet için yolsuzluk operasyonları adı altında hükümete darbe hazırlayan, yurt dışı bağlantılı derin bir yapıdır...

Herkes kendi yaşadıkları ve durumu üzerinden Cemaat'i tarif ediyor. Bunların hepsi kendi içinde doğru ama her biri Cemaat'i ayrı ayrı tarif ettiği için yetersiz. Hatta bunların hepsi de

Cemaat'i tam olarak anlamak/anlatmak için eksik kalıyor.

Cemaat tüm bunların toplamından daha fazla, çoğumuzun direkt muhatap olmadığı ama aynı anda birçok şeyi koordine eden, yönlendiren, gerçekleştiren bir yapıdır...

Hanefi Avcı Cemaat hakkında kitap yazmış ise onun susturulması gerekir... Akla, mantığa ziyan operasyonların başlaması için İstanbul Emniyeti'ndeki ve ÖYM'deki elemanları kanalı ile soruşturma başlatır, hiç hukuki gereği olmaksızın 28 gün önce boşalttığı eski makam odasında arama kararı çıkartılmasını sağlar. Aynı anda İstihbarat'taki başka elemanlarına eski dinleme kasetlerini verip odaya koydurur. Akabinde "aramada 24 tane dinleme kaseti bulundu, Hanefi Avcı herkesi hukuka aykırı dinlemiş" diyerek basında propaganda yapar.

7 Şubat'ta MİT'i ele geçirmek için operasyon yapmak isterken, ülkedeki bütün şartları, gelişmeleri izler. Başbakan'ın programını, özel hayatını, hastalığını, seyahatlerini bilir. Başbakan'ın ameliyat olacağı bilgisini, korumalarından, danışmanından, doktorundan öğrenir, yargıdaki elemanları vasıtasıyla operasyonun kendisine göre en uygun zamanda, 7 Şubat'ta başlatılmasını sağlar.

17 Aralık yolsuzluk operasyonuna başlamadan, Aralık 2013'te HSYK tarafından yapılacak Yargıtay ve Danıştay'a yeni üye seçimini -17 Aralık operasyonları olursa HSYK'da diğer üyeler destek vermez ve Cemaat kendi taraftarlarını seçemez diye- bir gün önceye, 16 Aralık'a aldırarak en fazla sayıda taraftarını Yargıtay ve Danıştay'a seçmesini bilen ve bunu düzenleyen bir yapıdır.

Cemaat'in en ciddi örgütlendiği ve operasyonlarında yoğun olarak kullandığı İstihbarat birimlerinin yöneticileri 2013 yazında hükümet tarafından değiştirilince, yeni gelen kadronun Cemaat'in yapacağı operasyonlar hakkında neler bildiğini, Cemaat'i takip edip etmediklerini anlamak için tüm İstihbarat yöneticilerini uydurma bir suç isnadı ile başka

bir Emniyet şubesine dinletip, kendini koruyacak tedbirleri alabilen bir yapıdır...

Cemaat her yerde her türlü bilgiyi toplayan, her yaptığı işin arkasına kendini gizleyen, bir işi planlarken diğerlerini de ona göre yönetip planlayabilen, bir planındaki değişikliği diğer planlarına da anında yansıtabilen tüm ihtimalleri düşünüp yapacağı işin iki adım sonrasını hesaplayabilen bir yapıdır.

# CEMAAT, TOPLUM VE FERTLER

Geri sosyal toplumlarda insanların ağalar, beyler, aşiret reisleri gibi feodal toplum yöneticileri tarafından güdüldüğü; cahil halkın, gücü elinde bulunduran bu kişilere itaat ettiği, ağa ve beylerin ise toplumu kendi gelenekleri ve menfaatine göre istediği gibi yönlendirdiği, onların emrinde bulunan diğer insanların köleler gibi hareket ettiğini biliyoruz. Bu yapının toplumu baskı altında tutarak her türlü haksızlığı yarattığı; böyle toplumlarda ne insan onur ve haysiyetine saygı olacağı, ne insan haklarından ne de özgür insandan bahsedileceği, bu tip toplumların insanı sosyalleştirmeyen, geliştirmeyen, bir basamak aşağıda tutan yapılar olduğu bilinir.

İnsanın bu tip toplumlardan kurtulup sosyalleşmesi, insan onuruna yakışan değerler sistemine ve yaşam biçimine erişmesi, için temel etken eğitimdir. Fertlerin bugünkü manada üniversite eğitiminden geçmesi ve ekonomik bağımsızlığını elde etmesidir. Baskıcı ağa ve beylerin etkisinden ancak bu şekilde kurtulacağı bir gerçektir. Özellikle de toplum normları açısından okuyan eğitilmiş insanın, makul hareket edeceği kabul edilir.

Yaşadığımız olaylar, bilimsel olarak doğru kabul edilen bu teoriye ne yazık ki ters düşüyor. Ülkemizde eğitim düzeyi en yüksek kesimlerden biri de, neredeyse tüm taraftarları üniversite okumuş, ayrıca farklı eğitim sistemlerinde ve disiplinlerinde yer almış, günlük olayları ve dünyayı takip etme açısından ortalamanın üzerindeki fertlerden oluşan Cemaat mensuplarıdır.

Bu yapı içerisinde rol alan yargı, emniyet mensupları, bilirkişiler, bunları savunan basın yayın organları ile entelektüel kesimler bugün sahte deliller, kendi yazdıkları ve uyduruk olduğu belli olan ihbar mektupları, akıl ve mantıkla bağdaşmayan gizli tanık ifadeleri ile yüzlerce insanın haksız tutukluluğuna, mahkûmiyetine, özel hayatlarına müdahale edilmesine, insanların şeref ve haysiyetleriyle oynanmasına neden olmuşlardır. Normal bir insanın diğer insanlara yapılacak bu haksızlıklara ortak olmaması, katkı sunmaması, en azından yanlışlığa karşı çıkması gerekirken, bunu yapmamasını nasıl izah edeceğiz?

Kişisel olarak birine düşmanlık beslemeyi ve bu nedenle yapılan kötülüğü anlamak belki mümkündür; ama bir insanın cemaati "Bu kişi kötüdür" dediği için hiç tanımadığı bir kimseye haksızlık yapması, yapılmasında rol alması, nasıl bir mantık ve anlayıştır?

En geri toplumlardaki aşiret reisi veya feodal beylerin bazılarını cezalandırmak istediğinde, yakınındaki herkesin yapılan haksızlığa düşünmeden katkı sunmasıyla bugün yapılan aynı şeydir. Hatta bugün yapılan çok daha kötüdür... Geçmişte fertler yaşadıkları toplumun gelenekleri dışında, farklı bir yaşam biçimini bilmediklerinden mecburen ve doğru olduğunu zannederek o haksızlıklara katılıyor, feodal beyin zulmünün uygulayıcısı oluyordu. Bugünün insanları/Cemaat mensupları ise toplumların bu konudaki tarihsel süreçlerini, doğru yaşam biçiminin ne olduğunu görerek, okuyarak, bilimsel ve dini kaynaklara dayanarak biliyor; buna rağmen feodal derebeyine itaat eden insanla aynı davranışı göstererek Cemaat reisinin veya yönetimin belirlediği bu haksızlığın uygulanmasında gönüllü görev alıyor. Bunu yaparken doğru mu, yanlış mı olduğunu çoğu muhakeme etmiyor, yaptığının kar-

şısındaki insana vereceği acıyı düşünmüyor veya o insanların acı çekmesi hiçbir şey ifade etmiyor. Kötülük kolektif yapıldığında, her şahıs bu kötülüğün yapılmasında küçük roller aldığında kişisel sorumluluk duymuyor, kendi yaptığı ile netice arasında bağ kuramıyor, ayrıca işin yapılmasına "kutsal kabul edilen yukarısı" karar verdiği için vicdan azabı değil belki de görev yapmanın rahatlığını hissediyor!

İnsan akıl, vicdan ve tüm duygularını kullandıkça cisim olarak değil ama mana olarak büyür. Bu duygularını kullanmayan/kullanamayan ise aynı ölçüde kadük kalıyor, küçük insanı yaşar. Sevmek, acı çekmek, sevinmek, vicdani ölçüye sahip olmak gibi insanın duyup hissedebileceği şeyleri yaşamak ve onları iyi manada kullanmak, sadece kendisi için değil diğer insanlar için de aynı şeyleri hissetmek, empati yapmak insanı yücelten erdemlerdir.

Hiç düşünmeyen, hiç sevmemiş, sadece iyi beslenmiş ve biyolojik ihtiyaçlarını gidermiş bir insan ancak hayvanla insan arası bir yapı olabilir. Üzülmek, acı duymak, düşünmek, sevmek gibi insani duygular yaşanmadan tam insan olunmuyor...

Geçmişte insanlar feodal derebeyine karşı çıkamıyor, haksızlıklara itaat ederek bunların devamına yardım ediyor, farkında olmadan kendine, ailesine, geleceğine ve topluma zarar veriyordu. Bugün olanların feodal dönemde yaşananlardan farkı ne?

Toplumun bir kesimine genel ve kitlesel haksızlık yapacaksın, hem de en güvenilir müesseseleri yargıyı, polisi kullanarak toplumu ayrıştıracak, güveni sarsacak, toplumu böleceksin; sınavlarda kendi taraftarlarının kazanması için hile yapacaksın, haksız bilirkişi raporu vereceksin... Bütün bunların manası ne? Bunları yapanların derebeyinin uşağı olanlardan farkı ne?

Bataklıkta birkaç metrekarede gül yetiştirmek, çölde va-

hada bulunan birkaç ağaçla yaşamakla, her tarafın bahçelerle, bağlarla, ormanlarla dolu olduğu bir çevrede yaşamak aynı şey değildir.

Cemaat basını o günlerde de yaşananları görmüyor, duymuyor adeta üç maymunu oynuyordu. Cemaat basınında haksız tutuklamalara karşı bir tane makale çıkmaz mı? ÖYM'leri eleştiren bir yazı çıkmaz mı? Tüm Türkiye, hatta Avrupa ÖYM'lerden rahatsız ama Cemaat basınında tek bir makale yok. Uzun tutukluluk konusuna neden karşı çıkılmaz? Uydurma ihbarlara neden karşı çıkılmaz? Garip bir şekilde uygulanan "gizli tanıklığa" neden karşı çıkılmaz?

"Cemaat kendi değer sistemini yaratır ve ona göre davranır" denilebilir. "Bu dini bir oluşum, dini referansları temel alan bir yapı olması nedeniyle Cemaat de kendi doğrularını yaratmış, onu kendi kitlesine benimsetmiş, ne yapalım böyle oluyor" diye tarif edilebilir. Eğer dini referans alıyorlarsa tüm dini metinlerde baskı ve zulmün, katletmekten daha ağır olduğu belirtilir. Bugün kişinin subjektif dünyasında en küçük haksızlığa bile dikkat etmesi gerekirken; "Bir masumun hakkı için dokuz cani serbest bırakılır"ı düstur edindiğini söyleyen bir toplumda, nasıl olur da bana ceza vermek için dokuz değil on dokuz kişiye ceza verilir? "Başkasının ayıbını örtün" esası varken, nasıl başkalarının mahrem hayatları toplanıp çarşaf çarşaf yayınlanır?

# HOCA'NIN KUTSALLIĞI

Cemaat ve mensuplarının yaptıklarını anlamak için Cemaat'in lideri Fetullah Hoca'nın Cemaat tarafından nasıl görüldüğünü bilmek lazım. Dışarıdan bakıldığında bunca olup bitenin böyle bir Cemaat tarafından nasıl yapıldığı düşünülebilir. Bunu daha iyi anlamak için Cemaat'in biraz içine girerek, mensuplarının liderlerine bakışlarının nasıl olduğunu ve değerlendirmelerini bilmek lazım.

Cemaat'e göre Hoca kutsal bir kişidir. Ona ilahi ilhamlar gelmektedir. Onda olağanüstü birtakım bilgiler, olağanüstü bir kudret ve olağanüstü güçler vardır. O ne söylüyorsa doğrudur, hiç tartışılamaz. Çünkü onda akıl üstü, ilahi irade tarafından verilmiş bilgiler mevcuttur ve ona kutsallık atfedilir. Bundan dolayı Hoca'nın söylediği hiçbir konunun mahiyeti tartışılmaz, tartışılamaz.

Hatta bu kutsiyet o kadar abartılmıştır ki, Hoca'nın su içtiği bardakta kalan su asla dökülmez. Onun bardağını bir anda birçok kişi alıp, o bardaktaki sudan bir damla da olsa içmek isterler. Hoca'nın çayından artan, bardağın dibindeki çay asla dökülmez. O çayı da herkes gıdım gıdım yudumlamak ister. Hoca'nın kullandığı hiçbir eşya boşa ve çöpe atılamaz. Hoca'nın dışarıda bıraktığı gömleği, bir tek kazağı, bir tişörtü, ceketi Cemaat için o kadar kutsal ve değerlidir ki ancak önemli bir kimseye hediye olarak verilebilir. Hoca Cemaat içerisinde bu denli kutsaldır... Yaptığı her hareketin bir manası olduğu kabul edilir.

Bir dönem Cemaat'in yöneticilerinden, Hoca'nın en yakınında bulunan kişilerden olan Latif Erdoğan bir TV konuşmasında "Hoca bana Allah ile konuştuğunu, Kâinatı Hz. Muhammed (SAV) için yarattım senin için de devam ettiriyorum dediğini anlattı" demiştir.

Hoca internette de bulunan, İzmir'de verdiği bir vaazında "rüyasında peygamberi gördüğünü ve bu halimiz ne olacak diye sorduğunda peygamberin biz Türkiye'yi Cemaat'e havale ettik dediğini" söylüyor.

Benzeri anlatımlara bakıldığında Hoca'nın kendisine gelen, inanç sisteminde ilham denen duyguların, hislerin, fikirlerin etkisinde kalarak bir inanç ve amel sistemi geliştirdiği, buna göre Cemaat'e birçok İslam âlimine göre bâtıl sayılan ameller ve davranışlar önerdiği bilinmektedir.

Özellikle devlette, asker, polis, yargı, mülkiye, güvenlik konularında ileride Cemaat için önemli görevler ifa edecek kişilerin kıyafet, ibadet, İslami yaşam biçimine uymayabileceğini söylüyordu. Dışarıya karşı kendilerini farklı göstererek, İslama aykırı yaşayabileceğini, namaz, oruç gibi ibadetleri aleni yapmamalarını, toplantılarda dini aidiyetlerini saklamak için alkol alabileceklerini, eşlerinin tesettürlü olmamasını tavsiye ediyor bunları dini açıdan uygun görüyordu.

İslami inanç sisteminde inananların uymak zorunda oldukları iki temel düsturun, Allah Kelamı Kuran-ı Kerim ile Peygamber'in sünneti olduğu İslam camiasında herkesin mutabık olduğu konudur. Bu iki konuya aykırı hiçbir hüküm verilemez. Bunlara aykırı eylemi, işlemi bilerek yapanlar günah işlemiş sayılırlar; bunların yanlış, hatalı olduğunu söyleyen, bunlara uymayın diyenler ise dini hükümler gereği din dışına çıkmış olurlar.

Dini hüküm ve amellerin tek amacı Allah rızası olup bu-

nun dışındaki amaçlar ancak dinin kabul ettiği zaruretlerde ve onun kabul ettiği ölçüde olabilir. Hiç kimse kendisine gelen ilham, gördüğü rüya ve kendi ilmi, bilgisine dayanarak farklı hükümler vazedemez.

Bu konuda Muhyittin İbnü'l Arabi Fütuhat-ı Mekkiyye adlı eserinde, kendisine ilahi ilhamlarla birçok bilginin verildiği, gösterildiği ama onun amel ederken bu ilhamlara göre değil, Peygamber'e uyarak hareket ettiği, esasın Peygamber'in getirdiği olduğunu, bu noktanın çok ince bir husus ve birçok seçkin, manen üst makamlara/mertebelere yükselmiş kişilerin ayaklarının kayıp, yoldan çıktığı konu olduğunu anlatırken şöyle demiştir:

"Allah benim baş ve kalp gözümden ve hayalimden perdeyi kaldırdı. Baş gözüyle sadece onunla görülenleri, hayal gözüyle sadece hayalle görülenleri, basiret yani kalp gözüyle sadece o güçle görülenleri gördüm. Böylelikle iman meselesi tarafımdan müşahede edilir hale gelirken taklitle verilen mevhum ve muhayyel hüküm mevcut hale geldi ve tabi olduğum kimsenin değerini anladım. O, bana gönderilmiş peygamber yani Hz. Muhammed'di. Âdem'den Hz. Muhammed'e kadar bütün nebileri müşahede ettim.

Allah bana ona iman edenlerin hepsini gösterdi, öyle ki, kıyamete kadar onların seçkin ve sıradan olanlarından görmediğim kimse kalmadı. Bütün cemaatin mertebelerini gördüm ve onların değerlerini öğrendim. Ulvi âlemde bulunan şeylerden genel olarak iman ettiğim hususları gördüm, hepsini müşahede ettim. Gördüğüm ve müşahede ettiğim şeylerin bilgisi beni imanımdan döndürmedi. Şimdi de Hz. Peygamber söylediği için biliyor ve amel ediyorum; kendi bilgim, görmem ve müşahedem nedeniyle amel etmiyorum. Böylece iman ve müşahede arasındayım. Böyle bir durum, (peygambere)

uyma hususunda son derece çetin bir durumdur. Büyüklerin ayaklarının kaydığı yer burası, yani iman edilen şeylere dair müşahedenin gerçekleştiği bu yerdir. Böyle bir insan iman ederek değil, görerek amel eder ve ikisini bir araya getirmeyi başaramaz. Bu durumda kemaldeki kadrinin ve mertebesinin bilgisini yitirir. Böyle bir insan keşif sahiplerinden olsa bile, Allah ona kendi kadrini göstermemiş, böylece nefsini bilmemiş, müşahede üzere amel etmiştir. Kamil insan ise müşahede zevkine sahip olsa bile iman ederek amel edip imandan ayrılmayan kimsedir. Müşahede ona etki etmez"[17] der.

Hoca'nın da ayağının burada kaydığı, dini kuralları, açık emirleri, uyması gereken mutlak kuralları bir yana bırakarak Cemaat menfaatleri adına dini emir ve kuralları değiştirdiği, Cemaat mensuplarını haksız, hukuksuz uygulama yapmaya yönlendirdiği, kendisini kutsal kabul eden, kendisine uyan, tabi olan kişileri komplo operasyonlarıyla görevlerini kötüye kullanmaya yönlendirdiği anlaşılmaktadır.

Hoca'nın hitabet yeteneğinden, mevcut bilgisinden ve o bilgiyi anlatış biçiminden kaynaklanan Cemaat'in ona inanılmaz bir bağlılığı vardır ve bu bağlılıktan dolayı onun her söylediği, her anlattığı kutsaldır; her anlattığının ona verilen ilahi bir bilgiye dayandığı kabul edilir. Hatta Cemaat içinde "Kur'an-ı Kerim'de anlatılan Zülkarneyn"den kastedilenin kendi Cemaat'leri olduğu imalarla söylenmektedir.

Cemaat-Hükümet kavgasında karşılıklı söylenen ağır sözlere rağmen hiçbir dini grup, ekol, tarikat veya İslami anlayışın Cemaat'i savunmaması, yanlarında yer almaması da dikkati çeken ayrı bir olaydır.

Ancak son zamanlarda Hoca'nın, özellikle topladığı bil-

17 *Muhittin İbn Arabi Fütuhat-ı Mekkiye,* Litera Yayıncılık, 2010 baskısı 13. Cilt. Sayfa 53

gilere dayanarak yaptığı isabetli tahminlerinin yavaş yavaş yanlış çıkar hale geldiğini, bunun Cemaat içerisinde sorgulandığını duymak da mümkün. Çünkü son zamanlarda bütün Cemaat mensuplarına "Tayyip Erdoğan'ın altı ay ömrünün kaldığı, Hoca'nın bunu bildiği, kısa bir zaman içerisinde emrihak vaki olacağı" söylenmişti. Hoca çok açık olarak Cemaat'e deklare etmişti. Bunu herkes birbirine aktararak biliyordu. Yine "hükümet mutlaka çekilecek, mutlaka Türkiye'den kaçacaklar, ülkeyi terk edecekler; biz hükümran olacağız, biz hâkim olacağız, biz yöneteceğiz" diyorlardı. Onların yurt dışına kaçacaklarını söylüyorlardı. Bu iddialar Cemaat içinde dalga dalga yayılmıştı. Hatta Cemaat'in içindeki insanlar artık diğer güç odaklarını ikna etmek, hükümete karşı durduğu belli olan insanlara destek vermek adına bunu çok açık, aleni dillendiriyorlardı.

Cemaat mensuplarının anlattığı bu konuların, aradan bunca zaman geçmesine rağmen karşılık bulmaması, tersine her gün geriye gidenin Cemaat olması dolayısıyla Hoca'nın her söylediğinin, bildiği her şeyin kutsal olmadığı, onun da normal insan olduğu, Cemaat tarafından da yavaş yavaş görülecektir zannederim.

# CEMAAT'İN İFLASI

Cemaat mensupları kendilerinin İslam'ı en iyi yaşayan grup olduklarına inanırlar, aslında tüm İslami gruplar kendilerinin İslam'ın en iyi uygulayıcıları olduklarını düşünür ve taraftarlarına da böyle aktarırlar. Peygamberin bir hadisinde belirttiği "Ahir zamanda ümmetinin 72 fırkaya ayrılacağı, içlerinden bir fırkanın Fırkayı Naciye olacağına" dair sözleriyle hep kendilerinin kastedildiği yorumunu yaparlar.

Mart ayının son haftası Cuma hutbesinde imam, Peygamberin hadisine dayanarak Müslüman bilinen, İslam'ı yaşayan bazı Müslümanların hesap günü iflas etmiş olduklarını göreceklerini belirtip bu iflasın nasıl olacağını anlatıyordu:

"Huzur-u Mahşerde tüm ameller açılıp hesap yapılırken başkalarına haksızlık etmiş, zulüm etmiş, hak yemiş, kötülük yapmış inananların iyi amellerinden bir kısmı alınıp, haksızlık yaptığı kişilere verilir, böylece bu dünyada hakkı yenen kişiye ahirette hakkı iade edilir. Tüm yaptıkları haksızlıkların karşılığı kendi iyi amellerinden alınıp haksızlık yaptıkları kişilere dağıtılınca, sonunda o kişinin iyi ameli kalmaz ama hâlâ hakkını almamış, haksızlık yaptığı kişiler varsa bu defa, haksızlık yaptığı kişilerin günahlarından bir kısmı alınıp bu kişiye yüklenir. Böylece iyilik tarafında hiçbir şey kalmadığı gibi, hakkını yediği insanların günahını da yüklenmiş, her şeyiyle ziyana uğramış olur.

İşte bu kişilere iflas etmiş Müslümanlar denir."

Bugün baktığımızda Cemaat'in, kendine engel gördüğü insanlara yaptığı haksızlıklar, hukuksuzluklar o kadar çok ki... Ne kadar insana haksızlık yaptılar, ne kadar insana iftira attılar, ne kadar insanın hakkını gasp ettiler bunun hesabını yapmak ve bunu tespit etmek mümkün değil... Ferdi manada yaptıkları haksızlıklar bir yana, belli bir grubu hedef alarak yaptıkları haksızlıklar da sayılacak gibi değil. Ayrıca tüm ülke insanlarının hakkı olan, sınavlarda hile yoluyla, belli makam ve mevkilere kendilerinin gelmesi için yaptıkları haksızlıklar... Bundan başka, çıkardıkları hukuksuzluklarla, ülkenin hukuk düzenini, idari yapısını, polisini, yargısını, ordusunun düzenini bozarak, işlevlerini aksatarak tüm Türk halkına verdikleri zaralar ise hesaplanamayacak kadar çok.

Bütün bu yaptıkları için ilahi adalet önünde bunların hesabını vereceklerine biz de onlar da inanıyorsak, bu hesabı vermekte zorlanacakları çok açık.

Herkes zerre miktarınca iyilik yapmışsa bu iyiliğin, zerre miktar kötülük yapmış ise o kötülüğün hesabını da vereceği açıkça belirtilmektedir ( Zilzal Suresi, 7 ve 8 ayet), o gün işte amel defterin, oku! bugün hesap sorucu olarak nefsin yeter denecektir. Cemaat kötülüğü kolektif yapısı ile işlediğinden sorumluluğu da kolektif yapısı ile olacaktır.

Bu gün kendilerinin İslam'ı herkesten daha üstün yaşadıklarını söyleyenlerin, biraz da imalı olarak kendileri dışındakileri "ehli dünya" diye yaftalayanların, hesap günü iflas etmiş olarak hesap verecekleri ihtimallerini düşünmeleri gerekir.

# SONSÖZ YERİNE...

Yaşanan süreç göstermiştir ki paralel yapının işlediği suçların soruşturulması, olaylara karışan kişilerin yargı önüne çıkarılması, bundan sonra yapacaklarının önlenmesi gibi suçla ilgili unsurların tespiti ve suçluların hukuk önünde hesap vermelerinin sağlanması gerekmektedir.

Bununla birlikte bu yapının tam olarak farkına varılmadığı 2006-2013 yıllarında, birçok kişinin ve hükümetin, paralel yapının gerçekleştirdiği komplo operasyonlarını "kirli geçmişle hesaplaşma, askeri vesayeti ortadan kaldırma, demokratikleşme" zannettiği süreçte ortaya çıkan haksızlıklar ve kişisel mağduriyetlerin giderilmesi için hukuki, idari düzenlemelerin yapılması, yaşananların unutulmaması gerekir.

Ama daha da önemlisi; bu denli tahribata sebep olmuş Cemaat/paralel yapıyı zamanında algılamayan ve bunca uyarıya rağmen durduramayan, en azından Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabımda bu yapının zararlı faaliyetlerini, yaptıklarını ve yapabileceklerini anlatmam, yazılı dilekçeyle Ankara, İstanbul savcılıklarına bildirmem, dört müfettişe ayrıntılı yazılı ve şifahi bilgi vermeme rağmen hiçbir suçu araştırmayan, kolayca tespit olacak, sahte isimlerle yapılan hukuka aykırı telefon dinlemelerinin ortaya çıkartılması konusunda hiçbir şey yapmayan savcılık ve müfettişlik sisteminin,

7 Şubat darbesine rağmen Cemaat'in ne yapmak istediğini ve devlet için ne kadar tehlikeli hale geldiğini hâlâ algılamayan güvenlik birimlerinin,

Cemaat'in, her türlü gizli belgeyi kolaylıkla alıp dışarı çıkarabildiği, istediği gibi kullandığı, saymakla bitmeyecek şekilde başta MİT, TSK, Emniyet gibi asli işleri güvenlik olan birimler dahil tüm devlet kurumlarının her türlü arşiv bilgisini elde etmiş olduğuna bakarak, tüm devlet kurumlarının,

Cemaat'e ve ileride ortaya çıkacak Cemaat benzeri yapılara karşı kendi güvenliklerini sağlayacak sistemler geliştirmesi gerektiği ortaya çıkmıştır.

Adları, görevleri nedeniyle toplumda önem atfedilen güçlü kurumların bile Cemaat karşısında düştüğü durumlara bakarak güvenlik açıklarının giderilmesi zorunludur. Cemaat'in faaliyetlerine mutlaka devam edeceği, Cemaat durdurulsa bile başka grupların da ileride benzeri şeyleri yapabileceği hesaplanarak, yaşananlardan ders alıp kurumlarımızın görünüşte, sözde değil, gerçek manada, özünde güçlendirilmesi için hiçbir sebep ve mazeretin arkasına sığınılmadan tüm sistem ve yapılarının gözden geçirilmesi gerektiği bilinciyle hareket edilmelidir.

Ayrıca olayları araştırma, soruşturma ve suçları ortaya çıkarmakla görevli Cumhuriyet Savcılıkları ve Mülkiye Müfettişlik yapılarının da Cemaat'in işlediği büyük suçlara ve her türlü şikâyet ve belgenin önlerine konulmasına rağmen hiçbir şey yapmadıkları bir gerçek. Tüm bunlar bir yana, haklı ve şikâyetçi olanları cezalandırdıklarına bakarak bu yapılardaki zafiyetlerin de görülüp benzeri olaylarda bir daha hata yapmamaları, etkin soruşturma yapabilmeleri, gerçek ve ciddi tehditlere karşı devleti, toplumu ve fertleri koruyacak güce, kapasiteye kavuşturulmaları ve eksikliklerin görülerek, tedbirlerin alınması gerekir.

Yaşanan süreç, tüm safhalarıyla iyi analiz edilip, neden bu hatalar yapıldı, eksiklik neredeydi, neden devlet kurumları bir

Cemaat karşısında yetersiz kaldı ve Cemaat nerede ise tüm toplumu, hükümeti esir alacak hale nasıl geldi, en ciddi devlet kurumları nasıl bu kadar ağır darbe aldı gibi hususlar değerlendirilmelidir.

Başbakan, Genelkurmay Başkanı, MİT Müsteşarı... En gizli toplantıları kolayca dinlendi, izlendi; Başbakan'ın, Dışişleri Bakanlığı'nın toplantı odalarına böcek konulabildi... Bütün bunlar tüm bakanlıkların ve güvenlik toplantılarının dinlendiğini, diğer makam ve toplantıların da kolayca dinlenebileceğini ve bunları engelleyecek güvenlik sisteminin mevcut olmadığını ortaya çıkarmıştır. Bu sorunlar enine boyuna irdelenmeli, zafiyetin tüm sebepleri iyice tahlil edilip benzerlerinin yaşanmaması için yapılması gerekenler teknik, taktik, eğitim hepsi ayrı ayrı tespit edilip süratle telafi edilmelidir.

Bu, belki de yapılması gereken en önemli ve öncelikli iş kabul edilerek, yaşananlar unutulmamalı, gelecekteki hata ve emsal olaylara karşı şimdiden tedbirler alınmalıdır.

# DİZİN


A

Abdullah Gül 309
Abdülkadir Aksu 285
Adem Özcan 240
Adem Sözüer 157
Adem Yavuz Arslan 284
Adil Serdar Saçan 130
Ahmet Altan 86, 175, 176
Ahmet Arslan 246, 254
Ahmet Davutoğlu 262
Ahmet İlhan Güler 269
Ahmet Pek 124, 125
Albay Bora Oğurlu 153, 154
Albay Serhat Dizdaroğlu 154
Ali Coşkun 285
Ali Fuat Yılmazer 229, 270, 278
Ali İşgören 60
Aydın Doğan 313, 314
Ayşegül Genç 270, 272

B

Bahtiyar Aydın 265
Bedir Balaban 112
Bekir Kalyoncu 65, 66
Bülent Arınç 40, 164, 167, 245, 254, 283
Bülent Köksal 225

C

Can Dündar 130
Celalettin Cerrah 268
Celal Kara 227, 229
Celal Kazdağlı 130
Celal Uzunkaya 43, 46, 47, 55, 125, 126
Celal Ülgen 114
Cemal Temizöz 113, 265
Cem Cehdioğlu 44, 46

Cem Ersever 265
Cemil Çiçek 285
Cüppeli Ahmet Hoca 88, 115
Çetin Doğan 147, 152

D

Dani Rodrik 152
Doğan Yurdakul 60, 64
Doğu Perinçek 113

E

Efgan Ala 89
Emin Arslan 43, 44, 123, 124, 125
Engin Dinç 229
Erhan Tuncel 270, 274, 275, 278

F

Faruk Koca 248
Faruk Ünsal 43, 47, 126, 127
Fehmi Koru 131
Fethullah Gülen 132, 294
Fikret Emek 137

H

Habip Kanat 43, 44, 123, 124
Hakan Büyük 149, 150
Hakkı Selçuk Şanlı 244, 254
Hanefi Avcı 2, 3, 5, 21, 104, 223, 224, 322
Hamdi Sedefçi 224
Harun Odabaşı 131
Hasan Hüseyin Bulut 45
Hikmet Çiçek 131
Hrant Dink 10, 136, 199, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 278, 279
Hurşit Tolon Paşa 280, 284
Hüseyin Avni Coş 301
Hüseyin Avni Yazıcıoğlu 239, 240, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 254, 260
Hüseyin Kara Hoca 236

Hüseyin Kurtoğlu 54
Hüseyin Namal 164
Hüseyin Velioğlu 243

## I, İ

İbrahim Babat 264
İlker Başbuğ 144, 206, 302
İlker Çınar 280, 281, 282, 283
İsmail Çalışkan 124
İsmail Korkmaz 44, 124
İsmail Saymaz 79
İsmail Ünal 244
İzzet Özgenç 157

## K

Kıymet Yazıcıoğlu 250, 251, 252
Köksal Şengün 130, 141

## L

Latif Erdoğan 329
Levent Ersöz 281, 286

## M

Mehmet Akın 270, 272
Mehmet Ali Çelebi 141
Mehmet Ali Keskinkılıç 46, 125
Mehmet Baransu 148, 150
Mehmet Berk 126
Mehmet Celalettin Lekesiz 301
Mehmet Kurt 58, 60
Mehmet Sevigen 224
Mehmet Şimşek 247, 255
Merdan Yanardağ 111, 141
Metin Fidan 243
Mir Vakılı 244, 246, 248, 253, 254
Muammer Aktaş 56, 231
Muhammet Şekerci 220
Muhittin Zenit 274, 275, 278
Muhsin Yazıcıoğlu 10, 287, 288

Murat Nemutlu 44, 46, 123, 124, 125
Musa Kulaklıkaya 247
Mustafa Aral 44, 46, 123, 124, 125
Mustafa Külcü 43, 46, 47
Mustafa Özbek 141
Muttalip Ünal 271

N

Nasrullah Ayan 220
Nessar Gaffari 247
Nuh Mete Yüksel 294
Nurettin Şirin 239

O, Ö

Oktay Kuban 103, 152
Osman Yıldırım 133, 139, 143
Ömer Altıparmak 229
Ömer Diken 161, 162, 163
Ömer Süha Aldan 223
Özden Örnek 39
Özgür Balcan 57

R

Ramazan Akyürek 224, 271, 273, 281, 282
Rıza Sarraf 233
Ruhi Abat 281, 282, 283, 284

S

Sabri Uzun 132, 136, 211
Sadettin Sarıkaya 195, 205
Sadullah Ergin 54, 57, 313
Salih Uygur Papadoğan 63
Sami Selçuk 157
Selahattin Demirtaş 207
Selami Altınok 301
Soner Yalçın 73
Şaban Özdaş 111
Şeref Akçay 29, 95, 152

T

Taha Kıvanç 131
Taner Yıldız 247
Tayyip Erdoğan 54, 89, 332
Teoman Koman 36
Toygun Atilla 72
Tuğçe İnan 270
Tuncay Aslan 103, 104, 152
Tuncay Güney 130, 131, 132, 136
Turgut Özal 219

U

Ulaş Özel 56

V

Veysel Köse 175

Y

Yakup Saygılı 223
Yalçın Küçük 113, 114
Yasemin Çongar 86
Yasin Hayal 267, 274, 275, 276, 278
Yaşar Demir 126
Yaşar Güler 262
Yavuz Donat 285
Yılmaz Alp 103, 104, 152
Yılmaz Özdil 176
Yücel Aşkın 52

Z

Zafer Başkurt 152
Zekeriya Öz 116, 227, 229

# HANEFİ AVCI Cemaat'in İflası

**İlk kitaptan sonra bana yöneltilen**
**"halkı etkilemek amacıyla kitap yazdı"**
**suçlamasına karşı yine**
**"halkı etkilemek amacıyla"**
**bu kitabı yazdım...**

Yazdıklarım ne abartıdır, ne de mağdur olmuş bir insanın psikolojik yapısı nedeniyle konuyu fazla önemli göstermesidir.
Hatta yazdıklarımın insanları demoralize etmemesi için gerçeğin en hafif hali ile ifadesidir.

Bu yapının 40 yıllık birikimiyle yarattığı sinsi ve gizli çalışma biçimi ve ustalığı görmezden gelinemez. Hafife alınamaz...

Susurluk'tan 28 Şubat'a, ülkenin en karanlık dönemlerinden günümüze, güçlü ve hakim olana karşı "kral çıplak" deme cesaretini gösterebilen ve adaleti arayan bir devlet adamı...

Türkiye'yi sarsan önemli olayları, devletin görünmeyen yüzünü, iç yapısını, işleyişini, yasaların dışına çıkılarak devlet adına yapılanları akıl süzgecinden geçirerek yorumladı.

İlk kitabı Haliç'te Yaşayan Simonlar'da bu yapının devlet işleyişiyle bağdaşmayan, devlet geleneğini yerle bir eden uygulamalarını, hukuk ve yasa dışı eylemlerini yazdı... Dini bir örgütlenmeyle ülkeyi ele geçirmeye çalışan Cemaat'in durdurulması gerektiğinden söz etti. Hukuk yoluyla karşısına çıkamayanların kumpaslarıyla yargılandı, tutuklandı, ceza aldı...

Cemaat'in İflası'nda ise akıl almaz bir örgütlenmeyle devleti tamamen ele geçirmek isteyen, devletin kendisi olduğunu düşünen Cemaat'in nasıl bir örgüt olduğunu, Emniyet'i, yargıyı, tüm kamu kurumlarını, toplumdaki köşe başlarını nasıl ele geçirmeye çalıştığını mahkeme kararlarına, belgelere ve tanıklıklara dayanarak anlatıyor.

Ülkedeki bütün kurum ve kuruluşları, yaptıkları kumpas ve planlarla ele geçirmeye kalkışan bu yapıyla mücadele konusunda yol gösteriyor...

www.tekinyayinevi
/tekinyayinevi
/tekinyayinevi

₺30